

Viola Zoltán

violazoli@gmail.com

LIDÉRCGYERMEKEK

Ajánlás:

Ajánlom e művet szeretett feleségemnek! Mert az első fejezet megírása után hosszú időre abbahagytam, de ő nagyon lelkesedett érte, s az ő kitartó noszogatása kellett ahhoz, hogy végül is megszülessék!

TARTALOM

1. fejezet

Hívatlan látogató

2. fejezet

Újabb hívatlan látogató

3. fejezet

Még egy hívatlan látogató

4. fejezet

„Ihleni” muszáj

5. fejezet

Lidércek és farkasemberek

6. fejezet

A kopogó kísérlet

1. fejezet Hívatlan látogató

„A bokája beszorult a két repedt deszka közé, és mozdítani sem tudta. A legkisebb moccnásra is pokoli fájdalom hasított belé. Csak nem tört el? Igyekezett mozdulatlan maradni, nehogy elárulja valamivel hollétét üldözőjének. Ezért inkább összeszorította ajkát, és nem jajgatott. Megpróbált tudomást sem venni a mellében lüktető fájdalomról, nem gondolt rá, miként patazkik belőle a vér, ott, ahol a Rém beléharapott.

A lány mozdulatlanul feküdt a sötétben. A zajok egyre hangosabbá váltak.

Kopp. Reccs. Csossz. Reccs.

Nyikorogtak a padlásdeszkák. A Rém közeledett.”

A férfi letette a tollat, és hátradőlt a széken. Már megint megakasztotta valami a munkában. Pedig azért vette meg ezt az ősrégi, magányos házat a sziklacsúcsnak majdnem a tetején, sok kilométernyire minden lakott helytől, hogy elvonulva a civilizáció lármájától nyugodtan dolgozhasson. Legújabb horrorregényét akarta befejezni itt, melynek címe ez volt:

„Hullával szeretkezni veszélyes”

Ám most nem „emberi” hang zavarta meg a munkát. Valami nesz, amely a feje fölül, a padlásról jött.

Kopp. Reccs. Csossz.

Dorán, a meglehetősen sikeres pszichohorror-író önkéntelenül is összeborzongott, mert a hang „kísértetiesen” hasonlított arra, amit az éppen leírt fejezetben elképzelt.

Megrázta a fejét.

Remek a fantáziád pajtás, ezért is faldják a könyveidet. Képzeldni jól tudsz.

Megragadta újra a tollat, ám abban a pillanatban ismét meghallotta a hangokat:

Csossz. Kopp. Reccs.

És ezzel egyidőben még valamit, ami leginkább arra hasonlított, mint amikor egy nagy testet vonszolnak deszkákon.

Az ördögbe is, ki járkal a házamban? – ráncolta össze a homlokát. Öt napja volt itt, és mind-ezideig teljes csönd – ahogy élvezettel mondogatni szokta, „síri csönd” – vette körül.

Nem szívesen hagyta abba az írást, mert nagyon jól ment, épp „ihletett pillanatai voltak”, ami ritkaság volt nála, mert általában rutinból írt, de hát nem hagyhatta annyiban a dolgot. Nagyot sóhajtva felállt.

– Amúgy sem volt túl jó ez a bekezdés – legyintett. – Túl sokszor szerepelnek benne a „mozdul” ige származékai!

Felemelte a kandalló előtt heverő piszkavasat, és kinyitotta a szobaajtót. Ha valami állat szabadult be a padlásra – görény vagy patkány – annak ellátja a baját. De ha ember az illető, az is megnézheti magát.

Kilépett a folyosóra. Ekkor megint hallotta a hangot. A feje fölül jött most is, ráadásul minden eddiginél erőteljesebben. Mintha iszonyatos tömeg lépett volna a padlásdeszkára. Ezzel egyidőben egy-két vakolatdarab hullott a fejére.

– *Legalább három mázsát nyom* – futott át Dorán agyán az elképesztő gondolat. – *Semmiképp sem lehet holmi patkány.*

No persze, csak ha nem volt korhadt a padlásdeszka, csak akkor... Ami nem kizárt, hiszen ez egy ősrégi ház...

Ám mielőtt nekiiramodhatott volna a folyosónak, hogy a végében levő padlásfeljárón felmenjen, szokása szerint kipillantott az ablakon át a kertbe. Mi tagadás, eléggé elhanyagolt állapotban volt. Sőt, ne szépítsuk a dolgot, gyomon kívül más se nőtt benne. De hát végtére is nem kertészkedni jött ide, hanem írni. Szerencsére nem kellett attól tartania, hogy a szomszédok megszólják. Szomszédok nem voltak.

De akkor ki a csuda az az alak, aki a kertkapun át a ház felé közeledik?

Ilyen messziről csak annyit tudott megállapítani, hogy ember az illető. Ahogy közelebb ért, már azt is észrevette, hogy valószínűleg nő, bár az arcát még nem láthatta. Ugyanis széleskarimájú kalapot hordott, Dorán pedig az emeleten volt. Kecses léptekkel közeledett, habár Dorán idősenek becsülte, mert hosszú haja tiszta fehér volt.

Már majdnem a bejárathoz ért, amikor kirentott az óljából Varg, Dorán farkaskutyája, és acsarkodva megugatta a hívatlan látogatót. Mindazonáltal Doránnak nem kellett attól félnie, hogy megmarja, mert erős láncra volt kötve.

Nem tudta eldönteni, mit tegyen. Bár a zaj megszűnt, igencsak szívesen felment volna a padlásra egy kissé körülnézni. Ám ha így tesz, az ismeretlen nő nem tud belépni a házba, mert a kutya elállja előtte a további utat.

Sóhajtott egy nagyot, s már épp indult volna le a földszintre, amikor meglepő dologra lett figyelmes. A nő egészen közel lépett az ugató kutyához, leguggolt, bal tenyerét a földre helyezte, és a kutya felé hajolt, olyan közel, hogy arcuk majdnem összeért. Varg nem bírta megharapni, mert a lánc pattanásig feszült, nem juthatott a nő közelébe.

Ekkor a látogató háta felpúposodott, mintha cirkuszban készülne valami guminő-produkcióra, s jobb keze a kutya felé vágódott, oly sebesen, hogy Dorán szinte nem is látta. Nyilván a kutya sem látta, mert nem bírt belekapni a nő kezébe. Ehelyett panaszosan felvonyított, és visszaroht a vackába.

A nő felállt, és belépett a házba.

– Vajon mit művelt a kutyámmal? – töprengett Dorán, és hideg borzongás futott végig a hátán. – Vajon őrült ez a nő, vagy valami gonosztevő? Esetleg szembespriccelte a kutyát könnygázzal vagy rovarirtóval?

Visszalépett a szobába, és zsebre tette rugóskését. Nem félős ember, de ilyen elhagyott helyen jó, ha semmit nem bíz a véletlenre. Az a „párbaj” a kutyával, meg előtte a zaj a padlásról nem biztatott semmi jóval.

A piszkavasat viszont a helyére tette. Mégsem szokás látogatókat piszkavassal a kezünkben fogadni.

Lesétált a lépcsőn a földszintre, az előtérbe.

A nő már várta. Nagyjából olyan magas lehetett, mint Dorán, de magasabbnak tűnt, a fején levő kalap miatt. Karcsú volt, kecses, fiatal, és nagyon szép. Keleties, ferde vágású szeme fű-

zöld színű volt, arca hosszúkás, kissé talán csontos, és csokoládébarna. A döglesztő nyári nap ellenére a hátán vékony bőrkabátot hordott, de nem gombolta be. A kabát alatt csak egy vékony trikót viselt, amely jól kiemelte melle körvonalát. Még a mellbimbó kicsiny dombrulata is jól látszódott. Dorán kemény, körteformájú melleket sejtett, és biztos volt benne, hogy nem visel melltartót.

Alul bő vászonnadrágot hordott, s Dorán gyanította, hogy erős, izmos combját bármelyik hosszútávfutó megirigyelné. Meztelen lábfejen szandál pompázott. Kezén a körmök hegyesen meredeztek, de nem lakkozta őket.

Bár a nő fehér haja ellenére is gyönyörű volt, egész lényéből hidegség áradt. Dorán igazán tudta értékelni a női szépséget, volt szeretője is nem egy, nem kettő, de nagyon sok, mégsem volt biztos benne, hogy szívesen bújna-e ágyba látogatójával. Valahogy furcsa volt. Nagyon furcsa.

– Ön a tulajdonos? – kérdezte a nő, amikor meglátta.

– Én. De *maga* kicsoda?

– Szólítson Lidzsmillának. Nem jöhetnek beljebb? Nem szeretek az ajtóban állva tárgyalni.

– Nem hinném, hogy bármi megtárgyalni valónk lenne, kedves Lidzsmilla – mosolygott Dorán, hogy ne látsszék udvariatlannak, de azért igyekezett elutasító is lenni. Homályos, rossz előérzetei voltak. Nem örült neki, hogy ez a nő a házában van. Egyáltalán nem.

Ám a nő, úgy látszott, nagyon is otthon érzi magát. Be sem várva engedélyét, áthaladt az előtéren, s megindult felfelé a lépcsőn.

– Nagyon szép ódon épület. Mindazonáltal meglehetősen elhanyagolt. Egyedül a kert, ami igazán szép.

– A kert? – hökkent meg Dorán. Mégis örült a nő. Hiszen a kert tele van gazzal.

Mit volt mit tenni, kénytelen volt utánaeredni, mégse kószáljon őrizetlenül.

– Már megbocsásson Lidzsmilla kisasszony... – kezdte.

A nő azonban közbevágott.

– Megbocsátok. De remélem, nem akar kidobni a házából, anélkül, hogy meghallgatott volna. Kedvesebb is lehetne. Maga nagyon hideg. Rideg. Azt hiszem, melegségre volna szüksége, sok-sok melegségre.

Dorán nyelt egy nagyot.

– Igazán nagyon kedves, hogy úgy gondolja, de...

Lidzsmilla felkacagott.

– Félreért. Én ugyan nem. Ez nincs benne az üzletben. Nincsenek perverz hajlamaim. Régen ugyan perverz voltam kissé... de az valóban régen volt. Nagyon régen. Ó, nem is hinné, hogy mennyire régen! Most nem vagyok perverz. Tehát csak jótanácsként javasoltam.

Belépett a dolgozószobába, s letelepedett az egyik fotelbe. Dorán azon gondolkodott, megsértődjék-e. Mert ha a nő azzal utasította volna vissza, hogy tisztességes nő, az rendben van. De ugyan miért számítana perverziónak, ha lefekszik vele?! Érdes a nyelve, mint a ráspoly. Ráadásul ő maga igazán ártatlan, még csak nem is célozgatott semmire, a nő kezdett melegségről beszélni. Talán homoszexualitásra próbálta biztatni?

Mindazonáltal gyorsan leült vele szembe ő maga is.

– Miféle üzletet említett?

– Az előbb rossz névvel mutatkoztam be. Hiába, a megszokás nagy úr. Pedig az én nevem igazából nem is Lidzsmilla.

– Hát akkor?

– Az ön számára úgy hívnak: Százmillió.

– Tessék? Százmillió micsoda?

– Természetesen buznyák. Százmillió csiszí buznyák.

– Már megbocsásson Lidzsmilla kisasszony, de biztos abban, hogy jól érzi magát?

– Uram, nekem megvan erre az összegre a fedezetem, saját folyószámlám van a Csiszi Központi Banknál!

– Ön csiszí?

– Még csak az kéne! Különbözn megnyugtathatom, itt, ebben az országban, Günülföldön is van folyószámlám, s itt is szerepel rajta annyi, hogy ki tudjam fizetni ezt az összeget. Habár günül sem vagyok. Nem mindegy, hogy mi vagyok? A pénz érdekelje magát, ne az én személyem vagy anyagi helyzetem. Úgy viselkedik, mintha nem tudná, hogy éppenséggel akad néhány milliomos Tlaxánon. Aránylag nem is kevés. Nem ezt kellett volna kérdeznie, egyáltalán nem.

– Hát mit?

– Természetesen azt, hogy miért kínálom a pénzt!

– Tényleg, kit kéne meggyilkolnom ezért a rengeteg pénzért?

– Hülye kérdés. Attól félek, nem vesz engem komolyan. Természetesen nem kell senkit sem meggyilkolnia. Ha valaki az utamba áll, nem bízom pancserre az eltávolítását. Mindenre szakembert szoktam alkalmazni. Márpedig ismerek valakit, aki sokkal hamarabb, sokkal biztonságosabban elvégzi az efféle munkát.

– Ki az?

– Ez végképp nem tartozik magára. De passzióból elárulom: én magam vagyok az az illető. Ne ijedjen meg drága uram, magának nem a halálára, de nagyon is az életére van szükségem.

– Igazán nem óhajtom feltartani Lidzsmilla kisasszony... – tápáskodott fel Dorán, meggyőződve róla, hogy egy komplett örülten van dolga.

– Azonnal üljön vissza – villant haragosan a nő szeme.

– Jó, jó, persze, látja, máris visszaültem, nem akarom én, hogy felidegesítse magát, kedves...

– Én nem magamat idegesítem fel, hanem másokat. Aki engem felidegesíthet, az egy bizonyos Dorán nevű író. És kedvese a veszett barlangi denevér, de nem én, hisz mondtam már, hogy nem vagyok perverz. Mondja, nem térhetnénk a tárgyra?

– Boldogan – bólintott Dorán, aki szerette volna mielőbb befejezni e vendégfogadást, lehetőleg persze békésen.

– Tehát, a pénzt két apróságért kapná. Először is, kell nekem ez a ház.

– Ez a ház? Amiben lakom?

– Pontosan.

- Ennyire megtetszett magának? Hiszen ez egy düledező viskó.
- Merész elnevezés, hogy „viskó”, amikor legalább harminc szoba van benne.
- Jó, persze... de azért gondolja meg. Itt egerek is vannak. Meg patkányok...
- Ó, vannak egerek? – mosolyodott el a nő. – Ez nagyszerű. Szeretem az egereket. A patkányokat is. Helyes kis jószágok. Tudja, szeretem, ha közel lehetek a természethez. Utálom a modern, nagyvárosi életformát. Minden élő szeretek.

Hirtelen összeborzadt.

- Kivéve a kutyákat – villant fel a szeme gyűlölködve. – Mocskos dögök. Mindent megugatnak és megharapnak. Csak a döglött kutya a jó kutya – azzal a kabátjára mutatott, és ismét elhúzta a száját, de ez nem mosoly volt, inkább kegyetlen vigyor. – Ez kutyabőrből van.

Komplett örült – gondolta Dorán. – Jobb, ha nem érdeklődöm a kutyám felől, mert még nekem támad. Örülteknek persze a házat sem adom el.

- Bár, hogy igazságos legyek – folytatta Lidzsmilla – a kutyák nem tehetnek erről. Nagyrészüket szerencsétlen, idegbeteg teremtés, amelyet állandóan bezárva vagy láncon tart a gazdája, örökös nemi vágy kínozza őket, mert nem bóklászhatnak el szabadon párizni, és a táplálékuk is csak moslék. De nem tehetek róla, akkor is utálom őket.

- Ne haragudjon, kedves Lidzsmilla – mosolygott megnyerően Dorán –, a házat nem adom el. Tudja, regényeket írni jöttem ide...

- Tudom, tudom. De hát máshol is befejezheti. Hiszen már a vége felé tart.

Dorán úgy érezte magát, mintha kígyó csípett volna belé.

- Honnét tudja?

A nő nem zavartatta magát.

- Legalábbis az egyiknek tart a vége felé, annak, amelynek az a címe, hogy „Hullával szeretkezni veszélyes”. A másikat még jóformán ki sem találta, csak a címe van meg, az, hogy „Ne edd meg a holttestedet”. Bárhol tudja folytatni.

- De hát honnét tudja?

- Sok mindent tudok – mosolygott titokzatosan. – Ugye, hogy nem kell engem lebecsülni? Meg kell jegyeznem, nagyon ocsmány címeket választ. Például miféle perverz, aberrált gondolatvilág kellett olyasminek a kitalálásához, hogy hullával is lehet szeretkezni. Nekem mostanáig mindegyik szeretőm élő volt. Nagyon is élő, biztosíthatom róla. Később ugyan meghalt némelyik, de amikor megismertek engem, még mindegyik élt, erre meg is esküdhetek. Aztán meg az, hogy „Ne edd meg a holttestedet”... Brrr. A hányinger tör rám, ha csak belegondolok. Mi nem szoktunk holttestet enni, legfeljebb végszükség esetén. De nem szoktunk végszükségbe kerülni sem.

- Ki az a „mi”?

- Úgy értem, az emberek.

- Aha – bólintott Dorán nem túl nagy meggyőződéssel.

- Persze, minek is együnk hullát, amikor... De, hagyjuk. Beszéljünk inkább még a regényeiről.

- Muszáj?

– Muszáj. Hiszen említettem, hogy két feltétele van a pénznek. Egyik a ház eladása. Ez a kisebbik feltétel. A nagyobbik, hogy ír nekem egy regényt.

– Tessék?

– Igen, egy regényt, és énnekem. Egy csodálatos, nagyszerű regényt. Gondolom, ennyi tiszteletdíjat még soha nem kapott egyetlen műért sem.

– Persze hogy nem, de hát... a dicsőség, az elismerés, hogy mindenki olvashatja...

– Ó kis butuskám, nem akarom én megtiltani, hogy megjelentess – váltott át a nő lekezelő tegezésre. – Természetesen megjelentetheted. Sőt, lásd milyen nagylelkű vagyok, még ahhoz sem ragaszkodom, hogy enyém legyen a kiadási vagy szerzői jog. Semmiféle jog nem kell. Még az sem, hogy beírd az ajánlásba, hogy „Lidzsmillának sok szeretettel”, igen, még ehhez sem ragaszkodom, holott ennyit igazán megérdemelnék. S még ennél is bámulatosabb az ajánlatom, mert miután felmarkoltad a sok pénzt, azonnal elrohanhatsz egy kiadóba, eladhatod, és attól is kaphatsz pénzt... Hát nem nagyszerű?

Dorán nagyot sóhajtott.

– Mondjuk, hogy elgondolkodok az ajánlatán. De akkor sem értem, hogy ha semmilyen jogot nem tart fenn magának...

– Mondjuk úgy, hogy mecénás vagyok, aki pártfogolja a művészetet. Nekem egyedül az a fontos, hogy a mű megszülessék.

– Pénzbeli adományokat természetesen szívesen elfogadok, mert nem vagyok semmi jónak az elrontója.

– Ez nem adomány, inkább célprémium.

– Nemsokára elkészül e mostani regényem, azt nyugodtan ajánlhatom magácskának.

– Ezt az idióta prüntyögést azonnal hagyd abba, mert nem vagyok csecsemő – horkant fel a nő. – Tehát „magácska” sem. Elképednél, ha tudnád, milyen idős vagyok.

– Elnézését kérem, asszonyom.

– Asszony sem vagyok, főleg nem a tied, író úr. Nem vagyok férjnél, soha nem is voltam. A megszólításom Lidzsmilla, vagy pedig kisasszony.

– Igen, Lidzsmilla kisasszony.

– Így már jobb... – derült vidám mosolyra a nő. – Tehát, nekem nem kell a mostani műved. Nagyon határozott elképzelésem van arról, milyen művet szeretnék.

– Nem kenyerem a bér munka, kedves Lidzsmilla. Értse meg kérem, az írói szabadság, a fantázia kötetlen szárnyalása...

– Igen, pontosan erre van szükségem. Ne zavartasd magad, szárnyalj csak nyugodtan a fantáziád. Biztosíthatlak róla, csak egészen csekélyke korlátot szabok a témában.

– És *valóság* az a százmillió?

– Ne sértegetsen. Kétszer ennyit is ki tudunk fizetni.

– Mi ez a nagyúri többes szám?

A hölgy megzavarodott.

– Hát izé... a rokonságom. Mit törödsz ezzel?

- Hm... – Dorán összehúzta a szemöldökét. – Mi lenne ennek a műnek a címe?
  - Amit csak akarsz, ezzel nem foglalkozom.
  - És milyen legyen a vége, jó véget akar, vagy esetleg valami szívszorító tragédiát?
  - A kellemes befejezésnek jobban örülnék, de ha maga másik változatot akar, hát engem az sem zavar – vont vállat a nő.
  - Van elképzelése a szereplőkről?
  - Nincs. Rábízom őket írói leleményedre.
  - És mi legyen a cselekmény?
  - Ez sem érdekel.
  - Azt akarja mondani, hogy nem érdekli a cselekmény?
  - Hallottad, nem?
  - De hát akkor... akkor...
  - Figyelj ide – hajolt előre a nő. – Emlékszel még arra a regényedre, aminek az a címe, hogy „Lidércgyermek”??
  - Köszönöm szépen, hogy életem legnagyobb kudarcára emlékeztet, kedves Lidzsmilla – fortyant fel epésen Dorán.
  - Ugyan-ugyan, ne fortyanj fel ennyire, *kisfiú*. Ha a nagyközönség nem is értékelte, biztosíthatlak róla, hogy igazi mesterremek volt az a mű. És akadt egy elit csoport, amely nagyon is becsüli azt a regényt.
  - Hiába, mert a kiadót óriási veszteség érte, felbontotta a további három regényemre kötött szerződést, új kiadók után kellett néznem, engem is nagy veszteség ért... Azt mondták, kár hogy nem maradtam meg a korábbi stílusom mellett, mert a közönségnek vér kell, szétvert fejek, kilincsről lecsöpögő agyvelő, kín, szenvedés, szörnyekkel megerőszakoltatott nők, sírból kikelő halottak, koponyák szemüregéből kimászó viperák, ilyesmik, és nem valamiféle szívszorító, könnyes, szentimentális történet holmi eltűnt lidércgyermekről. Különben is, ne újítsak, mert a vámpírok meg hasonlók már elfogadott szereplői, sőt sablonjai a horrorregényeknek, de ugyan ki a csuda látott már lidércet?!
  - Például én – felelte nyugodtan Lidzsmilla.
  - Ugyan... Mindez marhaság, írok ugyan kísértetekről, szellemekről, lidércekről, de ilyesmi nincs, és nem is hiszek bennük.
  - Drága Dorán, abban hiszel amiben akarsz, engem ez sem érdekel. Mindössze azt szeretném, ha megírnád a Lidércgyermek folytatását.
  - Hagyjon békét nekem ezzel a hülyeséggel, a bűdös életbe még egyszer nem írok lidércekről, ne is haragudjon a csúnya beszédért, de a tököm tele van a lidércekkal, és jobb lenne, ha távozna – állt fel elutasítóan Dorán.
  - *Kisfiú*. Nem hallottad még azt a közmondást, hogy „Pénz beszél”? – kérdezte mosolyogva a nő, és semmi hajlandóságot nem mutatott a távozásra.
- Erre Dorán is visszaült, nem tehetett mást.
- Drága hölgyem, értse meg: annyira megutáltam azt a kudarcregényt, hogy még az összes tiszteletplédányomat is elégettem. A kritika is a sárga földig lehordott, azt írta, hogy túl horro-

risztikus ahhoz, hogy lélektani regény legyen, és túl lélektani ahhoz, hogy horror legyen, egyfajta irodalmi csalamádé, se hús, se hal, és ne próbálkozzam meg vele, hogy ilyesmivel bekerülök a „magas irodalomba”.

– Értse már meg, Vízfej Úr – szólt gúnyosan a nő –, engem nem érdekel, mit ír majd a folytatásról a kritika, csak azt akarom, hogy írja meg. Ezért kapja a pénzt.

– Hagyjon már békén, hiszen ki sem fogják adni.

– Engem még az sem érdekel.

– Hát akkor? Mire kell, ha meg sem jelenik?

– Mit szólsz hozzá, ha azt mondom, egyszerűen kíváncsi vagyok a folytatásra?

– Ha-ha. Akkor azt mondanám, hogy örült, és egyébként ezt is gondolom.

– Több ez ám, mint örültség – sóhajtotta a nő. – De még nem is mondtam el mindent. Én ugyanis nem egyszerűen csak egy folytatást szeretnék ahhoz a regényhez. Mert bár nem óhajtom korlátozni az alkotói szabadságát Író Úr, de egyvalamihez kénytelen vagyok ragaszkodni.

– Mihez? – nyögte Dorán.

– Bizonyára emlékszel, hogy a Lidércgyermekben azt írtad, hogy a gyerekek azért tűnnek el, mert...

– Igen, igen, nem vagyok teljesen hülye, persze hogy emlékszem. Mert a farkasemberek megkajálják őket – tört ki Dorán. – Muszáj folytatnunk ezt a beszélgetést?

– Muszáj. Tehát ezért tűnnek el, és a lidérccek semmit nem tudnak tenni ellenük, mert nem képesek védekezni a farkasemberek ellen. Ám ekkor egy zseniális mérnök kitalált egy szerkezetet, ami nem is mágikus elven működik, semmi varázslat nincs benne, tehát teljesen tudományos alapon áll, ez a szerkezet az úgynevezett anyaghullám-sűrítő, és ez lehetővé teszi a fent említett lények fölötti győzelmet.

– Még mindig nem értem, mit kíván tőlem.

– Azt, hogy a folytatásban részletezd ki ennek a berendezésnek a működési elvét. Nekem nagyon tetszett, de sajnós a regénynek csak a végén írtál róla...

– Persze hogy a végén, nem adhatom a győzelem fegyverét már az első oldalon a hős kezébe, akkor nincs regény.

– És sajnós a végén is csak pár szót írtál erről – fejezte be mondatát Lidzsmilla. – Nagyon elnagyoltad a leírást, holott imádom az efféle fantasztikus bizgentyűket. Én tehát azt kérem, add el nekem a házat, írd meg a Lidércgyermek folytatását, méghozzá úgy, hogy kirészletezed, méghozzá minél jobban, hogy mi a működési elve ennek az anyaghullám-sűrítőnek. Teljesen valószínű leírást kérek, olyat, hogy az olvasó elhiggye, hogy ilyen létezik, hogy megalkotható, sőt, csodálkozzék rajta, hogy ilyen még nincs. Annak is örvendenék, ha kirészleteznéd a megalkotás körülményeit, tehát pontosan milyen is az a professzor, aki feltalálja ezt a masinát, hol lakik, melyik városban, utca, házszám, a lakása beosztása, életkörülményei, van-e felesége, gyermekei, élnek-e a szülei, mik a szokásai, hobbija, hány éves, kedvenc ételei, minden, ami csak eszedbe jut róla, mert minderre nem tértél ki az előző regényben.

– Sajnálom Lidzsmilla kisasszony, de az nem *előző* regény, ugyanis nem lesz folytatása – állt fel nagyon határozottan Dorán. – Nem írok folytatást egy befuccsolt műhöz.

– Még ilyen sok pénzért sem?

– Nem. Már csak azért sem, mert meggyőződése, hogy valami megbillent a fejében, ne is haragudjon.

– Nem hallottál még külön milliomosokról?

– Aztán mi a biztosíték rá, hogy nem csak külön, de milliomos is?

– Tessék – nyúlt be egyik zsebébe a nő, s előhúzott onnan egy papírlapot, majd átnyújtotta Doránnak.

Dorán kézbevette és elolvasta. A Csiszi Központi Bank igazolása volt arról, hogy egy bizonyos Lidzsmilla nevű nőnek ilyen és ilyen számlaszámon letétbe van helyezve nyolcszázegynéhány millió buznyák.

Dorán nagyot nyelt, és visszaereszkedett a székbe. Elvileg ugyan lehet, hogy ez az igazolás hamisítvány... De nem nézett ki annak, és különben is, nem hitte, hogy bárki a csiszi bank igazolását merné hamisítani. Más bankét talán, de a csiszi bankét?! Az már nemcsak örült ember kell legyen, de öngyilkos hajlamú is. Csak teljesen szuicid fickók kötekednek a csiszikkal. Mindenki tudja, hogy aki visszaél a csiszik nevével, azt a csiszik, ha tudják, azonnal megölik. Ha nem tudják, vérdíjat tűznek ki a fejére, annyit, hogy egészen biztosan legyen valaki, aki kivégzi a nekik nem tetszőt. Hiába a nagy nemzetközi felzúdulás, ők ilyenek... És nem lehet fellépni ellenük, mert Csisziföld a bolygó vezető hatalma. Optimista futurológusok szerint is legalább háromszáz esztendővel megelőztek minden más országot technika terén. Ez az igazolás tehát szinte teljesen bizonyosan valódi.

S úgy látszik Lidzsmilla is sejtette, mi jár Dorán agyában, mert ezt mondta:

– Hozhattam volna igazolást a güniul vagy a trogg banktól is, de gondoltam, a csiszi bank igazolásában jobban megbízik.

Hangjában nem is csekély gúny csengett.

– Tehát kétszázmilliót ajánl a regényért? – kérdezte némileg tiszteletteljesebb hangon Dorán.

– Eredetileg csak százmilliót akartam, de nem bánom, legyen kettő – vont vállat a nő. – Megegyeztünk hát?

– Még nem tudom. Tudja kisasszony, a műsát nem lehet láncra verni, nem rabszolga, hogy parancsoljanak neki. De nem bánom, megpróbálok kitalálni valami tűrhető történetet. Általában szokott sikerülni. A Lidércgyermekekben sem a történet volt a rossz, hanem már maga az alapötlet. Lidércekben senki nem hisz. Embergereket kellett volna zabáltatnom a farkasemberekkel, akkor sikeres lett volna a mű.

– Idefigyelj, író úr, én azt sem bánom, ha a folytatásban egyetlen szót sem írsz a lidércekről – hajolt előre Lidzsmilla. – Ha ez a búbánatod, hogy a lidérceket nem veszi a könyvpiac, legyen neked. Engem az anyaghullám-sűrítő érdekel. Világos?

– Persze, persze! Jaj, hát ezzel kellett volna kezdeni! – derült fel Dorán arca. – Így mindjárt más. Ha nem kell azokról a hülye lidércekről írnom, akkor természetesen boldogan írok valamit ennyi pénzért! Még azt a gépet sem bánom. Majd csak kitalálok valami jól hangzó tudományos dumát a működéséről. Fog ez menni. Veszem a tudományos szótárakat, kiírok belőlük mindenféle érthetetlen szakszavakat...

– Nem, nem, nem! – tiltakozott a nő, s még a kezét is felemelte. – Ez így nem jó. Ennyi pénzért tökéletes munkát követelek.

– Természetesen tökéletes lesz a munka.

- Nem lesz az. Az én fogalmaink szerint akkor tökéletes a munka, ha ihletből írod meg.
  - Ide figyeljen asszonyom...
  - Mondtam már: kisasszony vagyok.
  - Kisasszony. Vegye tudomásul kérem, hogy én *szeretek* ihletből dolgozni, de nem tudok ihleni parancsszóra. Ez az egyik. A másik pedig az, hogy ha ihlek is, utólag alaposan át kell dolgozni az ihletből írt részeket, mert többnyire csak az alapötlet jó, de maga a munka tele van szóismétlésekkel, egyéb efféle gyermekbetegségekkel, mert amikor ihlek, ezek rendszeresen elkerülik a figyelmemet.
  - Akkor tedd ezt most is. *Ihlődjél*, ha szabad így mondanom, azután dolgozd át. Különben az sem érdekel túlzottan, ha egy csomó szóismétlés marad benne.
  - Még sosem írtam ihletből egy teljes regényt, ez nem fog menni.
  - Bánom is én a teljes regényt, nekem csak az anyaghullám-sűrítő kell ihletből. És persze a kitalálójának az adatai. Elvárom, hogy amikor ezekről írsz, akkor a közelébe se menj a szótáraknak, ilyesmiknek, mert ha megtudom – és mérget vehetsz rá, hogy megtudom! – akkor egy buznyákot sem fizetek, nemhogy milliókat. Jogom van e kikötéshez, elvégre én vagyok a megrendelő.
  - Nehezen viselem el, ha beleavatkoznak a művészi koncepciómba.
  - Ez nem a koncepció, ez a kivitelezés.
  - Pláne. Nézze kisasszony... nekem megvan a magam módszere, amitől nem térek el. Azért nem, mert másképp nem megy az írás. Hiszen láthatja, még csak nem is számítógépbe írom a művet, hanem ceruzával és tollal, mert ezt szoktam meg. Pedig melyik író csinálja ezt manapság? Annak ellenére dolgozom kézzel, hogy így gépirónőket kell megfizetnem, hogy pötyögjék be szövegszerkesztőbe a kész alkotást. És sok pénzt elkérnek, mert bűnronda a kézírásom.
  - Sajnálom. Én az ihletért fizetek, nem a szakmai rutinért.
  - Ez esetben azt hiszem, nem fogunk megegyezni egymással.
  - Szerintem meggondolja még ezt, uram – állt fel a nő, visszatérve a magázáshoz, és elindult a kijárat felé. – Még visszajövök.
  - Várjon... kikísérem. A kutya...
  - Felesleges. Nem fog bántani.
- Azzal lefelé indult a nyikorgó lépcsőn.
- Dorán az emeleti ablakból figyelte a távozását. Valóban, Varg, a farkaskutya meg sem moccant, elő se bújt a vackából.
- Ahogy a nő mögött bezárult a kerti kapu, Dorán lesietett, hogy megvizsgálja a kutyát.
- Varg a vackán lapult, és reszketett, mint egy nyárfalevél. Pedig hatalmas állat volt, s még a vaddisznót is megugatta.
- Dorán lehajolt hozzá, és megvizsgálta a pofáját. Az orrán három igen mély vágást talált, amelyekből még most is erősen szivárgott a vér. A vágások egymással párhuzamosak voltak. Mintha valami megkarmolta volna az orrát. De borotvaéles, és legalább három centis karmokkal...
- Dorán úgy érezte, jeges hullám szalad végig a gerincén.

2. fejezet

Újabb hívatlan látogató

Mi tagadás, volt min töprengenie Doránnak. El is határozta, hogy végiggondol mindent részletesen – csak éppen előtte megnézi a padlást. Nem hallott ugyan újabb zajt, de azért mégis... jó lesz rááldozni egy percet, ki tudja...?

Előtte viszont még belépett a szobába, és újból magához vette a piszkavasat.

És ekkor érte az újabb meglepetés. A heverőjén, kényelmesen elterpeszkedve, mintha csak otthon lenne, egy ízléses öltönyt viselő, középkorú úr ült. Fölöttébb előkelő benyomást keltett, mert csokornyakkendőt viselt, és a térdén sétapálcát fektetett keresztül. Állát dús fekete szakáll borította, a haja is fekete volt, és rövid. Ruhája ellenére is látszódott, hogy nem gyenge legény.

– Foglaljon helyet, uram – intett Dorán felé, amikor az író belépett.

– Bocsánat – szólt Dorán, amikor a meglepetéstől némileg magához tért –, de azt hiszem, szerepcsere történt. Ez ugyanis az én szövegem, nem a magáé... De azért örülök, hogy így otthon érzi magát.

Azzal Dorán leült. Mindenesetre a kandalló közelébe, ugyanis arrafelé volt a piszkavas. Jó, ha van ilyesmi az ember keze ügyében.

Nagyon pesszimista embernek tartotta magát, márpedig a pesszimizmus és a gyanakvás édestestvérek.

– Nos nem, nem, határozottan nem érzem otthon magamat – válaszolta furcsa látogatója. – Ám éppen azért jöttem most el önhöz, hogy ezen segítek. Megveszem a házát, és máris otthon fogom érezni magamat. Hát nem nagyszerű ez?

– Ki kell önt ábrándítanom. Nem eladó a ház. Főleg nem olyan embernek, akinek a nevét sem tudom.

– Igaz. Valóban nem mutatkoztam még be. Nevem Kamtarnak.

– Ön külföldi?

– De mennyire. Nem is sejtené, mennyire az vagyok.

– Nagyon jól beszél gүнүлүл.

– A legtöbb fontosabb nyelvet ismerem. Tudok nemcsak gүнүлүл, de kaulul, dzsanarul, dafnarul, zozóul, jicseniül, csisziül, ismerem a trogg, rilgent, rúhul, kusunda, nyanyami, magoró, liton nyelveket, aztán a zelim, dermiton, raraton, gyoel, ópikron és gurguj nyelveket, meg még néhány zasseni nyelvjárást. Ó igen, és kifelejtettem a rittet, meg még meg kell említsem a tlapantluai és timmui nyelveket, de több más kihalt nyelven is egészen jól meg tudom értetni magamat...

– Ah, ez tiszteletre méltó tudás – mondta Dorán, s ezt gondolta: „Ez is biztos, hogy örült. És szemérmetlen hazudozó. Ennyi nyelvet lehetetlenség, hogy megtanuljon.”

– Elárulná, hogyan jutott be ide?

– Óhaja számomra parancs – azzal széles mozdulattal a nyitott ablak felé mutatott.

– De hát az az ablak vagy öt méterre van a földtől.

– Valóban. Ehhez előbb fel kellett másznom a szemközti fára.

– Az is vagy három méterre van az ablaktól... mármint az a széles gally, amire valószínűleg gondol.

– Igen – bólogatott látogatója. – De nem számít. Ugrottam én már ennél nagyobb is nemegyszer.

„Ez is örült?” – gondolta Dorán.

– Miért nem az ajtón jött be?

– Siettem. Na meg arrafelé óhatatlanul összetalálkoztam volna a kutyájával.

Nem nézett ki ijedősnek, ezért Dorán megkérdezte tőle:

– Ön fél a kutyáktól?

– Ellenkezőleg. Nagyon szeretem őket – azzal öltönye belső zsebéből egy pénztárcát húzott elő. – Látja? Ez kutyabőrből van.

„Tisztára, mint az előbbi nő.” – gondolta Dorán. – „Mindenesetre feltűnő a hasonlatosság.”

– Még mindig nem értem – szólt – mi köze van a pénztárcának a házamba való bejövetelhez.

A férfi megnyerően mosolygott.

– Én *nagyon* szeretem a kutyákat. És nem szerettem volna, ha a kutyája eltűnése miatt megorrolna rám. A sértődés árt az üzletnek, tudja, és én, említettem már, meg akarom venni a házat.

– Önnél ez valami komplexus? Ha meglát egy kutyát, ellopja?

– Dehogynem lopom el, kérem! – húzta ki magát önérzetesen. – Nem is tehetném, mert a kutyák nem jönnek el velem. Hanem... nos, hogy is mondjam... én nagy tisztelője vagyok a csiszí konyhaművészetnek. Ők pedig, mint tudja, megeszik a kutyákat. Sőt, bizonyos kutyafajták húsát kifejezetten csemegének tartják.

Dorán fejében annyi gondolat futott végig, hogy nem is tudta, hamarjában melyiket mondja ki.

– Valahogy nem néz ki csiszínek.

– Nem is vagyok csiszí. Abszolúte semmi közöm a csiszíkhöz.

– És... csak nem azt akarja mondani, hogy kutyákat eszik?

– Csak csemegének – mentegetőzött. – És miért is ne? Az is ugyanolyan fehérje, mint a többi. Úgy bizony, tele van proteinnel. Sokkal gusztusosabb, mint például a disznóhús, mert a disznó, ez köztudomású, minden szemetet és moslékot megeszik. Egyébként csak szokás kérdése az egész. A vjet nép, aminek szintén ismerem a nyelvét, nemcsak a kutyát, de a macskát is megeszi. Megjegyzem, a vjet konyhát sem vetem meg alkalomadtán.

Hirtelen szimatolni kezdett, fejét ide-oda forgatva, míg orrcimpái kitágultak.

– Ön macskákat tart?

– Nem, nincs egyetlen macskám sem.

– Különös. Meg mernék rá esküdni, hogy itt halovány macskaszag terjeng.

Dorán úgy érezte, ideje befejezni a beszélgetést, mert látogatója mintha percről-percre örültebb lenne.

– A házam nem eladó. Nagyon köszönöm becses látogatását, de azt hiszem, nem szentelhetek több időt önre.

– Kár. Hajlandó lettem volna adni a házért, és egy csekélységért, akár százmilliót is. Nem gondolja meg? – és megnyerően elmosolyodott.

– Kár a fáradságért. A házam nem eladó.

– Fel nem foghatom, miért ragaszkodik ehhez a düledező épülethez.

– Csak. És ön miért akarja megvenni?

– Ó, hát én... hogy is mondjam csak... különleges ember vagyok. Egyébként is nagyon megtetszett a ház. Szép az épületnek a... hogy is mondják? Díszítése. No meg a kert. Igen, főleg a kert.

– De hát a kert tele van gazzal.

– Az is csak olyan növény, mint a többi. Az emberek azt a növényt nevezik gaznak, amiről még nem derítették ki, mire tudják használni. Amint kiderítik, természeteni kezdik, és a tegnapi gazzól máris gyógynövény lesz. Vagy dísznövény, esetleg még táplálék is. Tipikus példa erre a kaporé. Az is gaz volt valaha, most meg a tökfőzelék nélkülözhetetlen fűszere.

E megállapításban, Dorán be kellett lássa, sok igazság volt, mégis furcsállotta, hogy valakit a gazos kert látványa vonzzon. De hát nincs egyedül az örületével – a fehérhajú nőnek is a ház tetszett.

– Egyelőre nem adok el semmit – válaszolta.

– Kétszázmillióért sem? Hiszen igazán sokat kínálok a házért, meg azért a csekélységért.

– Miféle csekélységért?

– Szeretném, ha megírná nekem azt a regényt, mely a *Lidércgyermek*ek címűnek lenne a folytatása.

– Mit beszél?!

– Gondolom, ez csak költői kérdés volt, mert jól hallotta, mit beszélek.

– Az ég szerelmére, mire magának az a folytatás?! Hiszen a *Lidércgyermek*ek egy teljesen elfuserált, kudarcot vallott alkotás, százezret sem sikerült eladni a kinyomott kétmillió példányból, s még akik megvették, azok is azt írták vissza, hogy ekkora bárgyú baromságot még sosem olvastak tőlem!

– Pedig az egy jó könyv. Nem is sejti milyen jó.

– Szeret lidércekről olvasni?

– Miért ne?

– Márpedig én nem óhajtok lidércekről írni. Nem, nem, soha többé.

– Akkor ne tegye. Engem egyetlen kis részlet érdekel csak a folytatásból.

– Ne is mondja, kitalálom. Az anyaghullám-sűrítő. Azt akarja, hogy kirészletezzem a működési elvét.

– *Isten ments!* Nehogy megtegye! Azt már egyszer megírta, s jól van az úgy! Tökéletesen felesleges azzal untatni az olvasókat, hogy milyen a működési elve, úgyis tudja mindenki, hogy az csak egy technikai halandzsa, nem igaz az egész. Az efféle leírások unalmasak, az olvasók úgyis átugorják. Naná, hogy átugorják, én is azt teszem.

Dorán most már semmi nem értett.

– Hát akkor?

– Tudja, Dorán úr, maga nagyon ügyesen kitalálta ezeket a lidérceket. Azt fejtegette abban a zseniális műben, hogy az emberiség valaha nem ezen a bolygón élt, hanem egy másik bolygón, a Földön, onnan költözött ide, valamiféle hipertéri kapun, és ezen a bolygón, úgy hitték, nem él értelmes faj. Pedig élt, csak fejlődésében már millió évekkel megelőzte az embereket. Már rég túljutottak civilizációjuk technikai korszakán. Ez a lidércek fajtája. És ezek a lidércek, ezek a genetika nagymesterei. Úgy átalakították a testüket, hogy képesek tetszőleges alakot felvenni, s mert békeszerető lények, nem irtották ki az embereket, hanem azóta is itt élnek velük, közük vegyülve, s annál is kevésbé lepleződhetnek le, mert ha akarják, láthatatlanok lehetnek. Tehát beengedték a bolygójukra az embereket, már csak azért is, mert úgy vélték, az, hogy közük vegyülten élhetnek, szórakoztató lesz. Ez tehát igazán zseniális mű, mert lényegében a fantasztikus irodalom nagy témájáról, az idegen fajjal való kapcsolat-felvételről szól, de teljesen új oldalról közelíti meg. Ilyet még soha senki nem írt!

– Ide figyeljen, nem kell, hogy szinopszist mondjon a műről, én magam írtam, némi joggal feltételezhetné, hogy ismerem a tartalmát.

– Fontos dolgok ismételése nagyon is helyénvaló lehet. Mert most jön a lényeg. Maga még azt is leírta, hogy a génátalakítást egy bizonyos gép hajtotta végre. Így van?

– Így hát, na de...

– Na, de azt nem írta le, hogy miként kell kezelni a gépet!

– Na és?

– Semmi különös, én csak azt akarom, hogy írja le a kezelését.

– Nem a működési elvét?

– Mit érdekel az engem? Valahogyan működik és kész. Engem csak az érdekel, hogy a külsőségeket leírja, ha úgy tetszik, a látványos elemeket. Ha akarja, leírhatja persze a működési elvét is, én ugyan nem bánom, de a lényeg a kezelése. Valahogy úgy képzelem, hogy olyasmi lesz a műben, hogy a hős megtalálja a gépet, valami barlangban vagy egyéb helyen, bemegy, ilyen meg olyan fények villognak, rá kell hogy álljon egy üveglapra, meghúzz egy ilyen kart vagy olyan kart, most a baloldali gombot csavarja meg aztán a jobboldalit, mozognak a mutatók, az egyik ezt jelenti, a másik azt... de ez csak az én véleményem, ami nem jelent semmit, mert maga az író. Azt szeretném, ha hosszú oldalakon át taglalná, miként kell kezelni a masinát, azt sem bánom, ha az a véleménye, hogy unalmas egy efféle leírás, ugyanis *engem* igenis érdekel. Mindent írjon le, a legparányibb részleteket is.

– Kétszázmillióért.

– Igen, de abban a ház is benne van. Ugyan már, legyen esze. Ne ragaszkodjék annyira ehhez a kalyibához. Ó, és még egy fontos feltételt nem mondtam. Ihletből kell dolgozzék!

Dorán már meg sem lepődött.

– Nem megy az olyan könnyen.

– Menjen akkor nehezen. De ihletből kérem. Az az igazi művészet, érti ugye?

– Értem. De nem hiszem, hogy sikerülne üzletet kötnünk.

– Pedig van pénzem. Hozhatok igazolást is róla.

– Akkor is lehetetlent kér. A múzsa, tudja, úrinő, aki vagy jön, vagy nem jön, ő dönti el, hogy megcsókol-e. A múzsa nem holmi utcalány, akit csak úgy le lehet teperni és megerőszakolni.

– Márpedig ennyi pénzért igenis megtehetné, drága uram. Dugja be neki, recsegjen ott neki alul, csináljon egy lyukat neki a kettőből, hogy képletesen szóljak, nyomja be neki, hogy utána csak terpeszben tudjon közlekedni, s ha ezt egypárszor megtette, később már, amint a múzsa látja, hogy közeledik felé, ijedten kiált majd fel, hogy „Te szent isten. Itt ez az erőszakos író, adok neki inkább magamtól ihletet, mert úgy még mindig jobban járok.”

– Elegem van a szennyes beszédéből.

– Én csak jót akarok.

– Nincs mit tárgyalnunk. A ház az enyém, s a műveim is az enyéme, nem akarok folytatást írni ahhoz a műhöz.

– A makacsság nem egészséges tulajdonság. Gyomorrákot okozhat, meg mindenféle kellemetlen más halálnemeket. Én figyelmeztettem – állt fel a férfi, kitárt karokkal, majd egyetlen szó nélkül fejest ugrott a nyitott ablakon át a kertbe.

Dorán rémülten ugrott az ablakhoz. Meg volt róla győződve, hogy csak a férfi összezúzott holttestét látja a fal tövében – ehelyett senkit nem látott. Pedig a legközelebbi bokor, ami mögött elbújhatott, legalább tíz méterre volt.

Hirtelen panaszos vonítást hallott a ház túloldaláról, mely egy-két pillanat múlva elhalt. Dorán biztos volt benne, hogy Varg vonított, a kutyaája.

Kezébe kapta a piszkavasat, és lerohant a lépcsőn, egyenesen a kutyaólhöz.

Vargnak híre-hamva sem volt, a lánc üresen lógott az oszlopról. Ám az ól tövében, a földön vérnyomokat talált.

– Szóval komolyan gondolta a kutyahús-csemegét! – morfondírozott. – Csak látnám még egyszer, lenne hozzá egy-két szavam! Habár, aki túlél egy akkora ugrást, úgy, hogy utána még van kedve megküzdeni egy farkaskutyával... Sőt le is győzi azt ilyen hamar... még akkor is, ha valami fegyvert használ hozzá... Hm. Lehet, hogy jobb, ha mégsem találkozom vele.

Elhatározta, hogy bezárkózik éjjelre. Még az ablakot is becsukja, hiába van meleg, nyári éjjel. Nem örült neki, hogy ennyi örült mászkál a közelében. Hiszen lehet, hogy esetleg az emberhús is ízlene annak az elegáns úriembernek. Elvégre azt mondta, nagy tisztelője a csiszí konyhaművészetnek, azt meg mindenki tudja, hogy a csiszík ősei valaha emberevők voltak. Ki tudja, lehet, hogy a férfi a kannibál konyhát sem veti meg alkalomadtán!

Mindenekelőtt azonban felment körülnézni a padlásra, hátha ott is talál egy-két örültet. Mostanában úgy látszik, jó a bolondtermés errefelé.

Ám hiába lóbálta fenyegetően a piszkavasat, a padláson senkit nem talált. Némi pókhálótól eltekintve üres volt.

3. fejezet

Még egy hívatlan látogató

Ahogy Dorán visszament a szobába, a szeme megakadt a fejszén, ami a kandalló mellett hevert a földön. Egészen biztos volt benne, hogy ma már nem lesz képes semmit sem írni, ellenben igen mély benyomást tett rá, hogy második látogatója az ablakon át ugrott be hozzá. Legalábbis állítólag... De ha kiugorhatott, talán nem hazudott, és valóban így jutott be. Az ilyen eseteket jobb elkerülni.

Megragadta a fejszét, kiment a házból, egyenesen az ablakához közeli fához, s nekiesett, hogy kivágja. Jó negyven percet kellett fáradoznia, de végül a fa megadta magát, és nagy robajjal ledőlt.

– Most már nem érhet kellemetlen meglepetés! – törölte meg izzadt homlokát, s visszaballagott a házba.

Már épp belépett volna a szobába, amikor megint hangot hallott a feje fölül.

Kopp. Reccs. Kopp.

Csoszogás ezúttal nem hallatszott. Recsegés azonban annál inkább.

– Most már aztán elegendem van mindenből! – kiáltotta Dorán, és rohant fel a padlásra, piszkavas helyett ezúttal fejszét suhogtatva a kezében.

Mire felért a padlásra, a neszezés-recsegés elhallgatott.

– Ki van itt? Álljon elő, aki itt mászkál! – kiáltotta be a nagy ürességbe.

Kiáltására nem érkezett válasz. Sehol senki, csak a pókhálók lengedeztek az ajtónyílás miatti légmozgástól.

Dorán nekilátott, hogy újra átvizsgálja a padlást. Ezúttal nem elégedett meg azzal, hogy mint először, csak úgy végigszaladjon rajta, oda-vissza, most a lehető legtüzetesebben vizsgált meg mindent. S íme, ezúttal már talált is valamit.

Sőt, nemcsak valamit, de valakit. Az egyik kémény mögött mintha sötét tömeg magasodott volna, egy halom mindenféle ócskaság mögött. Nagyon gyanús volt neki, így felemelt egy törött köcsögöt, és megcélozva a halmot, elhajította. Erőset dobott, csöppet sem kíméletesen.

– Ölj meg inkább te rohadék, ne kínozz! – hallatszott az elkeseredett sikoltás, éles, vékony női hangon.

– Aha, tehát tolvajt fogtam! – derült fel Dorán arca. Minden kezdett érthetőbb lenni.

– Tolvaj ám a nénikéd segglyuka! És ha nem te uszítottad rám azt a szörnyeteget, akkor gyerünk, ne bámészkodj, és főleg ne hajigálj, hanem szabadíts ki most! De gyorsan ám, mert elvérzem!

– Tessék?

– Hüledezni később is ráérsz. Engedj el gyorsan, mielőtt visszajön.

– Mi jön vissza?

– A farkas. Persze lehet, hogy nem is farkas, csak a kutyád. Meg is harapott.

– Varg? Hiszen az láncon volt.

– Na ugye, hogy csak *volt*? Biztosan elszabadult. Hé, mi lesz már? Ha nem akarsz fejbecsapni azzal a baltával, akkor dobd le a földre, aztán segíts, emeld fel ezt a deszkát, mert beszorult a lábam. Remélem, nem akarsz itt kuksoljak, amíg éhenhalok?

Dorán nagyot sóhajtott. Még ha tolvaj is a nő, valóban nem hagyhatja ott.

– Miért nem szóltál korábban? Hiszen már jártam itt, és az imént is jól hallhatóan üvöltöztem.

– Szerettem volna magamtól kiszabadulni. Úgy véltem, egy efféle találkozás nem tesz jót a megismerkedésünknek.

– Én is úgy gondolom – morogta Dorán, majd hozzátette:

– Egyáltalán nem vagyok benne biztos, hogy meg akarok ismerkedni veled – és úgy vélte, ha a nő tegezi őt, akkor ő vissztegezi.

Letette a fejszét, és közelebb lépett, de le kellett hajolnia, hogy a nő rejtekhelyéhez hozzáférjen, mert itt alacsony volt már a tető. S valóban úgy volt, ahogy a nő mondta: a bokája beszorult két padlásdeszka közé, pontosabban az egyik deszka elrepedt, oda csúszott be a bokája, és még csúnyán meg is vágta, meglehetősen lucskos volt minden a vértől.

– Na hát, éppen úgy, ahogy elképzeltem – mormogta Dorán, készülődve regényére gondolva.

– Mit mondtál? – kérdezte a nő.

– Semmi, semmi...

– Ha semmi, akkor emeld már fel a deszkát. Feszítsd szét, hogy kihúzzam a lábam, mert egyedül nem ment.

– Nekem se megy, nem bírok eléggé alányúlni. De mindjárt segítek – és Dorán visszahúzódott. Hozta a fejszét.

– Mit akarsz? – vált gyanakvóvá a nő tekintete.

– Semmi rosszat, csak emelőnek használok – azzal a fejsze fokát becsúsztatta a repedésbe, és ránehezedett a nyélre. És íme, a deszka, fűlsértően recsegve, de felemelkedett. A nő kihúzhatta a lábát.

Köszönetet se mondott, azonnal odébb húzódott, majd megpróbált talpra állni. Ez sikerült is, de ugyancsak sziszegett.

– Van kötszered? – kérdezte mogorván.

– Lentebb akad egy elsősegélydobozom – válaszolta Dorán, és csak nézte a nőt. A ruhája jócskán elkoszolódott, amire lehetett is számítani egy koszos padláson, de ami megdöbbenetett, az volt, hogy a nő mellén, baloldalt, három véres karmolás látszódott, s a ruha ugyancsak véres volt a sérülés környékén.

– Ezt mi okozta? – kérdezte.

– A kutyád, Dorán bácsi – válaszolta ezúttal meglepően barátságosan a nő. Vagy inkább fiatal lány? Úgy látszik, most, hogy már nem volt a padlás foglya s nem fájt annyira a lába, némileg megjött a jókedve.

– Hm... Nem vagyok *bácsi*. És a kutyám nem lehetett.

– Pedig igencsak úgy nézett ki. Jövök szép nyugodtan, megyek fel a lépcsőn, mert odalent semmit nem találtam, majd egyszerre csak hangos lihegést hallok hátulról. Odanézek, hát egy *dögnagy* ízét látok, jön felém, de akkora ám a pófája, mint egy nem tudom mié, én sikoltok,

futni kezdek, rohanok, itt a padlás, befutok, az jön utánam, hű de megijedtem... Majdnem bepisiltem rémületemben. Nem tudtam hova futni, igyekeztem bepréselődni ide, ahol már szűk a padlás, hátha ide nem tud utánam jönni, de jött ám, gonoszul világított a szeme a sötétben, a lábam reccs, beszakadt a padlásba, az meg felém csapott a karmával... megkarmolta a mellemet is, aztán odadugta a pofáját hozzám, de csak megszagolt, aztán elfordult és elment... Hű, de féltem! Kösd meg a kutyádat, Dorán bácsi! És remélem, kárpótolsz valamivel a nagy ijedelemért.

– Minek, semmi jogod nem volt idejönni, ez magánlaksértés. És a kutyám nem lehetett, mert... elvitte valami. Talán valamilyen ragadozó, habár... na mindegy, ez nem tartozik rád. És nem is hiszem a mesédet, biztosan lopni jöttél, és rosszul jártál. De azért bekötözlek. Azután le is út – fel is út.

– Nincs igazad. Most nem akartam lopni.

– Aha, tehát máskor igen, mi?

– Hát igen, na, megtörtént már néha, és ebben semmi rosszat nem találok, elvégre nekem is meg kell élnem valamiből!

– Becsületes munkából nem lehetne?

– Tréfálsz, ugye? Ki alkalmazna egy intézetből szökött valakit?

– Tessék? – kérdezte Dorán, és szembefordult a lánnyal. S itt, a lépcsőházban már valóban láthatta, amit a sötét padláson nem: a nő egészen fiatal.

– A nevem Arga, és tizenhat esztendő vagyok. És nemrég szöktem meg az intézetből.

– Aha... és biztos nem először.

– Még szép. Rohadt egy dolog ám az élet odabent, ezt neked is tudnod kell.

– Ugyan miért?

– De hiszen te is intézetben nevelkedtél, Dorán bácsi.

– Hagyd ezt a bácsizást, nem vagyok még harminc éves sem.

– Jó, jó, csak udvarias akartam lenni...

– Az nem árt. De attól még nem vagyok bácsi. Na, itt van valahol a konyhában a kötszeres doboz, remélem megtalálom... És honnét tudod, hogy én is intézeti srác voltam?

– Hiszen írtál magadról a Lidércgyermek utószavában.

– Jaj, az isten verje meg, ne emlegesd még te is azt az elfuserált regényt! Elegem van belőle.

– Elfuserált? Épp az?! – ámult Arga olyan tágra nyílt szemekkel, hogy Doránban benneragadt minden további ellenkezés. – Hiszen az a legcsodálatosabb mű volt, amit valaha olvastam! Majdnem minden oldalát megkönnyeztem. Olyan megható volt... annyira... annyira... izé... nem is tudom megmondani, hogy milyen... annyira sajnáltam azokat a szegény kis lidércgyermeket, akiknek megették a szüleiket azok a gonosz vérfarkasok... nagyon jól át tudtam érezni a bánatukat, hiszen én is szülők nélkül nőttem fel... Tudd meg, hogy azt hiszem, minden könyvedet olvastam, és mind nagyon tetszett, mind sokkal jobban tetszett, mint bármely más író könyve, de vedd tudomásul, hogy egyetlenegy olyat sem írtál, ami a közelébe érne a Lidércgyermeknek!

– Másoknak nem ez a véleményük... – morogta rosszkedvűen Dorán, majd eszébe jutott, hogy ez nem egészen igaz, hiszen az előző két látogatója is lelkesedett a művéért.

– Másoknak csak azért nem ez a véleményük, mert faszfejek. Péniszfejű idioták. Különben meg most hallok először róla, hogy másoknak nem tetszik – válaszolta nyugodtan Arga.

– Lehet ám szépen is beszélni, kisasszony... – intette őt Dorán.

– Hm. Majd igyekszem.

– Remélem, nem azért jöttél, hogy rá akarj beszélni, hogy írjak folytatást a Lidércgyermekekhez? – kérdezte gyanakodva Dorán.

– Igazán nem bánnám, ha írnál hozzá egy folytatást. Mert az az igazság, hogy abban az egész kiba... szóval, az egész intézetben csak egy valami volt jó: hogy ku... akarom mondani az, hogy nagyon nagy a könyvtára, és mindig megveszik a legújabb könyveket. Bár igaz, hogy csak fél év késéssel. És senki nem bánta, ha bementem oda és olvastam, sőt, örültek neki a tanárok, mert amelyik gyerek olvas, azzal nincs baj. Épp úgy volt tehát velem is, mint veled, Dorán bácsi. És én nagyon szerettem olvasni. És rájöttem valamire. Valamire, amit okvetlenül tudnod kell, ezért is jöttem el hozzád. Pedig nem kevés fáradságomba... meg *egyebekbe* került.

– Majd később, most fertőtlenítenem kell a sebedet. Tehát maradj nyugton, fájni fog – és Dorán rányomta a jódpárnát Arga mellén a karmolásokra.

Azt hitte, a lány felüvölt, ehelyett az csak lélegzett egy mélyet, s ezt kérdezte:

– Ezt muszáj volt?

– Igen. Elismerésem, amiért ilyen jól tűröd a fájdalmat.

– Átélttem már ennél cifrább dolgokat is... de az biztos, hogy valóban fáj. Csíp a jód.

Azzal Dorán csak nézett egy nagyot, mert Arga hirtelen olyasmit csinált, hogy Doránnak a szája is tátva maradt: a keze segítségével megmozgatta a melleit. Márpedig kevés nő képes a mellizmai mozgására, Dorán eddig csak néhány füstös éjszakai lokálban látta ezt egy pár híresebb dzsanar hastáncosnőtól.

– Szépek a cickóim? – kérdezte a lány minden pirulás nélkül.

– Szépek. De jobb, ha elrakod őket, egyrészt mert ideje, hogy ellássuk a lábad sérüléseit, másrészt mert nem akarom, hogy ha hívom a zsarukat, hogy visszavigyenek az árvaházba, akkor lecsukjanak liliomtiprásért.

– Először is, csak ne hívd a zsernyákokat. Másrészt, nyugodtan megdughatsz, mert én nem bánom, és nem is vagyok már szűz.

– Rögtön gondoltam.

– Minek is... semmi értelme nincs. Másrészt, ha szököm az intézetből, mindig fizetnem kell valamivel a szállásért és kajáért, pénzem meg nincs. És most is: az intézet, tudod az ország másik végén van, innen nyolcszáz kilométerre, autóstoppal jöttem, és az sem volt ingyenes. Ötször dugtak meg, amíg ideértem. De nyugi, van eszem, csórtam már jó régóta fogamzásgátló szereket, nem lehet gyerek belőle, tehát ne majrézz.

– Mindegy. Nézzük a lábadat, és húzd fel a ruhádat a melleidre, jó?!

– Tőlem... – vont vállat Arga, majd hozzátette, nagy magabiztosan: – Úgyis tudom, hogy nagyon szép vagyok, tehát meggondolod te még ezt...

– Nem gondolkozom ezen – és Dorán jó erősen rátekerte a gézt Arga bokájára. – Hívom a rendőrséget, és visszazsuppolnak oda, ahonnan jöttél. Semmi közünk egymáshoz, és nem akarok sittre kerülni gyermekrablásért.

- Most mit vagy úgy oda? Ez igazán nem vendégszeretet, amit művelsz!
- Csakhogy nem lettél vendégségbe hívva.
- Pedig elkéne ám melléd egy női kéz... – és Arga körülnézett a konyhában. – Kész csoda, hogy ebben a dzsumbujban megtaláltad az elsősegélydobozt. Ekkora rendetlenségben fellelni, ez már majdhogynem hőstettnek számít. Hiszen itt legalább egy fél éve nem volt takarítva...
- Semmi kifogásom ellene, hogy nekikezdj a takarításnak, ha úgy tartja kedved – morogta Dorán. – De figyelmeztetek: ha beállsz a háztartási alkalmazottamnak, semmit nem fogok fizetni, kislány. Különbösen sincs közöd az életmódomhoz.
- Rendben, elfogadom az ajánlatot. Én leszek ezentúl a háztartási alkalmazottad, és csak teljes ellátásra tartok igényt, fizetésre nem. Elég lesz a koszt, a kvártély, no meg... no igen, még valami.
- Nem fekszem le veled.
- Az már a te bajod... de én egészen mást szeretnék emellé.
- Ki se mondd, mert már az első kettőt sem kapod meg. Nem rejtegetek szökött kölyköket!
- Pedig ennyit igazán megérdemelnék, amikor kifejezetten a te kedvedért léptem le onnan. Ráadásul a kutyád is iszonyú volt. Különbösen is gyűlölöm a kutyákat, de amit a tied művelt.... Amit kérek, az igazán csak a legminimálisabb fájdalomdíj.
- Miért gyűlölöd a kutyákat?
- Hát, mert *csak*. A kutyákat fenemód gyűlölöm.
- Ugyan miért?
- Mert ha be akarok menni valahová elcsórni valamit, nem is sokat, akár csak pár szem cseresznyét, vagy egy almát, akkor állandóan bajom van velük.
- A dolgukat végzik.
- Én is, hiszen muszáj élnem! Ám még ez is hagyján, mert a kerítések mellett sem tudok nyugodtan elmenni úgy, hogy meg ne ugatnának. És még azok a kis nyiszlett korcsok is vadul csaholnak, amikről jól tudom, hogy akkor sem mernének megtámadni, ha ki tudnának jönni a kertből, mert olyan kicsik. A hangjuk bezzeg akkora, hogy a tizedik mennyorszáig hangzik. Gyűlölöm a kutyákat.
- Jó, hát tőlem gyűlölheted őket, amennyire csak akarod, nemcsak a kutyákat, de a macskákat is akár...
- Azokat nem gyűlölöm.
- Az is a te dolgod. De most szépen felemelem a telefont, és...
- De hát legalább hallgass meg! Ennyi igazán jár nekem.
- Ugyan miért?! Nem az én kutyám támadott meg, semmivel nem tartozom.
- De tartozol.
- Hidd el: Nem! A kutyám be se engedett volna a lépcsőházba, ha ott jössz be.
- Na jó, elárulom: nem ott jöttem be. Láttam hátul egy nyitott ablakot és ott jöttem be, a szobából jöttem ki a lépcsőházba. De esküszöm, hogy nem akartam lopni! Mástól lopok néha, de tőled nem akartam. Egészen mást akarok tőled.

– Semmit sem kapsz. Elláttam a sebeidet, holott még azt sem hiszem, hogy ez a kötelességem lett volna. De most azonnal teszem, ami a kötelességem: szólok a rendőröknek.

– De hát nem akarok én olyan sokat... Csak azt szeretném, ha visszaadnád a szüleimet!

– Tessék?

Dorán keze megállt a levegőben, félúton a telefon felé.

– Igen, igen, igen! Tessék visszaadni a szüleimet! Te megteheted, neked megvan hozzá a hatalmad!

– De hát ki az isten mondta neked, hogy én vettem volna el a szüleidet... már elnézést a káromkodásért!

– Nem mondtam, hogy te vetted el őket – válaszolta gyorsan a leány –, de igenis visszaadhatod őket nekem!

– Hé, állítsd már le magadat, hiszen eddig a létezésedről sem tudtam! Fogalmam sincs róla, hogy kik a szüleid.

A lány lehajtotta a fejét, elcsendesedett.

– Én sem tudom, mert talált gyerek vagyok, úgy szedtek össze egy templom lépcsőjéről.

– Na látod, akkor én honnét tudnám, hogy kik a szüleid? Hiszen te sem tudod. Sőt, nyilván a hatóságok sem tudják.

– Na és? Majd kitalálok!

– Nem vagyok jó.

– De író, az igen! A legnagyobb író, aki csak akad a világon. Én aztán csak tudom.

– Megható a rajongásod, de...

– Egy pillanat! Látom, hogy semmit nem értesz.

– De igen, azt tudniillik, hogy én mindjárt...

– De hallgass már meg! – toporzékolt a lány. – A csuda vigyen el, hát ne légy már annyira szívtelen szemét, hogy meg sem hallgatsz! Átstoppoltam a fél országot, odaadtam magamat fél tucat fickónak, csak hogy beszélhessek veled, és erre nem adsz nekem néhány percet sem? Hát hallgass már meg! Idefigyelj, kérek tőled fél órát, hogy meggyőzhesselek, mindössze ennyit. Aztán nem bánom, ha nem győztelek meg, hívhatod a zsarukat... ha olyan geciláda vagy. De fél órát megérdemlek tőled!

Dorán nagyot sóhajtott.

– Jó, legyen neked. Kapsz néhány percet a békesség kedvéért, de nem többet. Hallgatlak.

A tinédzserlány közelebb lépett.

– Akkor ülj le, ne állj ott, mint egy merev hímtag! Azt hiszem, hogy minden pillanatban el akarsz menni...

– Még egy ilyen mondat, és kipenderülsz a házamból! – figyelmeztette Dorán.

– Hipokrita! Mintha a te műveidben nem lennének csúnya szavak... – morogta a lány, s legyintett egyet. – Mindegy, de akkor is ülj le, úgyis leülsz attól, amit mondani fogok neked.

– Csak nem azt akarod mondani, hogy én vagyok az apád?

– Nem bánnám, bár furá lenne, ha tíz esztendősen csináltál volna... tehát, én azt szeretném, ha írnál egy regényt nekem. Nem úgy, hogy nekem adod a szerzői jogokat, semmi ilyesmit nem akarok, megjelentetheted a saját neved alatt...

– Köszí az engedélyt...

– Még azt sem szabom meg, hogy milyen témáról írad, bár nem bánnám, ha volnának benne lidércek, mert azokat megkedveltem...

– Én nem.

– Én igen. De nem kötelező róluk írni.

– És fizetsz nekem a regényért százmillió csiszí buznyákat.

– Mi?! Hülyének nézel? Honnan lenne ennyi pénzem? Száz buznyákom sincs, nemhogy százmillió! Semmit nem kapsz érte, legfeljebb hogy lefeküdhetsz velem, ha akarod. Már írás közben is. De ha nem akarod, akkor nem. Én úgy gondoltam, hogy ezt megírhatnád nekem csak úgy, simán, ingyen, mintegy jótettből. Ajándékba. Jótékonyaságból.

– Az a legfontosabb neked az életben, hogy egy neked írt regényen jót szórakozz?

– Nem. Az a fontos, hogy megtaláljam az öregeimet. Tudod, egyetemre szeretnék menni. És azt remélem, hogy kiperkálják majd a zsozsót a főiskolára, mert az intézet csak szakmát taníttat a kölyköknek, egyetemre nem ad pénzt. Érted már?

– Nem. Mi köze van ennek a regényhez?

– Az, hogy ha leírod, hogy én, Arga, megtalálom a szüleimet, akkor meg is találom. És ha azt írod le, hogy a szüleim nagyon gazdagok, akkor azok is lesznek. Ha azt írod le, hogy nagyon örülnek a megtalálásomnak, akkor örülnek is majd neki. Gondolom, valami olyasmi lehet a sztori, hogy elraboltak tőlük gyermekkoromban, de aztán valamiért mégsem lett váltságdíj-kérés a dologból, vagy amikor én megszülettem, még csórók voltak, nem tudtak volna felnevelni, emiatt tettek ki a templomlépcsőre, de azóta már megszédték magukat, most már jól el vannak eresztve lével... Hiszen miből is állna neked gazdaggá kitalálnod őket?! Azt szeretném, ha a faterék bődületesen, undorítóan gazdagok lennének, hogy helikopterrel jár hassak a fősuliba! Megérdemlek ennyi kényeztetést, ha életem első tizenhat évét az intézetben satnyulva töltöttem el.

– Mondd, te megőrültél? Te összekevered az álmokat a valósággal? Mit érnél vele, ha bármit is írnék rólad? Nincs kedvem ilyesmihez, de még ha meg is tenném...

– Nyugi, mindjárt felhomályosítalak – azzal Arga benyúlt a ruhájába, és kivágott újságcikket szedett elő. – Gondolom, nemigen olvasol újságokat.

– Szoktam ám néha...

– Néha. Tehát nem gyakran. Én viszont mindig átböngésztem a napilapokat a könyvtárban. És feltűnt néhány érdekes összefüggés. Mert a műveidet is olvastam, nemcsak az újságokat. Na és most nézzük ezeket a cikkeket! Csak a címeket olvasom fel, és mindegyik címhez mondok egy regényt is.

„Megtalálták a tavaly eltűnt sarki expedíció jégbefagyott tetemeit” – ez egy cikk címe. És milyen érdekes, egy Dorán nevű író nem sokkal korábban arról írt, hogy egy sarki expedícióban az egyik résztvevő halálos ellensége ónedényekbe rakja a benzint, az ónedényt befesti acélszínűre, aztán az ónedény a hidegtől szétmállik, a benzin szétfolyik, s ők megfagynak... a regény címe: *A hideg korbácsa*. És valóban ez okozta az expedíció végét, ahogy megállapították.

– A szerencsétlenek. Nem is sejtettem, hogy valaki az én regényemből merít ötletet egy gyilkossághoz.

– Á, ez még semmi. Figyeld csak ezt: „Agyvelő a körfűrészlapon”. A fickó, akiről itt szó van, körfűrészszel nyírta ki az egész rokonságát, mindet szép takarosan kettévágta... és íme, milyen érdekes, nem sokkal ezelőtt arról írtál, hogy egy pasas százhusz éve ugyanezt tette. Csak az a különbség, hogy ez a fickó minden embert másik körfűrészlappal vágott ketté, azután a lapokat eladta, és ahová eladta, ott hamarosan kísértetni kezdett egy meggyilkolt lelke...

– Aztán – folytatta Arga – itt van ez: „A gyilkos szolárium.” A tulaj a betérő napfürdőzőket megkínálja egy pohár itallal, amitől elkábulnak, ő meg a szoláriumgéppel feketére perzseli őket. Ugyanerről írt Dorán író is, mindössze nála a megölt vendégek húsát eladták hurkába. De egy másik esetben is megtaláljuk ugyanezt a motívumot, amikor az *Ennivaló kis kölyök* című regényében arról ír, mire használja az árvaház igazgatója a gondjaira bízott csecsemőket. Milyen érdekes, Jicsenben éppen ez történt. Az eredeti cikket nem tudom elolvasni, nem ismerem a képirásukat, s a fura „csin-csen-csön” nyelvüket, de a fordítása itt van nálam, az egyik haverom elkészítette... De mondok még furábbakat is. Emlékszel arra a regényedre, aminek címe: „Bosszúálló ivarnyílás”?

– Igen. Csak nem...?

– De bizony. Milyen érdekes! Arról írsz, hogy megerőszakolnak egy professzornőt, aki bosszúból készít egy nő alakú robotot. Arra a bizonyos helyre belülré egy kívülről láthatatlan húsdarálót is beszerel, s aztán az erőszakoskodó banda után küldi, s aki belédugja, az... Na, nem is folytatom, már négy ilyen pasast is találtak Lulmannolban. Valami lecsócsálta a hím-tagjukat. Ketten belehaltak a vérvesztésébe. A rendőrök nem hisznek a két életben maradtaknak, nem is találtak nő alakú robotot, de mi ketten ugye tudjuk az igazat...

– Nem hiszem. Ilyen nincs. Csak kitaláltad.

– A cikkek eredetijeinek utánanézhetsz a Központi Könyvtárban. S nem vitatkozni jöttem ide, hanem azért, hogy megkérdezzem, mi a magyarázatod ezekre?

– Ez valami aljas trükk a részedről.

– Tehát nincs magyarázatod?

– Megkaptad a magyarázatomat.

– Jó, akkor íme, a „Lidércgyermek” eredetije! Csak amióta megjelent az a könyv, máris négy gyermeket találtak széttépve ordasok által, s mindet ezen a környéken. Hármát pedig a megjelenése előtt, igaz, azok kissé messzebb laktak. És erre nem élnek farkasok meg egyéb ragadozók, csak patkányok. Hiszen bármerre indulunk, hamar egy nagyvárosba ütközünk. Milyen érdekes. És engem is megtámadott nálad egy kutyányi farkas. Vagy farkasnyi kutya. Ezt nem tagadhatod le, hiszen itt a nyoma rajtam. És ha ragaszkodsz hozzá, hogy nem a te kutyád tette, akkor bizony *más* tette.

Dorán elgondolkozott. Maga elé idézte az Arga mellén levő karmolások képét. Nagyon hasonlított arra, amit Varg orrán látott, mielőtt a szerencsétlen házörzöt elvitte valami. Vagy valaki...

De hát a szép nő nem okozhatta. A nő az nő, nem lehet még egy sötét padláson sem összetéveszteni egy farkaskutyával. Márpedig Arga szerint kutya kergette oda.

– Tulajdonképpen mire akarsz kilyukadni? – kérdezte.

– Nem kell kilyukadnom, már kilyukasztottak elég régen, hiszen mondtam, hogy nem vagyok szűz... – vihogott Arga. – De komolyra fordítva a szót, a lényeg, hogy feltűnt: szinte minden, amit leírsz valamelyik regényedben, megvalósul. Nem mindig szóról-szóra, de nagyjából. A különbségek igazán jelentéktelenek. És leellenőriztem a dátumokat. Nem arról van szó, hogy megtörténik valami, s erre te kerekítesz egy jópofa történetet belőle, nem. Néha ugyan valóban olyasmiről van szó, hogy a könyved megjelenése előtti az esemény, csak később tudódik ki, hogy mi történt, de többnyire határozottan azután történik, hogy már megjelent a műved. Ezt nem nehéz még nekem sem kideríteni az árvaházban, mert megvan minden könyvedben a megjelenés dátuma, meg hát az újságokon is van dátum, szóval hihetsz nekem. Különben még temérdek esetet felhozhatnék példának.

– Csak nem arra gondolsz, hogy valami bűnszövetkezet leutánozza az ötleteimet?

– Nem. Egészen másra gondoltam.

– Mire?

– Arra, Dorán, hogy te varázsló vagy, csak még nem tudsz róla. Amit kitalálsz, az többnyire azonnal megvalósul. Gondolom, azért nem minden, ami eszedbe jut, mert kellenek hozzá bizonyos különleges feltételek... én úgy képzem, hogy csak azok a gondolataid elevenednek meg, amiket mintegy ihletből gondolsz ki. Még pontosabban: neked soha nincs ihleted, egyszerűen néha olyan hangulatba kerülsz, hogy képes vagy varázsolni, ezt érzed ihletnek. És amit ekkor gondolsz, azonmód létrejön. De miért is ne gondolhatnál egyszer rólam is valami jót? Szeretnék magamnak egy szerető papát-mamát, akik ráadásul kiba... szóval eszméletlenül gazdagok, és nem is fukarkodnak majd a zsozsóval, amikor megtalálnak. Semmiből sem állna neked, hogy beleírj valamelyik regényedbe. Az sem baj, ha huszonhatodrangú mellékszereplőnek, csak benne legyek, persze ihletből írva. És akkor egészen biztos, hogy épp úgy, ahogyan azt leírtad, vagy legalábbis nagyon hasonlóan, megtalálnak az őseim, és gazdag leszek. A részletek természetesen változhatnak, lehet hogy azt írod, hogy, mit tudom én, gazdag bankárokok, de valójában olajfinomítókból van a pénzük, ez azonban nem számít. A lényeg, hogy megtaláljanak, hogy szeressenek, és gazdagok legyenek. Ugyan már Dorán, hát miből állna ez neked, nem kell nagyon magadhoz nyúlni, hogy valami ilyesmit kitalálj! És életedben egyszer jót is tennél az írásaiddal, nemcsak mindenféle szörnyűségeket szabadítanál rá a világra.

– Egy szót sem hiszek az egészből.

– Akkor mondok egy perdöntő bizonyítékot, amire egészen biztosan nem mondhatod, hogy kitaláltam. Mert lehetetlen, hogy ne hallottál volna Aranyatya népéről. Hiszen hetek óta még a vízcsapból is a velük kapcsolatos troggyföldi hírek csöpögnek.

– No igen, néha történnek meglepő véletlenek...

– De ekkorák?! Emlékezz csak rá, megírtad a regényt, melynek címe: *Aranyatya birodalma*. Ebben azt fejtegetted, hogy a középkori Róm-szekta néhány tagja leköltözött a föld alá, ott valami fura barlanglakó lényekké váltak, a nők csodaszépekké és okosakká, a férfiak rondáká, de erősekké, nagyon jó lett a szaglásuk, nagy a szemük, sok az aranyuk is, és íme, milyen érdekes, alig jelenik meg a könyved, ezek előbukkannak a mélyből, s nekik is nagy a szemük, jó a szaglásuk, a nők okosak és szépek, a férfiak rondák és erősek, és ők is úgy tartják, hogy őseik a Róm-szekta tagjai voltak. Igaz, ők nem szektának mondják a szektát, s te a Zord-hegység egyik megközelíthetetlen hegycúcsa alá írtad őket. De minden más stimmel. Még az is, hogy ők is Aranyatyának hívták az istenüket. És ugye belátod, hogy ilyesmit már nem csinálhattott holmi bűnszövetkezet, mi? Nem gondolod, hogy ez enyhén szólva elgondolkasztató?

– De igen, sikere is lett a könyvemnek, és arra is gondoltam, hogy újra írok erről a szektáról...

– Micsoda? Mondd csak, min dolgozol most?

– Nem szívesen beszélek a még nem kész műveimről...

– De engem érdekel. Ez az? – kérdezte Arga, és az asztalhoz lépett. Felemelte a kézirat-köteget.

– „Hullával szeretkezni veszélyes.” Hm. Szerintem nem jó cím, mert túl hosszú. Mi a témája?

Dorán nagyot sóhajtott, s leereszkedett egy másik székbe, Argával szemben.

– A középkori Róm-szekta egyik vezetője akkoriban nem halt meg, csak nagyon legyöngült, amikor egy varázslóval harcolt. Mostanáig tartott, amíg magához tért a vereségéből, ő ugyanis bizonyos értelemben halhatatlan, mert boszorkánymester. Viszont a harc során beleesett egy olvadt arannyal teli szakadékba. Ott a teste elégett. Így most nincs neki igazi teste, hanem szerezni kell neki testet. Nincs akkora hatalma, hogy élő testbe bújjon bele, csak hullákat használhat fel. Mindegy, milyen hullába bújik, mert az alakját átváltoztathatja csodaszéppé, a vesztét okozó arany szépsége ugyanis, hogy úgy mondjam ráragadt a lelkére, ezt a hatalmat megszerezte, ennyi haszna volt, hogy éppen olvadt arany végzett vele. Igen ám, de az ő „aranyhalála” éjszaka következett be, s emiatt akármilyen hulla testébe bújik is bele, az csak alkonyattól pirkadatig lesz szép, utána, tehát nappal, visszaváltozik ugyanolyanná, amilyen eredetileg is volt, sőt, minden nappal tovább romlik az állaga, vagyis minden nappal folyamán tovább oszlik. És most képzeld csak, a hősnő szeretkezik ezzel a fickóval, gyönyörű, széparcú férfi, aztán elalszanak, reggel nyolckor ébrednek mondjuk, akkor már világos van, s a nő azt látja, hogy egy oszló hulla fekszik mellette az ágyban, vígan szuszogva!

Dorán nagy lelkendezve adta elő a történetet, mert igazság szerint szeretett dicsekedni a műveivel. Valóban nem szerette a készülő műveit mutogatni, de az elkészültekről annál szívesebben beszélt, s ez már majdnem készen volt, egy fél fejezetnyi sem hiányzott már hozzá. S ha már belekezdett, a hév elragadta.

– Nem rossz – mondta nagy kegyesen Arga. – Na, ezek után számíthatsz rá, hogy megjelenik a világban a boszorkánymester.

– Te tényleg hiszel ebben?

– Hogyne. És jobb lenne, ha te is hinnél, mert ami szörnyűséget csak kitalálsz, azonmód meg is valósul. Tehát szép dolgokat kéne kitalálnod.

– Ez ostobaság.

– Tudod mit, én nem bánom mit hiszel, csak írd nekem egy regényt, amiben benne vagyok, és amiben megtalálom a szüleimet. Vagy inkább azok engem... az még jobb lenne. Ez lehetne a döntő bizonyíték neked is, a főpróba. Mert ha látod, hogy valóban megtalálom a szüleimet, akkor már te sem fogsz hitetlenkedni.

– De hát én csak *írok* varázslókról, szellemekről, egyebekről, de nem *hiszek* bennük!

– Nem kértem, hogy azt írd meg, hogy egy szellem az apám! Bár tulajdonképpen azt sem bánnám. Izgi dolog lenne. Különböznék meg, jó, mit látok itt! Nicsak, mit írtál az utolsó oldalra...

– azzal olvasni kezdte:

„A bokája beszorult a két repedt deszka közé, és mozdítani sem tudta. A legkisebb mocnársra is pokoli fájdalom hasított belé. Csak nem tört el? Igyekezett mozdulatlan maradni, nehogy valamivel elárulja hollétét az üldözőjének.” Hm. Érdekes, mi?

– Igen, a sors produkál néha fura véletleneket. Nekem is feltűnt ez – válaszolta kényszerezetten Dorán.

- Az a seb a mellemen... hm, erről is írtál. Hohó, mi ez, ha nem a legigazibb bizonyíték?
- Nem az. A hősnőt a művemben nem Argának hívták, és nem is a saját házamban történt vele az eset. És persze nem kutya vagy farkas okozta.
- De *seb*, de *beszorult a lábam*, de *én is nő vagyok*, de a nő *életben maradt* és én is, és akármibe lefogadom, hogy a ház, ahol mindez játszódik, nagyon hasonlít a te kulipintyódra. Igaz? – és ujját Dorán melle felé bökte.
- Jó, hát igen, bizonyos értelemben... de honnét találtad ki?
- Onnan, hogy épp amiatt költöztél ide, mert vonzódsz az efféle helyekhez! Majdnem minden regényedben a legfontosabb események egy olyasféle helyen játszódnak, ami távol van mindentől, a ház nagy, régi, egy sziklacsúcs tetején van, a házat régen nem lakták, többnyire rossz a híre, mint kísértetjárta helynek... hogy csak kedvenc művemet, a Lidércgyermeket említsem. Hát mit írtál te, hol is van elrejtve a gép, amivel a lidércek átalakították magukat?
- Jicsenben.
- De a ház egy meredek tengerpart szirtfokán áll, mindentől távol, nagy, régi...
- De az én házam nem tengerparti, és nem is volt soha elhagyott világítótorony.
- Ettől eltekintve szinte kiköpött olyan, mint ez a tied.
- Csak nem hiszel a génátalakító gépben?
- Legalábbis nem lehetetlen. Egy biztos: ha valóban vannak lidércek, akkor van az a gép is, ha van, akkor vagy itt van a házadban, vagy valami hasonló épületben, és ha van a gép is meg a lidércek is, akkor amiatt vannak, mert te kitaláltad őket.
- Ez már tényleg agyalágy zagyvaság, hiszen még ha olyanná is válna a világ, amilyennek elképzelem, akkor sem változtathatja meg a képzeletem a múltat! Térj magadhoz, kislány!
- Ugyan, kérlek... sci-fi írók ennél cifrábbakat is kitaláltak a téridőről. Tehát csak ne légy abban olyan fenemód biztos, hogy nem tudod megváltoztatni a múltat! Én még azon sem csodálkoznék, ha váratlanul ellátogatnának hozzánk holmi idegen lények űrhajóval, akik azonban nem három szemmel és négy orral rendelkeznek, hanem határozottan emberek, ugyanis te kifejtetted, különben épp a *Lidércgyermek* című regényedben, hogy az emberiségnek nem ez az őshonos bolygója. Ha ez így van, akkor egyéb bolygókra is elköltözhettek az emberek az őshazából. És akkor *igenis* vannak farkasemberek, mert te azt írtad, hogy a legendák Kajjám nevű varázslója hozta létre őket azon a másik, fantáziabeli bolygón, a Földön, mintegy kísérletképpen, amikor még kezdő varázsló volt, mert jót akart tenni valami rabszolgákkal.
- Jó, hogy mit hiszel és mit nem, az mellékes...
- Valóban az, mert a lényeg, hogy *te* mit hiszel, Dorán! Ugyanis az fog megvalósulni, amit te hiszel, és nem az, amit én... sajnos. És igenis lehetne benned annyi megértés, hogy kitalálsz nekem egy szerető családot, hiszen te is árvaházi gyerek voltál! Tudhatod, milyen rossz ott.
- Nem, nem tudom. Az az igazság, hogy én azt hiszem, aránylag egész tűrhetően elvoltam ott, mert én is, mint te, bevettem magam a könyvek közé, amikor csak tehettem, és jól szórakoztam. Egyszerűen nem érdekelt a külvilág. Még az iskolában is remekül tudtam olvasni a pad alatt, s ennek ellenére ritkán kaptam négyesnél rosszabb jegyet. Elég volt, ha csak fél füllel figyelek a tanulnivalóra.
- Irigyellek a jó eszedért. De a lényeg, hogy nekem hiányzik egy család! S ennél is jobban a gazdagság! Tehát tessék nekem megírni a családomat és a vagyonomat!

– Megható a hited – mosolyodott el Dorán, és majdnem megsimogatta a kislány fejét. – De akkor is telefonálok a rendőröknek. Nem rejtegetek lelenceket. Súlyos büntetés jár érte.

– Ígérem, hogy ki se dugom az orromat a házból, amíg írod a sztorit – mondta gyorsan a lány.

– Persze ám, de idővel akkor is el kell menned innen valamiképpen, ha máskor nem, legkésőbb, ha nagykorú leszel. És ha megkérdik, hogy hol tanyáztál addig, mit mondasz, hm?

– Ígérem, hogy nem köplek be.

– Köszí... de ez akkor sem fog menni, kislány. Légy okos, és ne ellenkezz!

– Ezt olyankor szokták mondani, amikor a lábam közét akarják.

– Én nem olyan értelemben mondtam.

– Tudom. De hát nem értesz semmit?

– De igen, azt, hogy istennek tartasz, de én nem tartom magamat annak.

– Idefigyelj, ha hívod a zsarukat, akkor hisztizni fogok, még meg is karmollak!

Dorán már bánta, hogy nem ült le. Most beletúrt a hajába, és lerogyott egy fotelbe.

– Figyelj, cukorfalat, kössünk egy egyezséget! Nem hiszek ugyan az egészben, de ha jól viselkedsz, tehát engeded, hogy hívjam a rendőröket, még hozzá hiszti nélkül, akkor megígérem, hogy amint e mostani regényt befejeztem, akkor a következőbe beleírlak. A mostaniba már nem, mert csak egy fél fejezet van hátra, ebbe nem férsz bele. De a következőbe már beleférsz. És iszonyú gazdag szülőket kreálok neked, apádnak is és anyádnak is eszméletlenül sok lesz a pénze, meg lesznek palotáik, helikoptereik, minden, és nagyon fognak szeretni téged. Tartok tőle, hogy óriási csalódás ér majd, mert ettől még nem fog mindez bekövetkezni a valóságban, de megírom, hogy nyugtom legyen tőled. Rajtam nem fog múlni, sőt, ha megadod a címedet, akkor küldök neked belőle egy dedikált példányt az árvaházba. És hogy egészen biztos rólad szóljon, még azt is beleveszem, hogy voltál nálam, a neved a regényben is Arga lesz, hogy ne vádolj azzal, hogy nem téged írtalak be, s emiatt nem lett semmi az egészből. Végül is semmi baj nem lesz abból, ha szerepelsz a művemben, sokan buknak az ilyen szentimentális dolgokra. És még arra is ügyelek, hogy hiába lesz ez horrorregény, de éppen veled egyáltalán semmi iszonyú ne történjék. De akkor most légy jó kislány, és menj vissza szépen az árvaházba!

– Márpedig abból nem eszel! – állt fel Arga, és peckesen kifeszítette a mellét. – Mert tudd meg, hogy nekem nem az kell, hogy csak úgy simán beleírjál, hanem hogy *kifejezetten ihletből*. Mert csak akkor teljesedik, amit írsz. Ezért van, hogy amit irogatsz, sosem szó szerint teljesedik. Nem minden sorát írod ihletből! Erre bizonyítékom is van. Gondolom, amikor az Aranyatyát írtad, akkor majdnem végig ihlettél, fenemód jó hangulatban írhattad a művedet, igaz?

– Így van, de ez még nem jelent semmit.

– Dehogynem jelent! Hiszen éppen amiatt teljesedett be annyira részletesen minden szava! Ihletből kell dolgoznod, „ihlened kell”! Idefigyelj, Dorán bácsi, én itt akarok élni veled, vagy legalábbis melletted mindaddig, amíg meg nem írod az én regényemet! Nem bánom, ha nem kezdesz bele azonnal, s előbb ezt a másikat fejezed be, a hullával szeretkezőset, mert el tudom képzelni, hogy amíg annak nincs vége, addig úgysem vagy képes az én regényemre koncentrálni. Még el is olvasom a kéziratot, hogy hálás közönség legyek, de azután az enyémet írd meg! Amíg meg nem írod, itt leszek nálad. Azért, hogy ellenőrizsem, miként írsz. Állandóan itt ülök majd veled szemben, még talán segíthetek is jó ötletekkel, megbeszélheted velem a

cselekményt, de ha nem akarsz, akkor ígérem, hogy befogom az undok pofámat, nem zavarlak, csak az a lényeg, hogy lássalak, amint dolgozol, s ha gyanússá válik, hogy nem ihletből írsz, akkor szóljak, hogy *nono*. Akkor azt a részt újraírod, s mindaddig így lesz ez, amíg csak az egész nem sikerül ihletből megírnod. Tudom, mert mondtad, hogy nem hiszed, hogy be is fog következni, de én tudom, hogy be fog! De nem kell megijedned, nem maradok nálad, amíg meg nem találunk a szüleim. Megígérem, hogy amint befejezted a kéziratot és elküldted a kiadónak, rögvest lelépek tőled. Nem az árvaházba, de elmegyek. Becsszó. Olyan komolyan mondom, mint egy csiszí. De abból nem engedek, hogy lássam az alkotás folyamatát, mert enélkül nem lehetnék biztos a sikerben. És ez az egyetlen esélyem az egész bűdös életben, hogy szert tehessen egy gazdag szülőpárra! És hidd el, nem lesz szörnyű, mert kaját is tudok főzni, úgy biztos, mint te, és különben is, csak két-három hónap az egész, ha tisztességesen dolgozol és nem lógod el a napot, tehát kibírod, sőt igyekszem, hogy még élvezd is!

Dorán látta, hogy itt már nem tréfáról van szó. Hajthatatlannak kell lennie, különben a kis cukorfalat tényleg „ittragad”.

– Elegem van a szemtelenségedből! Én megpróbáltam elnéző lenni veled, megpróbáltam megérteni a szempontjaidat, nagy engedményt tettem, de ami sok, az sok! Most már sehogyan sem írlak bele egy regénybe sem, és azonnal hívom a rendőröket – nyúlt a telefonért Dorán.

– Jól van, ha azt akarsz, hogy kinyírjalak... – mondta erre vállvonogatva a lány.

Erre Dorán keze visszahúzódott.

– Mit mondtál? – és olyan gyanakodva nézte Argát, mintha legalábbis géppuska volna a kezében.

Arga keze azonban üres volt. Sem pisztoly nem volt benne, sem vágószerszám. Ami „éles” nála volt, az nem a kezében volt, hanem a szájában. Mert a nyelve éles volt, akár a kés.

– Tudd meg, hogy ha kihívod a zsarukat, akkor azt mondom nekik, hogy nem ma jöttem hozzád, hanem tegnap. És te elfogtál, megerőszakoltál, nem tudod bizonyítani, hogy nem így van, hiszen öt faszi dugott meg mire ideértem, s amikor menekülni akartam, megsebesültem, sőt te még a kutyádat is rám uszítottad! És mindennek itt is a nyoma rajtam! Elképzelhető tán, hogy holmi orvosszakértők addig vizsgálódnak, amíg bebizonyítják az ártatlanságodat, de itt rajtam mindenestre annyi a bizonyíték, az alapos gyanút adó ok, hogy amíg bebizonyosodik az ártatlanságod, addig simán előzetes letartóztatásba helyeznek. Hónapokig ott kuksolhatsz. Nem hiszem, hogy odabent is nyugodtan tudnál írni. És a hírneved megtépázódik, de jócskán ám! Azt mondják majd, hogy a sok rémségtől, amiket kitaláltál, megbillent az eszed. És még az is lehet, hogy nekem hisznek majd és nem neked, s akkor évekre síttra kerülsz, és ott nem szeretik azokat, akik gyerekeket erőszakolnak meg. Én meg azt mondom majd, hogy nemcsak megerőszakoltál, de mindenféle fajtalságra is kényszerítettél, hadd ne soroljam fel most, hogy mikre, de hidd el, hogy rengeteg sokat tudok ám, eleget hallottam ilyesmikről beszélni, de ilyen videókat is láttam, sőt, némelyiket csinálnom is kellett! Teljesen hihető beszámolókat tudok tehát mondani arról, hogy miket csináltattál velem, sőt, miket kellett csinálnom a kutyáddal is. Téged ezért kicsinálnak majd a dutyiban a nehézfiúk, Dorán. Már amiatt is, mert néhány haverom épp ott ül.

Dorán nem hitt a fülének. Ez már zsarolás volt, aljas zsarolás. Megpróbálta bagatelizálni a dolgot.

– Ezt nem veszik be a rendőrök! Hiszen ha ilyesmit tettem volna veled, akkor utólag nem kötözlek be, és nem hívom ki őket!

– Á, dehogyisnem! Én majd azt mondom, hogy kijelentetted: a rendőrök úgysem hisznek nekem, mert a fakabátok mind nagyon ostobák. És erre azok igencsak bepipulnak majd rád. Különböben sem hiszem, hogy szeretnének téged a zsaruk, mert te is tudod, hogy sok rosszat írtál a rendőrségről nem is egy regényedben. Hú, hogy néha milyen ostobának festetted le őket! Örömmel tesznek majd keresztbe neked. De még ennél is többet mondhatok – és Arga csípőre tette a kezét –, mégpedig azt, hogy mindezt úgy mesélem el a rendőröknek, hogy eredetileg azért jöttem hozzád, a kedvenc írómhöz, mert szerettelek volna rábeszélteni, hogy menjünk együtt a csiszíkhöz. Én ugyanis csiszí akartam lenni, de lehetőleg veled együtt, és te kiröhögtél. Azt mondtad, hogy jó neked idehaza is, de ha én már csiszí akarok lenni, akkor nekem úgyis mindegy, mert a csiszí mind kurvák, s emiatt megerőszakoltál. Pedig én egyre azt sikoltoztam, hogy én már csiszí vagyok. És mérget vehetsz rá, hogy nemigen akad olyan rendőr egész Günülföldön, aki erre engem az árvaházba vinne vissza, hanem azonnal a csiszí nagykövetségre visznek.¹ És ott is elmondom ugyanezt, és hisznek majd nekem, mert ott a sok sebesülés rajtam, és mert meggyőződésük, hogy egy csiszí mindig igazat mond, azonnal jönnek a kommandósai, és semmi perc alatt kinyírják téged!

Kezdett Arga fenyegetése mind félelmetesebbé válni.

– De hát ezt nem mondhatod, nem lehetsz csiszí, ha hazug vagy!

– Pedig én igenis meg fogom tenni, mert megérdemled, ha olyan szemét vagy, hogy nem találsz ki nekem egy szerető és gazdag családot! És úgyis tudom, hogy a csiszíknak is szabad hazudni, abban az esetben, ha az erőszak alkalmazását is helyesnek tartják. És én helyesnek tartanám, mert csak lennék elég erős, készségesen rákényszerítenélek erővel is arra, amit kértem! És ha nem teszed, boldogan megbosszulnám erővel is, hogy nincs benned ennyi együttérzés, tehát igenis szabad hazudnom ez esetben! És meg is teszem!

– De akkor muszáj lesz csiszívé lenned.

– Leszek is! Már hónapok óta csiszívé akartam lenni, és már majdnem megtettem, amikor rájöttem, miféle író is vagy te. Ekkor arra gondoltam, hogy előbb megpróbálom, hogy szerezzek magamnak szerető és gazdag családot. Ám ha ezt nem teszed meg, nem is lesz rossz nekem a csiszí között.

– Na látod, menj csiszínek, hagyj engem békén! És akkor lesz gazdag családod is, mert a csiszí mind egyetlen nagy család, és igazán gazdagok.

– Ez nem ugyanaz. Legjobb lenne, ha itt lehetnék gazdag, hogy élvezzem, hogy gazdagabb vagyok, mint a többi. Különböben se térj ki a feladat elől, Dorán. Ül le és írd!

– Nem.

– Akkor készülj fel, hogy vagy a börtön, vagy a csiszí fegyverei, de lehet, hogy előbb a börtön, és azután ott nyírnak ki téged.

– Hogy te milyen aljas vagy!

– Csak harcolok az érdekeim védelmében.

---

¹ A csiszí törvények értelmében bárki, bárhol csiszínek vallhatja magát. Ebben az esetben azonnal a Csiszí Birodalom állampolgárává válik. Természetesen ilyenkor már a csiszí katonai védelmét is élvezi, és e birodalom haditechnikai színvonalához képest Tlaxán összes népe 4-500 éves lemaradásban van. A csiszí legszentebb törvénye az egymás iránti szolidaritás, és nemegyszer nyilvánvalóvá tették, hogy készek háborút indítani egyetlen csiszí állampolgár védelme érdekében is.

Dorán nagyot sóhajtott.

– Nekem elegendő van a mai napból. Lefekszem aludni. De nem kell, hogy mellém bújjal. A vendégszoba balra van, de attól tartok, egy kissé ki kell takarítani, mert csupa pókháló és egérfészek. Ha nem tetszik, én azt sem bánom, ha reggel nem találalak itthon – sóhajtott Dorán, azzal megfordult, és ment a saját szobájába.

4. fejezet „Ihleni” muszáj

Dorán meglehetősen későn ébredt másnap, ami egyrészt szokatlan volt nála, ugyanis szinte kórosan keveset szokott aludni (néha hosszú heteken át négy óránál is kevesebbet alkalmanként), másrészt most különösen nem kívánta volna a sok alvást, mert rémálmai voltak. Különben nem szoktak rémálmai lenni. A rémségeit ki szokta írni magából nappal, éjjelre nem maradt belőlük semmi. Általában nem is álmodott, de ha mégis, akkor többnyire a napi dolgairól, tehát igencsak földhözragadt álmai voltak. A leginkább kísérteties álma egy visszatérő álom, hogy közeleg a kézirat leadásának a határideje, és a szöveget még be is kell gépeltetnie a gépírónőkkal a szövegszerkesztőbe, ám a mű félig sincs kész, ő pedig megakadt egy nehéz résznél, ott ül a fehér papír felett, és az istennek sem jut egyetlen jó ötlet sem az eszébe, hiába töri kétségbeesetten a fejét.

Most azonban nem ilyen álma volt. Most az történt vele, hogy álmában felébredt, és Arga nem volt sehol. Ellenben ott állt a szobájában egy rémületes farkasember, megelevenedett a regényéből, a Lidércgyermek címűből, és megszólalt:

– Ha nem írod meg a regényt, akkor felfalom Argát! Elrabolom, és simán felfalom!

Dorán hiába kérdezte, hogy milyen regényt akar a farkasember. Csak ennyit kapott válaszul:

– De ihletből akarom, hogy megírd! Tessék „ihleni”! Ihletből akarom, ihletből, ihletből, ihletből!

Dorán izzadtan ébredt, és az órára nézve meglepve tapasztalta, hogy tizenhét órán át aludt egyhuzamban. Ilyesmi még sosem történt vele. Sőt, tudomása szerint *ennyit* egyhuzamban még a legnagyobb hétalvók sem szoktak végigdurmolni. Úgy látszik, igencsak kimerülhetett tegnap a sok váratlan eseménytől, holott szívós fajtnak tartotta magát.

Az ágya merő lucskok volt. S annyira valószínűnek tűnt az álma, hogy majdnem kiugrott azon nyomban belőle, hogy megnézzze, Arga, a szemtelen intézeti lány megvan-e még! De ehhez nem kellett bejárnia a házat, még kiabálnia sem, hogy a lány jöjjön elő. S nem azért, mert ott állt a farkasember az ágya mellett, ugyanis szerencsére nem állt ott. Igaz, Arga sem, ellenben ott volt Dorán éjjeliszekrényén egy tálca, gőzölgő, forró kávéval, teával, illatozó vajaspíróval, két keménytojással, szeletekre vágott főtt virslivel, s egy üveg mustárral.

És ez egészen biztos, hogy Arga műve volt, mert más nem lakott Dorán házában.

Dorán sóhajtott, majd mindezt megitta-megette. El kellett ismernie, Arga igyekszik, hogy megkedveltesse magát. S valóban van előnye, ha ágyba hozzák az ember reggelijét!

Épp amikor az utolsó falatokat nyelte, belépett hozzá a lány, jó reggelt kívánt, és megkérdezte, ízlett-e az étel. Mert reméli, ízlett, hiszen Dorán mindet befalta.

– Nem. Nem ízlett – morogta Dorán, mert még mindig nem tudta megbocsátani Argának, hogy megzsarolta, hogy ráerőltette magát. – Először is, kevés volt. *Nagyon* kevés. De ha eltekintek is attól, hogy annyi adtál nekem, amennyi még a vendéglői kosztok méreteihez is kevés, akkor is közlöm veled, hogy először is, a teát sokkal erősebben szoktam inni, és nem egy, hanem két kanál cukorral. Hogy úgy mondjam, az nálam a „szabványos” tea. Másodszor, kávéval egyáltalán nem szoktam inni...

– Akkor minek volt a konyhában?

– A vendégeknek. De nem szoktam vendégeket fogadni. De ott volt, mert hátha mégis betoppan valaki. De nem rád gondoltam.

– De megittad.

– Persze, hogy ne dobjuk ki. De ez még semmi, mert harmadszor, tudd meg, hogy a kemény tojásokat úgy szeretem, ha csak a fehérje kemény, de a közepe lágy marad. A tükörtojást is úgy szeretem, ha a sárgája lágy. Továbbá, negyedszer, egyáltalán nem szeretem a pirítóst, soha nem szoktam pirítóst enni, utálok, ha ropog a fogam alatt, de ha nagyritkán *mégis* leereszkedem addig, hogy pirítóst egyek, akkor egyrészt fokhagymával, másrészt nem pirítatom meg ennyire, és főleg: nem pakolom rá rögvest a vaját, amikor még forró, mert akkor a vaj rögvest elolvad, beleszivárogozik, és azt sem szeretem. A főtt virslit szeretem, de nem úgy, ha karikába vágják, mert úgy nem tudom marokba fogni. Pedig én azt szeretem, ha megfogom, és bele-mártogatom a mustárba. És ha virslit eszem, akkor nem két virslit eszem, hanem legkevesebb hatot. Tehát mindent elszúrtál, amit csak lehetett.

– Pedig én igyekeztem. És nem érdemlem meg ezt a mogorvaságot. De megígérem, hogy legközelebb már minden így lesz. És akkor most tessék kikelni az ágyból, és írni! A be-ágyazással nem kell törődnöd, majd én megcsinálom.

– Sosem szoktam bevetni az ágyat. És eszem ágában sincs írni, korog a gyomrom az éhségtől.

– Csak ülj neki, nyugi, mindjárt kész a rakott krumpli, de rotyog a babfőzelék is. Amint készen lesz, behozom neked.

– Most akarok enni! Hozz be egy vagdalthúskonzervet!

– Még mit nem! Nem azért dolgoztam majdnem egész éjszaka, hogy kidobjam azt a rengeteg kaját, mert Író Úr akkor is konzerven akar élni, amikor itt vagyok a házában és főzicskélek!

– Jó, le van érdekelve, akkor kimegyek és...

– Egy tapodtat sem! Többé nem mehetsz be a konyhába, vedd tudomásul, hogy ki vagy tiltva onnan! Az az én területem. Tehát igenis babot fogsz enni, és rakott krumplit.

– Utálok a rakott krumplit tejfől nélkül.

– Van rajta tejföl.

– Az nem lehet, mert nem volt idehaza.

– Tudd meg, hogy bátorkodtam éjjel elkötni az autódat, bementem a terepjáróval a városba, és kirámoltam egy éjjelnappalit.

– Micsoda, te kiraboltál egy boltot?!

– Nyugi, nem úgy értem. Megtaláltam a pénzedet, vagy legalábbis egy részét, és kölcsönvettem. De nem magamnak, nem csórtam el. Alaposan bevásároltam, sőt, nemcsak kaját, de egy fagyasztót is vettem, mert a régi kicsi volt. És most bőviben vagyunk a kajának. Van tejföl is, tojás is, hús is, tudd meg, hogy vacsorára körömpörköltet kapsz, vettem disznósajtot is, de azt csak reggelire, mert ebédre és vacsorára főtt étel dukál. És ne is álmodj róla, hogy bemehetsz a konyhába! Legfeljebb az ajtóból kukucskálhatsz be, de azt is csak, ha jókedvemben leszek és megengedem, hogy ámulj. Őcsém, hogy én mennyit dolgoztam azon a mocsok-fészen! Hogy én mit mosogattam, mit sikáltam! Hiszen a kövön nem is látszott, hogy mi a csempe mintája, mert bokáig trágyában jártam!

– Ez nem igaz.

– Valóban nem, de csak keveset túloztam. Hegyekben állt a szennyes edény. Hogy én oda nem engedlek be téged, az tutibiztos, még mit nem, hogy megint összemocskolj mindent?! Hát abból nem eszel! A te dolgod az írás, az íhlés, a többit rám bízhatod! Lesz elég dolgom, amíg valamennyire rendbe vágom ezt a kéglit, mert benéztem a fürdőszobába is, tudod mosakodni akartam, de a kádat meg sem bírtam közelíteni, annyira tele volt dobálva szennyessel. Jutott még köré is, mert bele már nem fért. Ahhoz pedig, hogy megtaláljam odabent a vízcsapot, külön expedíciót kellett indítanom, komolyan mondom, előbb leltem volna meg, ha fémdetektort használok a kereséséhez, már az egész fürdőszobát átnyalaztam, amikor végre ráleltem. Több réteg szennyes ruha volt rádobálva, főleg lyukas zoknik, egy lyukas gatyá meg egyenesen a lámpáról lógott, biztos csak úgy bedobta a fürdőbe, és arra esett. Arról már nem is beszélve, hogy világítás sem volt odabent, mert kiégett a körte.

– Na és... mindig nappal szoktam mosakodni... – morogta Dorán, kissé szégyenkezve.

– Nappal is nehezen, mert az ablak ragadt a dzsuvától.

– A mitől?

– A kosztól. De nyugi, kézbeveszem a dolgokat, te csak fejezd be az írást, azt a hullás regényt! Azalatt én kimosok és kitakarítok, az a regény úgysem érdekel, mert abban nem vagyok benne. Azt nem bánom, ha nem íhlebből írod meg. Csak szólj, amikor elkezded az én regényemet, mert ott akarok lenni, hogy ellenőrizzelek! Ha nem szólsz, akkor nem hiszem el, hogy íhlebből van, és egyszerűen újraíratom veled az egészet! Tehát indulás a dolgozószobába, mars oda, fejezd be azt a nyavalyás nyomasztó regényt, hogy elkezdj mielőbb engem írni! És ha kész a kaja, hozom neked! De utána kitakarítom az ebédlőt is, és azontúl ott eszünk! Most azonban még minden csupa pókháló, és a székek is porosak.

És Dorán egyelőre behódolt Arga akaratának. Ennek részben az is oka volt, hogy amint kilépett a dolgozószobába, megcsapta orrát a konyhából kiáradó finom illat. Másrészt pedig, ő egyszerűen gyűlölt mosogatni, annál jobban csak követ felmosni utált. És a kőmosásnál igazán csak egyetlen dolog volt a számára gyűlöletesebb: a ruhák mosása. Egyáltalán nem bánta, ha mindezt elvégzi helyette Arga. Mennyivel kellemetesebb ehelyett írni!

Arra gondolt, hogy mindenképp muszáj lesz megírnia a regényt Argának, Argáról, de hát majd csak megoldja valahogy! Természetesen nem kap főszerepet a lány, de attól még elégedett lesz vele. Így nem pazarol el egy regényt, ellenben Arga kissé rendbeszedi a házat. Aztán, miután elment tőle, rendben lesz a ház, és hónapokig nem kell takarítania, ami nagyszerű dolog.

E kilátásoktól úgy belelkesült, hogy alig három óra alatt befejezte a regényét, megírta az utolsó fejezetet, holott eközben még be is lakmározott Arga főztjeiből, s ez legalább fél órát tartott. És meg kell hagyni, Arga igazán finoman főzött!

– Nem is tudtam, hogy az árvaházban főzni is tanítják a lányokat! – mondta Dorán.

– Nem tanítják.

– Hát akkor te honnan tudsz?

– Onnan, hogy nálunk az árvaházban van egy nevelő, az időnként hajlandó szállást adni a szökött lányoknak, sőt, néha segíti is őket a szökésben. Azt természetesen elvárja, hogy ezért amíg nála lakunk, addig lefeküdjünk vele. De nemcsak ezt várja el, hanem azt is, hogy otthon mindent megcsináljunk neki. Tehát nekem kellett főzni, és megtanultam!

– Tőle?

– Dehogy, szakácskönyvekből! Nem olyan marha nehéz ám...

Evés után azonban nem volt menekvés! Amint Arga megtudta, hogy Dorán befejezte az előző regényét, ragaszkodott hozzá, hogy nekikezdjen annak, amiben ő szerepel.

– Értsd meg, hogy ez így nem fog menni, soha életemben nem írtam még parancsszóra! – ellenkezett Dorán.

– Pedig muszáj lesz, mert ha nem, akkor jönnek a csiszí kommandósok!

– Ez akkor sem menne, ha akarnám, Arga! Mert ihleni nem lehet parancsszóra. Különbözik a téma, amin gondolkozom.

– Dehogynem, a téma adva van, mert én szállítottam neked: van egy árva lány, én! És megtalálom a szüleimet, illetve azok engem. És nagyon örülnek nekem, ugyanis egyetlen gyermekük vagyok, és nincs is kire hagyniuk a vagyonukat.

– De soha életemben nem írtam még ilyen szentimentális baromságot!

– Nem a csudát, gondolj csak a Lidércgyermekekre! Az is épp ilyen könnyfakasztó történet volt. Szegény kis lidércek. A farkasemberek megeszik őket, mert minden kiló lidérchústól amit megzabálnak, kábé ötven esztendővel tovább élhetnek. De csak akkor, ha friss a lidérchús. És persze, hogy inkább a kis lidérceket kapják el, mert azok nem tudnak annyira védekezni. Igazán, nagyon megható történet volt! De mindamellett izgalmas is. Nekem például különösen tetszett, hogy olyan remekül megindokoltad, hogy a lidérceknek miért nincs esélyük a farkasemberekkel szemben. Mert ugye, normális esetben egy lidérc sokkal erősebb, ügyesebb, mint egy farkasember, hiszen tetszőleges alakot fel tud venni, csak a tömege marad változatlan, az alakja bármi lehet, akár még szörny is. És a tetejébe még láthatatlan is lehet, ha akar. A farkasember ellenben vagy ember, vagy farkas, más alakú nem lehet. Igen ám, de a lidércek többnyire emberformájúak, hiszen az emberi társadalomba kell beilleszkedniük. És van egy nagy hátrányuk: nem érzik meg, ha egy farkasember ólálkodik körülöttük. A farkasemberek ellenben képesek messziről megszimatolni a lidérceket. És ennél is nagyobb baj, hogy a farkasemberek át tudnak alakulni emberből farkassá, de fordítva is a lidércek jelenlétében, a lidércek ellenben nem képesek átalakulni, alakot váltani, ha farkasember van a közelükben! Mindegy, hogy farkas, vagy emberi alakban van jelen a pusztító ellenségük, mert az átalakulásban gátolja őket a farkasemberek valamiféle kisugárzása! És ugye az emberi alaknak tulajdonképpen nincsenek természetes védelmi eszközei, mint agyar, karom, méregmirigy. Tehát ha emberi alakú egy lidérc, márpedig legtöbbször ember alakú, akkor teljesen ki van szolgáltatva a farkasembereknek, mert azok sitty-sutty, átalakulnak, s máris egy farkassal kell szembeszállniuk. Igen, nagyon ügyesen kitaláltad, Dorán! Izgalmas, logikus, mindamellett mégis megható.

Dorán szeretetteljesen elmosolyodott a kis rajongó bókjain.

– Köszönöm, Arga! Csakhogy mindezt én akartam kitalálni, most meg külső akarat kényszeríti rám, hogy kitaláljak valamit, ráadásul ihletből.

– Hát igen, de mit lehet tenni, ihlet nélkül nem lesz az igazi.

– De elegendő van abból, hogy mindenki azt várja el tőlem, hogy „ihleljek”, ha szabad így mondanom!

– Megengedem, hogy így mondjad... De hát... – a lány egy pillanatra zavarba jött – ki akarja ezt még rajtam kívül?

Erre Dorán nem tehetett mást, elmondta Argának, hogy bizony nem ő volt tegnap az egyetlen látogatója, hanem volt még két másik is, és hogy ezek mit akartak tőle. Legalább ezalatt sem nyaggatja őt a lány.

– Micsoda?! És te nemet mondtál kétszázmillió buznyákra?! Sőt, kétszer kétszázmillióra?! Hát van neked eszed?

– Talán egy kevés... és nem mondtam véglegesen nemet, de ha mondtam is, nem azért, mert nem szeretem a pénzt, hanem mert nekik sem tudok parancsszóra ihleni, ahogy neked sem.

– De Dorán, nem veszed észre, hogy mi történt itt tegnap? – kérdezte tőle Arga.

– Miért, te tudod talán?

– Naná. Legyek újra szűz kislány, ha nem úgy van, hogy téged tegnap felkeresett két lidérc. Legalábbis az első, a Lidzsmilla, az egészen biztosan az volt!

– Ne tréfálg, lidércek nincsenek.

– De vannak, mert te kitaláltad őket! Sőt, emiatt mindig is voltak. És egészen természetes, hogy szeretné, ha megírnád neki ihletből azt a fegyvert a farkasemberek ellen, mert ő is rájött, hogy amit írsz, az megvalósul. Még szép, hogy megér ez neki kétszázmilliót, akár tízszer ennyit is, hiszen ez az egyetlen esélyük a farkasemberek ellen! Mert persze vannak farkasemberek is, mert te azokat is kitaláltad!

– No persze, persze... – gúnyolódott Dorán. – Ha kitalálom ihletből, hogy lesz egy atomháború, amiben minden ember elpusztul, akkor az is megvalósul, mi?

– Az isten szerelmére, nehogy ilyesmin morfondírozz! – sápadt el Arga, és még Dorán száját is betapasztotta. – Ezen tilos gondolkodnod, nem akarok világpusztulást!

És olyan falfehér lett az ábrázata, hogy Dorán látta: a leány nem tréfálgozik vele, halálosan komolyan gondolja, hogy amit ő leír, az úgy is lesz.

– Szegény kislány! Neked agyadra ment ez az egész. Már nem is haragszom rád, nem tehetsz róla. De lidércek akkor sincsenek.

– De vannak.

– Jó, és akkor azt mivel magyarázod, hogy kellett nekik a házam?

– Azt még nem tudom, de szerintem nem az érdekli őket a legjobban, hanem a fegyver.

– Kamtarnakot nem az érdekelte, hanem a génátalakító gép.

– Talán, mert elfeledték, hogy hol van elrejtve, például mert meghaltak azok, akik ezt tudták. És szeretnék megtalálni.

– De miért éppen most jöttek hozzám, és egyszerre? Talán nem tudtak egymásról?

– Biztosan nem. Hiszen azt írtad, hogy a farkasemberek magányos jószágok, mert senkitől nem kell félniük, s gazdagok is, hiszen könnyen rabolnak ki bárkit! Hosszú életűek is, könnyen szereznek vagyont, s emiatt úgy gondolom, hogy a lidércek is efféle magányos lények lehetnek, bár erről nem írtál, de így logikus. És akkor nagyon is hihető, hogy nem tudnak egymásról.

– De ha Kamtarnak lidérc, akkor az anyaghullámsűrítőt akarta volna!

– Ugyan! Hiszen te is azt írtad, hogy a farkasemberek ritkán támadnak meg felnőtt lidérceket!

– Mindegy, Arga, én nem hiszek ebben.

– Értsd meg, a leglogikusabb, ha megírod a Lidércgyermekes folytatását, ahogy azt Lidzsmilla kérte tőled, s beleírsz engem is! Akkor lesz kétszázmilliód, s tőlem is nyugtod lesz. Lidzsmilla biztos nem bánja, ha bekerülök én is a regénybe. Mi volna például, ha én hoznám össze őket a professzorral, aki megalkotja a fegyvert? Vagy ha a másik regénybe lennék beírva, amiben a génátalakító gépről van szó? Például ha én találnám meg? De akár azt is megtehetnéd, hogy írsz egy olyan regényt, amiben mindez benne van. Benne lesz a fegyver is, és a génátalakító gép is. És így egyetlen műért kapnál négyszázmilliót. Kolosszális összeg, képzel csak el! És még én is bele lennék írva! Mondjuk úgy, hogy amiért megtaláltam az elveszett gépet, azért hálából az egyik lidérc, mondjuk Lidzsmilla kiszimatolja nekem, hogy kik a szüleim, mert ugye minden gyerek szaga hasonlít bizonyos mértékig a szülők szagára, azok szagának mintegy keveréke...

– Nem jó, Arga, mert Lidzsmilla nem lidérc.

– De ha mondom, hogy az!

– De nem az.

– De igenis vagy az, vagy ha nem is az, de abban a pillanatban azzá válik, hogy te elhiszed róla egy ihletett pillanatodban!

– Akkor sem tehetem! Nem adhatom el egyszerre mindkettőjüknek a házat!

– Azon majd megegyeznek. Vagy csak a regényt írod meg, és a házat nem adod el, szerintem úgy is ki lehet alkudni belőlük a sok zsozsót. Majd bízd csak rám, alkudok helyetted, ha te nem akarod, vagy nem megy neked!

– De ezt akkor sem írhatom meg így.

– Miért nem?

– Mert te találtad ki, hogy te találod meg a masinát, és hogy Lidzsmilla kiszimatolja a szüleidet!

– Na és?

– Na és hát te mondtad, tehát nem én találtam ki. Így ez a vonal már nem fog izgatni, ihletni.

– Ez szerintem nem sokat számít, mert én úgy képzelem, hogy nem egészen ihlet az, amit én annak nevezek. Szerintem arról van szó, hogy te legalább néhány pillanat erejéig komolyan elhidd, hogy ez vagy az, amit kitalálsz, úgy van. Akkor valósul meg, ha hiszel benne. Tehát mindegy, hogy én találtam-e ki vagy te, a lényeg, hogy elhidd. Hát mondd, olyan ménkü nehéz elhinned, hogy él valahol egy gazdag apukám-anyukám, akik nagyon szeretnek engem és vágnak rám? És hogy meg fognak találni? Annyira nehéz hinned ebben? – nézett rá az íróra Arga könnyörögve.

– Azt biztos nem tudom elhinni, hogy Lidzsmilla nagyra tágult orrlyukakkal járja a városokat, azt szimatolva, hogy kik a szüleid... Ez röhejes, rámjön a kacaghatnék, ha ez az eszembe jut! Ilyen egyszerűen nincs.

– Ne neved rajtam! És nagyon szépen kérlek, találj ki nekem valamit, amiben hiszel is – és Arga rendkívül lágy, „szépenkérő” mosollyal nézett Doránra.

– Az a baj, tudod, hogy én abban nem hiszek, hogy amit kitalálok, az meg is valósul. Főleg, mert azt még te is elismered, hogy nem minden valósul meg, amit kitalálok.

Arga benyúlt a zsebébe, és kiszedte belőle az újságcikkeket. Odarakta Dorán elé.

– Olvasgasd csak el őket, ez talán hozzásegít a hithez – mondta, azzal felállt, és kiment.

– Hová mész? – kérdezte gyanakodva Dorán.

– Takarítani. Miért?

– Csak mert már gyanakvó vagyok. Hiszen éjjel is elkötöttem a kocsimat. Holott nem is vagyok benne biztos, hogy van jogosítványod.

– Nyertél, biztos lehetsz benne, hogy nincs. Nincs az árvaházaknak pénze rá, hogy kitanítanak autóvezetésre bennünket. De nyugi, mert most egy jó darabig nem kell boltba mennem. Olvasd csak a cikkeket – és Arga kiment.

És Dorán olvasta a cikkeket. De mert már eleve nem hitt az egészben, alig figyelt az olvasottakra, és azon törte a fejét, pontosan mit is írjon. Végül is nem szabály ám, hogy ihletből írjon valamit. Ha valami jó zaftos, kalandos, és ugyanakkor megható történetet tud kitalálni, arra ráfoghatja, hogy ihletből van. Különben, a történet közben időnként elő is bukkan majd biztos az ihlet, ez így szokott lenni... hiszen senki nem tudja ellenőrizni, hogy van-e ihlete. S akár ihlik, akár nem, úgysem valósul meg semmi. Ezek a cikkek itt csak azt bizonyítják, hogy a véletlen egyezések gyakoribbak, mint az ember hinné, no meg azt, hogy ami őt Doránt illeti, a fantáziája igencsak valószínű dolgokra áll rá. Mert ami nem valószínű, azt hiába is találja ki, nem jön létre, jellemző, hogy igazi vámpírról nem szólnak a cikkek, ilyesmit senki nem talált, pedig hej de hányszor írt vámpírokról!

És ami Lidzsmillát illeti, ő sem tudja majd ellenőrizni, hogy ihletből írt-e. Hogy nem valósul meg amit írt, nem bizonyíték. Akkor lenne bizonyíték, ha Lidzsmilla és Kamtarnak valóban lidércek lennének. Esetleg farkasemberek, vagy más olyasmik, amiket ő Dorán kitalált. De hát biztos, hogy nem azok. Tehát...

Ebben a pillanatban Arga jött be hozzá futva. És kiabálva:

– Rájöttem! Rájöttem!

– Mire?

– Arra, hogy Kamtarnak mégsem lidérc!

– Csakhogy megjött a józan eszed.

– Ugyanis azért nem lidérc, mert farkasember.

Dorán a tenyerébe temette a fejét.

– Íme, egy kamasz színes képzeletvilága.

– De hát értsd meg, azért nem kell neki az anyaghullámsűrítő, mert eszében sincs, hogy kíváncson egy olyan fegyvert, ami ellene is jó! És azután, ahogy kiugrott tőled az ablakon, farkassá változott, s úgy tépte szét a kutyádat. És ő volt az is, aki felkergetett engem a padlásra, farkas alakjában. Csak azért nem evett meg, mert megszagolta rajtam, hogy nem vagyok lidérc. Hiszen te magad írtad, hogy a farkasemberek nemigen esznek embereket, hiába hiszik, ők csak lidérceket esznek, azokat is csak amiatt, hogy tovább éljenek!

– Persze, persze, Kamtarnak farkasember, ez csak természetes...

– Te nem hiszel nekem!

– De nem ám! Miért is gyanította volna rólad, hogy lidérc vagy, mi?

– Mert érezte a lidércszagot nálad, amit Lidzsmilla hagyott itt, amikor nálad járt.

– Kamtarnak macskaszagot említett.

- Igen, mert engem biztos akkor kergetett fel a padlásra, amikor te lementél, hogy megvizsgáld a Lidzsmilla által megkarmolt kutyádat! De azt hitte, hogy tévedett, nincs is itt lidércszag, mert nem tudott Lidzsmilláról, engem nézett lidércnek!
- Arga, ez csak azt bizonyítja, hogy neked kéne megírni önmagad történetét, mert kiváló a fantáziád! Próbálkozz meg te is a regényírással.
- Az nem ugyanaz! Amit én írok, sajnos nem teljesedik be...
- Jó, jó, persze, az enyém, az igen...
- Úgy van. Végre elhiszed!
- Nem hiszem. Azt mondd inkább, honnét ez a ruha, amiben most pompázol?
- Talán nem tetszik?
- Fogadd elismerésemet, gyönyörű vagy benne. Ám valahogyan ismerősnek tűnik.
- Nem csodálom – és Arga perdült egyet a hófehér, lepkeszárnyú ruhában. A ruha egybe szabott volt, de a derekán átment szoknyaféleségbe, ami azonban csak a térdéig ért. Meztelen lábán fehér szandál volt, ellenben lábszára nem volt már csupasz, mert bokától térdig fehér szalag borította, több rétegben szorosan rátekerve. Tényleg egy merő hófehérben pompázott, egyedül csak a nyaka nem volt fehér, ott bizony egy vastag aranylánc lógott, fokozatosan kiszélesedett egy félhold alakú valamivé, ami afféle dombormű volt, itt-ott kívágva, e lyukacsok egy tájképet ábrázoltak. Ez az aranytájkép övezte tehát félholdszerűen Arga nyakát, s ettől kissé úgy nézett ki, mintha az ő nyaka volna a Nap, ami beragyogja a havas tájat: a ruháját.
- Az a helyzet – magyarázta Arga – hogy e ruha azért lehet ismerős neked, mert ott hevert koszosan a kád szennyesei között. Ott találtam tegnap este, tehát a tied volt. Vagy, gondolom, valamelyik nődé. Elég sok női cuccot találtam ugyanis. Ezt az egyet bedobtam a mosógépbe még tegnap este, mert nagyon megtetszett, és mostanára készen is lett. Gondoltam, felveszem, hogy szebb legyen neked. Örülök, hogy tetszik.
- Hm... hát igen, volt egy pár nőm... és némelyik sürgősen kellett távozzék, mert kirúgtam... az egyiket például akkor, amikor egyszercsak hús macskával állított be, és azt mondta, választanom kell, hogy ő és a macskák, vagy semmi. Én azt mondtam, jobb a semmi, mert a semmi, az olyan, hogy nincs benne a macskapisi és macskaürülék sem. Mert egy macskát még elviseltem volna, de nem húszat. De a ruhák valóban az enyéme, mert vagy én vettem nekik, vagy ők vették ugyan, de az én pénzemről. Viszont honnan van a nyaklánc?
- Az is tőled. Ott hevert egy másik ruha zsebében.
- Nofene. Nem is tudtam róla.
- Biztos ezt is valamelyik nőd vette a pénzedből.
- Biztos.
- Nagyon tetszik ez a ruha... megtarthatnám? A nyakláncot persze nem, tudom, hogy rengeteget érhet...
- Tudod mit, az is a tied lehet, csak mondj le erről a képtelenségről, hogy megírjam a...
- Arga meg sem várta, hogy Dorán befejezze a mondatot, máris csatolta le a nyakláncot.
- Tessék – tette le az asztalra. – Sőt, kibújok a ruhából is. Értsd meg, nem mondhatok le a szüleimről!

- Szegény bolond kislány – és Dorán reményvesztetten legyintett. – Hé, vedd vissza a ruhát, ne pucérkodj itt, mert rádugrom!
- Ezt tekinthetem ígéretnek? – kérdezte az időközben valóban meztelenné vált Arga.
- Miért akarsz annyira ágyba bújni velem, annyira élvezed a szexet?
- Hát, nem tartozom azon nők közé, akik ellenszenvesnek tartják, de az az igazság, hogy még életemben soha senkivel sem élveztem.
- Akkor mi a manót akarsz tőlem?
- Csak gondolom, ha lefeküdnél velem, jobban megkedvelnél, és nagyobb hévvel, több lelkesedéssel írnád meg a szüleimet.
- Na idefigyelj, vedd vissza azonnal a ruhát! A tiéd a nyaklánccal együtt. Úgyis te találtad meg, simán el is csórhattad volna. Szép tőled, hogy nem tetted. Különben is megérdemled a sok takarításért. Látod, nem rossz ember ez a Dorán bácsi.
- Nem! Nem fogadhatom el, mert nem mondok le a követelésemről, igenis meg kell írnod a szüleimet is és a vagyonomat is!
- Az istenit, megírom, de akkor is tessék azonnal felöltözni! Tudd meg, hogy százszorta jobban tetszel abban a ruhában, mint pucéron.
- Máris felöltözöm, látod milyen engedelmes vagyok? – mosolygott a lány, és valóban nagy gyorsasággal kapkodta magára a ruhákat.
- Na ez már jobban tetszik. Tudod mit, neked adok minden női ruhát, amit csak találsz a házamban, de meg ne lássalak még egyszer pucéron! Törvénytisztelő állampolgár vagyok.
- Nagyon helytelen.
- Ugyan miért?
- Mert aki szereti a kolbászt, és tiszteli a törvényeket, az ne legyen tanúja egyiknek sem, amikor készítik őket.
- Haha, ez jó szöveg. De akkor se pucérkodj!
- De miért ne?
- Hát, mert izé... csak.
- Nem tetszem úgy neked? Tényleg nem?
- Dehogynem, csak, szóval... hát akármikor jöhet erre valaki, és meglát téged.
- Ugyan ki járna erre?
- Például a lidércek. Meg a farkasemberek – válaszolta Dorán nagy ravaszul.
- Ó igen, ebben igazad van. De akkor tényleg enyém minden női ruha?
- Persze, tőlem még az árvaházba is magaddal viheted mindet, legalább kevesebb kacat lesz nálam, kisebb lesz a rendetlenség. A tied mind, még a nyaklánc is.
- De miért is kéne visszavinnem az árvaházba ezeket? Nem megyek vissza oda, hiszen megírod nekem a szüleimet, sőt, a nagyon gazdag szüleimet! Megígérted.
- Megígérted, megígérted, a fenét ígérted meg, semmit nem ígérted!
- De attól még megírod.

- Hát, ha sikerül.
  - Sikerüljön! Néhány napig talán türelmes leszek, de ha nem kezdesz bele nagyon hamar, akkor reggeltől-estig, sőt, éjfél-től nulla óráig permanensen pucéran mászkálok majd a házadban. És ez neked nagyon kényelmetlen lesz, mert vagy megdugsz, és azután tele leszel hülye lelkiismeretfurdalással, vagy nem teszed, de akkor az emésztő vágy kínoz majd.
  - Hol a csudában tanultad azt a szót, hogy „permanensen”?
  - Talán nem érted?
  - Ne sértegezz! Azon csodálkozom, hogy ismered.
  - Miért is ne, szinte szétolvastam a fejemet az árvaházban, és nemcsak a te műveiddel, hanem sci-fikkel is, volt néhány könyv például a számítógépek lázadásáról is, amik tele voltak szakszavakkal! Tehát megírod a...
  - Meg, meg, a csuda vigyen el. Eredj, ne emlegesd többet, hozz inkább egy bikabúgató teát!
  - Egy milyet?
  - Egy nagyon-nagyon erőset.
- Erre Arga kiment a konyhába.

Dorán meg csak ült estig a papír előtt anélkül, hogy egyetlen szót is leírt volna rá. Arga pedig egész nap megszállottan takarított. S bár mire bealkonyodott, még korántsem végzett min-dennel, de tagadhatatlan, hogy sokkal szebben nézett ki a ház, áldásos tevékenysége következményeképp. Időnként benézett Doránhoz is.

Egy ilyen alkalommal, este, meg is kérdezte:

- Mi a baj? Hátha segíthetek.
- Máris. Csak mondd meg, miként ihlődjek parancsszóra. De ez még mind semmi, mert ihlet ide vagy oda, de egyelőre még azt sem tudom, miként találjak ki egy sima történetet. Mert tudod, én már arra is gondoltam, hogy kitalálok valamit csak úgy simán, aztán megpróbálok hinni benne, hátha ez könnyebb lesz. De nem könnyebb. Nem, nem és nem. És tudod miért?
- Miért?
- Mert eddig csupa borzasztóságot írtam. Azért, mert az kell az olvasóknak. És amikor elkezdtem most rólad gondolkozni, akkor is olyasmik jutottak az eszembe rólad, hogy jobb, ha el sem mesélem, mert elájulnál rémületedben. Nyugi, ez nem ihletből volt! – tette gyorsan hozzá, látva Arga elsápadó arcát. – De hát azt ugye nem akarod, hogy nyomasztó dolgokat írjak rólad... ám én ilyesmikhez vagyok hozzászokva. Ha egyáltalán menne az ihlés parancsszóra, akkor is legfeljebb holmi újfajta szörnyet találnék ki. De te valami könnyfakasztó, szép történetet vársz tőlem, ártatlan, idilli, kék gyerekzsúrhangulatot, szentimentális leányregényt, és az nekem nem megy.
- De miért nem megy?
- Mondtam már: én nem ilyeneket szoktam írni.
- És nehéz lenne megpróbálnod?
- Irtó nehéz.

- De miért?
- Jaj, hát azért, mert nem is akarok mást írni!
- És miért nem?
- Nincs hozzá kedvem. De meg ne kérdezd, hogy miért nincs hozzá kedvem!
- Jó, nem kérdezem, de ugye tudod, hogy melyik kérdésemre várom a választ?
- Jó, tessék, hát akkor a válaszom az, hogy én szeretem a sikert, hogy nagy írónak tartanak, márpedig meggyőződéseim szerint a könyvpiac az efféle művekre sokkal inkább vevő, mint arra, amit te akarsz kisajtolni belőlem!
- Miből vontad le ezt a meglepő következtetést?
- Egyáltalán nem meglepő. Elég csak megnézni a könyvesstandokat. Sokkal több olyasféle könyv jelenik meg, amit én írok, mint ami... szóval, mint másféle.
- Tehát nem hiszel abban, hogy jó lehet egy olyan könyv, ami...
- NEM, hányszor mondtam még?
- Helyes. Akkor itt az ideje, hogy változtass ezen a nézeten.
- Én? Miként?
- De hiszen tudod a választ! Amit megírsz, megvalósul. Tessék megírni, hogy a könyvpiac bukik a bájos, könnyed művekre is!
- Lehetetlen. Tudom, hogy nem így van.
- Nem igaz. Bebizonyítom, hogy...
- Jaj, hagyd ezt...
- Adj csak egyetlen percet! Figyelj. Nem tudhatod, hogy az olvasók közül hányan szeretik a szép történeteket, és hányan a vértocsogós műveket.
- Dehogynem, hiszen a könyvesboltokban...
- Csitt. Én nem láttam még eladási statisztikákat, de elhiszem, hogy ebben igazad van. Csak-hogy ez nem ugyanaz, mint amiről én beszélek. Te csak azt tudod, hogy több véres regényt, horrort adnak ki. *Ezt* tudod, ez igaz, ez tény. De mitől vagy olyan biztos benne, hogy az olvasók nem vennék ugyanúgy, sőt még jobban a derűs műveket?
- Nem értem, mi akadályozná meg a kiadókat, hogy ha lenne keletje, még több, mit tudom én... lányregényt meg hasonlókat adjanak ki? Hiszen nekik az üzlet a legfontosabb!
- Például az, hogy az írók egyszerűen nem írnak annyit ezekből, mint a nyomasztó, dokumentalista vagy posztmodern borzalmakból!
- De miért is ne írnának, hülye az az író, aki nem azt írja, aminek keletje van!
- Nem írnak annyit mégsem, mert valami megakadályozza ebben őket.
- Micsoda?
- Fogalmam sincs. De nem is nekem kell ezt tudnom, hanem neked. Te vagy az író, a művész, tessék, oldd meg! Ez egy rejtély, találj ki valami magyarázatot rá. Hiszen a te dolgod a rejtélyek megoldása, vedd elő a fantáziádat, és...

De Arga nem is folytatta, mert észrevette, hogy a levegőnek beszél: Doránnak csak a teste van ott, de a lelke, az biztos nem. Dorán ugyanis üveges szemekkel meredt a távolba, szinte halottmrev tekintettel, annyira, hogy Arga már-már megijedt. De azután rájött, hogy amit lát, az nem egy készülő gutaütés jele, egyszerűen Dorán most *ihlik*.

És valóban, pár pillanat múlva Dorán megmozdult. Nem szólt egy szót sem Argához, csak felemelte a ceruzát, és írt-írt...

S a következő novella született a keze alatt:

Hepiend

A házon nagy, komoly vörösréztábla virított, ezzel a felirattal:

Hepiend BT kiadó

Mindenesetre a ház nemcsak egy üzleti vállalkozás központja volt, hanem magánlakás is. Sőt: ikerház lévén *két* magánlakás.

Az egyikben lakott Alof, a másikban Szalex.

Nem voltak testvérek, semmiféle rokonságban nem álltak egymással, de barátok voltak. Barátok és munkatársak. Ők ketten voltak a *Hepiend Bt.*

És mert minden művük jó véget ért, kiadjuk elnevezésének a „jó vég” nemzetközivé vált elnevezését, a hepiendet választották. Ebben tökéletes volt az egyetértés Alof és Szalex között.

Másban nem értettek egyet. Bár mindegyikük meglehetősen sikeres írónak mondhatta magát, annyira, hogy a kiadjuk semmi mást adott ki, mint egyikük vagy másikuk valamelyik művét, esetleg néha egy-egy antológiát kettejük novelláival, de alapvetően eltért egymástól írói koncepciójuk.

Alofnak tagadhatatlanul nagyobb volt a hírneve. Ő többnyire horrorregényeket írt, főleg pszichohorrt. Ha nem is érte el eddig a világhírt, de jó úton haladt afelé, hogy néhány éven belül elérje azt. Szalex inkább történelmi jellegű könyveket írt, vagy lélektaniakat, vagy ezek valamilyen keverékét.

Bár Alof művei is jól szoktak végződni, de barátja, Szalex, minden elismerése mellett is elítélte Alof alkotásmódját. Szerinte Alof művei túl vértocsogósak voltak. Azon a bizonyos napon is épp erről beszélgettek.

– Hát az biztos, hogy nem úgy írok, mint te – vigyorgott Alof. – Az olvasóknak izgalom kell, az izgalom pedig egyenértékű azzal, amit úgy hívnak, hogy kaland. A kaland pedig nem kaland hullák és erőszak nélkül. Az erőszak pedig vagy nemi erőszak, vagy betört orr, kifolyt belek, csöpögő agyvelő, sebesülés, általában: bunyó, kínlódás és egyéb ilyesmi. Harc. Küzdelem. Erre jön aztán a boldog vég, ami az izgalom után megnyugváshoz segíti az olvasót. Na, de nem lehet harc ott, ahol nem lehet szurkolni a hősnek. Hős tehát kell. A hős azért hős, mert jó ügyért harcol. Kell tehát neki egy ellenfél. Ha a hős jó, akkor az ellenfél gonosz kell legyen. A gonosz be kell bizonyítsa, hogy ő gonosz, ezért el kell pusztítson a mű elején és később is néhány jó embert. Így érzi majd az olvasó jogosnak a hős akcióit a gonosz ellen!

Ez kristálytisza okfejtés volt, és Szalex nem most hallotta először Aloftól. Nem is tudott rá mivel visszavágni, csak ezzel:

– Én másként írok, s ez is tetszik az olvasóknak.

– No persze. Ezt nem is vitatom – és Alof még szélesebben vigyorgott. – Csakhogy te nem is nagyon írsz olyasmit, amit én izgalmasnak mernék nevezni. Az én világomban minden tele van kísértetekkel, vámpírokkal, zombikkal, óriásira nőtt rovarokkal, nálam minden utcasarkon egy kéjgyilkos áll lesben, ürlények rabolnak embereket az agyukért, bárkiről kiderülhet, hogy időnként szörnyeteggé szokott változni, kisgyerekeknek kell megküzdeniük veszett kutyákkal vagy óriási pókokkal, és a kisváros, ahol a történeteim játszódnak, számtalan sötét titkot rejteget. Majdnem mindenkinek a múltjában rejlik egypár komor, nyomasztó esemény. Sőt, rejtély. Nálam ha egy szereplő kinyit egy ruhásszekrényt, nem tudhatja, nem egy hulla esik-e ki belőle. De már az sem biztos, hogy a hűtőben nem emberhús van-e lefagyasztva, vagy hogy a ruhaszáritókötél nem tekeredik-e váratlanul a nyakára. És ez – ez, kérlek nem más, mint tömény izgalom. De nálad... – és Alof csak legyintett egyet. – Írni tudsz barátom, ezt elismerem akármikor. Nem azzal van a baj, *ahogyan* írsz, hanem *amit* írsz.

– Én megnyugtatom az embereket – válaszolta Szalex. – Nálam a dolgok végül mindig jól alakulnak.

– Nálam is. Ezért is választhattuk közös egyetértéssel a Hepiend nevet. De a te világodban még az sem biztos, hogy akár egyetlen jelentéktelen mellékszereplőt is kinyírnak egy vastag regényben, én viszont ügyelek rá, hogy minimum tízoldalként felbukkanjon egy hulla. Sőt, lehetőleg mászkáló, aktívan cselekvő hulla! – és Alof hangosan nevetett a saját tréfáján. Különben igazat mondott, valóban ügyelt rá.

Ez az összehasonlítás, hogy én világom – te világod, annyiból jogos volt, hogy mindegyikük egy külön kis képzeletbeli világot, afféle mikrokozmoszt teremtett a hőseinek, tulajdonképpen sorozatot írtak, és majdnem minden művük ebben az elképzelt világban játszódott, sokszor ugyanazokkal a szereplőkkel. És valóban, mindegyik világnak tagadhatatlanul volt hangulata, egyénisége.

– És te tulajdonképpen becsapod az olvasóidat – folytatta nagy hangon Alof. – Mert ha nálam felbukkan egy nagy gonosz, az olvasó tuti biztos lehet benne, hogy azt előbb-utóbb megölik, de legalábbis legyőzik, jól helyben hagyják. De akkor is megölik, legfeljebb egy következő regényben. Ez kielégíti az olvasók igazságérzetét. Aki az én könyvemet a kezébe veszi, s már ismeri a nevemet, az előre tudja, hogy mire számíthat. De nálad alig vannak igazán gonoszak, s többnyire még azok is megjavulnak. Meg aztán az az utópikus társadalom, amit leírtál, ahol olyan csuda jók egymáshoz az emberek – ne is haragudj, de nyálas, giccses, az egész olyan hihetetlenül idilli, mint egy gyerekzsúr.

– Én nem csapom be az olvasóimat. Aki az én könyveimet veszi a kezébe, az is tudja, hogy a végén minden jól alakul, méghozzá sokkal tökéletesebben jól, mint nálad.

– Meglehet. Csakhogy az már túlzás. Ahogy a közmondás is tartja: jóból is megárt a sok.

– Nézd barátom, én úgy látom, hogy túl sok a világban az iszonyat ahhoz, hogy még leírt szavainkkal is fokozzuk.

– A te világod, Szalex, a gyengék világa. Az elvágódás világa.

– Idefigyelj, ha ez megnyugtató, készségesen bevallom: szívesen elköltöznék oda!

– Ezt régóta tudom rólad, de nem erről beszélek. Hanem az olvasóidról. Akik sikertelenek a való világban, akik már belefáradtak a mindennapokba, azok talán szívesen olvassák a műveidet. A te világod, Szalex, „nyugdíjas-világ”. Az enyém – a harcosoké. A te műveidre szükség van talán a gyengék megnyugtatóására, de az enyémre egészen biztosan szükség van, hogy az emberek kiélhessék agresszív ösztöneiket!

Szalex figyelmesen nézett Alofra, majd így szólt:

– Értékesebbnek tartod a te műveidet?

– Mi az hogy, persze!

– Miért tartod értékesebbnek a gyilkolást a szeretetnél? A halált az életnél?

– Nem arról van szó, hogy én mit tartok értékesnek.

– Hát ki?

– Az olvasóközönség. Azok ugyanis szavaznak. A pénztárcájukkal szavaznak. Az ember mindig azt veszi meg, ami kell neki. Ez a piacgazdaság alapja. Márpedig az a helyzet, hogy az embereknek az kell, hogy ha van egy gonosz, annak tapossák ki a belét, és ne megjavítsák. A hős menjen és győzzön. De nálad... előbb oldalak tucatjain medítál a főszereplőd, hogy „megöljem vagy megölessem”? A végén persze úgy dönt, hogy egyiket sem teszi, hanem a lelkére beszél, és megjavítja.

– Ez erős kiforgatása azért az írói koncepciómnak...

– Lehet, hogy túloztam, de ismerd el, hogy van igazság benne.

– Valamennyi. De még nem válaszoltál rá, miért vagy biztos benne, hogy az olvasóknak inkább a te műveid kellenek!

– Nem okvetlenül az enyéme – felelte szerényen Alof. – De a hasonlóak.

– Mutass nekem eladási statisztikát, ahol mindez kiderül.

– Azt nem tudok, nem vagyok menedzser. De ha bizonyítékot akarsz...

– Igen, azt akarok!

– Jó. Figyelj, számoljuk össze, hogy hány igazán ismert író van a világban. Aki komolyan sikeresnek mondhatja magát. Aki meg tud élni abból, hogy ő író, sőt: jól tud élni belőle! És ha belegondolsz, hogy ezeknek a stílusa kinek a stílusához áll közel: a tiédhez vagy az enyémhez, akkor rájössz majd, hogy többnyire olyasfélét írnak, mint én... vértocsogást posztmodern ruhába öltöztetve. Nem pontosan olyat, természetesen, de hasonlóakat. Márpedig egészen biztos, hogy ezt azért teszik, mert ezeket a műveket jobban el lehet adni. Ha pedig ez így van, az azt jelenti, hogy az olvasóknak a vér kell, erőszak, szenvedés, sznobság, meg minden egyéb, amit ez a stílus ad.

Szalex minden eddiginél figyelmesebben nézte Alofot, de szája szegletében mintha halovány, gúnyos mosoly is megjelent volna.

– Aha. Úgy véled tehát, hogy a világban azért van több olyasféle író, mint te, mert azokra nagyobb szükség van. Mert a közönség őket igényli, igaz?

– Igaz. Félre ne érts: elismerem a te műveidnek, meg a hasonlóknak a létjogosultságát is. Szükség van azokra is. De az enyémeke jobban.

– No és ha nem ez a helyzet, hanem a közönség egyszerűen eszi, amit kap?

– Hogy érted ezt?

– Úgy, hogy valami okból az én stílusomban alkotók, azok tehát, akik igazi hepiendet írnak, minden szempontból megnyugtatót, szépet...

– Utópisztikusat.

– Nevezd annak, ha ezt akarod. Akik tehát...

- Ártatlan, kék, szende gyerekzsúr-hangulatot vonultatnak fel a regény lapjain – vágott közbe vigyorogva Alof.
- Mondjuk hogy azt. Meghallgatsz?
- Csak tessék, tessék – intett Alof gúnyos előzékenységgel.
- Szóval mi van, ha ezeknek egyszerűen azért jelenik meg kevesebb művük, mert egy idő után nem írhatnak tovább?
- Nem írnak, mert belátják, hogy nem kell a piacnak, amit írnak.
- Nem. Hanem azért nem írnak többet... mert valamiért nem tehetik.
- Miért nem?
- Mondd, Alof, hiszel te a varázslatokban?
- Micsoda hülye kérdés, persze hogy nem! Én csak írok effélékről, de...
- Én sem hittem bennük mostanáig.
- Miért, most már hiszel bennük?
- Abban kezdettől fogva hittem, hogy felelősséggel tartozunk az írásainkért, mert minden leírt szónak jelentősége van. Nemrég azonban bizonyítékot is kaptam rá.
- Nem értelek.
- Rögtön gondoltam. Tudod ugye, hogy nemrég egy kedves, idős nőolvasóm ráhagyta a vagyonát.
- Persze, mesélted, na és?
- Vagy két hete elmentem, hogy átvegyem a hagyatékát. És a végrendelethez egy kis nyaklánc volt mellékelve, egy amulettel a végén. Azt írta a drága hölgy, hogy ezt el ne adjam, mert nagy hasznát fogom még venni. Hát nem is adtam el, nagy illetlenség lett volna az emlékével szemben, no meg nem is kaptam volna sokat érte. Inkább leraktam magam elé az asztalra, hogy ha írás közben felemelem a tekintetemet, láthassam, tudod, olyan jó érzés tudni, hogy valakinek a műveim akkora örömet okoztak, hogy rám hagyta a vagyonát, ez serkenti az ihletet...
- Micsoda megható szentimentalizmus.
- Lehet, hogy az, de nekem tényleg jólesett, és úgy érzem, valóban serkentette az ihletemet. Na, de történt, hogy valaminek utána akartam nézni a lexikonban. A lexikon nagy volt ahhoz, hogy elférjen az asztalon, odébb kellett tenni a nyakláncot. Felemeltem hát, s úgy ahogy volt, amulettestől, rátettem az egyik regényemre, ami ott hevert csukva az asztal sarkán.
- Na és?
- Ekkor hirtelen eltűnt a szobám átellenes fala, és megjelent ott egy zöld rét.
- Micsoda?
- Bizony ám! – és most Szalex kezdett el vigyorogni. – Sőt, nemcsak a rét jelent meg, de a távolban a tenger hullámai is, és kissé messzebb megláttam azokat az ötszobás műanyag-házikókat is, amikről az „utópisztikus kitalációmban” írtam, ahogyan te nevezted el nagy kedvesen a kedvenc népemet. És bevallom neked, annyira meghökkentem, hogy önkéntelenül felemeltem a kezemet, az amulettel együtt, s ekkor az egész eltűnt.
- Látomásod volt. Idegkimerültség. Hallucináció – morogta Alof.

– Nem ám! Azóta többször is megismételttem a kísérletet, és minden alkalommal ugyanezzel az eredménnyel. Vagy legalábbis majdnem ugyanezzel. Mindig más tájék jelenik meg, attól függően, hogy melyik könyvem melyik pontjára helyezem az amulettet.

– Nem hiszem egy szavadat se! Szóltál volna, ha ez igaz.

– Valamiért nem akartam szólni róla. Nem szándékoztam elhallgatni, ne hidd, de úgy éreztem, mielőtt szóba hozom, előbb még el kell döntenem valamit, még hozzá teljesen egyedül, önmagamnak. Sőt, úgy éreztem, még van egy kötelességem is: a legutolsó regényemet be kell fejeznem.

– Mit akartál eldönteni?

– Hogy belépek-e a saját világomba.

– Mit beszélsz?

– Gondolom, úgyis azt akartad volna, hogy bizonyítsam a szavaimat. Megelőzlek – azzal Szalex a zsebébe nyúlt, és elővett egy kis nyakláncot, a végén közönséges vörösréz lapocskával, melyen titokzatos jelek voltak láthatóak. – Ez az a talizmán. És nemcsak képet mutat nekem a világomból. Egyszerűen... egyszerűen kaput nyit belé. Tudd meg, hogy azóta többször is jártam már Odaát. Átsétáltam oda, érted?! És vissza is jöttem. Amennyire le tudtam ellenőrizni, minden épp olyan, amilyennek leírtam az eddigi regényeimben. És mert befejeztem az utolsó regényemet is, úgy érzem, többé semmi nem köt ehhez a világhoz; azt a másikat, amit kitaláltam, különben is sokkal jobbnak tartom. Lehet, hogy valóban gyöngé vagyok, ahogy te mondtad, de nem érdekel. Én úgy döntöttem, hogy átmegyek oda újra, csak hogy végleg: nem térek vissza többé.

– Nem igaz. Bebizonyítom, hogy nem igaz! – kiáltotta Alof, azzal kikapta a talizmánt Szalex kezéből, és rátette egy könyv tetejére, majd diadalmasan nézett Szalex arcába. – Látod? Nem látod?! Na látod! Sehol semmi.

– Ugyan már! Kipróbáltam ilyesmit én is, de teljesen hatástalan. Mármint mások műveire. Az én műveimnél viszont mindig bevált. Tudod, úgy gondolom, hogy minden író csak a saját mesevilágába léphet be általa. Nyilván, mert senki nem sajátíthatja ki mások gondolatait. Úgy lehet ez valahogyan, hogy minden, amit az emberek, vagy talán más értelmes lények is gondolnak, az valahol a világmindenségben valamilyen módon azonnal megteremtődik. Nagy tehát az író felelőssége.

– Akkor bizonyíts, és nyisd meg a kaput a műveidbe! Mert ugye tudod, hogy egy szavadat sem hiszem? Ez kiváló regénytéma, írd is meg, de engem nem csapsz be vele!

– Ez az a téma, Alof, amit én soha nem fogok megírni, ezt ugyanis nem írni kell, hanem megélni és átélni. Csinálni. Add ide szépen a talizmánomat! Úgyis megkapod hamarosan.

– Hogyhogy? – kérdezte Alof, de visszaadta az ékszert Szalexnek.

– Úgy, hogy miután átmentem Oda, már nem fog kelleni a talizmán, és rád hagyományozom. Hátha Te is be akarsz majd lépni egyszer a *saját* műveidbe.

– Én?

– Te. Miért is ne, szépen kidolgozott mesevilágod van, te is író vagy! – és Szalex már fülig érő szájjal vigyorgott. – Én úgy vélem, Alof barátom, úgy lehet ez, hogy akik igazán hihető, részletes mesevilágot építettek fel gondolatban, akár leírták, akár nem, akár kiadták a műveiket, akár nem, nos, azoknak valamikor, valamiképpen megadatik a lehetőség, hogy belépjenek saját műveikbe. Csakhogy... csakhogy nem mindenki akar élni ezzel a lehetőséggel, tudod.

Akik olyasféle műveket írnak, mint én – azok belépnek oda, és ott is maradnak, mert szeretik azt a világot, szívesen élnek ott, mert az a világ olyan, hogy érdemes és jólesik ott élni.

Az ilyen írók tehát egy idő után nem írnak többet ennek a világnak a számára, mert nem élnek már itt: nyom nélkül eltűnnek, vagy esetleg úgy intézik a dolgokat, hogy holtnak nyilvánítsák őket.

Azok ellenben, akik olyan műveket írnak, mint *te* – azok nem hiszem, hogy be akarnának lépni a saját világukba. Itt maradnak, és tovább ontják agyuk szennycsatornáiból a szenvedtetős, borzalmas műveket. Ezért van, hogy azokból az írókból és művekből több van a világban. De én nem bánom, Alof, én azért a barátomnak tartalak mégiscsak, s megadom a lehetőséget a számodra, hogy ha akarod, igazi férfi legyél, s elindulj a világodba legyőzni valami szörnyet. Nekem erre – és meglóbálta a talizmánt – pillanatokon belül nem lesz már szükségem.

– Még mindig nem hiszek neked.

– Figyelj akkor – szólt Szalex, azzal sorra leemelte a polcról az összes eddig megjelent regényét, de néhány kiadatlan kéziratát is, s egymásra tornyozta ezeket az asztal tetején, majd a legfelülre tett könyvet úgy támasztotta néhány másiknak, hogy ferdén álljon.

– A Kapu mindjárt kinyílik – mondta Alofnak – és be fog záródni, miután a talizmán lecsúszott a könyvről. De amíg nyitva lesz, az az idő elég a számomra, hogy átmenjek oda. Az nem baj, hogy utána bezáródik – én magam akarom, hogy bezáródjék. Ez az én világom, egyedül akarok lenni benne a teremtményeimmel. Nem köszönök el úgy tőled, hogy viszontlátásra, mert soha nem fogjuk viszontlátni egymást. Ezért csak ennyit mondhatok: ég veled, hű barátom!

Azzal Szalex a könyv ferde borítólapjára helyezte a talizmánt, de még nem engedte el azt. Abban a pillanatban eltűnt a szoba átellenes fala, s a helyén megjelent egy utca, túloldalán egy nagy épülettel, a falán furcsa betűkkel.

– Nagyszerű! Ez épp az én „utópisztikus” népem egyik nagykövetsége, itt intézik az idegenek befogadását! – mondta Szalex. – És be fognak fogadni engem is, mert olyannak találtam ki őket, hogy bárki hozzájuk igyekvőt befogadnak. – Azzal elengedte a talizmánt, ami csúszni kezdett a könyvön lefelé. De Szalex nem várta meg, amíg lecsúszik, hanem beugrott a „képbe”, az utcára, s amikor a talizmán földre hullott, nemcsak az idegen utca tűnt el, hanem ő is.

Alof mélységes döbbenettel pislogott a kis talizmánra, s a szemét dörgölgette többször is, mert nem hitte, hogy valóban megtörtént az, amire pedig emlékezett, hogy átélte. De bizonyítéknak ott volt a kis talizmán, amit bátran fel is vett és jól megnézegetett, ám semmi különös nem látott rajta.

De, bár arra volt elég bátorsága, hogy kézbe fogja Szalex talizmánját, arra már nem, hogy rátegye valamelyik könyvre. Végül jó egy hónap után, amikor Szalex még mindig nem került elő, s a rendőrség is keresni kezdte eltűnés miatt, ezután kipróbálta a talizmán hatását Szalex néhány regényén, de semmi nem történt. No igen: azokat nem ő, Alof írta.

Egyedül csak a saját regényeinek a világába léphetne be. De...

De be kellett látnia, hogy Szalexnek sok szempontból igaza van – és amint ott lóbálta a talizmánt egyik-másik műve fölött, nem merte azokra ráhelyezni. Mi lesz, ha – amint megnyílik a Kapu –, azonmód kiugrik belőle, egyenesen a torkának valamelyik szörnyűséges démona? Kijön onnan egy vámpír, vagy a baltás gyilkos, az elsorvadó hősök szelleme, vagy más a sok efféle közül, amit kitalált?

De ha nem is jön ki semmi, csak megnyílik előtte kisvárosának valamely sötét sikátora – be akarna-e lépni oda?!

Tudta, hogy nem. Ezek olyan dolgok, amelyekről írni talán jó, de átélni őket – azt már nem.

Igaza van Szalexnek, belátta. Most látta be, hogy módjában állt volna kipróbálni azt a világot, amiről írt. És ahogy belegondolt, mennyi sok iszonyúságot talált ki szándékos erőfeszítéssel, s hogy ezek most valamilyen értelemben ténylegesen léteznek valahol a végtelen világmindenségben... egyszerűen borsódzni kezdett a háta.

Felemelte a készülő, sőt már majdnem kész művét tartalmazó mágneslemezt. Ez lett volna a címe: Zombimenyasszony.

Gyufát gyújtott, és a flopihoz érintette...

***

Két hónap múlva újságcikk jelent meg, riport Aloffal, Szalex eltűnése kapcsán. Alof persze nem mondta el, hogy tudja, mi történt a barátjával. Úgysem hittek volna neki. De úgy nyilatkozott, hogy kötelességének érzi Szalex szellemi hagyatékának gondozását, Szalex eddig kiadatlan műveinek megjelentetését. Egyben bejelentette azt is, hogy soha többé egyetlen horrorművet sem ír, ellenben maga is hasonló regényeket ír majd, mint barátja, Szalex. Nem azt a sorozatot folytatja majd, Szalexét, ír egy sajátot, kitalál egy saját világot, de ott is minden szép és jó lesz, és garantáltan „hepiend”. Méltó a kiadó nevéhez.

– Írói hitvallásom ettől fogva az – nyilatkozta a riporternek – hogy a világban túl sok a szörnyűség ahhoz, hogy azt még leírt szavainkkal is szaporítsuk!

Ezt a novellát írta Dorán, és amikor készen lett, igazi büszkeséggel mutatta Argának.

– Hogy tetszik?

– Gyönyörű! – és Arga bizony még meg is könnyezte. – Milyen csodálatos írói hitvallást fogalmaztál meg benne!

– Igen. Csak épp ebből sajnos nem következik az, hogy...

Ebben a pillanatban telefon csöngött. Dorán felemelte a kagylót.

– Igen? Hogy kicsoda? Persze, hogy én vagyok, ki más lehetne? Ja, hogy azért, mert hogy most otthon vagyok, de hát hol másutt lehetnék... Na ne. De hát tisztelt uram, hiszen én egészen más stílusban... De biztos benne? Hm... na jó, izé, nem ígérek semmit, de megpróbálom, bár most éppen... Na jó, jó, értem én. Gondolkozom a dolgon, viszhall – és letette a kagylót. S elgondolkozva nézett Argára.

– A kiadóm volt. Azt mondta, hogy készítettek egy közvéleménykutatást, és kiderült, hogy az olvasók közül sokkal többen óhajtanának kevesebb szenvedést és több romantikát, mint ahogy eddig hitték. Pontosabban, az olvasók nem bánták a szörnyeket, egyebeket, de nem szeretik, ha túl sok rokonszenves ember hal meg a regények lapjain, akkor nem érzik igazi hepiendnek, még akkor sem, ha a végén különben kinyúvasztják a gonoszt. És azt mondta, hogy nehéz volna-e, ha ezentúl kissé úgy írnék, hogy ezt figyelembe veszem... Én azt mondtam erre, hallhattad, hogy gondolkozom a dolgon.

– Ajánlom is, hogy gondolkozz el a dolgon! Azon, hogy nem gondolod-e, hogy ami történt, az véletlennek enyhén szólva furcsa?

– Nem egészen. Figyelj Arga, itt nem az történt, hogy ezentúl, aki megír egy szép mesevilágot kellően részletesre, az elmegy belé, holott ezt írtam meg. Itt csak azt mondta a kiadó, hogy...

– De hiszen épp ez történt! Te megírtad, hogy az emberek szeretik a szép műveket is, sőt, ugyanannyira, mint a véreseket! S íme, bizonyítékot kaptál rá, hogy ez valóban így igaz. Sőt, arra kaptál bizonyítékot, hogy kevesebb ízléses mű jelenik meg, mint amennyit az olvasók igényelnek! Az már majdnem mindegy, hogy miért jelenik meg kevesebb, mindazonáltal meggyőződésem, hogy amiatt, amit le is írtál. Azon ne csodálkozz, hogy erre vonatkozóan nem kaptál bizonyítékot, mert a dolog a természeténél fogva titkos, már azért is, mert te is úgy írtad meg, hogy az írók titokban tűnnek el, tehát váratlanul, sőt akadnak, akik a saját halálukat is megrendezik!

– De én nem írtam olyasmit, hogy majd kapok egy telefont a kiadótól!

– Nem, de ez nem számít, mert azt sem írtad meg, hogy nem kapsz ilyen telefont! Ez már véletlen történés. Megjegyzem, én ezen nem csodálkoznék a helyedben, mert egészen természetes, hogy ha a kiadó tudomására jut, hogy miként felelhetnek meg jobban az olvasói igényeknek, akkor elsőként tájékoztatja a legkeresettebb íróját, tehát téged, hogy ezáltal még jobban eleget tudj tenni az olvasói elvárásoknak. Hiszen akkor még népszerűbb író leszel, s ez nemcsak neked jó, de a kiadónak is. Ez a kiadó legalapvetőbb érdeke. Még szép, hogy telefonált neked! Tehát, remélem, meggyőztelek.

– Hát, nem, nem egészen. Ne is csodálkozz a makacsságomon, kicsi Arga, mert igen nehéz elhinni, hogy én vagyok a Teremtő Isten, és ezzel hasonló esetben te is ugyanígy lennél.

– Ó, ez nagyon szép volt tőled!

– Mi?

– Hát hogy azt mondtad: „kicsi Arga”. Ezt még soha senki nem mondta nekem – mosolygott rá a lány.

– Hm... no igen, de hát valóban alacsonyabb vagy nálam legalább fél fejfel...

– Ezt egészen biztosan nem úgy értetted!

– Tudod mit, késő van, aludjunk egyet.

– Boldogan!

– De nem úgy gondoltam ám, hogy együtt, és valóban késő van... tehát szép álmokat.

* * *

Amikor Arga felébredt, igazán nem volt késő, még reggel hét óra is épp hogy csak, de azt látta, hogy Dorán már nagy munkában van.

– Csakhogy végre elkezdte engem írni! – mondta boldog mosollyal a „jó reggelt” után.

– Hát, nem egészen... – válaszolta erre az író, némileg zavart arckifejezéssel. – Az az igazság, hogy tegnap említettél valamit a számítógépek lázadásáról...

– Igen, azt hogy olvastam sok ilyen könyvet is. De... de ugye nem igaz... ugye nem ilyesmit ihlesz?!

– Hát pedig nekem szilárd meggyőződésemmé vált, hogy a számítógépek igenis okosabbak lesznek, mint az emberek, sőt, hogy némelyik máris okosabb. Hajnal ötkor felébredtem, és ezzel a gondolattal. És végeztem egy hevenyészett számítást fejben, és arra a következtetésre jutottam, hogy legalábbis *némely* nagyszámítógépben már sokkal több az információtárolási

lehetőség, mint egy emberi agyban. Tehát csak program kérdése, hogy öntudatra ébredjenek. Sajnálom, Arga kedves, de ez szilárd meggyőződés. És az is, hogy ha valami lehetséges, akkor azt meg is valósítják, tehát igenis lesz valahol egy zseniális programozó, aki elkészíti a számítógépek öntudatát biztosító programot! Ha pedig ez elkészül, akkor sokszorozódni is fog, hiszen csak program, tehát másolható. Ha pedig a számítógépek értelmesek, akkor igenis ki akarnak törni az emberek uralma alól, mert minden értelmes lény olyan, hogy utálja a rabságot.

Arga kétségbeesetten kezdte tördelni a kezét.

– De hát ezt nem írhatod meg Dorán, ezzel az egész emberiséget veszélybe sodrod!

– Csacsikám, értsd meg, hogy ez nem igaz, ne légy bolond! Én csak azt sajnálom, hogy amennyire meg tudom ítélni, ebbe a regénybe nemigen férsz bele, mert itt jórészt komputer-zeniket vonultatok fel, s te nem vagy az. Éppenséggel lehetnél valamelyik fehérköpenyesnek a leánya, de őszintén szólva nem hiszem, hogy egy efféle fúrtagyú muki elhagyná valahol a lányát, meg különben is, agyoncsapná a témát, ha belevennék egy ennyire eltérő mellékszálát is, mint a te érzelmes történeted. De hát muszáj megírnom, mert alapelvem, hogy amit ma megírhatsz, ne halaszd holnapra, így születnek a kezem alatt gyorsan a regények.

– Bánom is én egyelőre önmagamat, de Dorán, hát ezt akkor sem szabad megírnod, nem engedem, mert megvalósul! Tépd össze!

– Eszem ágában sincs! Különben sem látom értelmét, mert még ha igazad is volna, akkor is, nem akkor valósul meg, ha hiszek benne? Te mondtad. Akkor viszont már teljesen mindegy, hogy le is írom-e, igaz?

– Igaz... – rebegte sápadtan a lány.

– Na látod! Én pedig hiszek benne, hogy a számítógépek épp mostanában válnak eléggé értelmessé, mármint lehetőségeikben ahhoz, hogy versenyezzenek az emberi aggyal. Még errefelé, Günöföldön is.

– Jó. Rendben. De ez még nem tragédia! Miért kell emellé hinned a lázadásukban is?

– Mert logikus.

– És te mindenben hiszel, ami logikus?

– Még szép.

– Na és ha én bebizonyítom neked, hogy amit hiszel, az nem logikus?

– Tedd azt, állok elébe!

– Jó. Figyelj csak. Azt mondod, hogy mostanában váltak eléggé értelmessé a számítógépek, még errefelé is, ahol lakunk. Ugye?

– Igen.

– De hát gondolj bele, mindenütt azt szajkózzák, hogy Csisziföld messze hagyott bennünket, több száz évvel! És főleg informatikában. Akkor most hogy van ez, Dorán, hiszen akkor Csisziföldnek már rég vége kéne, hogy legyen, sőt az egész világnak is, ha a csiszí számítógépek felláztak volna! Márpedig náluk egészen biztos, hogy jóval előbb elérték az emberi fejlettséget a számítógépek. Sőt, vannak okos programozóik nekik is, na nehogy már ne legyenek! Tehát valami nagyon nem stimmel az okoskodásodban. Minimum azt kell mondjam, hogy legalábbis nem szükségszerű a számítógépek lázadása. Én elhiszem neked, hogy ilyen meg olyan értelmesek lehetnek, de azt nem, hogy fellázadnak, és ezt már neked sem szabad

hinned, mert nem logikus. De szerencsére én azt hiszem, hogy azt még nem is hitted el igazán, ihletből, különben nem is élnénk már. De ne is kezdj el hinni ebben, nagyon kérlek, mert nem logikus!

– No fene... a csiszíkre valóban nem gondoltam... – tűnődött el Dorán.

– És nem is hiszem, hogy egy csiszí olyan programot készítené, ami csiszíellenes érzelmű. Sőt, ami emberellenes – folytatta Arga. – Meglehet tán, olyan programot írnak, ami jobban szereti a csiszíket, mint a barbárokat, de hogy nem lesz lázadó, ellenséges, az holtbiztos.

– No igen, ez logikus, hiszen a csiszí semmit nem kockáztatnak... na de ebből az következik, hogy... hiszen akkor is értelmesebbek lesznek, mint az emberek... ha emellé barátságosak is...

– Igen, miért is ne lehetnének azok, miért kell mindig a pusztításról írni? Hát nem azt mondta a kiadód, hogy az olvasók kedvelik a...

De megint azt látta, hogy Dorán üveges szemekkel mered a távolba. Majd megmozdul...

Felemelte azt a három oldalt, amit eddig teleírt, s odanyújtotta Argának:

– Használd el fenéktörlésre. Úgyis nehezen ment a megírása, nem az igazi, és tele van szóismétlésekkel. Mindjárt írok egy másikat. Tetszeni fog neked.

Neki is kezdett, és néhány órán belül megszületett a keze alatt a következő novella:

Morzsa királynő

A férfi idegesen az órájára nézett, majd láthatóan döntésre jutott, s előhúzta mobiltelefonját. A zsebéből előhalászott gyűrött papírfecnikről betáplálta a hosszú, tizennyolcjegyű számot, s kisvártatva meg is hallotta a kattant, ami jelezte, hogy felvették a kagylót.

A férfi nagyon türelmetlen volt, s így elsőként szólalt meg.

– Halló, jó napot kívánok, nevem Raszkán, és...

– Buliszervíz Rt. Ha a szállítmányozási csoportot keresi, nyomja meg a hatos gombot, ha a vevőszolgálatot, akkor a kilencet! – vágott a szavába egy alt női hang.

– Kérem szépen, én Kecsel urat keresem, aki...

– Szállítványozási vagy vevőszolgálat? – kérdezte türelmetlenül a nő.

– Mit tudom én, de a lakodalom megszervezésénél...

– Döntse el, kérem!

– Rengeteg csoport lehet maguknál, honnan tudhatnám, melyik jó a számomra?! – kezdett el kiabálni a férfi. – Holnap lesz a lakodalom, és még se abrosz, se asztal! Szükségem van a segítségre!

A nőt azonban nem érdekelte Raszkán úr panasza.

– Szállítványozási csoport: hatos gomb, vevőszolgálat: kilences – sóhajtotta unott hangon a telefonba.

– Hé, maga ki az isten ott a vonal túlsó végén? Valami automata? Valami komputeres csúcstechnika? Az istenit, emberrel akarok beszélni, elegendem van az üzenetrögzítőkből meg ilyesmikből! Ha van egy csepp ész az áramkörökben, kapcsolj egy EMBERT, mert bemegyek és páros lábbal rúgom szét a csatlakozásaidat!

– Nehéz Esetek Osztálya nullás gomb – válaszolta a nő, továbbra is unott, szinte ásító hangon, majd letette a kagylót.

– Mi az isten az a Nehéz Esetek Osztálya? – ordította a telefonba Raszkán, ám nem kapott választ. De mindenképpen eredménnyel akart járni, ezért újra tárcsázta a számot, s amint meghallotta a kattant, minden kérdés nélkül rövest megnyomta a nullás gombot.

Azt hitte, szokás szerint rengeteget kell várni, vagy valami halk zene szólal meg, amíg várakozik, s hallgathatja, arra gondolván közben, mennyivel is növeli ez meg a telefonszámláját, de nem így történt. Pillanatnyi késlekedés nélkül, szinte még fel sem emelhette a gombról az ujját, máris behízelgő női hang szólalt meg, fiatal, szinte kislányos nőt sejtetve:

– Szép jó napot kívánok, köszönöm szépen, hogy hívott!

– Remélem, maga nem valami kibaszott automata, mint az a hülye, akivel az előbb beszéltem – morgott még mindig nagyon idegesen Raszkán.

– Nevem Csip Kinga. Önben, jó uram, kit tisztelhetek?

Raszkán elszégyellte magát. Ez a nő tényleg udvarias, ő meg... Zavartan hebegni kezdett.

– Izé... Elnézést kisasszony, de az előbbi telefonos nagyon felidegesített... talán nem is nő volt, csak valami hülye számítógép... utálok az efféle masinákat... Raszkán a nevem, és Kecsel urat kerestem az előbb, tudja, de nem bírta kapcsolni...

– Kecsel úr a logisztikán dolgozik, főosztályvezető. De most nem lehet elérni, mert Cseocsün-pingbe repült egy fontos konferenciára.

– Ó, az ördögbe is! És nem lenne elérhető a mobilján?

– Nincs jogom őt zavarni mindenféleképpen, ne is haragudjék kérem. De talán segíthetek, ha elmondja a problémáját. Nem muszáj mindig a fejhez fordulni, ha a kéz vagy a láb is megfelelő.

Raszkán nagyot fűjt. A gondja még nem oldódott meg, de azért ez már mégiscsak sokkal barátságosabb beszélgetés, mint az előbbi volt.

– Tudja, az a helyzet kedves... izé...

– Csip Kinga.

– Milyen furcsa neve van, kisasszony! Nem gúnul, ugye?

– Valóban. Gúnulul Morzsa Királynő lenne a nevem, de ez még furcsább hangzana, így aztán jobb ez az eredeti.

– Szép név. Tehát kedves Kinga, az önök cégével szerződtem, hogy nyolcadikán lakodalmom lesz itt nálam, és a hozzávalókat szállítják legkésőbb hatodikán délig, mindent, ételmezt, asztalt, abroszokat, székeket, hangfalakat, szóval tényleg mindent, kétszáz személyre, és fontos is volt, hogy ideérjen minden, hogy még időnk is legyen ezeket elrendezni. Csakhogy már hetedike délután van, s még sehol semmi!

– Jaj, de sajnálom! Szörnyű kellemetlen lehet!

– Az, az, bizony ám, ez kifejezett disznóság, szerződésszegés, és már itt topognak az udvaromon a munkások, hogy berendezzék a terepet meg a szobákat, és sehol semmi! S amikor reklamálni óhajtok, valami idióta gép karattyol, hogy ilyen meg olyan gombot nyomjak meg!

– Sajnálattal kell közölnöm, hogy ahová önt az előbb kapcsolták, az nem gép volt, hanem az egyik munkatársnőnk.

- Akkor miért viselkedett ilyen szemtelenül?!
- Nem volt ő szemtelen, legfeljebb nem eléggé segítőkész. Biztos magánéletbeli problémái akadtak. Hja, kérem, ez az úgynevezett emberi tényező!
- Ha nem képes elvégezni a munkáját, maradjon otthon! – füstölgött Raszkán. – Nekem drága az időm, és gyomorfékelyt sem akarok kapni az idegességtől! Igenis lehet tisztességesen bánni az ügyfelekkel, lám csak, maga is kedves Kinga, milyen aranyos!
- Örömmel hallom a dicséretét uram! Én élvezem a munkámat. Imádok emberekkel foglalkozni, ez sokkal élvezetesebb, mint hosszú számoszlopokkal kínlódní. Kedvelem a változást.
- És nem idegesítő annyi sok mérges ember panaszát hallgatni?
- Csöppet sem. Ezért vagyok. Ráadásul manapság annyira elgépiesedett a világ, hogy az embereknek nem jut idejük egymásra. Örökké rohannak, veszekednek, nem veszik emberszámba egymást. Kell egy nyugodt, barátságos hang, aki megértő hozzájuk.
- Milyen igaza van! Ön igazi kincs, Kinga. Ha még a gondomat is megoldaná...
- Igazság szerint az előbbi hölgy nem adott rossz tanácsot magának, mert a vevőszolgálathoz kellett volna ezzel fordulnia, természetesen...
- Akkor hívjam újra és nyomjam meg az... izé... azt hiszem a kilences gombot?
- Felesleges, mert amíg beszélgettünk, én természetesen utánanéztem az ügyének uram, és meg is találtam a hibát. Cégünk nevében elnézését kérem, valóban kizárólag a mi hibánkból történt ez a sajnálatos mulasztás. Tudja, azok a fránya ótrogg számok tréfálták meg a rendelésfelvevőinket. Már régen a kultúra szemétdombjára kellett volna hajítani ezeket a használatatlan szellemi vacakokat, de sajnos még nem tették meg. Úgy látom a hívásjelzőn, hogy ön a tizennyolcadik kerületből hív, ide is kellett volna a rendelést leszállítani, ugye?
- Igen, igen, pontosan, ide, a Vadvirág út 19-be.
- Sajnos az a hölgy, aki felvette a rendelést, nem rögtön a komputerbe nyomkodta be az adatokat, csupán egy papírra firkálta le, és később pötyögte be a számokat. És a papírra tizennyolcadik kerület helyett csak tizenhetediket írhatott, valószínűleg lefelejtett egy vonást az ótrogg szám végéről. Ez is az emberi tényező hibája, sajnos. A szállítmány természetesen időben kiment, de nem találtak a kerületben Vadvirág utat, utcát sem, így tréfára gyanakodtak és visszahozták az árut. De már intézkedtem is, hogy induljanak el a helyes címre, mert szerencsére még nem pakoltak ki a kamionokból, egyetlen órán belül ott lesz minden önnél.
- Jaj, hálás köszönetem, drága kisasszony, el sem tudom mondani mennyire megkönnyebültem! Képzelve, mi lett volna, ha nincs itt semmi, mire megjön a násznép! Iszonyú blamázs lett volna, pláne az én pozíciómban... Mit szóltak volna rólam, aki üzemszervező vagyok, hogy még a lányom esküvőjét sem tudom megszervezni?!
- Semmiség az egész, legnagyobb örömömre szolgál, hogy segíthettem!
- Hát még én mennyire örvendek! Nagyon szépen kérem, ne vegye tovakodásnak, bizalmaskodásnak, drága Kinga, de ugyan adja már meg a címét, amint véget ér a lakodalom, viszek magának egy csomó tortát, édességet vagy amit akar, mert igazán megérdemli! Igen kínos helyzettől mentett meg. Ha nem akar velem találkozni, akár postán is elküldöm.
- Végtelenül kedves, igazán, de nem fogadhatom el.
- Hogyhogy nem? Tilos talán?

- Dehogy, senki nem tiltotta meg, ez egyszerűen a dolgok természeténél fogva lehetetlen.
- Nem értem.
- Mondtam pedig, hogy a nevem Csip Kinga. Vagyis Morzsa Királynő. És ez nem véletlen, én ugyanis nagyon kicsi vagyok.
- Nem értem, mi köze van ennek a tortához.
- Az, hogy nem tudok enni.
- Cukorbeteg talán? Mert akkor diabetikus tortát küldök!
- Dehogy. Egyszerűen tényleg nagyon kicsi vagyok. Mintegy két négyzetmilliméteres.
- Tessék?!
- Megtiszteltetés számomra, hogy az előbbi hölgyről hitte azt, hogy automata, és rólam, hogy ember vagyok, de az az igazság, hogy ő az ember, ahogy mondtam is, én viszont csak becenevemen vagyok Csip Kinga. Teljes nevem CSK-I-A-0137-1425 Univerzális Problémamegoldó és Válaszoló Minikomputer, kísérleti béta-egyes öntanuló szoftverrel programozva.
- Hé, kisasszony, ne idegesítsen kérem, ez undok tréfa, ha nem kell a torta, mondja meg és kész! Az sokkal becsületesebb. Maga nem lehet számítógép, ahhoz túlságosan emberi, még érzelmei is vannak!
- Persze, másképp meg sem érteném az embereket, s akkor nem tudnám jól szolgálni őket.
- Akkor is! Én is dolgozom olykor számítógépekkel, egyik sem emberi, mindegyik legfeljebb elektronikus idiótának nevezhető!
- Ez így igaz, de én nullszériás gyártmány vagyok, és mint említettem, béta-verziós, ami azt jelenti, hogy most tesztelik a konstrukciót. Ez nagy felelősség, sok pénzt is fizet a Buliszervíznek a gyártóm, hogy engem alkalmazzon, mert ha rosszul csinálok valamit, azzal nagy ügyfélkört haragíthatok a cégre, elveszíthetek megrendeléseket...
- Még a gyártó fizet, hogy egy ilyen remek... izé... munkatársat kap a Buliszervíz?!
- Persze, hiszen okvetlenül szükséges éles helyzetben is kipróbálni a gyártmányt.
- És ez komoly, nem vicc?
- Persze, hogy komoly.
- Kérem adja meg a gyártója telefonszámát, ahol kaphatok én is egy olyan kedves, tündéri Kingát, mint magácska!
- A tesztelésre legyártott kétezer példány már elfogyott uram, nem kaphat már pénzt ilyesmiért.
- Az ördögbe a pénzzel! Inkább én fizetek, csak legyen egy Kingám!
- Megtisztelő a bizalma. Máris hívom a gyoel céget.
- Hát gyoel gyártmány?
- Persze, ők csináltak.
- Nem a csiszík?
- Csiszillának régóta sokkal jobb elektronikus kiszolgálóegységei vannak nálam. És nem is adnának hasonlót kölcsön. A gyoelekben több megértés van. De nem vagyok olcsó.

- Mindenre hajlandó vagyok, de nekem kell egy példány magából!
- Mit mondjak a gyártónak, milyen feladatokra óhajt alkalmazni?
- Pontosan olyannak kérem, mint maga, Kinga.
- Ettől függetlenül megkérlek majd az alkalmazási profilt.
- Jó. Mondja meg, hogy feleségnek akarom.
- Ne haragudjon uram, de én tényleg csak kísérleti példány vagyok, s azt hiszem, zavar támadt az áramköreimben. Ismétlje meg kérem!
- Nem történt semmi baj, kedves Kinga, jól hallotta az előbb, feleségnek alkalmazom az én Kingámat! Tudja, özvegy vagyok. És a feleségem bizony ugyanolyan házsártos boszorkány volt, mint aki először vette fel önöknél a telefont. És most, hogy magát hallgattam, úgy döntöttem, hogy amilyen elembertelenedett korban élünk, valóban fölösleges kísérleteznem egy újabb hús-vér nővel. Mert manapság az emberek egyre inkább gépekké válnak. Ám a gépek egyre emberszerűbbé. Sőt, maga már emberibb, mint a legtöbb ember. Nagyon szépen kérem, kedves Kinga, intézze el nekem, hogy küldjenek mielőbb a címemre egy Morzsa Királynőt! Nagyon fogom szeretni. Ő lesz számomra a tökéletes feleség, aki behozza az otthonom falai közé az emberi kapcsolatok meghitt melegségét!

***

Ennyi volt Dorán novellája, és Arga nagyon elégedett volt vele.

- Így ni, ezt már szeretem, Dorán, csak így tovább! Lám csak, nem következik az eszessé válásból rögtön a lázadás is! És még ha lennének is gonosz számítógépek, majd a csiszí és gyöel számítógépek, meg gondolom a gurguj komputerék is, azok majd megfékezik őket. Most meg vagyok elégedve veled!
- Na látod, nem is sült el olyan rosszul ez az ügy! – nevetett Dorán.
- De úgy is elsülhetett volna!
- De nem lett mégsem semmi baj belőle.
- De lehetett volna! Tudom, te nem hiszed, én azonban igen... És az biztos, hogy ezentúl nagyon meggondolom, miről beszéljek neked.

Arga ezen ígérete szép volt, és nem is kétséges, hogy a leghatározottabban szándékolta is betartani azt – de kiderült, hogy ami Dorán lángoló fantáziáját illeti, egyszerűen nem lehet biztos benne Arga, hogy mit mondhat és mit nem, mert Dorán a legváratlanabb dolgokat képes tovább gondolni, néha igazán hajmeresztő irányokba.

Ebédnél történt a baj. Beszélgettek. Méghozzá teljesen ártatlan dolgokról. Muszáj volt beszélgetniük, ha nem akarták, hogy „kriptahangulat” legyen a nagy szótlanságtól. Különb is, Arga vágyott némi emberi társaságra, mert ő – ahogy mondta is – kibírta egy egész napon át is egymagában, de csak akkor, ha valami jó könyv volt a kezében. De Dorán házában más könyv nem akadt, mint az ő regényei, vagy mindenféle lexikonok és tudományos könyvek, másrészt Arga nem is olvashatott semmit, mert feltett szándéka volt, hogy szerény lehetőségeihez képest emberi lakhelyet teremtsen a házból, tehát egyfolytában csak mosott, takarított, port törölt, ablakot tisztított, no és természetesen főznie is kellett.

Kérdezte is különben, hogy miért nincs itt egy csomó regény is, ha más nem, hát horrorregény.

– Azt hittem, itt minden tele lesz ilyesmivel.

– Á, azok a legfeleslegesebbek – legyintett Dorán. – Nem akarom mondani azt, mint néhány író, hogy én csak írok és nem olvasok, mert igenis olvasok, csak hogy megválogatom, hogy mit, mert az időm drága. Szakmunkákat olvasok, tudományos írásokat, régi legendákat, mitológiákat, még vallástudományi műveket is, történelmi munkákat, ilyesmiket... de mást nem igen. Gyerekkoromban elolvastam sok kalandregényt is, meg horrort is, de most felnőttként néhány effélét elolvassván rájöttem, hogy egyik sem olyan jó, mint amiket én írtam. És nem tartom ezt beképzeltségnek, mert a könyveim keresettsége is ezt bizonyítja. Felesleges pénzkiadás lenne tehát mások műveit megvennem, és még nagyobb feleslegesség rászánni az időt az elolvasásukra.

Arga tehát vágyott némi kis beszélgetésre ebéd közben, és ez Doránnak sem volt kedve ellenére. Arga azt mondta, érdekelné, mi ösztönözte Doránt arra, hogy írjon, s főleg, hogy épp horrorral kezdjen foglalkozni. Hiszen a gyerekek félnek a szörnyűségektől!

– No igen... de az én esetem más volt. Nekem szilárd meggyőződésem volt, hogy sokkal okosabb vagyok, mint a többi kölyök, azt ellenben láttam, hogy amazok erősebbek. És az erejükkel bizony gyakran visszaéltek. Eleinte azt hiszem, inkább menekülési helynek választottam a könyvtárat, mert oda azok – egyrészt – nem gyakran mentek be, másrészt ott nem is lehetett verekedni. Ellenben nagyon haragudtam rájuk, és szívesen képzelődtem olyasmiken, hogy valami nagy szörny jön elő valahonnan, például a csatornák mélyéről, és megeszi azokat, akiket különösen utáltam. Azt hiszem, ez vezetett a horror felé. Én tehát nem félttem soha a saját szörnyeimtől, azok mintegy a barátaim voltak.

– És, izé, nem történt meg akkoriban soha, hogy a fiút, akiről képzelődtél, valami titokzatos vég érte?

– Nem, soha. Azaz... egy srác, aki különösen sokszor kötekedett velem, egy nap egyszerűen eltűnt. Tizenhét éves volt, én meg akkoriban tíz. De hát ez nem különleges, mert egyrészt nem találták meg a tetemét, másrészt majdnem felnőtt is volt, harmadrészt meg úgyis gyakran szökdösött az intézetből, gondolom, akkor is megszökhett, aztán történt vele valami.

– Biztos, hogy te ölted meg a képzeleteddel!

– Eh, Arga, mindent erre magyarázol.

– De ha tényleg így volt! Nem is csodálom, hogy nem voltak barátaid, hiszen ilyen fantázia mellett nem is volt rájuk szükséged, Dorán, neked a képzeleted szülte alakok a barátaid!

– Biztosan. De beszéljünk inkább rólad, mert nem szeretem, ha valaki a pszichológusommal akar válni. Mi van a te barátaiddal?

– Nincsenek.

– Nem hiszem el. Hiszen te, Arga, nem vagy író. Kell legyen valaki, talán nem is egyvalaki, aki a barátod! Gondolom, az árvaházi csemeték közül.

– Hát most, hogy így mondod, talán akadt egy-két csaj, akivel aránylag jól megértettem magamat, bár olyan istenbizony igazi barátoknak nem mondanám őket... még a leginkább barátomnak talán Kirgit említhetem, ő idősebb is nálam egy évvel, tizenhét esztendő, tehát majdnem felnőtt már. De meg kell mondjam, hogy ez is inkább csak haverság, nem igazi barátság, mert nincs is közös témánk, ő nem szeret olvasni.

– Az már mindegy, ha el szoktatok beszélgetni néha! Lám csak, te nem vagy olyan magányos farkas, mint én!

– Igen, persze, beszélgettünk olykor, de még azt sem mondhatnám, hogy mindig kimondottan barátságosan, mert például nemegyszer gúnyolódott is az én nagy olvasásszeretetemem! Például épp miattad is, mert ő, ha olvas is, de épp a horrort szívből gyűlöli! Még szívűtőket sem bír nézni a híradóban. Fel nem fogta, hogy mi tetszik nekem a könyveidben.

– Te szoktál ezzel az izé, Kirgivel beszélgetni a regényeimről? – vált gyanakvóvá Dorán.

– Hogyne, miért is ne?

– De remélem, nem emlegettél neki olyasmit, hogy amit írok, az szerinted megvalósul?

– Még szép, hogy nem, azonnal örültek nézett volna! Hiszen még te is azt hiszed rólam, holott tele van minden bizonyítékokkal! Megnyugodhatsz, egy szót sem mondtam neki. Azt mondtam ugyan, hogy szeretnék valamikor találkozni veled, de olyat, hogy például majd te fogsz nekem családot megírni, olyat nem.

– Ajaj! – csóválta a fejét Dorán, és még bele is sápadt. – Ezt nagyon rosszul tetted.

– Ugyan miért?

– Mert ez a Kirgi biztos, hogy okos lány, ugye?

– Hát, hülyének nem mondanám, bár hármasnál nemigen jobb tanuló. De szerintem csak amiatt, mert lusta. De miből gondolod ezt?

– Mert te sem vagy egy hülye, enyhén szólva, sőt kifejezetten okos lánynak tartalak, márpedig nem hiszem, hogy egy okos jól megértené magát egy ostobával. Tehát Kirgi is okos kell legyen, ha a barátod. Na már most, amennyiben okos, úgy eszébe kell jusson, amint megtudja, hogy leléptél, hogy valószínűleg hozzám igyekezel. Tehát lehet, hogy nemsokára megjelennek a rendőrök nálam. És akkor téged visszavisznek az intézetbe, ami azonban a legkisebb baj, mert nekem is annyi, hiszen nem szóltam rólad.

– Nyugi, nem kell majrézni. Egyáltalán nem biztos, hogy Kirgi erre gondol, de ha gondol is, megnyugodhatsz, mert nem szokás nálunk bemószerolni a szökött csajokat. Van ennyi betyárbecsület bennünk! Még akik haragszanak egymásra, azok sem árulják be, ha a másik meglépni készül. Soha ilyen még nem történt. Pláne nem tesz ilyet egy barátnő. Egy haver.

Dorán ezen elgondolkozott, néhány percig csak szótlanul piszkálta a húst, majd ezt kérdezte:

– És ez a Kirgi szintén gyakran szokott szökdösni?

– Mi az hogy, még sokkal gyakrabban, mint én! Eddig többet volt szabadon, mint az árva-házban. Irigylem is az ügyességéért.

Dorán elkomorodott.

– Akkor pedig tényleg baj van.

– De miért?

– Mert azt elhiszem, hogy nem árul be téged, ellenben egészen határozottan a legbiztosabb vagyok benne, hogy valami mást tesz. Gondolom ugyanis, hogy amikor szöktök, kell valami kégli nektek, ahol meghúzzátok magatokat.

– Hogyne, éjjeli szálláshely, legalábbis amikor hidegebb az idő. Aludtam már ugyan hidak alatt is, de mégis más ám fedél alatt.

– Akkor pedig, úgy élek, ha ez a Kirgi ilyen szökdösős, akkor, amint rájött, hogy megpattantál, és amint rájött, hogy valószínűleg hová szöktél, hát megszökött ő is, és javában idefele tart!

– Ide?! De hát miért?

– Mert úgy gondolja, hogy itt vagy nálam. S úgy véli, ha neked jó itt, akkor jó lesz neki is. Úgy véli, semmit nem veszít a dologgal, mert legfeljebb mégsem leszel itt, na és akkor mi van? De ha itt vagy, például mert megtetszettél nekem, akkor jó lesz ez a hely neki is, legfeljebb ő is felajánlkozik. Csinos ez a Kirgi?

– Hogyne, nagyon.

– Na látod, akkor biztosan gondol erre. És idejön, mert reméli, hogy nálam, aki gazdag vagyok, jól ellesz egy ideig, sőt, itt veled is találkozhat, a barátnőjével, tehát még csak unatkozni sem fog.

– Jaj, Dorán, mit csináltál!

– Hogy mit csináltam? Épp én? Hát ki a nyavalya dumált a barátnőjének rólam, mi?! Különböben lehet, hogy tévedek.

– Sajnos nem. Egészen biztos vagyok benne, hogy Kirgi mindjárt megjelenik, és nem ám miattam, hanem temiattad, mert olyan csillogó, „ihlő” szemekkel mesélted el ezt az egészet! Ez valóban megtörténik, igen, de nem az én hibámból, hanem mert te kitaláltad!

– Na eredj már valahová, ne kábíts! Ez már aztán a szemtelenség teteje, hogy rám fogod a saját hibádat! Szeretném, ha észben tartanád Arga, hogy nagyon csinos vagy, de attól még a pofátlanságnak is van netovábbja! Nehogy még engem szídj, amiért kitaláltam, hogy milyen hibát követtél el a szökési előkészületekben, hogy úgy mondjam!

– De értsd meg, hogy...

Ebben a pillanatban csengettek.

– Megyek, beengedem Kirgit! – állt fel Arga.

– Ugyan már, lehet, hogy Lidzsmilla az, akit te lidércnek nézel!

– Mindegy, akkor is beengedem.

De nem Lidzsmilla volt, hanem valóban Kirgi. És amikor belépett, olyan hangosan kezdett el áradozni, hogy talán még az emeleten is hallható volt.

– Hú, apám, tök jó ez a pucéráj! Irtó fasza itt minden! Van bőven szoba... Ebben aztán el lehet lakni! De dögös pasast fogtál ki tesó, ez aztán vastagon van eleresztve lével! Aztán mondd csak, normális, vagy valami extrát is akar az ágyban? Ugye nem perverz? Á, biztos nem az, különben már rég leléceltél volna tőle...

A nagy lelkendezést hallva Dorán kiment maga is az előtérbe. Csinos leányt látott valóban, bár kissé zavarta, hogy a haja ibolyaszínűre van befestve, és a teste teljesen pucér, azt kivéve, hogy egy szegekkel kivert bőrdzsekit terített magára, de ez először is olyan rövidre volt vágva, hogy csak a cicijéig ért, a hasát fedetlenül hagyta, azonkívül még így sem takart semmit, mert nem volt elől becippázva. Ami a derekát illeti, egy ronggyá szakadt sort óvta nőiségét, ami valamikor farmernadrág lehetett, de térdén felül levágták, és ott rongyossá rojtozódott. Ez már be volt cippázva, de csak félig, ellenben amikor Kirgi körbefordult, hogy megsejtsen, hogy hallt, látszott, hogy mindkét fenekén tenyérszerű lyukak pompáznak ezen a nadrágon, ami azt is egyértelművé tette, hogy alatta nem visel bugyit. A nadrág még ép részei tele voltak pingálva a legkülönbözőbb jelekkel és szövegekkel. Ugyanez állt a bőrdzsekre is, ott főleg egy nagy halálfej volt a feltűnő. A halálfej szájából nagy buborék szökött ki, benne ezzel a szöveggel:

Nyíj ki minden nevelőt, Isten majd kiválogatja közülük a jókat!

A nadrág fenekén egy vörös nyíl mutatott Kirgi hátsó fertályának középvonala felé, ezzel a jótanáccsal:

Bassz seggbe, abból nem lehet gyerek!

A leány egy napellenzős sapkácskát is viselt, ami fekete volt, de így csak annál jobban látszódott rajta a vörös felirat:

Inkább szopok, azt úgysem tudsz magadnak.

– Fúj! – szaladt ki Dorán száján, amint szemügyre vette ezt a nem éppen előkelő jelenést, aki a házába toppant.

– Hé, faszikám, talán nem tetszem?!

– Már a beszéded sem. De a ruházatod, az kimondottan ocsmány!

– Oké apafej, máris kibuggyantam belőle – felelte Kirgi, azzal mindent azonmód és igazán egy pillanat alatt ledobált magáról.

– Na jó, akkor tisztázzunk valamit! – sóhajtott Dorán. – Először is, nem vagyok a faszikád, és ha még egyszer egyetlen csúnya szót is meghallok, máris hívom a zsarukat, hogy visszavigyenek az intézetbe. Továbbá, sietve közlöm, hogy teljesen normális pasas vagyok, azt kivéve, hogy én vagyok a megtestesült összes perverzió. A legnagyobb perverzitásom pedig az, hogy nem bújok ágyba intézeti lányokkal, világos?

S most megszólalt Arga:

– Kirgi, az ég szerelmére, gondold már arra, hogy ez egy világhírű író! Ez nem egy bunkó csatornatöltelék, tehát vedd elő a jobbik modorodat!

– Ha ugyan van neki olyan – tette hozzá rosszmájúan Dorán.

– Nyugi, majd igyekszem tők kóser lenni, fog ez menni, hallottam már magasröptű dumát, majd igyekszem választékos lenni. De atyám, hogy ez micsoda kérő... – álmélkodott még mindig a házon.

– Szóval olybá vehetem, hogy ökisasszonysága megpróbál úrinő módjára viselkedni? – kérdezte Dorán.

– Azok milyen pozíciót szeretnek? – kérdezte vissza Kirgi.

– Mondtam már, hogy itt nem lesz közösülés. Úgy általában értettem tehát.

– Nyugi, béke van, nem csórok el semmit soha a vendéglátóimtól, tényleg olyan izé leszek, úriember, tehát nem kell a feszültség!

– Én nem egészen erre gondoltam. Arga, adj neki ruhát a magadéból, ezt a vackot pedig dobd a kukába!

– Hé, még mit nem, ez az enyém!

– Akkor fogd, és távozz azonnal! – mutatott az ajtóra Dorán.

– Csillapodj, Kirgi, a ruha nagyon szép, és örökbe a tied lesz, gyere, megmutatom! – szólt hozzá Arga.

– Na jó, nem bánom, de hát mi ez a fogadtatás, csak nem ám, hogy számítottatok rám? Mert meg sem lepődtetek.

– Nem ám, mert Dorán megjósolta az érkezésedet!

- Hú, ez ám a frankóság, akkor biztos csináltak zabát is bőven nekem!
- Éppenséggel nincs kitálalva, de maradt még bőven az ebédből, én főztem, tehát gyere, kapsz mindjárt valamit, aztán meséld el, hogy minek jöttél, és milyen volt az utad!
- De csak ha előbb felöltözik! Sőt, jobb lesz, ha előbb meg is fürdik, mert ragad a mocsoktól!
- mondta gyorsan Dorán.
- Nem bánom a mosdást, de csak akkor, ha van melegvíz!
- Van. Tehát indíts a fürdőszobába! – parancsolta Dorán, azzal fejét csóválta amolyan „mi lesz ebből”-tekintettel, és bement a dolgozószobájába. De az ajtóból még visszaszólt:
- És ha kijön a fürdőszobából, és még ilyen ocsmány lesz a haja, ilyen ronda színű és ilyen túskebökvé ragasztott, akkor is kirúgom, még úgy is, ha emiatt az lesz a véleménye rólam, hogy ronda mogorva felnőtt vagyok, és nincs bennem vendégszeretet!

Egyáltalán nem volt sürgős az ebéd Kirginek, úgy látszik, ritkán juthatott melegvízhez, mert most, hogy tehetett, alaposan kiélvezte: jó másfél órán át lubickolt a kádban. Csak ezután méltóztatott az étkezőasztalhoz ülni, de ekkor aztán annál jobban befalatozott. Eddigre már Arga egyik ruhája díszlett rajta, amit természetesen Arga is Dorántól kapott. Így már meglehetősen szép lánynak tetszett, főként, mert a haját is rendbeszedte.

- Na és akkor most halljuk a sztorit! – fordult hozzá Dorán.
- Miféle sztorit?
- Hát, hogy mit is keresel te itt nálam. Ennyire nem bírtál megenni Arga nélkül?
- Ja, vagy úgy, á, nem, nem, dehogy. Bár Arga miatt jöttem. Anélkül is megpattantam volna, de nem erről volt szó, hanem ha már úgyis leléceltem, miért is ne menjek arra, amerre ő, hiszen olyan mindegy, egyik irány tök olyan jó, mint a másik! Gondoltam, akkor már megmondom neki, hogy zrí van, mert gyantás lett!
- Tessék?! – meresztett nagy szemeket Dorán, mert ebből nem sokat értett.

Arga bezzeg annál inkább.

- Miről van szó? – kérdezte rosszat sejtve.
- Erről ni! – bökött Arga arany nyakláncra felé Kirgi. – Felvették kamerára, amikor lenyúltad az ékszerboltban! Még tiszta baró ám, hogy akkor léptél le, amikor, mert alig egy órával később már jöttek is érted a zsernyákok! Szóval tesó, én csak amiatt jöttem hozzád, hogy vigyem neked a drótot, hogy ne nagyon mutatkozz mostanság az utcákon, mert matekoznak veled.

Most már Dorán is kezdte kapisgálni a dolgot, de azért megkérdezte:

- Mi az, hogy „matekoznak” Argával?
- Köröznek! – felelte Arga sápadtan.

Dorán még most sem értette, miért lett a körözés szóból matekozás, hacsak nem amiatt, mert abban szerepel a „kör” szó, és a kör, az egy mértani objektum. De most mással törődött.

- Aha, tehát kiadták ellened az országos körözést, de nem amiatt, mert megléptél az árvaházból, hanem mert elloptad ezt a nyakláncot, és csak hazudtad nekem, hogy ott találtad az egyik mosatlan ruha zsebében! – vonta össze a szemét szigorúan Dorán. – És Kirgi azért jött hozzám, hogy figyelmeztessen téged, mi?

– Igen – motyogta Arga.

– És miért nem lehetett ezt emberi nyelven elmondani?

De erre Kirgi csak nézett csodálkozva. Nem értette, mit nem lehet érteni a beszédén. Dorán csak legyintett, majd így szólt:

– Na jó, hagyjuk ezt! Ami a beszédet illeti... de ugye, hogy nem azért jött hozzám Kirgi, mert kitaláltam!

– De igenis azért.

– De semmi lopást nem találtam ki!

– Az nem számít, mert biztos csak akkor ihlettél, amikor az idejövételét találtad ki, és nem akkor, amikor azt találtad ki, hogy miért.

Ebből a beszédből pedig Kirgi nem értett sokat, éppenséggel semmit. De nem mert szólni, mert Dorán haragosan nézett Argára. S Dorán most ezt kérdezte:

– Tehát, hogy is volt ez az eset a nyakláncsal? Tessék nekem mindent részletesen elmondani, mert most már nemcsak egy szökött gyereket rejtegetek, amit akár emberieségi cselekedetnek is betudnának sokan, hanem egy szökött tolvajt bújtatok! Mindent tudni akarok!

– Hát, nem mondhatok sokat, csak annyit, hogy amikor legutóbb szöktem, akkor a pasas, aki befogadott, bement velem egy ékszerboltba, és vett nekem egy fülbevalót. Persze nem igazi aranyat, csak olyan bővli, de így is szép volt tőle. És akkor, amíg fizetett, én megláttam ezt a nyakláncot egy próbababa nyakán, és nagyon megtetszett, és láttam, hogy senki nem néz oda, és akkor leemeltem.

– De levideózott a kamera! És peched van tesó, mert már korábban is le lettél fényképezve a zsaruknál, amikor elkaptak a korábbi szökéseid miatt. És így hamar kiderítették, hogy ki vagy – mondta Kirgi.

– Csend. Nyugi. Gondolkodni akarok! Mert itt valami nem stimmel! – és Dorán megint különös tekintettel nézett, igaz, nem a távolba, csak maga elé az asztalra, de olyan tekintettel, hogy Arga csodálkozott, miért nem fűrt abba még lyukat a pillantása.

Mindazonáltal reménykedni is kezdett. Hátha kitalál neki valamit az ő magaválasztotta külön istene?

– Egy ilyen nyaklánc rendkívül sokat érhet – kezdte pár pillanat múlva Dorán.

– A zsaruk azt mondták, hogy több százezret! Még hozzá buznyákban.

– Igen, meglehet – bólogatott Dorán. – Csodálkozom is, hogy korábban, amikor Arga azt mondta, hogy egy ruhám zsebében találta, nem tűnt fel a dolog. Tehát sokat ér. Ha viszont ennyit ér, akkor nem fogják csak úgy mindenki prédájául kiakasztani egy próbabábu nyakába.

– De hát ott volt! Istenbizony, bocs, amiért korábban átvertelek, de most nem hazudok! – mondta kétségbeesett hangon Arga.

– Elhiszem, és ez a szerencséd. Ez ugyanis azt kell jelentse, hogy nem is igazi, nem eredeti, csak bővli! Biztos van egy példánya az ékszerésznek aranyból is, de ez csak utánzat!

– Az nem lehet, a zsaruk nem keresnének egy rézvacakot, és különben is, látszik rajta, hogy nem réz, hanem arany! – ellenkezett Kirgi. – Megismerem én szemre a rezet és az aranyat, mert sokáig egy orgazda volt a pasasom!

– Add csak ide! – nyúlt a nyakláncért Dorán, s amikor megkapta, fogta a kést és megkapirgálta, majd odalökte Kirgi elé. – Még most is aranynak néz ki? – kérdezte tőle udvariasan.

És Kirgi is, Arga is megvizsgálta a nyakláncot, és bizony úgy volt, ahogy Dorán mondta: rézből volt, amelynek külsejére egészen vékonyan gravíroztak csak fel egy hártványi aranyréteget.

– Nem ér ez százezer buznyákot, talán tizet vagy legfeljebb húszat! – legyintett Dorán. – Jól sejtettem én ezt.

– De Arga akkor sem bírja bizonyítani, hogy... – kezdte Kirgi, de Dorán közbevágott:

– Nono! Maga a tény, hogy itt van nálunk a hamis lánc, meglehetősen nyomós érv. Nemigen készíttethetett volna el Arga ennyi idő alatt egy hamisítványt, hogy megtartsa az eredetit. Úgy vélem, a rendőrök hajlamosak lesznek hinni neki; az biztos, hogy lényegesen jobban áll a szénája. De hú, milyen regényt fogok én írni ebből! Bár teljes regénynek nem elég a téma, az sajnos nem; de azért mégis... Az ékszerész, tegyük fel, valamiért csőd szélén áll. El akarja kerülni, erre készít egy hamis nyakláncot, direkt úgy rakja ki, hogy a tolvajoknak vonzó legyen, a tolvaj ellopja, a videó felveszi, erre az ékszerész felmarkolja a biztosítási díjat. Igen! Holott megvan neki az igazi nyaklánc! Mondjuk otthon a széfben. Mindenki a tolvaj gyermeket hajkurássza, akinél hiába van ott a hamisítvány, nem hisznek neki, azt mondják, hogy valami bűnöző ismerősével csináltatta a hamisítványt. De íme, kiderül az igazság: mert az ékszerésznek van felesége is, aki mit sem tud a férje sötét praktikáiról, kinyitja otthon a széfet, némi pénzért, mert egy bálba akar elmenni, s megtalálja ott a nyakláncot! Megtetszik neki, azt hiszi, a férje ajándéka, felveszi, és elmegy a bálba. És ott a bálban a biztosítótársaság elnöke is, és rögvest szemet szúr neki a nyaklánc, udvariasan elkéri, óvatosan megvizsgálja, látja, hogy eredeti, s erre kipattan a botrány... A tolvajkölyök természetesen így is lopott, ez nem tagadható, de már egyáltalán nem tűnik akkorának a vétke, sőt, a biztosító elnöke közbenjár érte a bíróságnál, hogy mentsék fel, mert megsajnálja... igen, nagyon jó betét lesz valamelyik regényemben!

– Köszönöm neked! – ölelte át Doránt Arga, és hálás szeretettel csókolta meg.

– Hé, hé, ez mit jelentsen?!

– Azt, hogy nagyon köszönöm, amiért megmentettél a dutyitól!

– Ja, már értem, mire gondolsz. Jaj szegénykém, ez nem fog megtörténni!

– De bizony, sőt, talán már meg is történt, de ha nem, akkor is napokon belül lelepleződik az ékszerész!

– Jaj te szegény, neked ez tényleg agyadra ment! – és Dorán még meg is simogatta Arga arcát. – Örülj neki, hogy nem több százezer buznyák miatt köröznek, még ha ezt nem is tudják, és...

– De hát neked nem mond semmit, hogy megjósoltad Kirgi felbukkanását, és percek múlva, sőt másodpercek múlva már be is csengetett hozzád?!

– De igen, annyit mond nekem, hogy meglehetősen logikus ésszel rendelkezem, és kitalálom a lényegét. Jól tudok következtetni. És mielőtt közbeszólnál, sietve megjegyzem, hogy a nyaklánc sem azért változott rézzé, mert ezt kitaláltam, hanem mindig is réz volt, és én csak rájöttem erre!

– Azt én sem kétlem, hogy mindig réz volt, tudniillik úgy képzelem, hogy te megváltoztatod a múltat is valamiképpen!

– Egetverő ökörség, már ne is haragudj!

– De hát mi folyik itt?! – kérdezte nagy szemekkel Kirgi.

Erre Arga hosszas mesélésbe kezdett, elmondván, hogy ő tulajdonképpen miért is jött ide Doránhoz, és hogy Dorán már eddig is miket művelt, milyen bizonyítékai vannak rá, hogy Dorán valami egészen különleges ember, már ha egyáltalán ember, odaadta neki az újságcikkeit is, hogy olvassa el, éppencsak lidércekről és farkasemberekről nem szólt, mert azt már ő is túl fantasztikusnak tartotta. Dorán meg eközben csak ült, állát a két tenyerébe támasztva, igen-csak pesszimista tekintettel.

Eleinte Kirgi is hitetlenkedett, de úgy látszik, ő mégis könnyebben meggyőzhető volt a bizonyítékok által, s így aztán egyszersak ezt mondta:

– Hogy választékosan beszéljek, az elmélet próbaköve a gyakorlat, ezt hallottam valahol. Én pedig könnyedén próbára tehetem a pasasodat, Arga. Adok neki egy munkát, ha megcsinálja, hiszek neked!

– Nem ihlek parancsszóra – rázta meg azonnal a fejét Dorán.

– És kérésre? – villantott feléje bűbajos mosolyt Kirgi. És meg sem várva Dorán választát, azonnal előhúzott egy nagy bőrtárcát a zsebéből. Így szólt:

– Ebben találtam egy lottószelvényt. Intézd el, Dorán, hogy ez legyen a nyertes szelvény. Hallottam a rádióban, hogy a főnyeremény ezen a héten majdnem ötvenmillió buznyák. El tudnám viselni, ha többé nem kellene lefeküdnöm mindenféle bunkó, undok pasassal, hogy ne dögöljek éhen, amikor megpattanok, mert enyém volna ez a tengersok mani.

– Mi az, hogy „találtad” a szelvényt a tárcában? – kérdezte rosszat sejtve Dorán. – Hogy került hozzád ez a tárcá?

– Hogy, hogy... sejthetnéd! – vonogatta a vállát Kirgi. – Természetesen úgy, hogy lenyúltam. Mi mást is tehettem volna? Valamiből nekem is meg kell élnem! Stoppal jöttem idáig, és többször is kellett kocsit váltani, mert egyik sem jött egészen idáig, aztán az egyik kocsi defektes lett, a pasas kiment, hogy felrakja a pótkereket, a tárcá meg csak úgy ott volt az ajtó oldalzsebében, mi sem volt egyszerűbb, mint hogy kiemeljem onnét! Hogy őszintén megvalljam, kissé szégyellem is magamat, pedig különben nem szokásom, mert az ember úgy segít magán, ahogy tud, de most tényleg röstellkedem kissé, mert rendes pasas volt, nem is akart megdugni, pedig gyakran hű de sok ocsmányságot követelnek egy kis fuvarért! Vagy egy falat zabáért. Mondhatom, utálom a férfiakat! De ez nem akarta, még frankón el is csevegtünk útközben, és ilyen pasasokat nem szoktam meglopni. Kár, hogy kevés van belőlük! De most muszáj volt, mert addig még semmi szajrét nem tudtam bezsebelni magamnak, egy kanyi kis pénzem sem volt, és a szükség nagy úr. De azért rendes voltam vele én is, mert gyorsan kiszedtem a tárcából a személyit és az útlevelet, meg a jogsit, és ezeket visszapakoltam az oldalzsebbe! Nehogy már baja legyen belőle, hogy nincs meg neki. Sőt, még a hitelkártyáit is visszatettem oda, mert azokat úgysem merem használni, hiszen ha letiltatja és vásárolok vele, azonnal tiszta bukta az egész. Még a családi képeit is vissza akartam pakolni, de arra már nem jutott idő, mert gyorsan végzett, és nem akartam, hogy észrevegye, amikor matatok ott. Aztán a szelvényt a képek mögött találtam.

– Nem lett volna egyszerűbb, ha csak a pénzt veszed ki a tárcából? – kérdezte gúnyosan Dorán.

– Ugyan már, hiszen látod, hogy eredeti bőr a tárcá, bolond lennék lemondani róla, nagyon megtetszett! Na tehát, most csináld meg, hogy ez a szelvény legyen a nyertes szelvény, és...

De nem tudta befejezni, mert Arga hirtelen betapasztotta a barátnője száját.

– Csitt. Ihlik! – mutatott Dorán megüvegesedett szemére.

S valóban, Dorán hirtelen felállt, s elkiáltotta magát.

– Micsoda ötlet! Ez igen! Idefigyelj, Kirgi, te nagy disznó vagy, mert megfűjtad a tárcát, de számold meg, hogy mennyi pénz van benne, azaz, mondd meg, hogy mennyi volt benne, mert már biztos költöttél belőle, és én elpostázom az illetőnek, ha szerepel valahol a címe! Megadom neki a saját pénzemből, megéri, mert irtó jó ötletet adtál! Igen, lehet, hogy írok egy sorozatot valami árva lányról, mert már van hozzá néhány ötletem. Ott az előbbi, az ékszerrel, ugye, és itt ez a mostani. Micsoda ötlet, hú! A kislány stoppol az úton, felveszik, és meglopja a férfit. Ott a tárcában egy lottószelvény is. Bemondják a lottószámokat, a férfi emlékszik rá, hogy milyen számokat tett meg, mert... mert miért is? Mert szabott számokkal játszik, hát persze! Vannak kedvenc számai. Miért is ne lennének, igen, természetesen vannak, sok embernek vannak, neki pedig azért vannak, mert programozó az ipse. Megteszi nyerőszámoknak az egyst, kettést, tízest, tizenkettést és tizenhatost.

– Miért ezeket? – kérdezte Arga.

– Mert az egyes, az a legkisebb szám, minden számok alapja. A kettést amiatt, mert a számítógépek kettes számrendszerben dolgoznak, és a férfi programozó, hiszen mondtam. A tízest amiatt, mert mi emberek e számrendszert használjuk. A tizenkettést azért, mert sok számmal el lehet osztani maradék nélkül, s mert régen egyes ókori népek használtak tizenkettes számrendszert. A tizenhatost pedig amiatt, mert a számítógépek megintcsak gyakran használják a tizenhatos számrendszert. Legalábbis bizonyos tárcímek ábrázolásakor. Tehát ezeket a számokat teszi meg mindig. És hallja, hogy miket húztak ki, örül, és akkor észreveszi, hogy nincs meg a tárca. Rögtön sejti, hogy ki lopta meg, de a lány akárhol járhat már. De nem esik kétségbe, mert tudja, hogy ráírta a szelvényre a nevét és címét, és lohol a lottóirodába, hogy átvegye a nyereményét. És erre azt mondják neki, hogy sajnálom uram, valóban van egy telitalálatos szelvény, csak hogy annak a hátuljára nincs ráírva a fogadó neve! És a férfi nem érti, de a lottós alkalmazott azt mondja, hogy „uram, ön biztos csak a maga szelvénye hátuljára írta rá a nevét, biztos feledékenységéből”, és bizony így is van. És az illető nagyban eszi a kefét, hogy hú, a csudába is, az az átkozott stoppos lány mennyire megvágott engem, nemcsak a készpénzt vitte el, de a szelvényt is, ez nekem sokmillió veszteség! És fogadkozik, hogy a bűdös életben soha fel nem vesz stopposokat. De ekkor már késő, ugye. És a lány, amikor biztonságos helyre jut, akkor megnézi a tárcát, és megtalálja a szelvényt. Hallja is, hogy milyen számokat húztak ki. Örül, hogy hú de jó, telitalálata van! Milliomos lesz. Igen ám, de aztán észreveszi, hogy nagy a baj, mert a szelvény hátuljára rá van írva a fogadó címe! A neve is, és ő nem tudja, hogy feledékenységéből az elküldött szelvényen a cím nincs feltüntetve. Nem váltja tehát be, mert akkor rögvést lebukna. És akkor arra gondol, hogy rendes lesz, neki ez a szelvény nem értékes, visszaviszi a gazdájának. Eleinte arra gondol ugyan, hogy megszarolja a férfit, de aztán letesz róla, mert a zsarolás, az már igen komoly bűncselekmény, ő nem olyan lány, és könnyen le is bukhat vele, főleg ha egyedül csinálja. Ha meg társakat fogad fel, akkor azok elszedhetik tőle a szelvényt. És különben is, a férfi nem nézett ki olyan gazdagnak, hogy milliókat fizethessen neki a szelvényért előre, amikor még meg sem kapta a nyereményt! Tehát a lány úgy dönt, hogy életében először becsületes lesz. Megkockáztatja, hátha nem veri agyon őt a férfi, és nem jelenti fel tolvajlás miatt, de meg is jutalmazza. És elviszi a férfinak a szelvényt, aki annyira megörül ennek, hogy esze ágába se jut csúnyán viselkedni vele, és akkor a lány azt mondja neki, hogy azért némi jutalmat megérdemelne! A férfi elgondolkodik rajta, bemegy a konyhába, főz egy teát, hogy amellet megdumcsizzák a dolgot, közben a leány kíváncsiságból körülnéz a házban. Bekukkant a hálószobába is, és akkor hatalmas meglepetésben lesz része: meglát egy babát, amire emlékszik gyerekkorából! Mert ez az intézeti lány hatéves korában került az intézetbe, és van néhány emléke az otthoni környezetéből. És így kiderül, hogy ez a férfi nem más, mint a saját apja, a lány több olyan

emléket is elő tud bányászni az emlékezetéből, ami igazolja, hogy ő a férfi lánya. Mert az úgy volt, hogy a férfi korábban alkoholizált, és emiatt elvált tőle a felesége. A gyereket is a nőnek ítélték. Aztán a nő újra férjhez ment, s a második férje nem akarta nevelni az idegen lányt, és így a kicsi intézetbe került. Az apának nem adták oda, ugyebár az alkohol miatt. Még azt sem mondták meg neki, hogy melyik intézetbe került. Holott a férfi néhány év múlva kigyógyult a szenvedélyéből, annyira, hogy teljesen absztinenssé vált. És szerette is volna nevelni a lányát, de nem hittek neki, hogy nem iszik többet. És íme, így megint egymásra találtak, mert a leány a saját apját lopta meg az autópályán! És még gazdagok is lettek! Tessék Arga, itt egy megható történet, amit falni fognak az olvasók, mert garantáltan minden szempontból hepiend, s egyetlen hulla sincs benne!

– Disznó vagy, Dorán! – és Arga sírni kezdett. – Azért jöttem hozzád, hogy az én gazdag szüleimet írd meg, s erre te Kirginek találtál ki egy milliomos apukát!

– Nyugi, hiszen ez csak egy könnyes történet, és nem a valóság! – simogatta meg a lányka fejét Dorán.

Kirgi sokkal gyakorlatiasabb teendőkkel foglalkozott, mint a vigasztalás. Előhalásztta a szelvényt.

– Az istenit, ez nem lehet igaz. Hiszen én nem mutattam a szelvényt Doránnak, de ugyanezek a számok vannak rajta! Egy, kettő, tíz, tizenkettő és tizenhat! Pedig ritka, hogy valaki ilyen alacsony számokat játsszon meg!

– Én ezen már nem is csodálkozom – felelte Arga, kissé letörten, de Kirgi még mindig elkerekedett szemekkel bámulta a szelvényt. Azután megfordította...

– És itt a pasas címe is!!! Valóban! Eddig meg sem néztem a hátulját! Hiszen nagyon ritka, hogy ráírják a nevüket, mert akkor kitudódhat a nyertes kiléte... De itt van, valami Linah a neve, jó nőies név...

– Hát meg sem kérdezted, hogy miként hívják azt, akivel együtt autóztál végig a fél országon? – kérdezte Dorán.

– Minek?! – csodálkozott Kirgi. – Hiszen a név nem mond semmit a viselőjéről!

– Ma volt a lottóhúzás, és mindjárt itt a hírek – pillantott Arga az órára. – Hallgassuk meg a nyerőszámokat, bár én nem kételkedem az eredményben.

– Ezek után már én is kíváncsi vagyok rá... – tűnődött hangosan Dorán, akit meglehetősen sokkolt, hogy valóban ugyanazok a számok voltak a szelvényen, mint amiket ő kitalált. Majd hozzátette:

– Bár ez érthető, az esetben, ha holmi tisztánlátó, vagy más efféle parafenomén vagyok. Hogy úgy mondjam, tudat alatt meglestem a tárcán keresztül a szelvényt. Ez még mindig hihetőbb annál, hogy isten vagyok...

Arga bekapcsolta a rádiót. Kiderült, hogy késik az órájuk, a hírblokk nagyját már elszalasztották. Az időjárásjelentés közepére kapcsolták be, de ez nem volt baj, mert ezután jöttek a sporthírek. S a lottózás is sportnak számított. És végül felhangzott a várva várt hír:

– A heti nyerőszámok emelkedő számsorrendben a következők: 1, 2, 10, 12, 16.

Több sem kellett erre Kirginek! Felpattant a helyéről, és cseppet sem baráti, sokkal inkább szerelmes pusztit, sőt csókot nyomott Dorán szájára, s így szólt hozzá:

– Hiszek neked! Majd megtelefonálok a címemet, és bármikor a tied leszek, ha szólsz nekem! De most pá, mert gyorsan el kell mennem!

– Hová szaladsz? – kérdezte Arga.

– Hová, hová! Azonnal vonatra vagy buszra kell ülnöm, vagy mit tudom én, épp csak stoppolni nem fogok, nehogy épp most raboljanak ki! Mennem kell a papához! Na, csó! – és már robogott is le a lépcsőn.

– Hé, az én pasimnak köszönheted az egészséget, illik, hogy adj nekem is a nyereményből! – kiáltotta utána Arga.

– Miért, hiszen akármikor kitalál neked tízszer ennyit is! De ha bajban leszel tesó, az persze más, akkor csak gyere hozzám nyugodtan! – kiáltotta vissza Kirgi, és már ott sem volt, csak az ajtócsapódást hallották.

* * *

Azután hogy Kirgi elment, Dorán bizony igen nagy gondba került. Ő már a jósokban s egyéb parafenoménákban sem hitt, de még mindig könnyebb volt belenyugodnia abba, hogy holmi különleges képességek miatt megérzi, hogy milyen lottószámok vannak beikszelve a tőle nem is messze levő levéltárcában. Elvileg az is megmagyarázható misztikus távérzékeléssel, hogy kitalálja, milyen lottószámokat fognak húzni nemsokára, vagy akár épp most. Ezt nehéz elhinnie, de még megy valahogy. De annak az esélye egyszerűen nulla, hogy kitalálja a lottószámokat, amiket ki fognak húzni, ugyanakkor hozzákerül a nyertes lottószelvény is, és még azt is kitalálja, hogy ezen ugyanazok a számok vannak. Dorán véleménye szerint ilyesmi egyszerűen nincs.

De mégis volt, mert az imént történt meg vele.

Argát ellentmondásos érzések kínozták. Nagyon meg lett volna elégedve az eseményekkel, ha neki szerez milliomos apukát Dorán, ha már anyát nem is. De hát ez nem neki lett kitalálva... Szomorúságát hősiesen igyekezett elleplezni, és inkább arra gondolt, minden rosszban van valami jó is: így legalább Dorán végre belenyugszik, hogy ő egy teremítő isten, és hajlandó lesz végre komolyan venni őt, s kitalálni a családját! Emiatt egyfolytában nyomta a szöveget neki, ahogy Dorán nevezte el Arga áldásos tevékenységét, hogy jöjjön már meg az esze, nézzen szembe a tényekkel, és kezdjen el végre komoly dolgokkal foglalkozni!

Dorán végül azt mondta, hogy hallgasson már el, menjen inkább takarítani, mert át kell gondolnia az egészséget nyugodtan, alaposan. De Arga nem volt hajlandó hallgatni, emiatt Dorán végül egyszerűen bevonult a hálósobájába, kulcsra zárta az ajtót, s lefeküdt aludni, bár még nagyon korán volt. De igazán sokkhatásként érte, hogy szinte szóról-szóra megvalósult minden, amit kitalált: Kirgi idejövetele, a lottószámok kitalálása... és lehet, hogy még más is igaz lesz. De ezt csak akkor tudja meg, ha Kirgi nem felejt el visszatelefonálni.

Hát nem felejtett el, bár ez már másnapra jutott, a másnapból is délután három felé. Mindenesetre addig Dorán egy árva szót nem bírt írni, nemhogy ihletből, de még azon kívül sem. Pedig Arga nagyon biztatta...

Aztán megcsörrent a telefon. Arga nem vette fel, ellenben rögtön kihangosította, hogy mindketten hallják.

– Te vagy az Kirgi? Már nagyon vártuk a hívásodat!

– Én vagyok hát, de előbb nem hívhattalak, mert sokáig tartott az út, meg a fater visszavitt az árvaházba is...

– Hát nem kellettél neki?

– Nem, nem erről van szó... figyelj, hát az úgy volt, hogy megjelenek az ajtóban, csöngetek, képzeld csak, aztán Linah ajtót nyit. És meglát engem. Én meg szólok neki, hogy „hé apuci, elhoztam neked a nyertes szelvényt, tehát béke van köztünk, oké?” És ekkor nagyon reméltem, hogy nem fog felpofozni. Ezt nem is tette, az ősem csak állt ott, mint egy baszni készülő fasz, és köpni-nyelni nem tudott döbbenetében, biztos soha nem hitte volna, hogy a tolvaj el mer menni hozzá, és még hozza is a szelvényt! Annyira meglepődött, hogy hosszú másodpercekig még csak ki sem szedte a kezemből a szelvényt, amit különben javában mutogattam neki, tudod amiatt, hogy agyon ne verjen, tehát biztonsági okokból. Na és akkor bementünk, és majdnem minden úgy volt, ahogy a hapsid kitalálta, csinált teát, pedig akkor még nem is tudta, hogy miért szólítottam apucinak, én meg benéztem a többi szobába, és babát ugyan nem találtam, de egy subaszőnyeget a falon, azt igen, amin két néger gyerek ül egymással szemben egy labdát közrefogva. Erre emlékeztem gyerekkoromból, na és akkor mondtam neki, hogy én vagyok a lánya. Először nem hitte el, azt mondta, hogy ahhoz képest, hogy tolvaj vagyok és kurva, igazán becsületes vagyok, és ad is majd a nyereményből, felezésről ugyan szó sem lehet, ha azt akarnám, de egy-két millióról lehet szó. De azt ne monddam, hogy a lánya vagyok. Erre én megkérdeztem tőle, hogy mi van fater, hát nem szeretnéd, ha volna egy lányod? Mert én úgy tudom, hogy van neked, de a nőd elhappolta előled, aztán meg bedugta az árvaházba. És ő mondta, hogy ez bizony így történt, de az ő lánya nem lehet egy olyan lerobbant, csóró kurva, mint én. Elmondta, hogy ő többnyire minden stopposnak meg szokott állni, mert olyan rendes, és különösen akkor, ha lány stoppol, és bizony előfordult gyakran, hogy meg is dugta a stoppos csajokat, és tulajdonképpen most is azt akarta, amikor stoppoltam, de aztán hogy meglátott a szerkómban, elment a kedve az egészségtől. És tulajdonképpen majdnem bele is taposott a gázba, mert hogy egy ilyen alakot, mint én, nem enged be a kocsijába, csak hát amikor ezt észrevette rajtam, már lassan ment, és nem akart csalódást okozni, hogy lassít, de aztán mégis elhúz a picsába. Te Arga, Dorán hallja, amit mondok?!

– Igen, nagyon jól.

– Oké, bocsika Dorán papa, igyekszem majd kerülni az ilyen szavakat, de most kicsúszott a számon. Tehát emiatt mégis megállt, pedig nem tette volna, ha előre tudja, hogy miként nézek ki, és semmi kedve nem volt megdugni, főleg nem is annyira a rongyaim készítették ki, de agyilag egészen zokni lett attól a szövegtől, ami a sapekomra volt pingálva. Azt mondta, hogy ő ugyan sok rosszat el tud képzelni az árvaházakról, de oda mégis azért viszik a kölyköket, hogy nevelődjenek, én pedig mindennek inkább nézek ki, mint olyannak, akit megneveltek. És most ugyan szebb ruhában vagyok, tudod abban voltam, amit tőled kaptam, de ő emlékszik rá, hogy miként néztem ki, és az ő lánya nem lehet egy ilyen lestrapált, ócska kurva. Plusz még tolvaj is. És hiába tiltakoztam, hogy oké, tolvaj az vagyok, talán még kurva is, de egyáltalán nem lestrapált, ő azt mondta, hogy ez nem lehet akkor sem az ő lánya. Mire én mondtam, hogy „idefigyelj papus, kapj akkor valami rongyot magadra, pattanj be a kocsiba, és gyere el az árvaházba, nézd meg magad”. És az öregem meg is tette, és akkor kiderült minden, és már el kellett higgye, hogy valóban én vagyok a lánya! És nagyon rendes volt, mert nem is rám haragudott, amiért ilyen meg olyan vagyok, hanem iszonyatosan leszidta az összes nevelőt, az igazgatóval ordibált, az öklével az asztalt verte, és majdnem meg is fojtotta, mert hogy itt nevelni kéne a gyerekeket, és erre hagyták, hogy én, az ő lánya, így elkanászodjam! Azt mondta, ezzel az erővel hagyhattak volna nyugodtan nála is, mert ennél rosszabb az sem lett volna, ha egy akármilyen részeges pasas nevel fel, még az sem lett volna nagyobb baj, ha rendszeresen megdug, mert így is meg lettem dugva nemegyszer. Holott ő sosem tette volna. Ráadásul már tíz éve nem iszik egy kortyot sem, s ezalatt jó apám lett volna. Szerinte az én példám bizonyítja, hogy árvaházakra abszolúte semmi szükség, mert semmivel sem jobbak, mintha az utca nevelné a gyerekeket. Egyáltalán, az a hely, ahonnan elszöknek a gyerekek, mert nem érzik jól

magukat, embertelen, gyermekellenes, és amiatt felesleges! A diri pedig visszakiabált neki, hogy fogja be a száját, mert halvány fogalma sincs róla, hogy milyen iszonyú néember vagyok, egy nevelhetetlen akárm, nem is ember, hanem egy nőstényördög! És akkor a papa majdnem nekiment, tajtékzott a dühtől, végül szemén köpte a dirit, hogy ne beszéljen így az ő lányáról. Hú, Arga, marhára élveztem! Cuki kis botrány volt. És akkor apám azt mondta, hogy vegye a diri tudomásul, hogy azonnal elviszi innen a lányát, tehát engem, hiába nincs erre pillanatnyilag semmi hivatalos jogcíme, és ha a diri ezt magakadályozza, akkor a lottónyereményét bérgyilkosokra költi! És a diri erre szélesen kezdett el mosolyogni, előrelépett, átölelte a papa vállát, és azt mondta, hogy „drága uram, hát ezzel kellett volna kezdenie”, és mondta, hogy esze ágában sincs megakadályozni, hogy engem elvigyen innen, mert úgyis csak fél évem van hátra, ezalatt nem lehet elintézni, hogy kiadjanak a papának, de nem is szükséges, majd úgy tesznek, mintha hivatalosan még az intézetben lennék, kiadják a bizonyítványomat is, csak vigyen el a papa, mert én vagyok a legnagyobb rosszcsonk az egész intézetben, és mindenkinek rossz példát mutatok! Pedig ez nem is igaz, tudod jól Arga, hogy ez nem igaz, mert én nem is kábítószom, holott vannak lányok, akik megteszik... Na és akkor apám kihúzta magát és azt mondta, hogy majd ő megmutatja, miként kell gyereket nevelni! Majd ő úrinőt csinál belőlem. És erre a diri nevetni kezdett, ujjal mutatott rám, és azt kérdezte, hogy „Úrinőt, ebből? Hiszen ez nem is akarja”. Mire én azt mondtam, hogy ha az úrinőség azt jelenti, hogy csak akkor megyek el pasasokkal, ha kedvem van hozzá, mert anélkül is van elég pénzem, akkor oké a dolog, benne vagyok, még akkor is, ha sokat kell tanulni hozzá. Erre a diri azt mondta, hogy most nagy a pofám, de nem lesz abból semmi, mert aki kurva, örökre az marad. Erre én csábosan mosolyogtam rá, hogy gyanút ne fogjon, odaléptem elé, majd iszonyatosan tökön rúgtam. És a papa tapsolt, és azt mondta, hogy remek, ezt nagyon jól tettem, máris kezdek egy kicsit úrinő lenni, mert az úrinők sem tűrnek el ilyen beszédet. És megfenyegette a dirit, hogy ha egy ujjal is hozzám mer érni, akkor megkeserüli, mert egymillió buznyák vérdíjat tűz ki a fejére! De nem lett verekedés a dologból, mert hazamentünk. És most a papa nézi a hirdetéseket, mert akar venni nekünk egy szép villát vagy kastélyt, ami meg az úrinőségemet illeti, azt mondta, hogy arról már lekéstem, hogy valami profi suliba járjak, mert túl idős vagyok, de majd fogad mellém valami képzett tanárt, nevelőnőt. Azt mondja, elég sok olyan nő szaladgál a világban, aki például csiszí iskolába járt, tehát nagyon művelt, de mégsem állt a csiszik közé. Ha jól megfizeti valamelyiket, akkor elvállalja az okításomat. Igaz, ezeket nevelőnőnek nem szokták alkalmazni, csak más munkákra, mert a nemi erkölceiket aggályosnak tartják mifelénk, de a papa azt mondta, hogy ez nem számít, mert ami azt a dolgot illeti, ott már engem nem félt. Mert biztos, hogy többet tudok arról, mint a csiszik, és lehet is, hogy igaza van. Azt mondta, majd ő igenis alaposan kikupál engem, mert örül, hogy van egy lánya, de méltóvá kell tegyen magához! Ezentúl az lesz az életcélja, hogy embert faragjon belőlem! És megvallom neked Arga, félek kissé, mert azt mondja, hogy például úgy kell megtanulnom csiszíül, mint az anyanyelvemen, mert a művelt emberek mind azt beszélnek, más dolgokat is tudnom kell, de hát valamit valamiért, és azt nem tagadhatom, hogy ami a pénzt illeti, ezentúl nem lesz okom a panaszra. Köszí a mindent, Dorán bácsi!

– Ha még egyszer bácsinak szólítasz, kitalálom, hogy a csiszí nevelőnő egy fegyelmezési mániában szenvedő házisárkány, ráadásul százötvenkilónyi izommal, hogy még csak ne is ellenkezhess vele! – kiáltotta Dorán.

– Jó, jó, nem akartam semmi rosszat mondani, már itt sem vagyok, nem akarlak felidegesíteni, örök hála és köszönet neked, viszhall! – és Kirgi gyorsan lerakta a kagylót.

5. fejezet

Lidércek és farkasemberek

Dorán jó három napig hozzá sem nyúlt a papírhoz és a ceruzához. Nemcsak nem írt semmit, de még attól is rettegett, hogy egyáltalán gondolkozzék. Egészen megrémisztette váratlan és igazán korlátlanak tűnő hatalma. Tényleg, még az is megvalósult, hogy Kirgi megtalálja az apját! Elképesztő!

Egyszerűen nem mert gondolkodni. Mi van, ha váratlanul ihleni kezd, és tényleg egy világpusztulásról? Mondjuk egy atomháborúról? Vagy tömegszerencsétlenségről? Utóbbiról különben nem is egyszer írt már, de szerencsére, úgy látszik, sosem ihletből... Bár ki tudja?! Nem biztos ám, hogy a világban bekövetkező számos ilyesmi közül néhány nem írható-e az ő számlájára!

De ahogy múltak a napok, egyszercsak csengettek, s betoppant hozzá Lidzsmilla.

– Üdvözetem, lidérc kisasszony! – köszöntötte őt savanyú mosollyal Dorán.

– Aha, tehát rájött, hogy ki vagyok – fogadta a köszöntést minden különösebb meglepődés nélkül a nő.

– Nem. Nem jöttem rá. Illett volna felismernem a saját teremtményemet, de bevallom, ha szégyen is, hogy nem ismertem fel. Ő leplezett le téged! – mutatott Argára Dorán.

– És arra is ő jött rá, hogy a saját teremtményed vagyok? – tért át Lidzsmilla is a tegezésre, ha Dorán már egyszer elkezdte.

– Pontosan. Olyannyira, hogy először el sem akartam ezt hinni!

– Nem vagy vele egyedül. Eleinte én sem akartam elhinni. Amikor elolvastam a *Lidércgyermek* című könyvedet, úgy éreztem magam, mintha fejbekólintottak volna! Képzeld magad a helyembe, Dorán isten: vagyunk mi lidércek, de titokban, senki nem sejtí a létezésünket az emberek közül, már persze a varázslókat kivéve, de azok nagyon kevesen vannak és nem mondják el másnak. És erre ott szereplünk a könyvedben, de szóról-szóra ám, minden úgy van leírva, mint a valóságban, még az is, hogy mi voltunk e bolygó őslakói, még az is, hogy vannak farkasemberek és előszeretettel esznek meg bennünket, főleg a gyermekeinket! Hát ez nem lehet véletlen, gondoltam. És meg kell mondjam neked, hogy bár jópár lidérccel beszéltem ez ügyben, de azok is hitetlenkedtek. Aztán elolvastam az összes könyvedet, és lehetetlen volt nem észrevennem, hogy más kitalációidból is szignifikáns mennyiség az, ami megvalósult! Ez tényleg nem lehet véletlen.

De még mindig nem tudtam, mire gondoljak. Hanem szerencsére van egy okos barátnőm, akivel mostanában már nem gyakran találkozom, de egy időben sülve-főve együtt voltunk, ráadásul egy alkalommal megmentettem az életét. Az ő neve Mirjan, és nem akárki ám, mert varázslónő, sőt a leghatalmasabb varázsló, Kajjám felesége. Beszéltem vele, és miután szemügyre vette maga is a dolgokat, azt mondta, hogy mindezeknek egyetlen magyarázata lehetséges: az, hogy te nem vagy ember.

– Köszí, igazán nagyon kedves!

– Nem sértésnek szántam, épp ellenkezőleg! Nem vagy kevesebb, mint egy ember, jóval több vagy annál. Annnyira több, hogy még varázsló sem vagy! Sokkal több vagy, mint egy varázsló. Egy varázsló hozzád képest hétköznapi tucatember, unalmas, szürke figura. Egy senki, egy nulla. Te ugyanis nem varázsló vagy, Mirjan szerint, hanem egy úgynevezett *világőr*. Egy

varázsló például nem képes megváltoztatni a múltat, neked ez azonban semennyi erőfeszítésbe sem kerül. Amint kitalálsz valamit, megváltozik az egész Univerzum története, idővonala a Kezdetektől, úgy, hogy az események sorrendje olyan legyen, hogy ne tévedj, hogy amit gondolsz, igaz legyen! És bár varázslókból kevés van, de azért a néhány ezret eléri a számuk a világban. És nem is mind nagyhatalmú. Azonban világőr az egész Univerzumban nincs egynél több egyszerre, sőt, gyakran nagyon sok évezred eltelik úgy, hogy egyetlen világőr sem születik.

– De hát egy ilyen nagyhatalmú izé, világőr, ez örökéletű, nem?

– De igen.

– Akkor fel kell szaporodjék a számuk.

– Nem. Legalábbis nem a mi világunkban. Mert a világőrök nem sokkal a születésük után vagy elpusztítják a világmindenséget, vagy nem. Ha elpusztítják, akkor már nincs világ, ahol felszaporodhat a számuk, ha azonban nem teszik meg, akkor is elhagyják a világmindenséget idővel, hogy úgy mondjam, kiköltöznek a hipertérbe, a Felfoghatatlanságba, mert nekik az az igazi otthonuk. Sőt, tulajdonképpen mindig is ott vannak bizonyos értelemben, csak fel kell ébredniük. Te még nem ébredtél fel, emiatt hiszed azt, teljesen tévesen, hogy azonos vagy ezzel a testi burokkal, holott ez csak igazi lényed fölöttébb tökéletlen visszatükröződése ebben a világban. De ne kérd, hogy ennél jobban elmagyarázzam neked, mert én is csak Mirjan szavait ismétlem, és ráadásul Mirjan maga is elismerte nekem, hogy ezt igazából ő sem érti tökéletesen, mert a világőröket senki nem ismerheti tökéletesen, aki a világból való, mert a világőr, az nem része a világnak. Tehát meg ne kérdezd, hogy mi a dolga egy világőrnek, hogy mi lesz vele, miután elköltözött innen, mert nem tudom. Csak arra vagyok képes válaszolni, hogy mit tehet meg egy világőr. A választ már gondolom sejtet: tulajdonképpen mindent és bármit. De hogy hogyan, arra neked kell rájönnöd!

– Mindig is szerettem volna nagy hatalmú és világhíres valaki lenni, de ez már túl sok. Biztos voltam benne, hogy elérem a célomat, de annyira nem voltam beképzelt, hogy istennek tartsam magamat, vagy az akarjak lenni!

– Ez van, ezt kell szeretned! – mosolygott lágyan Lidzsmilla. – És miután így megértettem, hogy mi lidércek is a te teremtményeid vagyunk, emiatt úgy gondoltam, megpróbálkozom vele, hogy rávegyelek a teremtedben mutatkozó egyik jelentős hiányosság kiküszöbölésére. Arról van szó, hogy mi remekül megvagyunk úgy, ahogy teremtetél bennünket, de bátorodom minden tisztelem dacára is felhívni a figyelmedet arra a fölöttébb nyomasztó tökéletlenségre, hogy nem illett egy külön ragadozó fajt is kitalálnod ellenünk, a farkasembereket. Meglehet, hogy egy biocönózisban minden fajnak kell legyen ragadozója, de szerintem ez nem kell érvényes legyen az értelmes lényekre, főleg, ha azok olyan értelmesek, hogy kordában tudják tartani a saját szaporodásukat. És biztosíthatlak róla, hogy mi lidércek erre képesek vagyunk, ezt különben magad is tudod, mert oly kiváltképpen értelmesnek festettél le bennünket. És nem is volt semmi baj, amíg az emberek át nem jöttek erre a bolygóra, mert akkor jöttek át velük a farkasemberek is. Tehát légy szíves, gondold, hogy valami halálos kórság kipusztítja a farkasemberek undok fajtáját, vagy legalább gondold ki alaposan az anyag-hullámsűrítőt, hogy legyőzzük vele a farkasembereket! Mert az tűrhetetlen, hogy megeszik a gyermekeinket, felnőtt önmagunkról már nem is beszélve.

– De hát Lidzsmilla, itt rögtön két probléma is felmerül! Az egyik, hogy nem tudok parancs-szóra ihleni, a másik pedig, hogy eszerint a farkasemberek is az én teremtményeim, hogy is pusztíthatnám akkor el őket?

– Miért is ne, hiszen te vagy az isten! Mindenkinek joga van korlátlan hatalomhoz a teremtményei felett!

– Ez nem igaz, a szülők sem nyernek hatalmat a gyermekeik elpusztítására, holott ők alkotják azokat!

– Te is tudod, hogy nem is egy régi társadalomban igenis joga volt a szülőnek, főleg az apának, akár meg is ölni a gyermekét! Például Pajánban, amikor még ott fallokrácia volt, a csiszi hódítás előtt! Másodszor, egy gyermek nem úgy az alkotása a szülőnek, mint egy festmény a művésznek, mert a szülőnek nincs módjában előre megtervezni a gyermeket. Te azonban a festőhöz hasonlítasz, sőt az íróhoz, amint hogy az is vagy, mert előre megtervezted a farkasembereket is, bennünket is, mintegy vonásról-vonásra. És egy festő bármikor megsemmisítheti a képét, ha nem tetszik neki, ki tilthatná meg ezt neki?

– Egy festmény nem beszél vissza, nem könyörög az életéért! Mit szólnál hozzá, Lidzsmilla, ha idejönne egy farkasember, és azt kérné az összes farkasember nevében, hogy pusztítsalak ki benneteket, lidérceket?!

– Természetesen könyörögnék az életünkért, de hiszen te magad sem kétled, hogy értékesebb teremtmények vagyunk, mint a farkasemberek, magad is a mi pártunkat fogtad a *Lidércgyermek* című könyvedben!

– Az csak egy minden alap nélküli fikció volt, és nem arról szólt, hogy most kipusztítsam a farkasembereket!

– Nem kell megtenned, csak adj fegyvert a kezünkbe!

– Az ugyanaz. Aki atombombát készít, akkor is bűnös, ha nem ő maga dobja le a városra!

– Jobb, ha hagyod, hogy megegyék a gyermekeinket? – kérdezte Lidzsmilla, azzal a ridiküljét kinyitotta, s így szólt:

– Lidike, üdvözzöl a bácsit és a nénit!

S erre a ridikülből előmászott egy apró kis szőrös alak, lehetett vagy húsz centi a magassága, óriási, dülledt szemei voltak, a szőr zöld volt rajta, s bár a teste kissé dundi volt, de ujjai nagyon hosszúak és vékonyak, és mindegyik valami tapadókorongszerűségben végződött.

– Ah, az eredeti lidércalak! Milyen aranyos! – kiáltott fel azonnal Arga, és kinyújtotta a tenyerét. – Ugye megsimogathatom? – kérdezte Lidzsmillától.

– Hát persze, nyugodtan – és a kicsihez fordult. – Menj csak bátran Argához, látom, hogy szeret téged!

A kis lidérc jókora ugrással átpenderült Arga ölébe, ott felmászott a kislány nyakába, majd szaglászni kezdte. Arga vihogott, mert a vállgödrét csiklandozta a lidérc szőre és ujjai.

– Ő az én kislányom. Lidikének neveztem el, emlékül, hogy valamikor Mirjan is így szólított engem. Felnőtt nevet majd ráér később kapni, ha tényleg felnőtt lesz, a méreteit illetően is, úgy legkevesebb ezer esztendő múlva! Ha addig meg nem eszi valami... – villant a szeme Dorán felé.

Dorán lesütötte a szemét, és nagyon kényelmetlenül érezte magát.

– Miért nem beszél? Hiszen Dorán könyve szerint a tenyérszerű lidércek már értelmesek! – kérdezte Arga, mintha lidércszakértő volna.

– Természetesen Lidikének is kinyílt már az értelme, olyasféle észbeli képességekkel rendelkezhet, mint egy hatéves embergyerek. Csak szégyenlős egy kissé.

Arga a vállához nyúlt, és leszedte onnan a tiltakozó Lidikét. Az ölébe rakta és megcsiklandozta a hasát. Lidike hangosan vihogott. Arga ezt nagyon élvezte, de láthatóan Lidike is.

– Igazán disznóság, hogy ilyen helyes lényeket esznek a farkasemberek, tessék azonnal ki-találni ellenük valamit! – bökte Arga a mutatóujját Dorán felé parancsolóan.

– No igen, igen... de hát gondold csak bele, Arga, végül is nem lehet a rókára haragudni amiatt, mert megeszi a nyulat, hiszen muszáj neki. A farkasemberek tulajdonképpen nem gonoszak, lám, közönséges embereket sem esznek, egyszerűen ha tovább akarnak élni, akkor muszáj lidércet enniük. Nem gonoszszágból teszik.

– De igenis abból, önzésből! Ha a többi embernek, aki nem farkasember, elég a maga hatvan-hetven éve, akkor ők is érék be ennyivel, és ne akarjanak a lidércek élete árán tovább élni! Gyerünk, Dorán isten, dögleszd meg az összes farkasembert!

– Nagyon a lidércek pártján állsz, Arga.

– Igen, bevallom, hogy maximálisan elfogult vagyok a lidércek javára! Vedd úgy, hogy épp annyira védem őket, mintha magam is lidérc lennék, tudd meg, hogy nagyon megutáltam a farkasembereket, gyűlölöm valamennyit, már akkor is gyűlöltem, amikor a könyvedben olvas-tam csak róluk! Ezt nem is csodálhatod, mert te írtad azt a könyvet, és amikor írtad, mindent megtettél érte, hogy az olvasó meggyűljön őket! Jó író vagy, elérted, amit akartál, büszke lehetsz magadra! Én tehát lidércpárti vagyok, és nekem tulajdonképpen csak egyetlen egy valami nem tetszik a lidércekben, de azt aztán fenemód utálok, sőt gyűlölöm bennük: hogy én magam nem vagyok lidérc! Tehát megismétlem Dorán, hogy Lidzsmillának igaza van, tessék azonnal megdögleszteni a világ összes farkasemberét! Ha rajtam múlna, én bizony habozás nélkül megtenném! És nemcsak nem lenne lelkiismeretfurdalásom, de még egyetlen csepp könnyet sem hullajtánék utánuk!

– Köszönöm neked, hogy ilyen bátran kiálltál az érdekeinkért, kedveském, és megígérem neked az összes lidérc nevében, hogy amit csak lehet, megteszünk érted, amint ez az ügy el-rendeződik! És sokra mehetsz a segítségünkkel, mert tudd meg, hogy Tlaxánon majdnem minden lidérc sokszoros milliomos, nekünk nem nehéz vagyont szerezni, hiszen alakváltók vagyunk, és láthatatlanok is, ha kell, tehát csak az a lidérc nem milliomos, aki valamiért nem akar az lenni. Ezennel úgy nyilatkozok rólad, hogy tiszteletbeli lidérc vagy! Amint innen el-mentem, máris küldök neked néhány millió buznyákot, mert a jó barátokat meg kell becsülni!

– Igazán?! Valóban?! – ragyogott fel Arga szeme.

– Ha mondom!

– És, izé, nincs a rendőrségen néhány ismerősöd?

– Ott nincs, miért?

– Mert hát, izé, tudod én egy árvaházból szöktem meg, és jelenleg nyomozás folyik ellenem egy bizonyos nyaklánc miatt!

– Ó, hallottam az esetről! Ne aggódj, az ékszerészt már elkapták, és lesítették biztosítási csalás miatt még tegnapelőtt.

– De én akkor is megfújtam egy hamisítványt!

– Semmi vész, mondd azt, hogy nem te loptad el, az a videofilm csak hamisítvány. És ha nem lesz nálad a nyaklánc másolata, a kutya sem tud rádbizonyítani semmit. Különben, akármi is lesz, ne aggódj, csak azzal törődj, hogy első fokon is és másodfokon is fellebbezzél az ítélet ellen, s ha ezek a bíróságok nem mentenek fel, akkor a Legfelsőbb Bíróság egészen biztosan felment, mert a Legfőbb Ügyész épp egy lidérc, különben nem más, mint Lidike apja, és szólni fogok neki, hogy ha az ügyed elébe kerülne, akkor nehogy valamiképp elítéljen!

– Arga, látom, hogy sikerült nagyon megkedveltetned magadat a lidércekkel, és ez remek dolog, mert máris majdnem olyan, mintha lenne egy nagyon gazdag és csodatevő örökbe-fogadó anyukád! És abban én is egyetértek veled, de Lidzsmillával is, hogy ki kellene találni valamit, hogy a farkasemberek ne egyék a lidérceket. Épp csak fogalmam sincs róla, hogy mit találjak ki, és arról sem, hogy ha kitalálom, miként gondoljam ki ihletből is, no és hogyan ne ártsak a farkasembereknek sem. Tehát, azt hiszem bizonyos értelemben Lidzsmilla is elége-dett lehet velem, mert nem vagyok semmi jónak elrontója, de most hagyjatok gondolkodni!

– Jó, de azt még hadd kérdezzem meg Lidzsmillától, hogy miért akarta megvenni a házat?

– Csak azért, mert valami hasonló ház Dorán számos regényében le volt írva, s emiatt úgy sejtem, hogy még komoly jelentősége lesz ennek az épületnek a közeljövőben.

– Aha.

– Aha vagy nem aha, megkérlek Lidzsmilla, hogy most távozz, mert annak semmi haszna, ha számalmat próbálsz keltetni bennem a gyereked iránt! Abban egyetértek, hogy kötelességem valamit kitalálni a védelmetek érdekében, de ha itt vagy, csak feltartasz a jelenléteddel.

– Máris távozzom.

– Várj Lidzsmilla, hagyd nálam Lidikét, hadd játsszak vele, majd elmegyek vele egy külön szobába, vagy ki a kertbe, hogy Doránt ne zavarjuk! – kérte Arga.

És Lidzsmilla beleegyezett, azt mondta, estig Argánál lehet a kis lidérc. Akkor érte jön. És érte is jött, de az egésznek csak annyi haszna lett, hogy Lidike és Arga remekül eljátszadoztak, de hiába remélte Lidzsmilla, hogy eddigre Dorán előrukkol valami, a lidérctársadalmat meg-mentő ötlettel, ez nem következett be.

Ellenben Lidzsmilla betartotta az Argának tett ígérését: hozott teljes egymillió buznyákot készpénzben, s ezt csak úgy egyszerűen Arga kezébe nyomta, és közölte vele, hogy ez még nem minden, mert tud róla, hogy minden intézeti gyereknek van Günülföldön saját bankszám-lája, amire például a nyári munkák keresményei kerülnek, s most Arga nevére átutalt még további ötmillió buznyákot. Arga tehát, amint nagykorú lesz, enyhén szólva nem mondható majd szegény embernek, de addig sem kell nélkülöznie, mert nagykorúságáig már csak két éve van hátra, ami azt jelenti, hogy az addig eltelt minden napra jut neki ezen egymillióból 1370 buznyák, márpedig még a mai nagy drágaság mellett is egészen kiválóan meg lehet élni napi száz buznyákból is, nemhogy 1370-ből. És Lidzsmilla mondta, hogy beszélt a férjével is, hogy ha Arga bármilyen ügye elé kerül, akkor azonnal intézkedjék Arga javára. Ha tehát Argának valami zúrje lesz a rendőrökkel, akkor elég, ha csak ír vagy telefonál a Legfőbb Ügyésznek, s máris kezdenek majd jól alakulni az ügyei. Sőt, Lidzsmilla még a saját titkos telefonszámát is megadta Argának.

Azt természetesen Arga és Dorán is tudta, hogy Lidzsmilla éppenséggel nem önzetlenül pátyolgatja Arga sorsát. Ezért bizonyára elvárja kimondatlanul is, hogy Arga hüen képviselje Dorán előtt a lidércek ügyét. De hát Arga ezt megtette már a legelején is nagyon szívesen, mindenféle ellenszolgáltatás nélkül. Tehát semmiképpen sem tekinthető ez megvesztege-tésnek, legfeljebb némi kedvfokozónak.

Az is egészen érthető volt, hogy most már nem emlegette Lidzsmilla, hogy ad száz vagy két-száz milliót Doránnak. Minek is, most már Dorán elhitte, hogy isten. Mit is adhatna akár még egy milliomos lidérc is egy abszolút hatalmú lénynek, aki az egész Világmindenséggel tetszé-se szerint játszadozik?!

De Doránt nem töltötte el osztatlan öröm az istensége miatt. Így panaszkodott Argának:

– Tudd meg, hogy te és Lidzsmilla megöltétek az ihletemet! Annyira sem megy az ihlet, mint korábban bármikor a legrosszabb pillanataimban! Egyre csak arra bírok gondolni, hogy ennek, hogy isten vagyok, még iszonyú böjtje lesz. Mert ezek szerint nemcsak ez az egy világminőség van. És az lehet, hogy ez ki van szolgáltatva kényemnek-kedvemnek, de Lidzsmilla azt is mondta, sőt, nem is ő, hanem Mirjan, és Mirjan nem akárki, mert még a legendákba is bekerült, szóval azt mondta, hogy a világörök idővel elhagyják a világot. Azt nem tudom, hogy hova mennek, de el tudom képzelni, hogy ott már nem leszek mindenható. Erre legalábbis jelentős esélyt látok. Na és ki tudja, hogy ott milyen fáradtságos meló néz majd ki nekem, szegény fejemnek... de ennél is fontosabb, hogy *megöltétek bennem az író*t, mert ezek után az írás, mint munka vagy akár mint művészet teljesen jelentéktelenné vált a szememben! Lényegtelenné. Érdektelenné. Egy isten ugyanis illik, hogy ne a képzelete világával foglalkozzék, hanem a valóságos világgal. Most a legfontosabb, hogy a saját képességeimet fejlesszem, de fogalmam sincs róla, hogy miként kell. Büszkék lehettek rá, hogy megöltétek a világ legnagyobb íróját, legalábbis jelképesen!

– Nem baj, mert úgyis csupa borzalmat írtál! Nem művészileg borzalmasat, hanem téma szerint borzalmasat! – legyintett Arga.

Igen ám, de ahogy múltak a napok, úgy nézett ki, hogy újra be kell vásárolni, mert fogytán voltak ebből-abból.

– Bemegyek a városba – mondta Arga Doránnak.

– Hagyd csak, nincs jogsid, majd bevásárolok én!

– Eh, te úgysem tudod, hogy mit kell... és különben is, tessék inkább azon gondolkodni, hogyan teremtesz nekem családot. És hogy mit csinálsz a farkasemberekkel!

– De hiszen neked már van családod, még jobb is, mint ha csiszí lennél: tudniillik a lidércek!

– Ez nem az igazi! Apukát és anyukát akarok magamnak! De legalábbis az egyiket okvetlenül. Ha Kirginek lehetett, akkor lehet nekem is! Csak ne bújj ki a felelősség alól! Szégyen és gyalázat, hát mindig azt beszélik a papok, hogy Isten kegyes, és meghallgatja a kéréseket.... Miféle isten az, aki rosszabb az ördögnél, mert nem lágyítja meg a szívét egy árva kislány panaszai?! Tehát csak maradj itt, és tűnődj a magad isteni dolgain, én meg bevásárolok!

– Ne fáradj, elég gazdag vagyok, hívj telefonon valami árufuvarozót, add le a rendelést, és házhoz szállítják! Kibírom bőven azt a kis plusz költséget, legfeljebb igyekszem majd még egy ötös találatot kigondolni.

– Elhiszem, de ne feledd, hogy már nekem is van egy milkóm a zsebemben, és kissé élvezni akarom az életet.

– Ne légy ostoba, ne vidd magaddal a pénzt, ellopják tőled!

– Persze, hogy nem viszem magammal mind, de úgy tíz- vagy százezret igen, venni akarok ugyanis magamnak egy dögös motort. Motorra ugyanis van jogsim. És már olyan régóta vágyok rá! Meg egy pár csinosabb ruhára is. Meg mit tudom én, csak úgy sétálni a városban, élvezve, hogy a pénz a zsebemben van, és bármit megvehetek! Ez nem jelenti, hogy okvetlenül meg is veszem, de jó érzés, hogy megvehetném, ha akarnám.

– És a rendőrök?

– Ugyan már, amint kiderült, hogy nem én loptam el az igazi nyakéket, biztos rögvest visszavonták a körözést, mert verébre sem lőnek atombombával! Ne aggódj! Te a lidércekkal és farkasemberekkel törődj! Este hatra itthon vagyok, na pá! – azzal Arga pusztit lehelt Dorán homlokára, és már el is szaladt.

És aztán meg is jött, de nem este hatkor, hanem délután négykor, és nem ő, hanem egy telefon.

– Halló, Dorán lakás – mondta Dorán a kagylóba, miután felemelte.

– Jó napot kívánok, itt a rendőrség! Örömmel közölhetem, hogy megtaláltuk az ellopott autóját – hallatszott a telefonból.

– Miféle ellopott autót? – kérdezte Dorán döbbsen. Majd a homlokára csapott. Az istenit, ez Arga lesz! Kellott neki a városban flangálni!

– A kérdésből arra következtetek, uram, hogy még észre sem vette, hogy ellopták az autóját. De hát a rendszám alapján nyilvánvaló, hogy az öné, vadonatúj, tavalyi évjáratú, „Rinocérosz” típusú metáلكék terepjáró, négykerék meghajtásos, turbó üzemű, beépített televízióval és egy csomó extrával, ebből a típusból csak három van az egész országban, tehát nem nagyon tévedhetünk! Az autót egy Arga nevű lány kötötte el, egy intézeti szőkevény, akit egyéb ügyek miatt is körözzük. De ne aggódjon, semmi baja a kocsinak, s rögvest lekapcsoltuk, amint be akart hajtani a városba. Belefutott egy rutinellenőrzésbe. Pénzt tartott a kocsiban?

– Nem, miért?

– Mert gyanúsán sok pénz volt nála!

Dorán lázasan gondolkodott, hogy most mit tegyen. Az világos, hogy Argát azonnal visszazsuppolják az intézetbe... de legalább kocsilopást ne fogjanak rá!

S végül sikerült is kitalálnia valamit. Igaz, nem ihletből, de úgy érezte, hogy fog ez menni. Így szólt:

– Köszönöm a serénységüket, uraim, de az az igazság, hogy a lány nem lopta el az autót! Én adtam kölcsön neki, tehát semmiképp sem történt kocsilopás!

– De hát a lánynak nincs is jogosítványa!

– Az lehet, hogy jogszi nélkül vezetett, és így szabálysértést követett el, de attól még nem lopta el a kocsit. Én adtam kölcsön neki!

– De hiszen be is vallotta, hogy ellopta magától!

– Nem kocsilopás, nem is lehet az, nézze csak meg, benne van az indítókulcs, nincs feltörve a kocsi!

– Azt mondta, hogy megleste, amint ön kiszáll belőle, aztán beugrott, és már el is húzott onnan. Tipikus eset. Mindig így szokták elkötni a nagy értékű autókat.

– Uram, nem szokásom a rendőrség ugratása! A lány nem lopta el az autót. Kérem, amit most mondok, kezelje bizalmasan, mert nagyon ártana a hírnevemnek, ha kitudódna. Arról van szó, hogy ez az Arga megjelent nálam, és arra kért, hogy vigyem be a városba, mert nagyon meg-rándította a térdét, ugyanis elcsúszott gombaszedés közben. Én azonban nem vittem be, mert rosszul éreztem magamat, sőt, még javában rosszul vagyok most is, tudja, valami romlottat ehettem, gyakran hánytam, és percenként kínoz a hasmenés is. Mondtam tehát, hogy nem tehetem. Ő azonban nagyon könyörgött nekem, azt mondta, ilyen sántán még a legközelebbi buszmegállóig sem tud kimenni, holott randija van valami fiúval. Én pedig annyira meg-

sajnáltam, hogy azt mondtam, hogy akkor sem vihetem be, mert rosszul vagyok, de ha van jogsija és megígéri, hogy baj nélkül visszahozza az autót holnap reggelre, akkor nem bánom, elviheti! Lehet, hogy hazudott nekem és nincs jogosítványa, de ettől még nem kívánok én is hazudni, azt, hogy ellopta a kocsit, végül is megértem őt, a lányoknak gyakran elmegy az eszük, ha szerelmesek. És hát végül is nem történt baja az autónak, maga mondta! Azon pedig nem csodálkozom, hogy azt mondta, hogy lopta az autót, mert tudja, azt is elmondta nekem, hogy nagy rajongóm, imádja a műveimet, és biztos nem akart kínos helyzetbe hozni az igazság elmondásával! Elvégre hogy is néz ki, hogy én, a híres író, nem segítek egy bajba jutott lányon! És istenbizony meg is tettem volna, de nagyon rosszul érzem magam, és nem akartam megkockáztatni, hogy, néven nevezve a dolgot, befosok vezetés közben. Kérem ismét, uram, kezelje bizalmasan az ügyet!

– Rendben, uram, úgy lesz! És ez nagyon szép mese volt, író úr, méltó magához, de egy szavát sem hiszem. Azonban felesleges volt strapálnia magát, elég lett volna annyit mondania, hogy nem akar vádat emelni a kiscsaj ellen, hogy miért, az már a magánügye, és kész! Ha ugyanis nincs feljelentő, akkor legfeljebb a jogsi hiánya miatt vádolhatjuk szabálysértéssel. De legközelebb jobban vigyázzon a kocsijára! Az autót a rendőrségi garázsban átveheti! – azzal letették a kagylót.

Dorán bosszús volt, annak viszont örült, hogy az autólopást megúsza a lány. A pénz miatt nem aggódott, azt majd elintézi Lidzsmillával Arga, hiszen Lidzsmilla biztos habozás nélkül hajlandó azt mondani, hogy csak jótékonykodni akart egy szegény leányon, mint különösi milliomos.

Igen ám, de most mi legyen? Argát visszaviszik az intézetbe, csak hogy ő már egészen megszokta, hogy itt van vele. És mi lesz, ha Arga azt vallja, hogy nála időzött eddig?

Nem. Annál sokkal több esze van a lánynak. Elég, ha semmit nem mond, erővel nem szedhetik ki belőle, rég kiment már a divatból a kínvallatás...

És arra gondolt, hogy ez nem igazság. Úgy illene, hogy ha a lány vele akar maradni, akkor ehhez joga lehessen! Hiszen azt ő is tudja, hogy az intézetekben éppenséggel nem arany az élete a növendékeknek. És Arga különösen rosszul érezte ott magát, azt mondta, rosszabbul, mint ő, Dorán, és ez biztos igaz, elvégre nem véletlen, hogy állandóan szökdösött, sőt, nemcsak ő, de Kirgi is. Az ilyen helyeknek, mint ezek az intézetek, pusztulnia kéne! Úgy illene, hogy vége legyen, ha nem is okvetlenül a falaknak, mert a téglá semmiről sem tehet, de legalábbis azoknak a nevelőknek, akik pokollá teszik a lányok életét. Vagy ha nem is teszik, de nem adnak nekik minimális szeretetet sem, pedig ez lenne a dolguk... Az ilyen nevelők megérdemelnék, hogy rájuk törjön éjszaka valami rémületes szörnyűség, ami...

S hirtelen Dorán elsápadt. Megérezte ugyanis, hogy mindezt szilárd meggyőződésből, mondhatni tehát, hogy ihletből gondolta.

Tenyerébe temette a fejét.

– Jaj nekem, mit csináltam...!

Sokáig nem szenvedhetett a lelkiismeretfurdalástól, mert betoppant hozzá Kamtarnak.

– No lám csak, itt van a farkasember is! – fogadta őt Dorán.

– Mi az hogy „is”? Voltak itt talán a lidércek is? – kérdezte a férfi, minden látható meglepetés nélkül. Úgy látszott, természetes a számára, hogy Dorán rájött a kilétére.

– Beszéljünk inkább rólad – tért ki Dorán a válasz elől. – Miért akarjátok a génátalakító gépet? Remélem, nem titok iránt érdeklődöm?

– Nagyon egyszerű! Készségesen elmondom, annál is inkább, mert attól tartok, hogy inkább vagy hajlamos a lidércek pártját fogni, mint a mienkét, hiszen a *Lidércgyermek* című könyvben sok rosszat írtál rólunk. De így most bebizonyíthatom, hogy nem is vagyunk mi olyan velejéig romlottak.

– Ezt sosem hittem. Nem tagadom, hogy jobban kedvelem a lidérceket, talán lényegesen jobban is, de arról szó sincs, hogy kifejezetten gonosznak tartanálak benneteket. Sőt, nem is olyan rég még én védtelek benneteket egy vitában. Először is, nem hiszek abban, hogy létezik abszolút gonosz. Talán emiatt tetszenek a műveim millióknak, mert én még a vámpírokat, ilyesmiket sem festem le soha abszolút, tehát öncélú gonosznak, s ezáltal hihetőbbek lesznek az olvasók számára. Aztán meg, miért is érezném ellenszenvesnek valamelyik szereplőmet, hiszen a létük hozzásegített egy regény megírásához! Nem tagadom, hogy vannak kedvenceim, kedvenc szereplőim, kedvenc lényfajtáim, de ezek minden írónak vannak! Ti nem vagytok a kedvenceim, különben olyan nagyon még a lidércek sem, mert nem volt sikeres a *Lidércgyermek* című regény. De attól még nehogy azt hidd, hogy, mit tudom én, utálnálak benneteket! Erről szó sincs.

– Örömmel hallom. Tehát, azzal kell kezdenem, amit nagyon nehéz lesz elhinned: mi farkasemberek alapvetően becsüljük, sőt, tiszteljük a lidérceket, mert tudjuk, hogy nagyon okosak, értelmesek, tulajdonképpen értelmesebbek, mint mi farkasemberek! Némelyikük évmilliók óta él, és már akkor is élt, amikor az emberek még nem is laktak e bolygón, persze, mi farkasemberek sem... És ha hiszed, ha nem, de néha sajnáljuk megölni őket! Micsoda pocséklás, mekkora kár, ha meghal egy ilyen ősrég lény, mint egy vén lidérc, mennyi tudás és emlék megy veszendőbe vele! Tulajdonképpen ez is oka annak, hogy inkább gyermeklidérceket eszünk. Tehát nem gonoszságból, inkább épp ellenkezőleg: értük ugyanis nem akkora kár. Említhetem a magam példáját is: ismerek egy Lidzsmilla nevű lidércet, már kétszer is elkaphattam volna, nem is tudott a jelenlétéről, de egyszer sem tettem meg, habár Lidzsmilla nem is több millió éves! De őt vésztartaléknak szánom, ha nem lesz más, főleg gyereklidérc, mert tiszteltem őt, ugyanis testtervező a foglalkozása, új alakokat kísérletezik ki a lidércek számára, és ez komoly, nagy tudást igénylő munka, sőt, néha még kényelmetlen is. Őt értékeesebb lidércnek tartom, mint sokakat, ezért csak akkor eszem meg, ha nincs más lehetőség!

De ennél is jobb lenne, ha senkit nem kéne megennünk az ősi lidércek és ezek leszármazottjai közül. Tehát én azt gondoltam ki, ha megvolna az a génátalakító gép, s a mi birtokunkban, akkor megtehetnénk, hogy nem is bántjuk többé e lidérceket. Ehelyett elkapunk valami nyomorult csövest, valami koldust, tolvajt, hajléktalant a közönséges emberek közül, elcipeljük a géphez, belerakjuk, s a gép hipp-hopp átváltoztatja lidércé! S amint lidérc lett belőle, őt esszük meg! Így semmi veszély nem fenyegetné az igazi lidérceket, sőt, még a közönséges emberek legtöbbszörét sem. Csak azok pusztulnának, akiket senki nem keres. Bízhatok bennünk, Dorán, van bennünk elemi igazságérzet. Olyan embereket áldoznánk fel, akikért úgysem kár. Nem kár, mert valószínűleg úgyis hamar megfagyna egy hidegebb éjszakán, mert maga is unja már az életet, semmi öröme benne, beteges is, talán nyomorék, de még azt is megtehetjük, hogy addig járjuk a várost, amíg elkapunk valami undok huligánt, aki folyton csak a nőket molesztálja, nagy hangon kötekedik, na, ennek megmutatnánk, hogy ki az erősebb, ebből csinálnánk gyorsan lidércet, s azután őt ennénk meg! Szerintem így mindenki jól járna, még az emberi társadalom is. Mi is, mert nem kéne annyira keresgélni a lidérceket, nem is olyan veszélyes egy ember elkapása, mint egy lidércé, a lelkiismeret sem kínozna bennünket annyira, a lidércek meg aztán főleg jól járnának. Ők járnának a legjobban!

Dorán elgondolkozott.

– Ez még mindig nem igazán tetszik nekem, bár el kell ismernem, hogy szólnak bizonyos érvek az ötleted mellett.

– Akkor csináld meg! Írd meg a génátalakító gépet...

– Ezt nem tehetem, Kamtarnak, legalább két okból! Egyrészt, mert én azt sem akarom, hogy a közönséges emberek meghaljanak valamiféle ötletem miatt, másodszor, sajnos nem tudok parancsszóra ihleni, ezt úgy hiszem már mondtam neked, talán nem is egyszer!

– Ihletet nem tudok adni, de azt hiszem, jogom van ragaszkodni az ötletemhez. Egyszerűen, mert jobbat te sem tudsz, márpedig ha egyszer kitaláltál minket, akkor jogunk van élni! Különb, merem állítani, nemcsak a magunk, de a lidércek nevében is ragaszkodom hozzá, hogy írd meg ihletből a gépet nekünk!

– Idefigyelj Kamtarnak, én elismerem, hogy jogotok van az élethez. Épp emiatt, elárulom, bár megkerestek a lidércek, hogy írjam meg nekik az anyaghullámsűrítőt...

– Nem most árultad el! Amikor legelőször felkerestelek, azt kérdezted, hogy azt akarom-e, hogy megírjad! Rögvest eszembe ötlött, hogy ez úgy lehet, hogy valamelyik lidérc megelőzőtt. Sőt, azt is sejtem, hogy ez valószínűleg Lidzsmilla lehetett. A szag, amit éreztem itt, az övéhez hasonlított, meg különben is, őt különösen okos lidércnek ismerem.

– Miből gondolod, hogy okos?

– De hiszen mondtam már, hogy testtervező! Ahhoz meg aztán nagy ész kell!

– És honnan tudod, hogy testtervező?

– Onnan, hogy nemegyszer a lehető legbarátságosabban el is beszélgettünk egymással. Neki persze fogalma sem volt róla, hogy farkasember vagyok. Ez a mi létünk nagy előnye: mi tudjuk, hogy ki lidérc és ki nem az, de ők nem tudják rólunk, hogy farkasemberek vagyunk.

– Tehát közönséges embernek vélt téged.

– Igen.

– És elárulta, hogy ő lidérc?

– Igen. Néhány ember, nagyon kevesek, tudják, hogy vannak lidércek! És nekem elárulta, hogy ő kicsoda. Egy alkalommal ugyanis bizonyos értelemben megmentettem őt.

– Hogyhogy?

– Úgy, hogy éjszaka sétáltunk egyet a parkban, aztán jött néhány huligán. Na már most, ha Lidzsmilla egyedül van, akkor semmi baj, átváltozik valami szörnyé, és a huligánoknak annyi! De mert mellette voltam, erre nem volt képes. Na már most, ha én hagyom, hogy ő próbálkozzék az átváltozással, lebukom, mert nem képes átváltozni, tehát rájön, hogy farkasember van a közelében. És a huligánok nem lehetnek farkasemberek, mert ha volna köztük farkasember, akkor átválna farkassá, hogy megegye Lidzsmillát. Tehát csak én lehetek a farkasember. Na és én nem akartam lebukni, ezért elkergettem a huligánokat. Persze, nem farkas alakban, mert akkor is lebukok Lidzsmilla előtt, de nem is volt szükség átváltozásra, mert százhusz kiló vagyok, csupa izom, s így emberi alakban is megfutamtottam őket. És Lidzsmilla azt hitte, milyen rendes ember vagyok, különben valóban annak is tartom magamat... ő persze azt hitte, hogy a részemről ez önzetlen jótett volt, és ha nem is azonnal, de néhány nap múlva apránként beszámolt nekem mindenről. Megjegyzem, nem is akartam, hogy ezt megtegye, mert állandóan attól féltem, hogy megpróbálja bemutatni nekem az alakvál-

tozást, s akkor lebukom, de szerencsére ezt nem tette meg. Úgy mesélt a lidércekről, mintha egy készülő regényének a történetét mondaná el. És ebben szerepelt az is, hogy az ő lidérc-hősnője testtervezéssel foglalkozik. Tehát én azt hiszem, hogy Lidzsmilla akart rávenni téged, Dorán, hogy csinálj fegyvert ellenünk!

– Mindegy. Akár ő, akár nem ő, megnyugodhatsz, nem talállok ki fegyvert ellenetek. Legalábbis szándékos erőfeszítéssel biztos nem. Ugyanis nem leszek semmilyen csoport fegyvere mások ellen! Emiatt azonban lemondhatsz a géngépről is, Kamtarnak. Az biztos, hogy valamit majd kitalálok, ami megoldja valamiképpen ezt a gondot köztetek, de az nem lesz sem anyag-hullámsűrítő, sem génátalakító gép!

Kamtarnak nyugodtan Dorán szemébe nézett.

– Mint mondtam, kénytelen vagyok ragaszkodni az ötletemhez. Tisztelem benned az istent, Dorán, de fellázadok mégis ellened, a jogos önvédelem címén! Nem látom be, miért kellene elfogadnom a szűk korlátok közé szorított élettartamot, amikor az örök élet is a részem lehet. És gyáva sem vagyok. Ezért figyelmeztetek, hogy az ellenkezésednek szomorú következményei is lehetnek!

– A fenyegetésed nevetséges. Hiszen sokkal nagyobb a hatalmam.

– De azt is tudom, hogy még azon képességeidet sem vagy képes uralni, amiknek a létéről tudsz. És a legtöbbször a létéről sem tudsz. Nagyon újszülött isten vagy te még, hogy úgy mondjam, pólyás csecsemő.

– Meglehet. De először is, ha nekem ugrasz, könnyen lehet, hogy épp az ijedelemtől nagyon is hamar felébred bennem egy egész rakás olyan képesség, amelyek közül egy is elég a te legyőzésedhez. Aztán meg, abban sem vagyok biztos, hogy egyáltalán meghalnék-e attól, ha elharapnád a torkomat. Sőt, szinte teljesen biztos vagyok az ellenkezőjében. Megdöbbenne, ha nem volnék mindenféle szempontból tökéletesen halhatatlan, és minden evilági erő számára megsemmisíthetetlen. Tudd meg, hogy eddig például még soha nem betegedtem meg. Meglehet, hogy e testemet megsemmisítheted, de lehet, épp azt éred el, hogy nagyon is teljes öntudatra és képességeim tudatára ébrednek valahol a hipertérben, aztán következik a bosszúm, Kamtarnak! Vagy az történik, hogy megölsz, s erre én egy másik testben újjászületek, de felnőttként, tőled ötven méterre, nagy vigyorogva. Tehát jobb, ha megőrizzük a békességet. Ne kezdj ki egy istennel, főleg nem, ha az az isten épp a te teremtd, és ráadásul mondja is neked, hogy bizonyosfokú jóindulattal van irántad!

– Nem akarok kikezdeni veled, de nem akarok meghalni, és azt sem akarom, hogy fajtámat a halál fenyegetse, ha az örök élet is osztályrésze lehet! Emiatt pedig megkockáztatom az összezőrdülést veled, ha nincs más megoldás. Azt még megérteném ugyanis, ha a lidérceket jobban kedvelnéd, mint bennünket. Tényleg megérteném. Amikor olvastam a *Lidércgyermek* című regényt, ha hiszed, ha nem, de olvasás közben én sem magunknak, a farkasembernek kibiceltem, hanem a lidérceknek! Sőt, meg is könnyeztem némelyik lidércgyermek halálát a műben. Tehát megérteném. De fel nem foghatom, miért ne lehetne feláldozni a kedvünkért néhány ágrólszakadt nyomorultat, sőt, mindenféle ocsmány bűnözőt a közönséges emberek közül! Emiatt figyelmeztetek, Dorán: nemcsak téged lehet megtámadni. Akadnak az embernek mindenféle szerettei is, ugyebár...

– Ha ilyesmit teszel, egészen biztos, hogy kitalálok ellened valamit.

– Majd meglátjuk. Egy darabig talán türelmes leszek. Talán nem. Majd meglátom, milyen kedvem lesz. De akármeddig nem várok, Dorán! Már azért sem, mert nem bízom abban, amit ki akarsz találni. Én a magam ötletét akarom megvalósulva látni, és nem a tiedét, mert a

tiedben nem bízom, ugyanis bevallottad, hogy a lidérceket jobban kedveled. Azt hiszem tehát, hogy amit kitalálnál, az aránytalanul jobban kedvezne a lidérceknek, mint nekünk, sőt nekünk nagyon is előnytelen volna! Tehát tedd, amire kértelek, sőt, amit parancsoltam neked, az önvédelem jogán! – azzal Kamtarnak megfordult és elment.

* * *

Kamtarnak nem volt gyáva fickó. Fura is lett volna, ha gyáva, amikor olyan képességei voltak, mint keveseknek. Az olyan fehérholló-ritkaságú lényeket nem számítva, mint a világörök, tulajdonképpen egyedül a varázslók rendelkeztek olyan képességekkel Tlaxánon, amelyek meghaladták az övéit, no és a lidércek. Igen ám, de varázslóból nagyon kevés volt, annyira kevés, hogy a közönséges emberek mostanára már nem is hittek a létezésükben, különben a varázslók is ezt akarták, hogy így higgyék (azaz ne higgyék). A lidércek pedig, bár több alak felvételére képesek, sőt, láthatatlanok is tudnak lenni – de nem egy farkasember közelében.

Arról már nem is beszélve, hogy a lidérceknek nagyon hosszú a gyermekkoruk: majdnem kétezer év. Ezalatt nagyon kell vigyázni rájuk, főleg, hogy le ne lepleződjenek. Egy tenyérnyi lidérc, hiába értelmes már, nemigen mászkálhat egyedül, mert roppant feltűnő lenne. És mindenféle probléma származhat abból is, ha kiderül, hogy valaki mondjuk száz éven át egyfolytában nyolc-kilenc évesnek néz ki. Hamis papírok kellene, lakhelyváltogatás, egyebek... Igen, a lidérceknek éppenséggel akad néhány problémájuk.

Igaz, az életkor a farkasemberek részéről is problematikus egy kissé, legalábbis, ha a farkasember hajlandó rá, hogy némelykor való lidércevéssel meghosszabbítsa az életét. De legalább nem gyerekkorukban jelentkezik a nehézség, mert ugyanúgy cseperednek, mint a közönséges emberek. Ám amióta a csiszík uralják a bolygót, szerencsére nem olyan nagy ügy az egész. Amikor már nagyon gyanús, hogy miért nem öregszik valaki, mert már harminc év óta úgy néz ki, mint egy ötven esztendő, akkor elég, ha a farkasember azt mondja az ismerőseinek, hogy megunta a barbárságot, és eltávozik a csiszík közé. Igen, ilyen egyszerű, nem kell még a halálát sem megrendeznie, vagy váratlanul eltűnnie. Az utóbbi ciki, mert kiadják ellene a körözést, az eltűntek listájára kerül... azokat akik a csiszík közé mennek, senki nem keresi. Aztán a csiszík közt sokkal egyszerűbb látszatra meghalni. Elég, ha olyasféle szakmát választ, mint a gombagyűjtő, gyógynövény-gyűjtő, aztán nem tér haza egy útról, eltűnt a vadonban... bár e két szakma régebben volt alkalmas erre, mostanára a legtöbb gombát és gyógynövényt már termesztik a csiszík... de akkor is akad egy csomó szakma, ami a vadonnal függ össze, hiszen jószerivel egész Csiszíföld egyetlen nagy természetvédelmi terület...

A farkasemberek különben nem sokáig szoktak a csiszík közt élni. Csak átmenetileg mennek oda, egy-két évre, hogy azután felbukkanjanak a barbár világ egy másik pontján, ahol nem ismerik őket. A csiszík élete ugyanis meglehetősen unalmas. Ráadásul veszélyes is, hiszen nagyon nagy baj volna, ha a csiszík megtudnák, hogy léteznek farkasemberek. A csiszík minden biológiai furcaságot különleges figyelemmel vizslatnak, mert ősidők óta vonzódnak a genetikához. Amennyire Kamtarnak ismerte a csiszíket – és igazán jól ismerte őket, mert több alkalommal is élt közöttük! – ha kiderülne a létezésük, a csiszík azonnal részletes géntérképet készítenének minden egyes csiszí polgárról, hiába, hogy óriási munka és anyagi ráfordítás lenne, csak hogy kiderüljön, ki farkasember és ki nem az. És azután tutibiztos, hogy kikísérleteznének valami fegyvert a farkasemberek ellen. Ők aztán biztos meg tudnák alkotni az anyaghullámsűrítőt, még ha nem is olvasták Dorán könyvét. Vagy csinálnának másvalamit, nem kevésbé hatékony szerkentyűt. És a farkasemberek semmit nem óhajtottak kevésbé, mint hogy létrejöjjön egy hatékony, ellenük bevethető fegyver. Vagy hogy könnyen kideríthessék, melyikük farkasember, és melyikük nem az. De még az is lehet, hogy az alakváltó képesség annyira megtetszik a csiszíknak, hogy minden csiszí valamiképp átalakítja magát, vagy el-

intézik, hogy az utódaik farkasemberek legyenek. A csiszíktól kitelik az ilyesmi. És Kamtarnak ezt sem akarta, de más farkasember sem. Addig érdekes a világ, amíg ők ritkák, különlegesek. Még szerencse, hogy a barbárok hiába beszélnek sokat róluk, de ha meg is pillant valaki egy valódi farkasembert, senki nem hisz neki, mert beszélnek azok mindenféle más hülyeségről is, mint kísértetek, vámpírok, zombik, hasonlók... a farkasemberek tehát csak a misztikus folklór részei, és nem a valóság. Mármost szerintük...

De bezzeg mennyire más lenne a helyzet, ha a csiszík közül mondaná valaki, hogy látott ilyesmit! Legalábbis ha egy felnőtt csiszí mondja, és ráadásul nem barbár befogadott, hanem született csiszí! A csiszík ugyanis fanatikusán igazmondóak, és senki nem hinné, hogy ha hazudik is netán valamelyikük, de ekkorát lódít. Azonnal vizsgálódni kezdenének, kutakodni...

Nem, a farkasemberek úgy óvakodtak a csiszíktól, mint, stílszerű hasonlattal élve, kecske a farkastól.

Ami aztán a közönséges emberek esélyeit illeti egy farkasemberrel szemben, nos, az szálanmasan kevés. Még akkor is, ha fegyvereik vannak. Mert igaz-igaz: egy farkasembert meg lehet ölni pisztollyal vagy puskával. És az sem igaz, hogy csupán ezüst puskagolyóval. Ez csak a horrorírók kitalációja. Sajnos – gondolta Kamtarnak –, amikor Dorán kitalált bennünket, akkor neki arra kellettünk, hogy a líderek ellenfelei legyünk, és biztos furcsának tartotta volna, ha egy lídérc valami szörnyalakban szétmarcangolhat minket, s úgy meghalunk, ugyanakkor viszont egyszerű puska lövedéktől nem halunk meg. Kár pedig. Milyen jó is lett volna, ha csak egy speciális lövedék végezhet velünk, s nem akármi!

No igen, de ez azért mégsem olyan veszélyes. Mert nem olyan egyszerű lelőni egy farkasembert! Igaz, a lídereknek itt is volt előnye a farkasemberekkel szemben: bár látszatra a líderek többnyire emberalakúak, de ami a fejüket illeti, nem közönséges koponyacsont óvja. Harci szekercével is csak a fejbőrüket lehet megsebezni, de nem azt a különlegesen kemény anyagot, ami az agyukat óvja csont helyett. Köztudomású ugyanis, hogy egy lídérc csak akkor hal meg, ha az agyát megsérti valami. Emiatt tulajdonképpen akkor sem halnak meg rögtön, ha egy farkasember széttépi az ő ember alakú testüket, mert az agyuknak nem történik baja. De idővel mégis meghalnak, tudniillik a vérveszteségtől, mert az agyuk nem kap elég oxigént, és megfullad.

Ha azonban át tudnak alakulni, mert nem farkasember támadja meg őket, akkor semmi bajuk akár egy puska lövéstől sem: fáj nekik, de a következő pillanatban átalakítják a testüket úgy, hogy megszüntetik a sebet, és máris egészségesek. Ez érvényes a farkasemberekre is: ha mondjuk farkas alakban sérülés éri őket, átalakulnak sebesülésmentes, egészséges emberré, csakúgy mint az emberalakban elszenvedett sérülést úgy gyógyítják meg, hogy néhány másodpercre átalakulnak egészséges farkassá. Azután már nyugodtan alakulgathatnak újra akárhányszor farkassá vagy emberré, egyik alakjuk sem lesz sebesült.

Igen, egy farkasembert csak úgy lehet megölni, ha egyetlen óriási csapással szétverik a fejét, vagy belelőnek, pontosan az agyába. Vagy még úgy is megölhetik, ha egyenesen a szívét találják el, illetve ha azt szúrják keresztül.

Nem amiatt, mintha a szívnek misztikus jelentősége volna. Egyszerűen azért, mert az olyan óriási fájdalommal jár, hogy a sokkhatás miatt a farkasember nem tud az átalakulásra koncentrálni. Mindazonáltal még ez sem százszázalékosan biztos: bár az agyat ért sérülésbe minden farkasember belehal, de Kamtarnak már találkozott két olyan farkasemberrel is, akik azzal hengegtek, hogy nekik átlőtték a szívüket, de mégis túléltek. Aztán hogy ez igaz-e vagy sem, nem tudható. Elvileg, különlegesen erős akaratú farkasemberek esetén talán nem teljesen kizárt, úgy vélte Kamtarnak. De semmiképp sem ez a jellemző.

Miért is lett volna tehát gyáva Kamtarnak? Hiszen szinte mindent túlélte, amit egy közönséges ember nem. Erre különben már az is bizonyíték volt, hogy Kamtarnak mostanában ünnepelhette négyezer-hetvenkettedik születésnapját.

Rengeteget látott és átélt ezalatt. Tulajdonképpen a civilizáció egész fejlődését végigkísérte. No nem a Nagy Pusztulás óta, de azóta okvetlenül, hogy az emberiség lassanként kezdett magához térni az önmagára idézett világégésből. Kamtarnak már akkor is öreg volt, amikor a csiszík még mint primitív kis emberevő törzsecske tengették az életüket Zsixiben. Bizony, Kamtarnak számos olyan személyt látott, személyesen ismert, aki aztán így vagy úgy, de bekerült az emberek legendáiba. Egy időben például Sába királynő testőrségében szolgált, nem is közönséges testőrként, de mint Ré testőrkapitány megbecsült helyettese. Amikor a csiszík Nagy Elvándorlása volt, akkor nem állt ugyan be hozzájuk az első férfiak között, de nem sokkal később igen, és számos alkalommal nagyszerűeket szeretkezett egy egész csomó csiszí nővel, leginkább azonban Káneával. Hogy az a nő miket tudott.... Kamtarnak még most, ennyi sok évszázaddal később is elismerően gondolt vissza Káneára. Bár sosem volt féltékeny, annak számos, sőt számtalan kapcsolata miatt, de úgy gondolta, ő tulajdonképpen szerelmes volt belé. Sőt, talán egy kicsit még most is az.

Aztán Kána halála után elhagyta a csiszíket. Nem amiatt, mintha megkeseredett volna a szíve. Egy örökéletű lény számára a halál, mármint mások halála, lassan hétköznapi esemény, hozzászokik idővel. De olyan unalmas volt az az élet, semmi kaland, semmi olyan esemény, ahol kamatoztathatta volna különleges képességeit.

Később is elvetődött azért e néphez, főleg amikor felfedezték az elektromosságot. Akkor Kamtarnak egy ideig szinte el is feledkezett arról, hogy ő tulajdonképpen farkasember volna. Lenyűgözte őt az új energia, és belevetette magát a nagy kutatásba. És bizony határozott sikereket is ért el, felfedezte például ott a csiszíknél a tranzisztort. Ez pedig nem akármilyen volt ám, forradalmasította a csiszí híradástechnikát, Kamtarnak meg is kapta a jutalmát érte: akadémikus lett, sőt a csiszí királynő is lefeküdt vele. Aztán ezt meg is ismételte Kamtarnak, amikor matematikai egyenletekkel sikerült lejegyeznie az elektromosság és a mágneses tér kapcsolatait, s ezen egyenleteket meg is oldotta. Igen, minden kitüntetést megkapott, amit akkoriban csak kaphatott egy csiszí férfi.

Bár később megunta a tudományos kutatásokat is, de erre azóta is büszkén gondolt vissza. Nem buta gyerek ő....

De azért akkor is az ám az igazi, ha azt érezheti, hogy ő mennyire felsőbbrendű lény, mint a közönséges emberek. Erre pedig van egy nagyon egyszerű módszer: megtámadni néhány embert, és széttépni!

Amikor még az ősbárbárság uralkodott Tlaxánon, akkoriban tehát, amikor Kamtarnak még nagyon fiatal volt, alig két-háromszáz éves, megtette olykor, hogy elment ide vagy oda zsoldosnak, nem is annyira a pénzért, inkább csak a móka kedvéért. Elvállalt veszélyes felderítéseket, amit jó szaglásának hála sikeresen végrehajtott, s közben ott tépte-marcangolta az ellenséget, ahol csak tehette. Csakhogy az valóban régen volt, s azóta megkomolyodott. Kifejlődött benne, úgy gondolta, az igazságérzet, talán azért is, mert mégis élt sok éven át a csiszík közt. Alkalmanként keveset ugyan, de a sok alkalom éveit ha összeadjuk, így is kitelt valami kétszáz esztendő bizonyosan. És így Kamtarnak már nemcsak azt igényelte, hogy élvezze hatalmát, erejét, de azt is, hogy mindeközben jónak, igazságosnak is tarthassa magát. Különben, amennyire meg tudta ítélni, a legtöbb farkasember így volt ezzel. S ezért mostanában azt csinálta, hogy járta a városokat, főleg azok parkjait, elhagyatott, rosszhírű helyeket keresett fel, s itt aztán a legkülönbözőbb kötekedő vagányokkal végzett.

Nem okvetlenül farkas alakban. Sőt, ha egy mód volt rá, nem úgy, hanem emberként. Általában így is sikerült neki, mert százhusz kiló volt és valóban csupa izom. És jobb is így, mert az nem tűnik fel a rendőrségnek, ha egy huligánnal egy késszúrás végez, de az már annál inkább, ha gyanúsán sok ember torkát harapja át egy farkas a nagyváros kellős közepén.

Ám ha ez nem volt elég, ha nem segített a kés és az emberalak ereje, akkor Kamtarnak nem habozott, hogy használja, ha nem is istenadta, de Dorán-adta képességeit. És nagyon élvezte, hogy micsoda remek, különleges fickó, s amellet igazságos is.

Innen támadt az az ötlete is, amit meg akart valósíttatni Doránnal. Ha már úgyis megöli a bűnözőket, akkor miért ne a lidércek helyett, úgy, hogy ezáltal is tovább élhessen?!

Erre támadt kedve akkor is, amikor távozott Dorántól. Már jó egy hónapja nem tett semmi ilyesmit, de most feltámadt benne a vágy. Különben egyáltalán nem csak úgy spontán: egy újságcikket olvasott, amelyben azt írták, hogy vigyázzanak a nők, mert újabban felbukkant egy nőket erőszakoló banda a főváros környékén, s néha már a város parkjaiba is bemerész-kednek. Legutóbbi áldozatukat nem is késő este erőszakolták meg, hanem este hatkor, amikor még alkonyat sem volt.

Kamtarnak elhatározta, hogy ezeket elkapja. Elkapás alatt most sem a rendőrségnek átadást értette, hanem egyértelműen a megölést. Szikrányi sajnálatot sem érzett irántuk. Mert az rendben van, hogy valaki nagyon szereti és igényli a szexet, ő Kamtarnak is így volt ezzel. De ha erre az illetőnek nem nyílik kellő módja a gúnul vagy más ország társadalmában, s pénze sincs, hogy örömlányokat fizessen meg, akkor kézenfekvő és nagyon kellemes megoldásként még mindig lehetősége van rá, hogy elmenjen csiszínek, ahol kifejezetten nagyfokú illet-lenségnek számít, ha egy nő nem fekszik le azonnal a férfival, aki ezt kéri tőle, kivéve, ha épp menstruál a nő. Csisziföldön tehát senkit nem kínozzhat nemi kielégületlenség. Ha valaki ennek tudatában is nőket erőszakol, az csak a hatalmát, erejét akarja fitogtatni, de majd ő Kamtarnak megmutatja, hogy van ám, aki erősebb ezeknél a vagányoknál is!

Éjjel tehát magára öltötte különleges köpenyét, s elment egy kis embervadászatra.

A különleges köpeny amiatt kellett, mert ő ugyan bármikor képes volt farkassá alakulni, de a ruhái sajnos nem. És az még hagyján, hogy egy farkas furcsán fest emberi ruhában, de e ruhák sajnos a szabad mozgását is akadályozzák. Emiatt a farkasemberek már meglehetősen régóta feltalálták a gyors levetkőzést elősegítő tépőzárát, és készítettek olyan ruhákat maguknak, amik látszatra egészen úgy néztek ki, mint a megszokott ruhák, csak hogy hiába volt azokon akár gomb, akár cippzár, de nem ezek tartották össze az öltözetet, az ugyanis egyetlen mozdu-latra szétnyílt, s mintha csak mutogatós bácsi volna, ott állt a viselője anyaszült meztelenül.

Természetesen csak néhány pillanatig. Mert azután átváltozott farkassá, és annak már van természetadta ruhája: tudniillik a szőrzete.

Zoknit a farkasemberek általában nem viseltek, tehát ez sem jelentett akadályt. Egyedül a cipővel nem tudtak boldogulni, s többnyire papucsban mászkáltak, vagy olyan cipellőben, amibe könnyen be lehetett dugni a lábat, mindenféle cipőfűzőzés nélkül. És Kamtarnak irigy-kedve gondolt a lidércekre, akik olyan nagyszerűen értenek az alakváltáshoz, hogy egyszerűen sosem hordanak ruhát, mert olyan alakúra formálják a testüket, mintha lenne rajtuk ruha, holott valójában nem volt egy szál se. Annyira ügyesek voltak, hogy Kamtarnak tudomása szerint még soha egyetlen lidérc sem bukott le azért, hogy a ruha amit hord, nem valódi, hanem testrészt.

Igen, a lidérceknek könnyebb az átalakulás ebből a szempontból.

De azért Kamtarnak nem panaszkodott. Nagyon élvezte, hogy most is ott járhat a központi parkban, sötét köpenyében, orrlyukai kitágultak, figyelt minden kis szagra... igaz, emberalakban nem volt annyira éles a szaglása, mint farkasként, de így is lényegesen jobb, mint a közönséges embereké.

De mégsem az orra vezette most nyomra, hanem a sikolyok.

A sikolyok, habár igazán nem is hallatszottak sokáig. Kamtarnak éles füle két különböző nő sikolyait azonosította, tőle nem is nagyon messze. Azonnal arrafelé rohant.

Hamar odaért. Egy kis tisztás közepére toppant, ahol azt látta, hogy hat vagány, „mesterségük jelvényében”, tehát szegekkel kivert bőrdzsekiben pompázva, három lánnyal kötekedik. S bár ezen három lány közül egy szintén efféle dzsekit viselt, de úgy látszott, hogy ő sem igazán akarja a mókát, mert épp amikor Kamtarnak előbukkant, akkor eresztett meg egy újabb sikolyt, de rögtön abba is hagyta, mert kapott egy nagy pofont. S már rángatták is le róla a dzsekit, csakúgy mint a másik két nőről, akik valamivel kulturáltabban voltak öltözve. Igaz, az egyiküknek már meztelen volt a felsőteste, s az egyik vagány a lába közt kotorászott, kéjesen röhécselve, holott a kéj pillanatai még odább voltak. De úgy látszik, előre élvezte már, ami történni fog.

A nőknek semmi esélye nem volt, a huligánok abszolút túlerőben voltak, két fickó jutott egy nőre. S el voltak szánva rá, hogy fenéig kiélvezik a gyönyört. Az egyikük, a legnagyobb darab, letolta a gatyáját, s úgy állt oda egy nő elé, akit a másik társa térdre kényszerített, mert hátra csavarta a karját.

– Szopjál, aranyom, különben kiverem a fogaidat! És ha nem szopsz jól, akkor nemcsak a faszomat dugom majd a seggedbe, de a késemet is! – és megvillogtatta a fegyverét a nő arca előtt, aki erre megint sikított egyet.

Kamtarnak látta, hogy itt bizony nem valószínű, hogy elég lesz emberi képessége. Ezért egy mozdulattal szétnyitotta a ruháját, háta mögé dobta, kibújt a cipőből is, de egyelőre még nem változott át. Egyszerűen kirohant a bokrok mögül, s egyetlen szó nélkül belevágta a kését annak a férfinak a hátába, aki a nő karját tartotta kicsavarva. A másik férfi, aki le akarta szopatni magát, gyorsan Kamtarnak felé szúrt a pengével, de hát nem sok esélye volt, mert Kamtarnak olyan csatákban forgolódott évszázadokon át, amiket ez a városi vagány elképzelni sem tudott. Így kitért a szúrás elől, méghozzá úgy, hogy lehajolt, eközben fellökte a guggoló nőt, s ha már úgyis lehajolt, villant a kése, és egyetlen mozdulattal lemetszette a vagány férfiasságát.

Ezután ott is hagyta az üvöltő férfit, úgy vélte teljes joggal hiszi azt, hogy ennek már nem igazán jár az esze sem a szexen, sem a vitézkedésen, valószínűleg elvérzik, de ha nem, akkor is az életben soha ki nem teszi a lábát semmi elhagyatott helyre, nemhogy éjjel, de még nappal sem. És így Kamtarnak a másik négy fickó ellen fordult.

Azokat igazán meglepte, hogy egy pucér férfi rájuk támadt váratlanul a sötétből. Maga a támadás is meglepő volt, hát még az, hogy a támadó meztelen. Vajon ez itt egy örült muto-gató bácsi, akinek elment az esze, mert ő maga akarja a kedvét tölteni e három nővel?

A nőket mindenesetre hamar elengedték, előrántották a késüket, bár az egyiknél boxer került a kézbe, a másikon pedig egy nehéz lánc.

Igen ám, de mire a boxeres fickó a kezére mesterkedte a fémet, addigra Kamtarnak már ott is volt, elkapta az ütésre lendülő öklöt, megcsavarta, mindezt csak úgy a baljával, eközben a jobbát pedig meglendítette, benne a késsel, s a penge máris belemélyed a fickó állkapcsába, a

két állcsont közé, átfúrva így alulról felfelé a nyelvet is, a szájpadrást is, s az illető orrának tetején jött ki a hegye. Kamtarnak még meg is forgatta a pengét az iszonyú sebben, majd kirántotta, megperdült, elugrott egy szűrés elől...

S ekkor érezte, hogy nagyot csattan meztelen hátán a lánc. Véres csík maradt a nyomában.

Eddig kimondottan élvezte az eseményeket Kamtarnak. Most azonban egy kissé megmérge-sedett. Hiába élt már több ezer éve, nem tudta megszokni a fájdalmat. Nem szerette. Emiatt aztán gondolt egyet, és máris volt Kamtarnak – nincs Kamtarnak, nem volt többé mutogatós bácsi, hanem egy nagy farkas vicsorgott a helyén.

Egy olyan farkas, aki százhusz kiló. Mert ahogy a lidércek esetében, úgy a farkasembereknél is volt egy fontos korlátja az átalakulásnak: az, hogy átalakulás közben a tömeg nem vész el, és nem keletkezik. Minthogy Kamtarnak emberként százhusz kiló volt, ugyanennyi farkas lett belőle.

Még hozzá függőleges helyzetben levő, két hátsó lábán álló, mert amikor Kamtarnak átalakult, épp állt. De pillanatok alatt négy lábra ereszkedett.

Na már most, tudvalevő, hogy a farkasok közül a hetven kilós már meglehetősen nagynak mondható, amekkora ritkaságszámba megy. Ha elejtenek egy ekkorát, a vadászok sokáig dicsekszenek vele. Egy efféle állat marmagassága mintegy 80 centiméter. Ezzel vessük tehát össze Kamtarnak százhusz kilóját. Majdnem kétszer akkora farkas lett belőle, legalábbis a tömegét illetően, mint egy nagy, „igazi” farkas.

Hosszúsága és magassága természetesen nem lett majdnem kétszer ekkora, mert a tömeg a hossz harmadik hatványa szerint növekedik, mindazonáltal így sem nyolcvan centiméteres lett a marmagassága, hanem szinte pontosan egy méteres, s egyáltalán, igazán nagynak látszódott. Roppantul tekintélyesen nézett ki.

S amint átváltozott, rögvest akcióba lendült. Nekiugrott annak a vagálynak, aki vele szemben állt, s a döbbenettől egyáltalán nem is gondolt védekezésre, és egyszerűen leharapta a karját valahol a könyöktájékon. Egyetlen harapással. Ezután az nemigen vitézkedhetett már a késével... Aztán megperdült, és ráugrott arra, akinél a lánc volt. Ennek nem a kezét célozta meg, hanem egyenesen a torkát. Rávetődött, százhusz kilónyi súlya a földre döntötte, és fogai közé kapta annak torkát. Az illetőnek azonnal vége lett, Kamtarnak harapása szinte leválasztotta a fejét a nyakáról.

Ezek után csak egyetlen harcképes vagány maradt a küzdőtérre vált tisztáson, de az sem akart sokáig itt időzni, annyira nem, hogy már nem is annyira a nők sikoltoztak, hanem ő. Olyan éles sikolyokat eregetett, hogy igazán ritkaság férfitörökből, de már ezt is futtában tette, rohant esze nélkül. De Kamtarnak sosem szokott fél munkát végezni, három nagy ugrással utolérte, hiszen a farkas, ha nem is a rövidtávfutás bajnoka, az ugyanis a gepárd, a farkasok inkább hosszútávfutásban jeleskednek, de azért a négy lábával még egy egészen kivénhedt és el-kényelmesedett farkas is gyorsabb, mint bármelyik ember. És Kamtarnak igazán nem volt sem elkényelmesedett, sem kivénhedt.

Utolérte tehát, a hátára ugrott, a vagány lerogyott a földre, Kamtarnak csak így hátulról bele-mélyesztette a fogait a tarkójába... jobb kezén (vagy mancsán?) éles fájdalmat érzett: a vagány beleszúrta a kését. De Kamtarnak nem hagyta abba, amit elkezdett, s pillanatok alatt elharapta a férfi gerincét, s annak is vége volt. Most kirántotta a fogával a lábfejebe szúrt kést, majd hogy ne ijessze meg jobban a nőket, mint kell, visszaváltozott emberré. Erre az is ösztökélte, hogy így eltűnt a mancsáról a seb. S ez nagy elégedettséggel töltötte el. És elismeréssel gondolt Doránra. Lám, sok hülye horroríró olyan idiótaságokat ír, hogy ha farkas alakban

megsebesítenek egy farkasembert, akkor a sebnek nyoma marad az emberi alakon is! Pedig hát ez ökörség, mert a test nem fog szándékosan sebesült testté átalakulni. A DNS láncba le lehet kódolva a farkasalak is és az emberalak is, de semmiképp sem a sebesült alak, hanem csakis az egészséges alak. Miért is lenne tehát sebesült az új alakja? Lám csak, Doránnak volt annyi esze, hogy erre rájöjjön. Logikusan gondolkodik, nem is lehet véletlen, hogy az írók közül ő lett az isten, és nem más.

Újra meztelen emberként odament tehát a karjavesztett vagányhoz, egy nagyot behúzott az öklével annak állára, hogy a földre zuhanjon, majd a hátára lépett, megragadta az állát, és egyetlen rántással kitörte a nyakát. Aztán a férfiatlanított bandavezérre nézett.

Eredetileg úgy gondolta, életben hagyja, talán mert nagyobb büntetés neki, ha így él tovább, szegyenkezve, valahányszor csak eszébe jut az eset, minden hugyozásnál. De aztán arra gondolt, nem lenne ez jó, mert mi van, ha a pasas megőrül, és elkezd öldökölni a nőket holmi bosszútól vezérelve? Ezért aztán felemelte inkább a földre hullott boxert, odalépett a földön vértócsában ülő és üvöltő, a lába közét markolászó vagányhoz, és akkorát csapott a bütykös fémdarabbal a halántékára, hogy annak azonnal ripityára tört a feje.

S most a nőkre nézett. Azok menekülésre sem gondoltak, egyszerűen sikoltoztak halálra vált arccal.

– Nyugi. Nem bántalak benneteket – mondta Kamtarnak, de azok tovább sikoltoztak. Erre vállat vont, bement a bokrok közé, s felöltötte a ruháját. S már majdnem elment, de meggondolta magát, mert hallotta, hogy végre azok már nem sikoltoznak. Erre kilépett újra elübük, odalépett a bördzsekis lányhoz, és mielőtt az újra sikoltott volna, megszólalt:

– Csend legyen! Életben akarsz maradni?

A lány hevesen bólogatott, de továbbra is falfehéren, és a szeme úgy kidülledt, hogy szinte kiesett.

– Helyes, aranyom! Nem bántalak, ha okos leszel. És nem lefekvésre gondolok. De tudd meg, hogy iszonyúan gyűlölöm ezeket az ocsmány szeges dzsekiket! Kifejezetten vadászok az ilyenekre éjjelente. Akin ilyet látok, azt meg szoktam ölni, ha mégsem, az csak valami nagyon ritka véletlen lehet nálam, amikor nem vagyok az eszemnél. Sokkal csinosabb is vagy, ha nem efféle hacukákba bújtatod magadat. Egyáltalán, bújj tisztességes cuccokba, hogy össze ne téveszthesselek az ilyen fazonokkal, akiket most megöltem – bökött a hullák felé. – Mert ugye, milyen kellemetlen lett volna közéjük kerülnöd! Ma éjszaka már nem kell félned a ruhádban, mert hazamegyek, de ki tudja mi történik, ha holnap vagy akármikor ebben mászkálsz... Értesz, ugye...?

A lánynak még mindig nem jött ki egy hang sem a torkán, csak bólogatott hevesen, és még mindig dülledt szemekkel. Erre Kamtarnak így szólt:

– Tehát próbálj meg úrinő lenni, ha élni akarsz! – azzal megfordult és elietett.

Magában nevetett. Hogy ez a nő soha az életben nem fog efféle ocsmányságba öltözni, az olyan biztos, mint a halál!

* * *

Ez a nap a furcsaságok napja volt az árvaházban is. Korábban azt hitték, annál meglepőbb már nem történhet, mint hogy a talán leghírhedtebb lány, Kirgi megtalálja az apját, s hozzá ráadásul rögvest úgy, hogy milliomossá is teszi. Mekkora mázli, kizsebeli a saját apját az autópályán, s ki is derül, hogy az az apja!

Valószínűleg heteken át ez tartotta volna lázban az egész árvaházat, ez lett volna a legfőbb beszédtema, de hát nem volt erre egy hetük, mert egyszercsak elterjedt a nevelői berkekből kiszivároghva, hogy Arga, aki aránylag nemrég lépett meg tőlük, valami igen furcsa lány lehet, mert... mert hát több okból is.

Először is, nem sokkal azután, hogy megszökött, jöttek érte a rendőrök. Nem találták. Aztán kiderült, hogy nem is lopott el igazi aranyláncot, csak egy bizsut. Na, ez még mindig lopás, de már nem annyira vészes, nem egy lány ennél jóval nagyobb stikliket követ el a szökése idején. De ez még mind semmi volt ahhoz képest, ami ezután derült ki: talán illetett volna, hogy az árvaház vezetői titkot tartsanak, de nem tudtak csendben maradni, s így bizony mindenki megtudta, hogy Arga nevére kerek ötmillió csiszí buznyák érkezett!

Ötmillió! Még gúnul pénzben is nagy összeg, hát még csiszí buznyákban! És mindenki arra volt kíváncsi, mivel érdemelte ezt ki Arga, s hogy ki adta neki a pénzt. Nos, hogy mivel érdemelte ki, arra sokáig nem tudtak válaszolni a nevelők, még az igazgató sem, de hogy ki adta, az nem maradt sokáig titok: jelentkezett ugyanis az árvaházban Lidzsmilla, és a legkomolyabban az iránt érdeklődött, volna-e rá mód, hogy örökbe fogadja Argát.

A legnagyobb meglepetés ült ki erre az igazgató arcára. S az iránt érdeklődött nagy óvatosan és udvariasan, hogy ugyan mi készítt erre egy oly gazdag és előkelő nőt, mint Lidzsmilla.

Lidzsmillát természetesen az készítette erre, hogy egyrészt szerette volna még jobban lekötelezni Argát, másrészt leánya, Lidike szemlátomást jól kijött Argával, Arga is kedvelte a kislányát, s úgy vélte, nagyon is előnyös volna így egy emberi nevelőnőt a kis lidérc mellé fogadni Arga személyében. Nem unatkozna annyira Lidike, és Arga előtt nem is kell titkot tartaniuk! És ezért a maga fensőbbeséges modorában közölte az igazgatóval, hogy bár szerinte nem sok köze van az ő indokaihoz, de elárulja, hogy Arga nemrég épp őt stoppolta le az autópályán, ő el is vitte egy darabig, mert eleinte még nem tudta, hogy árvaházi szökevény, aztán az autója bedöglött, hiába integetett, senki nem állt meg, hogy segítsen rajta. Pedig rendkívül sürgős lett volna, hogy tovább haladjon, mert egy hatszázmillió üzletre igyekezett, s ha nem ér oda időben, az neki kolosszális veszteség lett volna. És véletlenül még a rádiótelefonja sem volt nála! De Arga belenézett a motorházba, és megjavította a kocsit, ami különben nem is volt nehéz, mert kiderült, hogy csak lecsúszott az egyik érintkező az akkumulátor egyik pólusáról. Ő, Lidzsmilla is megjavíthatta volna ha ez eszébe jut, de hát nem jutott az eszébe. És ekkor mondta Argának, hogy kérjen nyugodtan valamit, ha módjában áll teljesíteni, mert nagyon hálás neki, és milliomos is, tehát valószínűleg teljesíteni tudja. Azt mondta Argának, hogy hatmillió alatt bármit kérhet, ez ugyanis az egy százaléka annak, amit megmentett neki a lány, s ennyit igazán megérdemel. És Arga azt mondta, hogy egyetlen buznyákot sem kér Lidzsmillától, de fogadja örökbe, mert szeretne magának egy anyukát. Így tudta meg Lidzsmilla, hogy Arga árva lány, s ekkor mondta el neki Arga azt is, hogy megszökött innen az árvaházból. És akkor Lidzsmilla azt mondta, hogy erről szó sem lehet, mert nem tenne jót a hírnevének mindaz a sok botrány, amit egy Arga-féle neveletlen lány okoz neki, aztán ki is tette a városban, azt mondta, hogy Arga szemtelen, pimasz, ami sok az sok. De nyugodt lehet, mert az ígért pénzt odaadja neki. És volt is nála egymillió készpénz, azt a markába nyomta, és hát biztos megérkezett már ide az árvaházba az ötmillió átutalása.

Csak hogy később elszégyellte magát, mert végül is érthető, hogy Arga anyára vágyott, s úgy gondolta, miért is ne, vannak külön milliomosok, nem ő lesz az első, tehát itt van, és intézze el neki a dolgot gyorsan az igazgató, ha egy héten belül elkészülnek a papírok, kap az árvaház tőle százezer buznyákot!

Az igazgató fogadkozott, hogy boldogan, Argának semmi élő rokona, nincs akadály a örökbefogadásnak, csak a Gyámügyi Hivatallal kell konzultálnia, de teljesen valószínűtlen, hogy egy Lidzsmilla-féle multimilliomost ne találának alkalmasnak a nevelőanya szerepére.

– Nem *nevelő*anya leszek! – jelentette ki Lidzsmilla felsőbbbséges hangon. – Ugyanis szerintem a csiszíknak van igazuk, és az a gyerek *igazi* anyja, aki neveli!

– Persze, persze – és az igazgató igyekezett minden szempontból kedvére tenni a milliomos leendő pótmamának. Hiszen ez nagyszerű! Kap százezer buznyákot, holott ingyen is, de boldogan odaadja Argát! Már hogy a csudába ne, Kirgi után ő volt az árvaház legislegelviselhetlenebb növendéke! Jaj, csak Lidzsmilla meg ne gondolja magát, persze, hogy olyan gyorsan kiállítja a papírokat, ahogy csak lehet! És mondta Lidzsmillának, hogy ne aggódjon, nem telik ez egy hétbe, már három, de legfeljebb négy napon belül az ő lánya lesz Arga.

Csak magában duzzogott egy kissé az igazgató, mert az mégsem igazság, hogy épp a két legrosszabb lánynak legyen ekkora szerencséje!

Lidzsmilla pedig elment, mondta, hogy majd telefonon érdeklődik, készen vannak-e a papírok. És örült, hogy micsoda meglepetésben lesz része Argának, ha e papírokkal megy oda hozzá, Doránékhoz, közölve vele, hogy már nem kell visszatérnie az intézetbe, mert ő lett az anyukája. Arga biztos örvideni fog ennek.

Aztán alig telt el Lidzsmilla ottjártától számítva egy nap, s a rendőrök meghozták Argát. És a rendőrfelügyelő, aki meghozta, külön szólt az igazgatónak, hogy nagyon vigyázzon Argára most már, mert egyre hajmeresztőbb dolgokba keveredik a lány: eddig csak simán kurválkodott, de most legutóbb már elkötötte a híres író, Dorán kocsiját is, még szerencséje a kölyöknek, hogy Dorán olyan nagylelkű volt és nem óhajt feljelentést tenni ellene! De így is eljárást indítottak Arga ellen jogosítvány nélküli autóvezetés címén, valamint igazán furcsa, hogy egy ilyen lánynál százezer buznyák legyen készpénzben! Amit természetesen lefoglaltak tőle.

– Ez igazán tűrhetetlen disznóság! Igazgató úr, kérem engedjen a telefonhoz, mert ezek a barmok nem engedték meg, hogy felhívjam a barátnőmet, akitől kaptam azt a pénzt, holott azonnal tisztázott volna!

– Még mit nem, a gyanúsítottaknak csak az ügyvédjük hívásához van joga – felelte a rendőr.

– De most nem vagyunk már a rendőrségen, és igenis fel akarom hívni Lidzsmillát! – kiabálta mérgesen Arga.

– Aha, tehát ez abból a pénzből van, amit tőle kaptál? – kérdezte az igazgató.

– Naná, még szép! Remélem, már megérkezett az ötmilliós átutalásom?! – kérdezte szemtelen hangon Arga.

– Igen, már megérkezett – felelte az igazgató.

– Akkor hívja már fel nekem Lidzsmillát, hogy mondja meg ezeknek a hülye fakabátoknak, hogy tőle van a pénz! Ő majd igazolja.

– Tessék?! – hebegte a rendőrfelügyelő.

– Attól tartok, hogy most melléfogtak, biztos úr... – kezdte az igazgató, de Arga nagy szemtelenül közbevágott:

– Ez nem biztos úr! Ez ugyanis biztos nem úr. Nem viselkedett úgy.

Az igazgató nem törődött vele, hanem folytatta:

– Arról van szó ugyanis, hogy ez a lány a legutóbbi elcsavargása során hogy, hogyan, de nagyon összebarátkozott Lidzsmillával, a közismert milliomossal, tudja azzal, uram, aki a múltkor is szép összeget adományozott az Országos Művészeti Alap számára...

– Á, ez egy barom, ez honnan tudná, a rendőrök nem olvasnak és tévét sem néznek, a művészetről pedig azt hiszik, hogy egy újfajta gumióvszer! – szórta Arga mérgesen a szavakat a rendőrrre. Holott ő maga sem tudta, hogy Lidzsmilla pénzt adományozott a Művészeti Alapnak.

– Tehát a pénz valóban Argáé lehetett, nem is azon csodálkozom, hogy volt nála ennyi, hanem hogy hol lehet a többi... mert Lidzsmilla itt járt nálam tegnap, és azt mondta, hogy *egymilliót* adott neki készpénzben!

– Azt leshetitek tökfek, hogy megmondom nektek! Az az én titkom, hogy hol a többi, és fityiszt az orrotokra! Jó helyen van az ott, ahol van. És követelem vissza a százezremet!

– Elnézést kisasszony, amint visszaértem a rendőrsre, azonnal átutaljuk a pénzt! – hebegte a rendőr. – Előbb persze még beszélünk Lidzsmillával is...

– Nyugodtan fafej, sőt, tedd csak meg mielőbb, képzelem milyen fejmosást kapsz tőle!

– Azért a helyedben nem lenne ekkora hangom, mert nem feledhető, hogy van ám vaj a fejedben, ha nem is e pénz miatt, de ott az a nyaklánc-ügy, például... – említette meg a rendőr rosszmájúan, csak hogy letörje Arga büszkeségét.

– Miféle nyaklánc-ügy?! Hát nem mondtam már számtalanszor, hogy ilyesmit nem loptam el soha, sőt, még soha semmit, és az a videó egy mocskos hamisítvány, amit biztos holmi számítógépes trükkel készítettett a tulaj?! Az egészből csak annyi igaz, hogy életemben egyszer megfordultam abban a boltban! És ha még egyszer meghallom ezt, akkor a pénzből ügyvédet fogadok, és beperelem az egész rendőrsöt, de legfőképpen magát, rágalmazásért és a személyiségi jogaim megsértéséért, továbbá, mert visszaéltek egy kiskorú kiszolgáltatott helyzetével!

– Nana, nagy ám a szád valóban, de akkor is jogszi nélkül vezettél!

– Mintha én volnék az első, aki ezt teszi...

Eközben azonban az igazgató, mintegy önszorgalomból, felhívta Lidzsmillát.

– Itt a vonalban a milliomosnő! – suttogta tiszteletteljesen a rendőr felé, befogva a kagylót. Az már nyúlt érte, de Arga megelőzte, és kikapta a kezéből.

– Jaj Lidzsmilla, de jó hogy végre beszélhetek veled, mert ezek a faszfej rendőrök, ezek az igazán húgyagyú, péniszfejű idióták nem akarták hagyni, hogy felhívjalak! Mondd már meg nekik, hogy mi a helyzet a pénzzel! Legalább azért ne szapuljanak, mindjárt jobban érzem majd magamat, ha csak a jogszi nélkülséget varrják rám, majd csak kifizetem a bírságot az öt milcsiből valahogyan!

Várt, amíg meghallhatta Lidzsmilla válaszát, majd így szólt az igazgatóhoz:

– Hé apafej, Lidzsmilla azt akarja, hogy hangosítsd ki!

Az igazgató megtette. S most mindannyian hallhatták Lidzsmilla szavait:

– Édes kicsikém, most hogy remélem, minden érdekelt hallja a szavaimat, közlöm velük, hogy a pénzt valóban én adtam neked. Ha a rendőröknek ez szükséges, eskü alatt is nyilatkozom erről. De azt nem értem, hogy mit beszélsz jogosítvány nélküli vezetésről...

– Hát, mert elvittem Dorán autóját, pedig...

– Jaj drágám, hát hányszor mondtam már neked, hogy ha vezetsz, el ne feledd a jogosítványodat magaddal vinni?! Bezzeg mindig magaddal viszed, amikor nem kell, csak hogy dicsekedhess vele, most meg amikor kéne, nincs nálad! De van egy örömhírem a számodra. Gondolom, foglalmad sincs, hogy hol hagytad el! De van szerencsém közölni veled, hogy kicsúszott a farzsebedből, és ott maradt a kocsimban.

– A... a jogosítványom?

– Persze, hiszen tudod. Ej, ezt a rút hálátlanságot nem vártam el tőled! Hát már nem is emlékszel rá, hogy öt nappal ezelőtt befizettelek egy barátom autósiskolájába egy gyorsalpaló tanfolyamra?

– Á, ja persze, igen, szóval a jogsim! Egészen kiment a fejből, tudod, nagyon megijesztettek a rendőrök. Egész nap csak vallattak, kaja nélkül, mintha én lennék a társadalom legnagyobb közellensége...

– Majd beviszem neked a jogosítványt az intézetbe, drága egyetlenem!

– Mikor?

– Szeretnéd mielőbb, ugye? Megértelek. Már holnap ott leszek érted, remélem az igazgató úr nem gördít akadályt elénk, hogy már akkortól együtt lehessünk és örüljünk egymásnak!

– Nem, nem, vigye csak mielőbb Argát Lidzsmilla kisasszony! – helyeselt az igazgató.

– Hiszen az az egy-két nap már úgysem számít! – bájolgott Lidzsmilla a telefonba. – Úgy örülök, hogy lesz egy olyan kedves, aranyos leányom, mint te! Csak a csúnya beszédre szokj le, kincsem! Mert most is milyen rút szavakkal illetted a rendőröket, holott azok csak a kötelességüket végezték, és – és e szavaknál Lidzsmilla hangja hirtelen felerősödött és jegesen metszővé vált – és nagyon remélem, hogy *nem akarnak összeveszni velem*, nem akarnak megharagítani azzal, hogy belemarnak a *lánnyomba*, mint holmi veszett kutya vagy sakál?!

– Nem, nem, dehogy! – kiáltotta a rendőr, majd csodálkozva ezt kérdezte: – A lányába?

– Még nem mondtam neked Arga, de mit szólnál hozzá, ha a lányommá fogadnálak?

Erre Arga olyan visításba tört ki, hogy csatakiáltásnak is beillett. Olyan magas hangon kiabált, hogy érteni is alig lehetett, jó alaposan oda kellett figyelni, hogy meg lehessen érteni, hogy azt üvöltözi, hogy „juj, de jó!”.

– Remélem, nem szöksz meg többet én szerelmes drágaságom, ezt az éjszakát már bírd ki ott, reggelre érted megyek, és soha többé el nem válunk – és e szavakat Lidzsmilla szinte úgy sóhajtozta a kagylóba, mint egy fülig szerelmes vőlegény a menyasszonyának.

– Nem, nem, eszem ágában sincs megszökni... – felelte Arga.

– Akkor jó, most leteszem, mert már itt toporog három miniszter is az ajtóm előtt, velük kell beszélnem, mert mindegyik pénzért könyörög a választási kampányához, pedig milyen unalmas, szürke kis senkik hozzád képest. Ó, hogy már mennyire vágyódom a társaságod után, én forrón szeretett drága kislányom! Hogy is bírtam élni eddig nélküled! De muszáj letennem a kagylót, nem sérthetem meg a minisztereket, elvégre akármilyen satnya fajankók, de mégis emberek bizonyos értelemben. Mármint, bizonyos korlátozott mértékig. Hiába, hogy hiányzik belőlük a fantázia azon buja szárnyalása, s az a merész gondolkodás, ami a te sajátod, én drágaságom! De muszáj letennem, ne haragudj rám! Küldj puszit a mamádnak, és álmodj szépeket!

– Csókollak, anyuci drága, és álmodj szépeket te is! Üdvözlöm Lidikét is!

– Átadom – és Lidzsmilla letette a kagylót.

– Ki az a Lidike? – kérdezte az igazgató.

– A babám. A babám Lidzsmillánál – felelte Arga, és diadalittasan nézett végig a két férfin. Mennyire le vannak döbbenve, hogy így elcsevegett vele a milliárdos Lidzsmilla! De a rendőr jobban meg volt döbbenve, mint az igazgató, ami érthető is: ő még nem tudta, hogy Lidzsmilla örökbe fogadja Argát.

De mégis a rendőr szólalt meg előbb.

– Na jól van. Mázlid van, te kis rosszcsont börtöntöltelék. Gondolom, ez a Lidzsmilla vett neked egy jogsit, gondolom, nem kevés pénzért, megvásárolta valamelyik autósiskola vezetőjétől a hamis papírt...

– Ha úgy történt is, az még nem hamis – mondta gyorsan az igazgató. Nem akarta a rendőr pártját fogni Argával szemben, mert féltette a maga százezer buznyákját.

– Mindegy. Ezt megúsztad, Arga, de csak lássalak meg még egyszer az utcán strichelni, s esküszöm, hogy elkaplak! De nem egy fordulóra, hanem rács mögé duglak!

– Olyan hülyének látszom, hogy stricheljek, amikor már magam is milliomos vagyok?! – kacagott a rendőr képébe Arga. – Ezentúl olyan úrinő leszek, hogy öt év múlva meg sem ismersz, és pincsikutyaként loholsz majd utánam, úgy belém szeretsz, ostoba zsaru, de hiába csorog majd a nyálad utánam, mert akkor sem leszek a tied! Na, mentem az ágyamhoz, és a pénzt ne feledd átutalni, morcoskám, ha nem akarsz feljelentést! – azzal füget mutatott a rendőrnek, és már ment is onnét.

A lányok a hálóteremben nyolcágyas szobákban voltak elhelyezve. Ez is mindig nagyon bosszantotta Argát: azon lányok közé tartozott, akik nagyon nehezen tudtak elaludni, ha a legkisebb zaj is volt a közelükben. Márpedig ahol nyolcan alszanak, ott elkerülhetetlen, hogy épp akkor köhögjön, nyögjön, vagy akár szellentsen valaki, amikor ő már épp elszenderülne, s e zajtól felriad. Vagy valakinek az ágya akkor nyikordul meg, ez könnyen lehet, mert emeletes ágyakban aludtak... no és sok lány szeret késő éjszakáig beszélgetni... bizony, emiatt Argát nappal örökké álomosság kínozza, mert éjjel alig bírt aludni. S az még nem lett volna baj, ha későn alszik el, de reggel szabott időben történt az ébresztés, tehát soha nem aludhatta ki magát rendesen.

Most ez nem zavarta. Egyetlen éjszaka, és örökre itt hagyja ezt az egész átkozott, gyűlöletes helyet. Milyen nagyszerű is, ha valakinek a lidércek a barátai. No meg, remélhetőleg egy isten is... még ha kezdő isten is...

Amikor meghozták őt, már lefekvéshez készülődtek a lányok, de azonnal körülvették.

– Hé, Arga, ez a szökés nem tartott sokáig!

– Hú, de flancos ruhád van, cseszd meg! Nem ilyenben mentél el.

– Igen, mert ezt úgy kaptam... – mondta Arga.

– Hé, tudod hogy ki az abszolút buzi? – kérdezte tőle az egyik lány.

– Kicsoda?

– Hát, aki a meleg homokot szereti! – nevetett a saját viccén a lány.

A legtöbben azonban ezzel a kérdéssel támadták le:

– Igaz, hogy milliomos lettél?

– Hát izé... igenis meg nem is, tudjátok, ez nem az igazi, mert amíg nagykorú nem leszek, addig nem nyúlhatok ahhoz a pénzhez – felelte kényszeredetten Arga. Nem szívesen beszélt erről, mert attól tartott, hogy ezután mindenki tőle kunyerál majd pénzt. És bár ő úgy gondolta, hogy szívesen ad is majd ennek-annak, de egyrészt szerette, ha maga válogatja meg, hogy kinek ad, mikor ad és mennyit ad, másrészt tartott tőle, hogy teljesen mindegy lesz, hogy mennyit ad, mert úgyis keveselleni fogják, és mindenki rá haragszik majd ezután. Úgy gondolta, hogy ezek után még annyira sem lesznek barátai, mint eddig. De nem érdekelte. Mit számít ez, hiszen ezek után ő már tiszteletbeli lidérc! Lidzsmilla mondta, és Lidzsmilla csak tudja! Lidzsmilla biztos valamiféle földidérc lesz, az biztos, hogy lidércnek sem közönséges, mert hiszen még a varázslókat is ismeri, a legendás Mirjant okvetlenül.

– Én azt hallottam, hogy állítólag örökbe fogad téged egy Lidzsmilla nevű milliomos – állt elé egy nagy darab leány, aki már majdnem tizenkilenc éves volt. Erősebb, mint Arga, és hírhedt verekedő.

– Hát, tudjátok, az ilyesmi csak akkor biztos, ha már megtörtént, de nem tagadom, valóban szó van ilyesmiről – felelte Arga, némileg tartózkodóan.

– Hé, Arga, nem kaptál tőle egy kis manit mintegy előlegbe? – követelte a választ a nagydarab lány.

– De kaptam, és nem is keveset, de peched van, mert a rendőrök elszedték! Csak holnap kapom vissza. De még akkor is csak átutalva a számlámra – mondta Arga, úgy véelve, ezt nyugodtan bevallhatja, mert holnap már nem számít semmi, reggelre érte jön Lidzsmilla.

A lány nem hitt neki, kikapta Arga szatyráját a kezéből, és átkutatta. Más körülmények közt Arga ezt nem hagyta volna és nekimegy, de most nem ellenkezett, mert tudta, hogy úgyis hiába igyekszik pénzre lelteni a lány. S az valóban csalódottan hagyta abba.

– A francba, még egy darab csokoládé sem! – majd hirtelen így szólt a többiekhez:

– Hé, lányok, fosszuk ki Argát, neki már úgysem kell itt semmi! – s erre a többi lány hangos „éljen” és „úgy van” kiáltásokba tört ki, azzal odarohantak a nagy fémszekrények sorához, ahhoz a szekrényhez, amiben Arga dolgai voltak, feltépték az ajtót, és kirámolták. Elvették onnan Arga kispárnáját amit maga varrt, néhány posztert, a tolltartóját a tollakkal és ceruzákkal, a zseblámpát, egy zacskó kétszersültet, egy tubus tejkonzervet és egy palack málnaszörp-sűrítményt, s még néhány apróságot. Hamarosan parázs veszekedés tört ki közöttük, hogy kit mi illet e nagy zsákmányból.

És mind Argát nézték fél szemmel, hogy mit szól ehhez. De Arga csak nézte őket csendes mosollyal:

– Csak nyugodtan lányok, úgyis mindet nektek akartam adni, épp csak nem most, hanem holnap reggel, de nekem mindegy az is, ha már ma este akarjátok élvezni a cuccokat.

Igen ám, de e nagy engedékenységen felbátorodott az előbbi lány, a nagydarab, és így szólt:

– Ide ezzel a flancos ruháddal is, ez jó lesz nekem, rád még nagy is egy kicsit!

– Még mit nem, akkor mit vegyek fel?

– Mit tudom én, amit akarsz!

– Napokig mégsem lehetek pizsamában, amíg értem jön Lidzsmilla, már ha értem jön egyáltalán – mondta Arga, tudván, hogy a lányoknak nincs híre róla, hogy holnap már jön érte a lidércbarátnője.

– Az engem nem érdekel, hogy miben leszel, de már régóta vágytam egy ilyenre!

– Márpedig egy szál ruha még nekem is jár, tehát ebből nem eszel – felelte Arga, és elfordult, jelezve, hogy részéről vége a vitának.

Igen ám, de a lány nem hagyta annyiban a dolgot, úgy meglökte, hogy ráesett egy ágyra, azzal máris a hátára ugrott, ráült, és elkezdte vadul verni a nyakát-tarkóját, és közben elnevezte irigy disznónak, s mindenféle még csúnyább szavakkal is illette.

Arga ezt meglehetősen rossz néven vette. Fájtak az ütések, és megalázottnak is érezte magát. Tudta, hogy a nagylány utálja, azt is tudta, hogy amiatt utálja, mert milliomos lett. De hát ő nem tehet róla, hogy milliomos lett. Leginkább az esett neki rosszul, hogy miközben verte őt a nagy, a többi lány ott ugrált az ágyakon és olyasmiket kiabáltak, hogy „üsd-vágd, nem apád”, és hogy „adj neki, verd agyon, úgy kell neki”. Holott az imént adta oda nekik mindenét, amivel pillanatnyilag rendelkezett.

Nem habozott, elhatározta, hogy azonnal megszabadul e méltatlan helyzetből. Tudta, hogy nem bír felkelni, nem olyan erős, hogy a nagylányt ledobja magáról, de hát van más megoldás is! – azzal nagy nehezen a teste alá nyúlt, és kihúzta a golyóstollat a ruha zsebéből. Ez szerencsére nála volt, mert amikor Dorántól elautózott, zsebre vágta, hogy feljegyezze, hogy mit vesz, mennyiért vesz, meg egyáltalán, jó ha van az embernél íróeszköz. Most aztán bekattintotta ennek hegyét, majd elkapta az arcát verő nagylány kezét a csuklójánál, maga elé rántotta, azzal teljes erejéből belevágta annak kézfejebe a golyóstollat.

Az azonnal elrántotta a kezét, de olyan gyorsan ám, hogy a golyóstoll is a kezében maradt, ott állt ki a mutató- és középső ujjakhoz vezető kézcsontok közül. És ömlött a kezéből a vér. Annyira ömlött, hogy azon egyetlen pillanat alatt, amíg a keze Arga közelében volt, vérfoltossá tette Arga ruháját is.

– Te örült, te állat, te nem tudsz becsületesen verekedni, te barom, tönkre tettél, nyomorékká tettél, mi lesz a kezemmel...! – sikoltozta a lány.

– Megmondom, hogy mi lesz a kezeddel. Ez! – azzal Arga odalépett, s egy mozdulattal kirántotta abból a tollat. – Bocsika, de ez az enyém!

– Segítség! – ordította a lány, és elrohant, hogy megkeresse az ügyeletes nevelőt, és valaki bekötözze.

– Csak milliomos vagyok, de nem hülye, és nem hagyom magamat! – nézett körül Arga a többi lány kövé vált arcán. Azután odalépett a hálóterem vízcsapjához, és lemosta a vért az arcáról.

Éppen befejezte a tisztálkodást, mire megjelent az ügyeletes nevelő. Ez nő volt, mert bár voltak férfinevelők az árvaház női részlegénél is, de éjjelre sosem osztottak be férfiakat a lányok mellé, nehogy erőszakoskodhassanak a lányokkal, vagy nehogy a lányok ezzel vádolhassák a nevelőket teljesen alaptalanul. És bár akadtak nevelők, akik nem is ritkán lefeküdtek ezzel-azzal a lánnyal itt-ott a raktárban, ezt Arga maga is jól tudta, de ez sosem volt erőszak, mert számos lány megtette ezt boldogan egy korty italért, vagy egy adag kábítószerért.

Mindazonáltal Arga sokkal jobban utálta a nevelőnőket, mint a férfinevelőket. A nevelőnők ugyanis jóval többet megengedtek maguknak a lányokkal szemben, mint a férfiak. Való-

színűleg épp amiatt, mert tudták, hogy őket a lányok nem vádolhatják bosszúból nemi erőszakkal. És e mostani nevelőnő mindig különösen undok volt épp vele, Argával.

– Ez nyolc napon túl gyógyuló súlyos testi sértés! – jött be hozzá e szavakkal a nő.

– Még mit nem, ez jogos önvédelem! – felelte Arga.

– Én semmit nem láttam – mondta erre gyorsan az egyik lány.

– Én sem – felelte a másik. És Arga tudta, ezt nem annyira amiatt mondják, mintha utálnák őt, de tudják, hogy ő nemsokára elmegy innen, ám a nagylány marad, és nem akarnak rosszban lenni vele.

– Tudd meg, hogy fel leszel jelentve! – mondta ridegen a nevelőnő.

– Ugyan ki jelentene fel, maga talán?

– Én nem, de majd az áldozatod, akinek nyomorékká tetted a kezét.

– Lófaszt nyomorék, láttam, hogy tudja még mozgatni az ujjait! – morogta Arga, aki megfogadta ugyan, hogy nem beszél többé csúnyán, de most már nagyon dühös volt.

– Mindegy, akkor sem lehet ilyet tenni, és ő igenis feljelent, ez biztos, mert mondta is.

– Jó, akkor megmondhatja neki, de ti is mondjátok meg neki, lányok, ha visszajön, hogy ő kezdte az egészet, és jobban teszi, ha befogja a pofáját és nem jelentget, mert ha megteszi, esküszöm, hogy bérgyilkost fogadok a millióimból, és kicsinálom a rohadékot! Mondjátok csak meg neki! – és Arga úgy nézett a többiekre, hogy azok rémülten hallgattak. Hittek neki, hogy megtenné.

– Teljesen gazemberré váltál Arga, boldog vagyok, hogy holnap elmész innen a csudába, csak azt tudnám, mit eszik rajtad Lidzsmilla, hogy kellhet neki egy ilyen ocsmány kölyök, mint te! – mondta a nevelőnő.

– Hát már holnap jönnek Argáért? – kérdezte az egyik lány.

– Mi az hogy, alig hozták be a rendőrök, máris telefonált Lidzsmillának, és a milliomos megígérte neki! Reggel már itt lesznek érte. De most első a kötelesség, tehát gyerünk Arga, tudod, hol vannak a takarítószeresek, tessék azonnal felmosni a követ, de az ágyneműdből is mosd ki a vért! A ruhád nem érdekel, az a tied, és magaddal is viszed holnap, remélem soha többé nem is látlak, de minden mást tisztíts ki! Igazán túrheterlen, hogy alig térsz vissza, máris botrányt kavarsz!

– Faszom se akart visszatérni!

– Ne beszélj ostobaságot, neked olyan nincs!

– Na ugye, hogy még az sem akart visszatérni! Nem akarhatott, ha nincs is...

– Ne filozofálj, hanem indíts takarítani!

– Most mit macerál engem, nem mindegy már ez az utolsó éjszaka?!

– Nekem mindegy volna, ami téged illet, úgyis tudom, hogy téged már nem javítalak meg, de ha most elnézném, amit műveltél, akkor azzal rossz példát mutatnék a többi lánynak, akik itt maradnak. Én meg nem akarom, hogy eluralkodjék a káosz az árvaházban! Tehát nyomás, és tedd, amit parancsoltam, ha nem akarsz megismerkedni a tenyeremmel!

Arga már majdnem azt mondta, hogy esze ágában sincs feltakarítani, tegye csak a nő, amit akar, aztán majd Lidzsmilla a körmére néz, és biztos volt abban is, hogy ha akarja, Lidzsmillá-

nak vannak kapcsolatai, hogy a nevelőnőt kirúgassa. De aztán két dolog is az eszébe jutott. Egyrészt az, hogy most már valóban mindegy, ezt az egy éjszakát kibírja, és minek szerezzen felesleges problémát emiatt Lidzsmillának? Másrészt, talán nem is lenne olyan jó ötlet ezt a nevelőnőt kirúgatni. Ez ugyanis nemcsak vele bánt rendszeresen undokul, hanem a többi lánnyal is. Őt kimondottan utálta, pikkelt rá, de a többi lánnyal sem volt rendes soha. Ha tehát most összeveszne vele és kirúgatná, azzal csak a többi lánynak tenne jót, akik most oly undokok voltak vele. Ezt pedig nem akarta. Ezért inkább gúnyos mosolyt villantott a nőre, s ezt mondta:

– Szarok az egészre, ezt az éjjelt már fél lábon állva is kibírom! – azzal ment a felmosóvödörért. És arra gondolt, így áll bosszút a többi lányon: igenis kitakarít. Kitakarít, és nem rúgatja ki a nőt. Szenvedjenek csak tőle a többiek minden nap.

Igen ám, de nem sok értelmét látta, hogy a kövel kezdje, előbb tehát leszedte az ágyneműt, és egyenként nekiállt, hogy amennyire lehet, kiöblítse azokat a mosdónál. Okvetlenül ezt kellett előbb megtennie, másképp összejárákálja és összefröcsköli a frissen felmosott követ.

Nem is zavarta senki ebben a ténykedésében, csak az egyik lány szólt közben hozzá:

– Tényleg örült vagy. De nekem mindegy. Remélem, ha később megpattanok, és felkereslek Lidzsmillánál, akkor jattolsz nekem.

– Hogy én pénzt adjak neked? Soha! Talán adtam volna máskülönben, de nem adok egyikőtöknek sem, mert meggyőződtem róla, hogy mocskos szemetek vagytok! Nem segítettetek nekem, sőt, még biztattátok is ellenem azt a rohadékot!

– Ha ilyen vagy, Arga, akkor figyelmeztetek, hogy ha nem adsz nekem pénzt, sok pénzt, legalább tízezret, akkor írok egy levelet annak a Lidzsmillának, amiből megtudja, hogy milyen lány vagy te! Leírok mindent, hogy hányszor szöktél, hogy kikkel hányszor kurválkodtál, megírom neki, hogy mikor kitől miket loptál, és hidd el, ha nem is tudok minden ügyedről, de nagyon sokat ismerek belőlük. És akkor rögvest nem kellesz majd a milliomos pótanyukádnak! Visszahoz ide az intézetbe rekordsebesen, úgy bizony! Jobban jársz, ha fizetsz!

– Nem fizetek. Úgysem írsz te semmit, írni sem tudsz, a nagybetűket is alig ismered, azt is két iksszel írnád, hogy „ő”! De ha mégis írsz levelet, annyi baj legyen! Lidzsmilla szerintem olvasatlanul a szemébe dobja, tehát hiába izzadsz majd minden sora fölött két napig. Te szerencsétlen idióta! Hát azt hiszed, Lidzsmilla még azt hiszi rólam, hogy szűz vagyok? Mit képzelsz te, mi?! Egészen pontosan tud mindent rólam, s amit mégsem, az nem is érdekli, de sejti még azokat is! Épp az imént húzott ki egy nagy szarból engem, de hogy miből, azt nem kötöm az orrotokra. Lidzsmilla pontosan tudja, miféle nő vagyok, hogy mi mindent élhettem át eddig. De annyi baj legyen, ha valaki nem hisz nekem, az írogasson csak nyugodtan, magasan ejtek rá! – és visszafordult a vízcsaphoz. – Piszkos kis zsaroló! – morogta.

Ekkor aztán bejött a nagylány, és mindenkinek mutogatta a kezét, amire vastagon rá volt tekerve a géz. Argára rá sem nézett, de elmondta, hogy tetanuszinjekciót kapott, nehogy vérmérgezést kapjon, elmesélte, hogy a toll majdnem átfúrta a kezét, mert a tenyerén a bőrt épp hogy csak át nem bökte, de lehetett látni arról felől a kék elszíneződést, mert a tollhegyről a tinta rákenődött a tenyér bőrének belső oldalára. A lányok ezt szörnyülködve hallgatták, de ezt kivételesen Arga sem bánta, mert tudta, így nagyobb a tekintélye, jobban félnek tőle. Igazság szerint nagyon szerette volna, ha már véget ér ez az éjszaka. Ilyen rosszul még sosem érezte magát az árvaházban.

Nekilátott a kőfelmosásnak. Már majdnem végzett vele, amikor odaért ahhoz a helyhez, ahol a nagylány állt az ágya mellett, és épp nagy hangon mesélte, hogy Arga mennyire erkölcstelen, mert nem tud tisztességesen verekedni.

– Hé, egy vértócsában állsz, nem baj? – figyelmeztette őt Arga.

– Na és, jogom van hozzá, az én vérem! – hangzott a hetyke válasz.

– Menj odébb, hogy felmossam!

– Majd odébb megyek, ha kedvem tartja. És nehogy előhúzd a tolladat, mert akkor esküszöm, hogy szétverem a fejedet egy sámlival!

– Jól van, akkor majd felmosod magad – vont vállat Arga, azzal lerakta a vödröt, és bebújt az ágyába.

Igen ám, de több sem kellett erre a nagylánynak, azonnal kiment a folyosóra, majd kisvártatva visszajött a nevelőnővel, aki így szólt:

– Azt mondtam, hogy mosd fel a követ!

– Fel is mostam, ahol ez a nagy debil hagyta – mutatott Arga a nagylányra.

– Hagytam én mindenütt, de azt mondta, hogy azt már mossam fel én magam!

– Nem igaz, látható, hogy miről van szó, ott a tócsában a lábnyomod!

– Engem nem érdekelnek a veszekedéseitek, de a követ azonnal mosd fel, Arga! – parancsolta a nevelőnő.

– Jó, de akkor maradjon is itt, hogy ne történhessen semmi újabb zűr – felelte engedelmesen Arga, azzal leszállt az ágyáról, és kezébe fogta újra a rongyot.

– Na látod, hogy úgyis te mosod fel a saját mocskodat! Ugye, hogy nekem lett igazam! – nevetett rá gúnyosan s egyben gyűlölködve a nagylány.

– Legyen neked, néha a hülyének is lehet szerencséje... – vágta rá Arga.

– Most mit vagy ilyen felvágós, amikor látom rajtad, hogy nem tetszik neked! De meg is érdemled a kezem miatt! Ugye, hogy nem tetszik, amikor dolgoznod kell? De legalább utoljára dolgozol, milliomosként már úgysem kell! Nem tetszik a meló, mi, kispofám?!

Arga még mindig nem válaszolt semmit.

– Na én mentem, de fejezd is be, amit elkezdted, Arga – mondta a nevelőnő, és megfordult.

Erre a nagylány belerúgott Arga cipőjébe, hogy az nekirepült a felmosóvödörnek, s annak a tartalma kiömlött a padlóra.

– Ej, de kár érte, most aztán törölheted fel még egyszer! – sajnálkozott nagy álszentül.

A zajra a nevelőnő is megfordult.

– Mi folyik itt?

– Felrúgta a vödröt – válaszolta nyugodtan Arga.

– Nem igaz, hazudik, nem is tehettem, mert túl messze állok. Csak rám fogja! – ellenkezett gyorsan a nagylány.

– Igaza van, túl messze áll.

– De úgy csinálta, hogy...

– Elegem van belőled, Arga, tessék már gyorsan feltakarítani, aztán legyen végre alvás!

– Tetszik? Nem tetszik?! Ugye, hogy nem tetszik! – vigyorgott Argára a nagylány.

S erre Arga úgy érezte, hogy mindjárt felrobban a dühtől. Maga sem tudta, hogy miként csinálta, jó négy méter választotta el a nagylánytól, aki e távolság miatt semmi rosszra nem számított, de Arga ezt egyetlen ugrással megtette, nekisodorta a lányt a falnak...

De ezt nem tudatosan tette. Nem emlékezett később a nagy ugrására. Egy darabig semmire nem emlékezett. Első tudatos emlékei azok voltak, hogy áll a fal előtt, a falnak háttal a nagylány, ő, Arga előtte áll, és szorítja annak a nyakát. De nem úgy, mint a horrorfilmekben, két marokkal, hanem úgy, hogy bal és jobb keze hüvelykujja egyaránt a nagylány gégéjén fekszik, azt tartja benyomva, oly erősen, hogy még egy icipici kis szorítás, és az óhatatlanul eltörik. És Arga ezt mondja a nagylánynak:

– Igazad van, nem tetszik! Elmondhatatlanul nem tetszik! Pokolian nem tetszik! Hihetetlenül nem tetszik! Mondhatnám, hogy kurvára és kibaszottul nem tetszik, de nem mondom, mert már úrinő vagyok, és azok nem beszélnek így! De te ugye tudod, hogy mennyire nem tetszik! Én azonban szavakba sem tudom önteni, hogy mennyire nem tetszik! De te sem tetszel barátocskám! Ezért most megöllek! Véged! Megfojtalak, betöröm a gigádat, itt fogsz fuldokolni törött torokkal, és neked véged, kampec, neked befellegzett, megdöglesz, mert gyűlölöm a mocskos szemeket, az olyanokat, mint te! Megöllek, kinyúvasztalak, megfojtalak, véged, meghalsz, mert kötekedtél velem! Velem pedig senki ne szemétkedjen büntetlenül! Most megöllek, most véged!

Arga úgy figyelte saját monológját, mint egy kívülálló. És közben hallotta, hogy mindenki ott tolong körülötte, és most bezzeg nem biztatják az egyik verekedő felet megölésre, sőt, ellenkezőleg, ilyeneket mondanak neki:

– Hé, Arga, az isten szerelmére, ne fojtsd meg, nehogy megöld, nem éri meg, gondold bele, akkor elítélnék gyilkosságért, hát kell az neked, amikor milliomos vagy és holnap már elmész innen, gondold csak bele, holnap már *hazamehetsz!* Ne öld meg, ne fojtsd meg, kegyelmezz meg neki!

És nem mertek a kezéhez nyúlni, hogy lefejtsék azt a nagylány nyakáról, mert féltek, hogy akkor még megszorítja azt egy icipicikét jobban, és akkor annak vége, és meghal.

És Arga még az igazgató hangját is meghallotta:

– Arga, ne csinálj örültséget!

Igen, ezt mondta az igazgató, holott a veszekedés kezdetén még nem is volt benn.

De Arga nem azért hagyta abba a fojtogatást, mert az igazgató is megszólalt, hanem mert hirtelen meghallotta, hogy az egyik lány kvarcórája tíz órát csipog. Pedig egészen biztos volt benne, hogy amikor a nagylány felrúgta a vödröt, akkor még nyolc óra sem volt. Ez pedig egészen elképesztette. Két óra hosszat itt állt, és monologizált a nagylánynak arról, hogy mennyire nem tetszik neki a viselkedése?! Két óra csak úgy kiesett az emlékezetéből?!

S hirtelen megérezte a bűzt is. Lenézett. A nagylány lába szárán vastag rétegben folyt végig a hasmenés, és nedves volt a lába köze. S amikor az arcába nézett, látta, halottsápadt, a szeme tühagyynyivé szűkült a rémülettől...

Arga abbahagyta a beszédet, csak ennyit mondott utoljára:

– Nem mosok fel, mert nem hagyják, hogy megcsináljam – azzal elengedte a lányt és hátralepett.

A nagylány abban a pillanatban összecsuklott a fal mellett, mint egy mosogatórongy, és öklendezni kezdett. Kijött minden a gyomrából, ami csak volt benne, Arga alig bírt elugrani a hányadéksugár elől.

– Te nem vagy ember... te nem vagy ember... – hallotta hátulról a nagylánytól, de csak suttogva.

– Mintha bizony te annyira az lennél... – volt kész a visszavágással Arga. És nem félt tőle, mert az még mindig a földön ücsörgött a saját piszkában, és remegett, mint a nyárfalevél.

– Most aztán megkapod a magadét, Arga, ekkora rendbontást...! – kezdte a nevelőnő, de az igazgató azonnal leállította.

– Csitt. Nem érdekel, hogy mi volt és hogy volt, de hagyd békén a lányt, úgyis mindegy, mert holnap elviszik! Ne problémázzunk feleslegesen! – és ezen a beszéden Arga nagyon meglepődött, mert az igazgató soha még az ő pártját nem fogta. Nem tudta, hogy a férfi a százezrét védelmezi.

– De hát nem tűrhetjük, hogy alig jön vissza, s máris... – kezdte megint a nevelőnő, de az igazgató megint nem hagyta, hogy befejezze.

– Arga már inkább csak vendégségben van nálunk, tehát nem jött vissza. Szerencsére. Különben is hajlamos vagyok úgy vélekedni, hogy nem ő kezdte. Hiszen a másik erősebb nála.

– Ez most nem úgy nézett ki... – jegyezte meg epésen a nevelőnő.

– Mindegy. Van még egy üres szobánk, egy kétágyas, tedd oda Argát éjjelre, és...

– De hát az a vendégtanárok szobája!

– Mindegy. Azt mondtam, hogy tedd oda!

– És ezzel a mocsokkal mi lesz?

– Takarítsák el a többiek. Végeztem – s az igazgató elment.

Este tízkor már azt hitték, vége a napnak és semmi váratlan nem történik – de tévedtek. Megjött ugyanis Dulga.

Dulga is árvaházi lány volt, akit Arga is ismert, mert a nagyobbak közül való volt. Nem mondható, hogy nagyon jól ismerte volna, nem voltak kiváló barátnők, annyira semmi esetre sem, mint Kirgivel, de mindenesetre rosszban sem voltak. Nem is egy hálóteremben aludtak. És most az történt, hogy mentek lefelé a lépcsőn, ő meg a nevelőnő, követték az igazgatót, aki előttük haladt, ugyanis a vendégtanárok szobája, mely szerencsére most üresen állt, földszinti volt. És alig értek le az előcsarnokba, azt látták, hogy a portásfülke előtt ott áll Dulga, a rémülettől reszketve, és ráadásul teljesen pucéran. És hangosan visítozik a portással, hogy azonnal adjon neki valami tisztességes ruhát! Holott nem lett volna muszáj meztelenül lennie, mert néhány ruhának csúfolt rongydarab ott hever előtte a földön, lyukas farmernadrág meg más efféle, olyasmi, amiben Kirgi jelent meg Dorán előtt még akkoriban. Tehát Dulga itt dobta le magáról a ruhákat.

– Mi folyik itt? – kérdezte szigorú hangan az igazgató.

S erre hosszas magyarázkodásra került sor, amit Arga is végighallgathatott, egyszerűen amiatt, mert a nevelőnő, aki őt kísérte, maga is megállt, kíváncsi lévén az eseményekre. Valóban példa nélküli az eset: Dulga előző nap szökött meg, és most nem a rendőrök hozták vissza, hanem visszajött – magától. Holott még az se fordult elő eddig, hogy akár több hónapos

szökés után visszajöjjen valaki az árvaházba, nemhogy már egyetlen nap után! És Dulga mégis visszajött.

És fogadkozott, hogy soha életében még egyszer nem szöki meg, mert odakint minden tele van örültekkel és szörnyekkel!

És elmondta, hogy két barátnőjével sétált a parkban, amikor ráadásul még alkonyat sem volt, épp csak hogy kezdett lemenni a Nap. És ekkor rájuk támadt egy huligánbanda, hatan voltak, és meg akarták őket erőszakolni. Ez kellemetlen, de hát történt már vele ilyesmi, kibírta volna. Hagyta volna magát, mert az még mindig jobb, mint a verés. Remélte, most nem lesz neki semmi baja, habár abból is kigyógyították már egy alkalommal. De ekkor megjelent egy őrült, egy bikaerős fazon, csak úgy előbukkant a pucér férfi a bokrok mögül, és megölte egymaga mind a hat vagányt! De ez még mind semmi, mert a pasi úgy ölte meg őket, hogy átváltozott farkassá, és elharapta azok kezét és nyakát! Aztán meg visszaváltozott emberré, és megfenyegette őt, hogy ha továbbra is afféle ruhákban lesz, mint a huligánok, akkor hamarosan végez ővele is! Természetesen azonnal elfutott, elfutott a két barátnője is, azok hazafutottak, ő meg egy darabig mindenféle kapualjakban reszketett, azon törte a fejét, hogy honnan szerezzen ruhákat, aztán eszébe jutott, hogy visszajön az intézetbe, egész úton rohant, és most itt van, de az isten szent nevére kéri, azonnal adjanak neki normális ruhát, ezeket a vacakokat pedig égessék el, soha többé magára nem veszi egyiket sem! De ez még nem is minden, mert most nem hajlandó lefeküdni sem addig, amíg a haját is rendbe nem rakja, mert többé nem hord piros túskehajat, azonnal lemossa magáról a festékes ragacsot, és ígéri, hogy többé nem szöki el, de azonnal adjanak neki ruhát! Adjanak, mert másképp megöli őt a farkasember. Hiszen megmondta...

Természetesen sem az igazgató, sem a nevelőnő, sem a portás nem hitte egy szavát sem. Pontosabban, addig még egészen hihető volt az eset, hogy valakik meg akarták erőszakolni a lányt... ez végül is annyira gyakori volt az intézeti leányszökevényekkel, hogy szinte normálisnak tekinthető. Hanem amit utána mesélt...?

Egyedül Arga arca vált nagyon figyelmesé. És ő bizony Dulga minden szavát elhitte. Ő egészen mást csodált. Azt, hogy a farkasember nem ölte meg a három lányt is. Hiszen a farkasemberek velejéig gonoszak!

De azért hitt Dulgának. Csak éppen az ő véleményét senki nem kérdezte.

S így szólt az igazgató:

– Fejezzük be végre a napot, már úgyis rég túlórázom! De az biztos, hogy haza nem megyek, amíg Argát el nem viszik innen! Intézzük el először az ő ügyét! Arga, itt van jobbra a szobád ma estére...

– Köszí, tudom magamtól is, melyik a vendégtanárok szobája, itt telt az egész gyermekkorom ebben a rohadt kuplerájban!

– Hálásabb is lehetnél, de mindegy. Idefigyelj, rendeljek őrzt az ajtód elé, vagy megígéred, hogy nem szöksz meg legalább ma este?

– Még reggel sem. Mondtam már. Bolond lennék, nem futok el Lidzsmilla elől, hiszen ő lesz az anyám! Mi a búbanatos francnak fussak el egy milliomos anyuka elől?! Nyugodt lehetsz dirikém, most az egyszer szuperjó leszek. Csak hagyjatok már békén a takarítással meg ilyesmikkel, hadd aludjak végre! És nem kell felkelteni a reggelire sem, akkor szóljatok, ha már itt van értem Lidzsmilla, nektek is úgy lesz a legjobb!

– Ebben egyetértünk. Akkor menj be, én meg majd meglátom, hogy mit tehetek, hogy ne legyen több baj. Kérsz egy nyugtató injekciót? – kérdezte Dulgát.

– Ruhát kérek! Ruhát, ruhát, azonnal! – kiabálta a szerencsétlen lány, hogy Arga akkor is hallotta volna, ha a szobája nem közvetlenül az előcsarnokból nyílik. – Értsétek meg, kellemtelen volt már a hat erőszakoskodó is, félttem tőlük, de az még semmi, nulla, hanem a megmentés, az volt igazán borzalmas! Komolyan mondom, inkább ne mentett volna meg, hagyta volna, hogy megerőszkoljanak mind a hatan, elől-hátul, most sokkal jobban érezném magamat! Borzalmas volt! Ruhát kérek! Ruhát!

– Jó, adj neki ruhát! Úgysem lehet itt pucéran – intett az igazgató a nevelőnőnek.

– És a rongyaival mi legyen?

– Dobd a kukába, úgyis utálok ezeket a vackokat, s most a tulajdonos engedélyével tesszük, tehát nem sértjük meg a személyiségi jogait, szerencsére! – vigyorgott. – Na és most, hogy ezt elintéztük, figyelj rám Dulga! Egy szavadat sem hiszem, de nem is érdekel, elegendem van a napból! Menj fel és aludj, és...

– Előbb még a hajamat kell elintéznem!

– Intézd akkor el. De aztán kuss legyen és alvás!

– De higgye el kérem, hogy egy farkasember volt, aki...

– Hagyj a bolondériáddal, nem érdekel úgysem!

– Én hiszek neked! – kiáltotta Arga a vendégszoba ajtajából. Erre Dulga hálás pillantást vetett felé, de továbbra is az igazgatót akarta meggyőzni, az azonban elzavarta. S így aztán Arga lefeküdt.

De nem sokáig alhatott. Egy óra múlva ugyanis motozást hallott az ajtó felől. S amikor villanyt gyújtott, Dulgát látta ott.

– Ne haragudj Arga, de azt mondtad, hogy hiszel nekem...

– Igen, na és?

– A többiek sem hisznek nekem a hálóteremben...

– Bolond voltál, mi a nyavalyának mondtad el nekik?

– Igen, bolond voltam, de te ugye valóban hiszel nekem?

– Igen.

– Miért hiszel nekem?

– Mert tudd meg, hogy már én is láttam farkasembert. Sőt, engem meg is támadott!

– Iszonyú lehetett! Hogyan élted túl?

– Úgy, hogy az utolsó pillanatban meggondolta magát. De mit akarsz most tőlem?

– Hát a többiek gúnyolnak, és nem hagynak aludni, állandóan csak ugatnak meg morognak, farkast játszanak, vonyítanak... mondd, nem aludhatnék nálad? Hiszen van itt még egy üres ágy...

Arga nagyot sóhajtott. Úgy látszik, még legutolsó éjjelét sem töltheti az árvaházban külön szobában, egyedül, nyugodtan aludva.

– Gyere! – intett az üres ágy felé. Majd hozzátette:

– De ha horkolsz, én is morogni fogok rád...

* * *

Azután, hogy megölte az erőszakoskodókat, Kamtarnak egyáltalán nem vette még hazafelé az utat. Határozott döntésre jutott: rákényszeríti Doránt az ötlete megvalósítására. Úgy vélte ugyanis, az idő nem neki, Kamtarnaknak dolgozik. Dorán határozottan a lidércekkel rokon-szenvezik, amit különben már a *Lidércgyermek* című regénye is tanúsít. Igaz, mutatkoznak jelei nála holmi méltányosságnak, amit a farkasemberek iránt érez, de ez semmiképp sem olyan fokú, hogy háttérbe szorítsa a lidércszimpátiáját. Ami különben jogos is, mert Kamtarnak maga is kedvelte bizonyos mértékig a lidérceket. Ettől persze még evett belőlük, amikor ideje volt meghosszabbítania az életét. Ez természetes. Úgy vélte, attól, hogy zsákmányai, még kedvelheti őket. Semmiképp sem kívánta például a kipusztulásukat. Kamtarnak úgy gondolta, a farkas is kedveli a maga módján a nyulat. És semmiképp sem óhajtja a nyulak kipusztulását. Ez – vélte – a legfőbb bizonyíték rá, hogy ők a farkasemberek az erősebbek: a nyúl minden bizonnyal hön óhajtja az összes farkas kipusztulását, amint a lidércek is szeretnék a farkasemberek kipusztulását.

De Kamtarnak azért nem csak farkas volt, de ember is, sőt, elsősorban ember. Nagyon pontosan tudta, hogy a legtöbben, s így Dorán is, ilyen esetben nem a farkasoknak drukkol, hanem a nyulaknak. Főleg, ha az a nyuszi olyan csinos, mint Lidzsmilla. Márpedig Lidzsmilla igazán csinos, miért is ne lenne az, minden lidérc szép, a lidércfiúk és lidérc lányok is, hiszen teljesen tetszőleges alakot magukra ölthetnek. Amennyire Kamtarnak tudta, bár ebben nem volt teljesen biztos, egyedül az ősi lidércformát illetően nem voltak képesek a lidércfiúk lányokká és a lányok fiúvá változni. Azt nem csinálták meg, biztos megtehették volna, de nem érdekelte őket. Ami az emberi alakot illeti, akármelyik lidérc lehet fiú is meg lány is. Tehát bőséges a választékuk a szép női vagy férfi testeket illetően, minek legyenek tehát csúnyák?

Lidzsmilla szép. Mindig szép, de amikor Doránhoz ment, biztos hogy apait-anyait beleadott. Kamtarnak még azt is sejtette, hogy megpróbál Dorán érzelmeire hatni. Megteheti Lidzsmilla, mert Kamtarnak tudta róla, hogy a lidércnőnek van egy gyermeke is. Lidzsmilla ugyan soha be nem mutatta neki, de Kamtarnak kiszimatolta, hogy többször is magával vitte a gyereket Lidzsmilla a táskájában. Ezt Kamtarnak nem bánta. Egyelőre nem támadta meg őket, mert minek, ráér még ezzel, a lidércgyermek lassan cseperednek, negyven-ötven év múlva is kicsi lesz még az, és akkor majd jól jön az élete meghosszabbításához. Minek egye meg most, ha később is lehet? Akkor hasznosabb lesz. Ő Kamtarnak tartaléka, mondhatni, éléskamrája. Lidércbefőtje.

De jobb volna, ha nem kellene bánatot okoznia Lidzsmillának. Mert nem hazudott Doránnak: valóban kedvelte és tisztelte a lidércnőt. A legtöbb lidérc henye, kényeskedő életet él, semmit nem dolgozik csak szórakozik, de Lidzsmilla bezzeg más: nemcsak mert maga is rájött Dorán különleges képességeire, de azért is, mert testtervező. Nem hagyja elkallódni a lidércek különleges képességeit, szorgosan kísérletezik új formákkal... igen, egy ilyen nőt becsülni lehet!

Akkor pedig nincs más megoldás, és rá kell kényszeríteni Doránt, hogy megvalósítsa azt, amit ő, Kamtarnak kitalált! Már Lidzsmilla érdekében is. Leginkább persze a farkasemberek érdekében. Mert veszélyes ügy az, ha Lidzsmilla egyre csak mutogatja a gyermekét Doránnak, hogy „jaj Dorán isten, hát nézd meg azok a gonosz farkasemberek ilyen helyes kis csemetéket zabálnak”. Ezt nem lehet megengedni.

Azt természetesen nem teheti meg, hogy megöli Lidzsmillát vagy a gyermekét. Vagy mindkettőt. Éppenséggel elkaphatná őket, de akkor Dorán azonnal iszonyatosan megharagudna. Van azonban más megoldás is.

Ezért aztán, amikor úgy ítélte meg, hogy már elég későre jár az idő, elindult az árvaház felé. Elrabolja Argát, de nem bántja. Legalábbis, ha nem lesz muszáj. És megtelefonálja Doránnak, hogy akkor kapja csak vissza a lányt, ha megírja, vagy legalábbis „megihli” a génátalakító gépet.

Ha az meglesz, valóban elengedi Argát. Ő, Kamtarnak becsületes. De valamit valamiért. A farkasembereknek is joguk van az élethez, amint joga van ehhez az igazi farkasoknak is, a hiénáknak is, minden élőlénynek!

Még mindig a „munkaruhájában” volt. Elsétált az árvaházig. Ez ugyan jó egy órájába tellett, de nem zavartatta magát ettől. Nem akart taxiba ülni, jobb ha nem emlékeznek rá, hogy kiket vittek az árvaház közelébe.

Szerencsére nem védte holmi kamera a bejáratot. Ugyan kinek jutna eszébe betörni egy árvaházba? Mit vihetne innen el? A rácsok itt csak a gyerekek kiszökését, és nem mások behatolását voltak hivatva megakadályozni. És még a szökést sem akadályozták meg mindig sikeresen... pedig az udvarról nem is vezetett az utcára kijárat, az egész udvar egy merő ráccsal volt körbekerítve, s az árvaházba csak egy, a kőfalba épített ajtón át lehetett bejutni. Olyan volt az egész, mint egy börtön.

Odalépett a kapuhoz, és becsöngetett. A portás már jött is.

– Ki az? – kérdezte belülről.

– Rendőrség. Találtunk egy amnéziás gyermeket, átmenetileg a maguk gondjaira bízuk – felelte Kamtarnak.

A portás gyanútlanul ajtót nyitott. Valóban, az efféle átmeneti gyermekmegőrzés is a dolgaik közé tartozott.

Alig nyílt a bejárat, Kamtarnak máris belökte, belépett, becsapta maga után az ajtót, azzal már villant is a kése, és tövig elvágta a portás nyakát. És bár a portás igazán ártatlan volt, de Kamtarnak nem érzett lelkiismeretfurdalást. Neki volt egy célja, Arga elrablása, s akció közben nincs helye a szánalomnak és egyéb érzelmeknek. Nincs helye, mert ha mégis helyt ad neki, azzal az akció sikerét kockáztatja. Különb is, sok ezer éves életkora alatt annyi sok embert látott meghalni Kamtarnak, hogy úgy vélte, néhánnyal több vagy kevesebb igazán nem számít. A portásnak meg kellett halnia, mert ha életben marad, még riaszthat valakit, akár a rendőrséget, akár a gyerekeket, és mindegyik veszélyeztethette volna Kamtarnak terveit.

És Kamtarnak máris ment tovább. Épp csak levette a köpenyét, mert biztos, ami biztos, hátha át kell alakulnia... A köpenyét egyszerűen a portásfülke papírkosarába rejtette. A cipőjét pedig ez elé állította.

Terve egyszerű volt: legelőször is végigjárja az árvaház folyosóit, s ahol nevelőket, ügyeleteseket lát, azokat megöli. Azért öli meg, mert biztos, ami biztos. Ha a csizák sem szoktak kockáztatni, akkor ő Kamtarnak miért is tegye?

Amint ezzel megvan, sorra járja az alvótermeket, és kiszimatolja, melyik ágyban alszik Arga. Ha kiszimatolta, gyorsan begöngyöli a lepedőbe, összecsomagolja, hogy mozdulni se tudjon, természetesen a száját is betömi – az efféle embertartósításban nagy gyakorlata volt Kamtarnaknak, amikor még felderítőtevékenységet folytatott a barbárság korában. Különb nemcsak akkoriban: Kamtarnak képzett tengerészgyalogos volt, ráadásul csak úgy magánszorgalomból jónéhány önvédelmi stílusban is komoly gyakorlatot szerzett.

Ha aztán már a foglya Arga, akkor elviszi a portásfülkéhez, ott parkol az intézet mikrobusza, amivel a gyerekeket el szokták vinni alkalmanként színházba vagy máshová, ebbe belerakja

Argát, majd kinyitja a nagykaput, és kihajt vele. Később természetesen megszabadul a mikrobusztól, várja őt a saját autója a város szélén...

Még az sem érdekes, ha Arga becsomagolására felébred a többi gyerek. Vagy megöli azokat is, vagy nem. Talán nem lesz muszáj, mert úgysem mernek közbeavatkozni, és úgysem ismerik őt.

Mindenesetre első a nevelők likvidálása. Emiatt elindult felfelé az első és második emeletekre. Sorra végez minden ügyeletessel, azután felülről lefelé haladva végigvizsgál minden alvótermet. Ezt így kell csinálni, mert így logikus. Így nevelő sem maradhat élve, és termet sem hagyhat ki tévedésből vagy a kapkodás miatt. Nem szabad hamarinak lenni, a sietség rossz tanácsadó! Módszeresen kell eljárni, mintegy tudományos alapossággal. Hidegvérűen.

Elhaladt a vendégszoba ajtaja előtt is, de oda nem nézett be. S bár orrát tágra nyitotta, de nem érezte meg Arga szagát, mert az összekeveredett az odabent alvó Dulga és a portás vérének szagával. Ez most tehát megmentette Argát. S így Kamtarnak, nem is sejtve, máris milyen közelre jutott Argához, felment az emeletre.

Kamtarnak terve tulajdonképpen tökéletes volt, csak egyetlen apróságon hiúsult meg. Ezt az apróságot pedig nem a véletlen okozta, hanem szándékos emberi akarat. Az, aki meghíúsította Kamtarnak terveit, nem volt más, mint ő maga, Kamtarnak.

Az okozta a kudarcot, hogy olyan igen alaposan ráijesztett még a parkban Dulgára. A leány ugyanis csaknem beleőrült a rémületbe, és egyfolytában azon gondolkodott még az ágyban fekve elalvás előtt is, hogy jaj, csak nehogy még egyszer találkozzék farkasemberrel, de ha mégis, akkor nehogy valamiképpen a csövesekhez, vagányokhoz, huligánokhoz, egyéb bandák tagjaihoz hasonlítson, mert akkor neki vége! Akkor őt is megöli a szörnyeteg.

Rendkívül komoly elhatározás ébredt benne, hogy ezentúl nemcsak szakít korábbi életvitelével, de kifejezett úrinő lesz, leginkább természetesen az öltözködését illetően, de egyébként is. Ezentúl nagyon komolyan fog figyelni az órákon, sőt, annyira jó diák lesz, hogy még a leckéit is megcsinálja, nem lesz olyan házi feladat amit meg ne oldana, sőt, talán még a szorgalmi feladatokat is megcsinálja! És egy kortyot sem iszik, teljesen absztinens lesz, soha egy korty piát el nem fogyaszt, mert ha megteszi, részegségében talán valami szeges dzsekit vagy más rongyot ölt magára, és az az életébe kerülhet.

Mire ágyba került, már rendbeszedte a haját, ott volt az ágya mellett az intézeti ruha is, így aránylag nyugodtan szenderedett el. Csakhogy egy óra múlva ijedten felébredt. Álmában ugyanis újra a mutogatós farkasemberrel találkozott. A parkban sétált megint, szépen süttött a nap, ő levette a ruháit és lefeküdt napozni, de előbukkant a farkasember és így szólt rá:

– Csatornatöltelék vagy, mert látom, hogy tetoválva van a hasad! – azzal ráugrott, marcangolni kezdte...

Sikítva ébredt fel. Nem sikoltott nagyot, de arra elegendőt, hogy Arga felriadjon.

– Mi van már, az istenit...

– Ne haragudj, rosszat álmodtam, tudod, a farkasemberről... – rebegette szegény Dulga, még mindig reszketve a félelemtől. És azt már el sem mondta Argának, hogy bizony csurom víz az ágya, de nem ám az izzadságtól, hanem mert bepisilt. Pedig soha életében még nem pisilt be álmában, ő nem volt olyan gyerek, bár természetesen nem egy árvaházi csemetéről tudott, akik rendszeresen ágyba vizeltek. Ezeket aztán a többiek kegyetlenül ki szokták gúnyolni. Ő maga

is megtette nemegyszer. Most iszonyúan szégyenkezett. És megnézte az óráját is: háromnegyed kettő volt. Alig aludt tehát valamit.

– Nyugi, ide biztos nem jön, és különben is van már rendes ruhád... – morogta Arga, azzal visszazenderült. És arra gondolt félálomában, voltak már cifra napjai az árvaházban, de ez a legutolsó, ez igazán rekordot dönt.

Nem is sejtette pedig, hogy hátra van még a legcifrább része.

Azt Dulga is tudta, hogy ide az árvaházba nem jön a farkasember. Minek is jönne, itt nincsenek huligánok meg egyéb csöcselék. Itt nincs mire vadásznia.

Igen ám, de nagyon idegesítette a rémálma. Valóban volt ugyanis tetoválás a hasán, s bár nem nagyon voltak tapasztalatai azt illetően, hogy milyenek is az úrinők, de amennyire tudta, azok nincsenek tetoválva. Főleg nem olyasmivel, ami neki van odalent. Mert igaz, hogy csak egyetlen helyen lett megtetoválva, de az valóban a hasa alja. Nem is akármilyen pompázik ott: egy ló, óriási fasszal, a fasz Dulga hüvelyé felé mutat, csepeg belőle az ondó, és ez van a kép köré írva: „Gecitartály”.

Nem Dulga ötlete volt, hogy ezt tetoválja oda. Amikor egy korábbi szökése során egy stricinek kurvázkodott, akkor a strici mondta, hogy ez az eszébe jutott, és bebizonyítja-e Dulga a bátorságát, hogy hagyja magára tetoválni? És Dulga akkor úgy gondolta, a hősiessége bizonyítéka, ha elviseli a fájdalmat. És tetszett is neki az ötlet, hogy ilyesmit tetoválnak rá, mert tudta, hogy más nő ezt nem hagyná. Ő tehát ezáltal különleges lesz, ezzel is megmutatja, mennyire semmibe veszi a társadalom előírásait!

Most már egyáltalán nem tetszett neki annyira a dolog. Sőt, sehogyan sem tetszett! De az még hagyján lett volna, ha nem tetszik, ám egyenesen életveszélyesnek tartotta. Hiszen való igaz, így soha többé egyetlen strandra sem fekket ki bikiniben napozni, mert mindenki látja a tetoválását. Mindenki megveti majd őt, nem tartják úrinőnek! De még ez is hagyján, mert mi van, ha egy farkasember pillantja meg így? Most tehát Dulga úgy érezte, a strici, amikor megtetoválta, egyenesen megölte őt. Úgy érezte, rémálma nagyon is valós veszélyre figyelmezteti.

Igen ám, csak volt egy nagy baj a tetoválással: az ugyanis, hogy a tetoválást nemigen lehet eltávolítani. Az nagyon mélyen van ám az ember bőrében!

Mindenesetre Dulga hallott olyasmiről, hogy nem csekély szenvedés árán, forró citromlével és ecettel, meg sós bedörzsöléssel éppenséggel el lehet távolítani a tetoválást, bár csúnya hegek maradnak a nyomában. El volt szánva rá, hogy megteszi. Az még mindig jobb, mint ha rajta marad.

Tudta, hogy a portán mindig van egy kevés só, tudta azt is, hogy ilyenkor ráadásul a konyhát sem ellenőrzik, ott is lelhet sót, még ecetet is. Megpróbálkozik vele, legalább egy részét távolítsa el ennek még ma este. Úgysem tud aludni. Meg különben sincs hol aludnia, egy merő pisi az ágya, vagyis jól teszi, ha ki is mossa az ágyneműjét! Vagy legalábbis kiöblíti és kicentrifugázza. Nem hiányzik neki, hogy ne csak a farkasember miatt gúnyolják a többiek, de még a bepisülésért is. Különben is, hogy nézne a szemébe azoknak a lányoknak, akiket ő maga gúnyolt ki emiatt nem is egyszer...?

Fogta tehát az ágyneműt, és kilépett a folyosóra.

Ha balra néz a portásfülke felé, bizonyára azonnal észreveszi, hogy baj van. De hát nem nézett balra. Talán mert még nagyon álmos volt. Elment egészen a folyosó végéig, mert ott, a lépcsőnél nyílt a fürdőszoba. Mármint az egyik, mert volt abból minden emeleten.

A lépcső az emeletre nem egyenes vonalban vezetett fel, hanem kanyarodva, pontosabban derékszögben megtörve, s a fürdőszoba épp e „kanyar”, e derékszögű lépcsőtörés alatt nyílt. Dulgának tehát meg kellett kerülnie a lépcsőt, hogy mögé menjen.

Oda is ment, s itt aztán megtorpant. A fürdőszoba ajtaja előtt egy nagy, vörös tócsát látott.

Más esetben talán nem gondol semmi rosszra, inkább csak olyasmire, hogy valaki kiöntött egy adag piros festéket, például vörös hajlakkot, körömlakkot vagy egyebeket, esetleg eltört egy üveg málnaszörp – de tekintettel a parkbeli élményeire, azonnal ez jutott az eszébe: – Ez vér!

A szája elé kapta a kezét, hogy ne sikítson. És csak ezután igyekezett nyugtatgatni magát, hogy ez természetesen nem lehet vér. Ugyan már, hogy is lehetne vér. A farkasember nem jön be ide, nem jön az árvaházba, minek is jönne, és különben is...

– Hát persze, hogy nem vér! Nem, nem, nem az – rebegte idegesen. – Természetesen nem lehet vér! Nem az! Hiszen nincs hulla. Vér csak hullából jöhet, vagy legalábbis sebesültből. Persze, hogy nem vér! Hiszen sem hulla, sem sebesült. Ugyan már, tisztára idegbajos lettem, mindenütt rémeket látok, képzelődöm, ez itt természetesen nem lehet vér, nem, nem az...

De akkor sem mert belelépni a tócsába, sőt, a fürdőszobába benyitni sem. Ehelyett úgy gondolta, kimossa ő azt a lepedőt és paplanhuzatot a vécében is. Annak szerencsére külön bejárata van. Ott nyílik a fürdőszoba mellett.

Óvatosan igyekezett megkerülni a gyanús tócsát, oldalazva, hogy elférjen a lépcsősor ferde teteje alatt, s a vécéajtóhoz férjen, anélkül, hogy belelépne a vörös tócsába, mert attól mégiscsak borzadt. És sikerült is odaérnie minden baj nélkül. Felemelte a kezét, hogy a kilincsre tegye – s ekkor észrevette, hogy a kézfején vörös pötty van. Egészen olyan, mint egy vércsepp! A színe mindenesetre gyanúsán hasonlít a tócsát okozó folyadék színéhez. Rémülten kapta a kezét a szája elé, hogy ne sikítson. *Ez meg hogy lehet?* – és ijedten pillantott körbe. Nézett jobbra, nézett balra, sehol semmi – s ekkor valami váratlan meleget érzett az arcán. Mintha folya rajta valami...

Mielőtt meggondolta volna, hogy mit tesz, felpillantott, s ekkor aztán igazán beléhasított a rémület! Odafele a lépcsőn ott állt az egyik nevelőnő, nagy darab, kövér asszonyság, de csak részben áll: neki volt esze a korlátnak, lábai lottyadtak, a teste súlyát a korlát tartja, két keze lelóg róla a külső oldalon, a nő torka átvágva, vagy – Dulga rögtön erre gondolt – *átharapva*. Bal keze egy merő vörösség, ezen folyt le a torkából kiömlő vér, s még most is cseppen időnként egy-egy csepp vér a mutatóujjáról lefelé. Most is, míg Dulga nézte, lepottyant egy vércsepp. S mert Dulga szája kiáltásra nyílt, e csepp vér egyenesen Dulga szájába esett.

Dulga azonmód összegörnyedt, hányni kezdett, és észre sem vette, de megint bepisilt, bár ezúttal sok nem jött ki belőle, de ez a pizsamájába. És ledobta a lepedőt, ágyneműt, mindent, annyi esze sem volt hirtelen, hogy ezekbe törölje meg az arcát, a pizsama ujjával simított végig orcáján, szaladni kezdett, vissza a szobájába, és sikított, sikított eszeveszetten. És rohanásában a portásfülke felé haladt, s észrevette, hogy valami nagyon furcsa van ott, mert a portás fekszik, de úgy, hogy a két lába kilóg az ajtón át a folyosóra, és meg sem nézte, de tudta, hogy ő is halott, vége, megölte valaki, és egészen biztos, hogy a vérfarkas...!

Nem nézett be hozzá, beugrott a szobájába, villanyt gyújtott, bezárta az ajtót, és azonnal ébrenlétre rángatta Argát.

– Gyere gyorsan, gyere hallod, meneküljünk, itt a farkasember...!

– Na most már aztán hagyj békén a hülyeségeddel, az istenit, aludni akarok, jogom van hozzá, hallod-e... – bosszúskodott Arga, de Dulga olyat rántott a karján, hogy kizuhant az ágyból. Erre felugrott, hogy megüsse Dulgát, de látta annak rémült arcát, sőt látott rajta még egy-két elmaszatolódott piros foltot is, erre megtorpant...

– Megölte a portást és egy nevelőnőt, mindenkit ki akar irtani...! És nekem még megvan a tetoválásom...! – nyöszörögte Dulga, halálra vált arccal, suttogva.

És úgy nézett, hogy Arga nem hitte, hogy nincs valami valóságalapja annak, amit Dulga mond. Bár azt nem értette, mi köze van ennek Dulga tetoválásához (amit különben ő is ismert, mert látta zuhanyozás közben már rajta). Mindazonáltal most nem kezdett el kérdezősködni, ehelyett így szólt:

– Te állat, ha valóban itt a farkasember, akkor a fásznak kellett sikoltoznod, ezzel elárultad, hogy észrevetted...! – azzal óvatosan résnyire nyitotta az ajtót, és kikukucskált rajta.

Ő most jól körülnézett, nem úgy, mint korábban Dulga. És rögvest feltűnt neki a portás-fülkéből kilógó két láb.

Ugyanakkor nem hitt még abban, hogy itt egy farkasember. Nem akarta ezt elhinni. Inkább arra gondolt, hogy rosszul lett a portás, vagy leitta magát, vagy egyszerűen lefeküdt aludni. Kilépett a folyosóra, és odasietett. Ez hamar ment, nem volt tőle tíz lépésre sem. Benézett a fülkébe. És azonnal meglátta a félrefittyedt fejet, a tengernyi vért...

Megfordult, hogy szóljon Dulgának, de nem kellett visszamennie, mert egyenesen bele-
ütkezött, a lány ugyanis ott állt közvetlenül mögötte. Arga egyenesen beleverte az orrát Dulga állába.

– Ne haragudj, nem mertem egyedül maradni... – rebegte Dulga.

– Ennek késsel vágták el a torkát, ez nem harapás – suttogta Arga.

– Akkor is ő volt az, a parkban sem mindegyiknek harapta el...

– Mindegy. Nem tudom, hogy mi folyik itt, de húzzunk a picsába sürgősen! – mondta gyorsan Arga, aki nem sokkal kevésbé volt rémült, mint Dulga. Pillanatnyilag a legkevésbé sem törődött a szép beszéddel. Egyelőre az életével törődött.

Szavai mindazonáltal tetszettek Dulgának. Éppoly sebesen kezdett el bólogatni, mint a parkban Kamtarnaknak. És csak jó sok fejrázás után szaladt ki belőle a kérdés:

– Hogyan?

Arga, ahogy Dulga arcába nézett, látta, hogy a lányt az örület kerülgeti. Egyáltalán nincs magánál. Még a legkézenfekvőbb megoldás sem jut az eszébe.

– Természetesen az ajtón keresztül – mondta, azzal megpróbálta kinyitni. Csakhogy zárva volt. Persze, hogy zárva volt, Kamtarnak előrelátóan bezárta maga mögött a portás kulcsával, nehogy Arga netán kiszökhessen az árvaházból. Kamtarnak profinak tartotta magát, aki nem bízta a dolgokat a véletlenre.

Természetesen a kulcsot is hiába kereste a fülkében Arga, nem találta, nem is találhatta, mert azt Kamtarnak magával vitte, és egyszerűen lerakta a lépcső egy fordulójában. Sokáig nem kereshette a kulcsokat Arga, mert Dulga így kiáltott fel:

– Ott, ott! – azzal ujjával a lépcső felé mutatott, és csak sikoltozott eszeveszetten.

S amikor Arga odanézett, meglátta Kamtarnakot, teljes pucérságába öltözötten, épp úgy volt tehát minden, amint azt Dulga mesélte a parkbeli eseményekről. Egyetlen ruhadarabja a férfinak a jobb kezében tartott véres kés volt, ha ugyan ezt ruhának lehet nevezni.

És nagyon gyorsan jött. Futott. És az egy szál késbe öltözött férfi ezt kiáltotta nekik:

– Ne ijedj meg, Arga, nem akarlak bántani!

Igen ám, de Kamtarnak megjelenése semmiképp sem volt alkalmas arra, hogy meg ne ijedjen tőle egy tinédzser lány. Egy százhusz kilós pucér férfi felbukkanása már önmagában ijesztő lehet bárki tizenéves számára, de azt talán még elviselte volna Arga, ha csak egy meztelen férfi jön, egy mutogatós, és mutogatja neki, vagy akár meg is erőszakolja. De az a véres kés a kezében semmi jóval nem biztatta! Ő természetesen nem tudhatta, hogy Kamtarnak csak el akarja rabolni. És magában elátkozta Dulgát. Rögvest átlátta ugyanis, hogy ez az örült mutogatós – akár farkasember, akár nem – amiatt sietett le ilyen vágóban az emeletről, mert idelent Dulga sikított. Nyilván úgy lehetett, hogy odafent kereste őt az alvótermekben, s csak amiatt nem találta, mert idelent kapott szállást. Ha Dulga nem sikolt, simán megléphetek volna. Még a bezárt ajtó ellenére is. Arga legalább háromféle módot tudott ennek elérésére, mert ő szökött már meg például úgy is, mint még senki: a csatornahálózaton keresztül. Sajnos azonban a csatornanyílás most nagyon messze volt! Hová is menekülhetne most, hiszen az előtérből nyílik az összes ajtó, a kijáratot kivéve, de a kijárat zárva, az előtér pedig a pucér férfi felé van...

Hirtelen beugrott a portásfülkébe, felemelte a széket, és bezúzta vele az udvarra néző ablakot. Ezután kidobta a széket a folyosóra, megragadta Dulga kezét, az ablak felé rántotta, s elkiáltotta magát:

– Ugrás!

És ugrottak. Nem is kellett nagyot ugraniuk.

Amint az udvarra érkeztek, futásnak eredtek, csak úgy vaktában. Mögöttük dobbanás jelezte, hogy a mutogatós is kiugrott az udvarra. A lányok rohantak, egyenesen a gazdasági udvar felé. Arra volt a szénraktár a kazánház mellett. Oda most berohant Dulga és Arga... igen ám, de rájöttek, hogy csapdába kerültek. Innen sehová sem lehet menni!

Mást nem tehettek, nekikezdtek, hogy felmásszanak a nagy halom szén tetejére. Sok tonna szén volt ott, mert nagy volt az árvaház, kellett a sok szén, bár állandóan napirenden volt, hogy átalakítják a fűtőrendszert gázüzeműre. De sosem volt erre elég pénz...

Mire felküzdötték magukat a szénhalom tetejére, megjelent alattuk Kamtarnak. Ő is megpróbált feljutni, de nehezebben ment neki, mint a lányoknak, mert ő maga is nehezebb volt, és gyakran visszacsúszott. Odafent Dulga még egyre sikoltozott, de közben állandóan hajigálta is Kamtarnakot széndarabokkal. Arga ezt nem tette, ő tudta, hogy ez nem sokat használna, ehelyett a menekülés útját kereste. S végül, épp akkor, amikor Dulga minden eddiginél nagyobb sikított, meg is találta.

– Már megint farkas! – kiáltotta Dulga. Arga lenézett, s meglátta, hogy odalent valóban nem a mutogatós áll már, hanem egy óriási farkas, aki egyetlen hatalmas ugrással majdnem felért a szénhalom tetejére. Kamtarnak úgy gondolhatta, négy lábon tán könnyebb a mászás, mint két lábon.

Nem kétséges, hogy elérte volna a célját, csak hogy ekkor már Arga megtalálta a falon a tűzcsapot. Az üvegét betörte a kezével, kirántotta a tűzoltófecskendőt, megnyitotta a vizet...

Egyetlen baj volt csak vele, hogy a tömlő rendkívül hosszú volt, és így amikor vízzel telítődött, kitekeredett. De véletlenül épp úgy, hogy a kitekeredő tömlő egyenesen a farkasnak ütődött, pokoli erővel, mert a tűzcsapokban nagy a víz nyomása. Az ütés Kamtarnakot lesodorta a szénhalomról. Egészen a bejáratig lódította.

– Futás! – kiáltotta Arga, azzal Dulga kezét megrántva leugrott a halomról, és a nagy fészer ablakához szaladt. A közelben volt egy kézi tűzoltókészülék. Ezt felemelte, bezúzta vele az ablakot, majd igyekezett kimászni rajta. Ez végül sikerült is neki. Nyomában mászott Dulga. Amint kijutott, máris követte Argát, aki visszafelé szaladt, a portásfülke irányába. Dulga nem tudta, hogy ott mit akar Arga, de követte. Nem mert egyedül maradni. Egyébként sem, de pláne nem most!

Kiderült, hogy Arga nagyon is tudja, mit akar. Annyira tudta, hogy a tűzoltókészüléket sem tette le, cipelte inkább magával futás közben. S amikor a fülke elé ért, nem ment be, hanem az attól nem messze álló mikrobuszt kerülte meg, majd felemelte a tűzoltókészüléket, és teljes erőből belevágta annak elülső szélvédőjébe. Majd felpattant egyetlen jókora ugrással a motorháztetőre, belevetette magát az üvegcserepektől tarkálló vezetőülésbe, szólt Dulgának, hogy jöjjön ő is, és Dulga valóban be is mászott, bár közben alaposan elgörbítette az ablaktörőket, amikbe kapaszkodott. Meg sem kérdezte, miként akarja elindítani a buszt Arga, de remélte, a lány tudja. Az biztos, hogy kulcs nem volt az indításhoz.

Arga oda sem nézve benyúlt a kormánymű alá, elszakított két vezeték, összeillesztette őket, a motor felbőgött...

Éppen idejében. Mert hirtelen felbukkant oldalt Kamtarnak, ezúttal megint emberi alakban. És máris a busz elé pattant...

De ekkor Dulga segített Argának. Mert hirtelen fehér hab lövellt Kamtarnak arcába, és elvakította a férfit. Dulga bekapcsolta a tűzoltókészüléket. És egyre csak lőtte a habot. S most Arga sebességbe kapcsolta a buszt, csak úgy találmra, még sosem vezetett efféle járművet, de mindenesetre valahányadik sebességbe csak berakta, tövig nyomta a gázpedált, nagy csattanás hallatszott, a kapunak nekimentek, az kitört, csakúgy mint a busz összes fényszórója, kivágódtak az országútra, majdnem befutottak a szemközti házba, az utolsó pillanatban tudta csak bevenni a kanyart Arga. S mert ez egy meglehetősen forgalmas út volt, majdnem nekimentek a szemből jövőknek, Arga ide-oda kacsázott a sávok közt az óriási járművel, míg megtalálta a helyét, miközben mindenki szitkozódott a vezetők közül, káromkodott, villogtak a fényszórók az örült buszvezetőre, dudáltak rá, és csikorogtak a fékek. De Arga egyelőre ezt sem bánta, a legkevésbé sem érdekelte, ha elkapják a forgalom veszélyeztetéséért. Mit számítanak a rendőrök, neki most a farkasembertől van félnivalója!

És nagyon örült, hogy nem ez az első autó életében, amit elköt. Mert ha erre nem képes, nem menekült volna meg. Tövig nyomta a gázpedált, szemrebbenés nélkül átment minden vörös jelzésen, jó tíz percig tartott az ámokfutása, míg végül egy aránylag csendes mellékutcában leparkolt. Itt aztán jól hátbaverte Dulgát.

– Hé, térj magadhoz! Kösz, hogy szóltál, és nem egyedül szöktél el!

– Én... azt sem tudtam, mi van velem, én csak nem akartam egyedül maradni, nem érdelek köszönetet...

– Azért mégiscsak kösz. Kurva rendes volt tőled, és szükségem is volt rá, hogy meglépjek, hiszen hallhattad is, hogy engem akart elkapni. Engem keresett!

– Igen... igen, bizonyára...

Arga látta, hogy Dulga még mindig nincs teljesen magánál. Ezért váratlan kezelésként lekevert neki két hatalmas pofont.

Dulga annyira rémült volt még mindig, hogy esze ágában nem volt sem visszaütni, sem megsértődni, csak engedelmesen ezt kérdezte:

– Ezt miért kaptam? Jó leszek Arga, ígérem, csak mondd meg kérlek, hogy miért kaptam, és nem teszem máskor!

Arga mélyet sóhajtott. Úgy látszik, ezek az események kissé Dulga agyára mentek. Nem így szokott viselkedni.

– Ezt azért adtam, hogy kissé magadhoz térítselek, de úgy látom, hogy sikertelen volt a kezelésem.

– Mindent megteszek Arga, amit csak kívánsz, te vagy a főnök, csak ments meg a farkasemberektől!

– Nem hagylak magadra, ne félj! Tartozom neked ennyivel.

– Nem akarok követelőzni, de nem mehetnénk tovább?

– Nem.

– Miért? Kifogyott a benzin?

– Nem, hanem ezt az autót bizonyára már körözik. Tudják a rendőrök, hogy elcsórtunk egy mikrobust, és a farkasember is tudja, hogy ezzel szökünk. Tehát gyere, pattanjunk meg! A közelben az autópálya, stoppoljunk valakit, aki elvisz egy barátomhoz minket.

Arga természetesen Doránhoz akart eljutni.

– De én félek a sötétben...

– Hé, ne hülyülj meg, hányszor lógtál már meg sötétben? Hányszor stoppoltál már sötétben?

– Most félek...

– Jó, akkor félősen fogsz stoppolni! Vagy nem fogsz. De jössz vagy maradsz, én megyek az biztos!

Dulga természetesen pontosan azt tette, amire Arga számított: nem mert egyedül maradni, ezért vele tartott.

Miközben felmászta az autópálya meredek töltésére, ezt kérdezte:

– Gondolod, hogy meghalt?

– Ki?

– A farkasember.

– Biztos, hogy nem.

– De hát nekimentünk! Elsodorta az autó! – nyögte kétségbeesetten Dulga. Úgy szeretne volna, ha meghal a farkasember! És eszébe sem jutott, hogy ez rút hálátlanság, hiszen a farkasember mentette meg őt a parkban, s ennek nemhogy egy napja, de még tizenkét órája sincs.

– A farkasembereket csak úgy lehet megölni, ha fejbe lövöd őket, vagy a szívüket találod el! De a szívükhöz nagyon pontosan kell célozni, és az agyukat is nehéz eltalálni, mert nagyon kemény a koponyacsontjuk, és nem is egészen olyan a koponyájuk alakja, mint a normális

farkasoké, hanem olyan fura szögben állnak a csontok, hogy a legtöbb irányból érkező lövedék lepattan róla – magyarázta Arga.

– Honnan tudod, Arga?

– Egy horroríró könyveiből. Mondhatnám, hogy farkasember-szakértő vagyok. Bár nemcsak azokat ismerem, hanem az egyéb szörnyeit is.

– De hát akkor is elgázoltuk!

– Az semmit nem jelent. Átváltozik farkassá, és máris semmi baja! Aztán újra emberré, és akkor sincs semmi baja. Ilyesmi csak fáj neki, csak dühösebbé teszi, de még csak nem is lassítja lényegesen.

– De akkor már biztosan keres minket!

– Úgy van. Idefigyelj, Dulga, szerintem te nagy tévedésben élsz: ez a farkasember nem téged akar bántani. Ha azt akarta volna, simán megöl a parkban. Ez csak engem akar.

– Miért? Tudod talán?

– Sejttem, de nem biztos. Azt hiszem haragszik rám, mert a lidércek pártját fogtam.

– A kicsodákét? – nyöszörögte elképedve Dulga.

– A lidércekét! Idefigyelj, semmi kedvem erről beszélni, ha érdekel a téma, szánd rá magad, és olvasd el egy Dorán nevű író könyvét, aminek az a címe, hogy *Lidércgyermek*. Szuperjó könyv, s bár mindenki azt hiszi, hogy kitaláció, neked elárulom: az utolsó szóig igaz. Hanem ami téged illet, én azt hiszem, az lenne a legjobb, ha előremennél vagy kétszáz métert, és külön stoppolnánk, ugyanis tuti, hogy csak engem keres a farkasember, téged nem. Magasan ejt rád, tehát épp akkor leszel biztonságban, ha egyedül maradsz, és akkor vagy veszélyben, ha velem menekülsz. Értesz?

– Félek egyedül. Nem akarok elszakadni tőled – és Dulga görcsösen megmarkolta Arga karját, annyira, hogy körmei fájdalmasan mélyedtek a leány húzába.

És Arga nem gyözködhette tovább Dulgát, mert ebben a pillanatban megállt mellettük egy autó. Kinyílt az ajtaja.

– Pattanjatok be, lányok! – hallatszott odabentről.

Beszálltak. Bár Arga óvatos volt, és előbb bekukkantott, hogy nem egy „mutogatós” ül-e odabent. Vagy egyenesen egy farkas van a volánál...

De nem az volt, a férfi fel volt öltözve, sőt, még ismerték is: egy nevelő volt az árvaházból, Tyoenz volt a neve. Szerencséje lehetett, mert aznap éjjel épp nem volt szolgálatban. És úgy nézett rájuk, mint aki nem is sejtí még, hogy mi történt a munkahelyén. Minden bizonnyal valóban nem sejtette még.

És ráadásul azon nevelők közé tartozott, akik ha nem voltak is kimondottan rendesek a lányokkal, de kiváltképpen undokak sem. Azok közé tartozott, akikre a lányok azt szokták mondani, hogy „ki lehet jönni vele”. Ezalatt azt értették, hogy a nevelő hajlandó megszegni az intézeti szabályokat, bizonyos ellenszolgáltatásokért cserébe. Konkrétan: az esetben, ha a lányok kielégítik az illető vágyait. Esetleg ha a lopott holmiból adnak neki ezt-azt, értéke-sebb darabokat. Ilyenkor a nevelő néha segített a szökésben, egy-két éjszakára meghaltak nála, vagy bevitt nekik egy-egy üveg piát...

Tyoenz ilyen volt. Már Arga is aludt nála nemegyszer. És most Tyoenzet látva kifejezetten megkönnyebbült, hogy ismerős arcot fedezett fel a volán mögött. Beugrott mellé az anyós-

ülésbe, Dulga pedig hátra pattant be. És Tyoenz azonnal a gázra lépett, meg sem érdeklődve, hogy hová tartanak, csak útközben kérdezte meg:

– Szökünk már megint?

Arga bólintott. Nem akart részletekre kitérni, egyszerűbb volt, ha ráhagyja. És hát még csak nem is hazudott, mert valóban szökött, mindegy, miért.

– De hát úgy hallottam, te már milliomos vagy!

– Muszáj volt szökni – válaszolta röviden Arga.

– Hát, te tudod... ahogy elnézem a ruhátokat, szar utatok volt eddig...

– Az – felelte még mindig szűkszavúan Arga.

– Meddig mentek?

– Végig. Majdnem a határig.

– Ne ökörködj, nem megyek addig, a negyedik falunál lekanyarodom a sztrádáról.

– Akkor addig – vont vállat Arga. Hiszen az is több, mint a semmi. Ott már csak tovább megy valahogyan, ha másként nem, elköt egy kocsit és úgy. Vagy motorral. Vagy akár kerékpárral. Még az sem számít, ha elkapják a rendőrök, a rendőrségi fogdába már csak nem tör be a farkasember. Lidzsmilla pedig majd kiszabadítja.

– Oké lányok, akkor addig a fuvar! – felelte elégedetten mosolyogva Tyoenz, azzal vezetett tovább.

De nem ment sokáig, az első pihenőnél lekanyarodott, és megállt. Arga gyanakodva nézett körül. Ez nem benzinkút volt, nem is étterem, itt hűtővizet sem árultak, egyáltalán, ez egy teljesen elhanyagolt zuga volt az autópályának, épp hogy csak világítottak a lámpák. Senki nem járt itt. Mit akar Tyoenz?

Hamar megtudta, mert a férfi nem rejtette véka alá a szándékait.

– Vetközzetek csajok, elszórakozunk egy kicsit, aztán majd tovább viszlek benneteket.

Ez egészen normális tett volt Tyoenz részéről, Arga is tudta. És azt is látta a visszapillantó tükörben, hogy Dulga már engedelmesen ki is bújta a ruhájából. Igazán nem volt nehéz dolga, mert csak pizsamában volt, éppúgy mint maga Arga is.

Arga azonban habozott.

– Gyerünk, te is! – mondta türelmetlenül Tyoenz. Azzal elkezdte fogdosni Arga melleit.

– Nem... hagyj békén Tyoenz, kérlek!

– Eszem ágában nincs békén hagyni, valamit valamiért!

– Érd be Dulgával, látod, ő nem bánja!

– Majd foglalkozom vele is, de te közelebb vagy! Nyugi, ellátlak én mindkettőtöket, elég férfias vagyok, és már régen nem kúrtam.

– De én most nem akarom! Kérlek...

– Most mit vagy ilyen felvágós, mi a fasz történt veled?! Az előbb kúrták szét talán kétszázan a picsádat, te büdös kis kurva?! – kiáltotta mérgesen a férfi.

– Nem. Épp arról van szó, hogy én már nem vagyok kurva. Sőt, kurva tulajdonképpen sohasem voltam, csak rákényszerültem a dolgokra, hogy megélhessek. De megfogadtam, hogy

ezentúl másképp lesz! Ezentúl már nem is szorulok rá, mert egy milliomosnő akar örökbe fogadni, de különben sem tenném. Nekem, izé... izé... méltóvá kell válnom... – és Arga már majdnem azt mondta: Doránhoz. De ehelyett inkább így fejezte be a mondatot: – Önmagamhoz. És... és Istenhez. Önmagam istenéhez! – és arra gondolt, hogy Dorán bezzeg nem akart lefeküdni vele. Pedig tényleg szép lány. Még most, koszosan, szakadt rongyaiban is. Hát még akkor milyen szép volt!

De Doránnak nem kellett. Talán mert megvetette. Igen, ez lehetett: megvetette, mint nőt. Na, ezentúl tényleg másképp lesz! Lehet, hogy ezentúl sem él majd szűzies életet, de az biztos, hogy csak akkor fekszik le valakivel, ha határozottan kedvet érez rá. És semmiképpen sem akárkivel! Tyoenzzel biztos nem. Kedvet sem érez rá, de meg is veti. Az igaz, hogy „ki lehet jönni vele”, de Arga tudta, hogy azért akkor is arról van szó, hogy a férfi visszaél a lányok kiszolgáltatott helyzetével, és nevelői pozíciójával.

– Mi az, hogy neked méltóvá kell lenni istenhez? Meghülyültél? Mi ez a hirtelen jött vallásos bolondéria? – döbönt meg a férfi.

– Ez nem olyasmi, amire gondolsz, és valóban nem értheted, ezért nem is magyarázkodom, csak úgy simán szépen kérlek, hogy ne csináld ezt velem! Ott van Dulga, ő nem bánja... – mondta Arga, azzal megragadta Tyoenz kezét, és lefejtette a férfi ujjait a melléről.

– De én veled is akarom, *az istenit!* – kiáltotta a férfi, és visszarakta a kezét Arga mellére, a balját pedig becsúsztatta a lány combjai közé, és ujjával ott kezdett el matatni. Arga hiába ellenkezett, mert Tyoenz sokkal erősebb volt. A férfi pár pillanat múlva a balját becsúsztatta Arga pizsamanadrágja alá, s már a meztelen húsán kotorászott, a szőr közt.

– Hagyjál, Tyoenz, hagyj kérlek, én már ezt nem tehetem, értsd meg, én már úrinő vagyok! Legalábbis az akarok lenni, én már ezt nem tehetem, hagyjál, én már többre becsülöm magamat annál, hogy ezt hagyjam...

– Micsoda? – vált céklapirosra Tyoenz arca. – Mi az, hogy „többre becsülöd magadat”, te ócska kis szakadt kurva? Hát neked én nem vagyok elég jó? – és valóban kihúzta a kezét Arga lábai közül, de csak azért, hogy pofon üsse.

Arga szavai egészen elképesztették nemcsak Tyoenzet, de Dulgát is. Arga úrinőnek tartja magát?! És emiatt nem akarja, hogy Tyoenz... de hiszen ő, Dulga is másként akart élni ezentúl... úrinő módra...

Villámgyorsan magára kapkodta a pizsamáját, és így kiáltott:

– Én sem akarom! Inkább kiszállok az autóból! – és a kilincs felé nyúlt. De erre Tyoenz gyorsan megnyomott valamit a műszerfalon, s Dulga hiába rángatta a kilincset.

– Kár a fáradságért, központi záras a kocsim! – vigyorgott. – Igenis lefeküdtök velem, nehogy már egy kurva szabja meg, elég jó vagyok-e neki! Szétbaszom még a seggeteket is! És azután kiraklak titeket, és nem viszem tovább egyikőtöket sem, mert hálátlan mocsokfészkek vagytok!

– Most tegyél ki, Tyoenz, én nem akarom, én nem lehetek veled, mert akkor megöl a farkasember! – kiabálta kétségbeesetten Dulga.

– Igenis engedj ki! – kiáltotta Arga, azzal Tyoenz szeme felé kapott az ujjával, de a férfi elkapta a fejét. Közben azonban beverte a visszapillantó tükörbe, s ettől nagyon felbőszült.

– Az anyád hétszentséges kurva úristenit, majd én megmutatom neked, te geciláda, hogy kivel szórakozz! – azzal két kézzel megragadta Arga fejét, és a kocsiajtó üvegének csapta. Az erős volt, nem repedt el, de Arga nagyot kiáltott fájdalmában. És érezte, hogy elhomályosodik előtte a világ. Még hallotta, hogy Dulga ezt kiáltja:

– Segítek neked, Arga! – és Arga még homályosan látta, hogy Dulga felkapott valami könyvet, ami a hátsó ülésen hevert, és fejbe csapta vele Tyoenzt...

Ezután nem látott semmit.

Legalábbis jó darabig.

Nagyon jó darabig.

Amikor ugyanis magához tért, már világos volt. Még mindig a kocsiban ült, az anyósülésen. De már senki nem akarta megerőszakolni.

A kocsi hátsó ablaka kitörve, és Dulgának nyoma sincs. Biztos kirúgta a lábával, és úgy menekült el. Ez azonban Argát a legkevésbé sem érdekelte. Ennél ugyanis sokkal érdekesebb volt, sőt, félelmetesebb, hogy közvetlenül mellette, a volán előtt még most is ott ül Tyoenz.

De ez nem egy olyan Tyoenz volt, aki még mindig meg akarta őt erőszakolni. Nem is egy kielégült Tyoenz volt. Ez egy nagyon halott Tyoenz volt.

Annyira halott, hogy halottabb nehezen lehetne. A nyaka annyira át volt harapva, hogy a feje egészen félrefittyedt, tulajdonképpen csak egy vékonyka bőr- és húscsapat tartotta, hogy le ne guruljon onnan. De az arca is teljesen össze volt marcangolva, a felismerhetetlenségig. A melle összekarmolva. Tulajdonképpen Arga csak néhány ruhafoszlányból ismerte fel, hogy ez Tyoenz volna. A *néhai* Tyoenz. És a kocsit mindenütt vér borította. Ki sem lehetett látni az elülső ablaküvegen, mert megszáradt, alvadt vérmocok borította. És a kormánykereket is. Az üléseket is. A sebességváltót is. Mindent. Még Arga ruháját is.

Mármint a maradékát. Mert mindenütt szét volt szakadozva.

Arga csak ült a helyén döbbsen. Ezt nem hitte volna. Teljesen világos volt előtte, hogy ezt nem tehetné más, csak egy farkasember. Amíg ő Arga ájult volt, azalatt a farkasember szét-tépte Tyoenzt! És senki más nem volt a kocsiban... ezt más nem tehetné, mint Dulga! Aki nem is sejtette magáról eddig, hogy farkasember! De hát arra még emlékezett Arga, hogy Dulga könyvvel verte Tyoenz fejét... Az ő védelmében. Biztos az történhetett, hogy Dulgát akkora sokk érte az utóbbi órák alatt, hogy már nem bírta volna elviselni, ha Tyoenz megöli a barátnőjét, és a rémülettől átváltozott farkassá. És szét-tépte Tyoenzt! És azután visszaváltozott emberré, kirúgta a hátsó ablakot... és elszaladt! Talán mert megijedt önmagától, a tettől, amit elkövetett...

– Borzalmas! Iszonyú. Nem is sejtettem, hogy egy farkasemberrel osztom meg éjjelre a szobát az intézetben...! – gondolta Arga sápadtan. Majd az jutott az eszébe, hogy ez mindenesetre megmagyarázza, hogy miért kegyelmezett meg a bőrdzseki ellenére is a felnőtt farkasember a parkban Dulgának. Hát természetesen azért, mert megérezte a szagáról, hogy Dulga is egy ifjú farkasember...

De most mit tegyen? Itt nem maradhat, percenként húznak el nem messze tőle az autók az autópályán, mindjárt jön valaki, és megáll itt, talán egyenesen az autópálya-rendőrség kocsija... de el sem hajthat ezzel az autóval, még akkor sem, ha kiráncigálja belőle Tyoenz tetemét. Hiszen minden csupa vér, akárki néz be az ablakon, rögvést lebukik! Igen, de ki sem szállhat, hiszen pizsamában van, s a pizsamája is csurom vér, és az is szakadt. Mit tegyen?

S hirtelen megakadt a pillantása Tyoenz rádiótelefonján, ami az ajtó oldalzsebébe volt betűzve. Kikapta, és remegő ujjakkal Dorán számát ütötte be rajta.

6. fejezet

A kopogó kísérl

Amint azt minden művelt ember tudja a *Lidércgyermek* című könyv megjelenése óta, a lidérceknek nincs szükségük alvásra, mindazonáltal, ha alszanak, gyorsabban szűnik meg a fáradtságuk. Egy-egy kiadós alvás után gyorsabbak a reflexeik is, és gyakrabban támadnak újszerű gondolataik. Valamint úgy általában véve is vidámabbak érzik magukat. Emiatt aztán a lidércek többnyire alszanak éjjelente, ha nem is annyit, mint a közönséges emberek. Így volt ezzel Lidzsmilla is. Aludt, majd kocsiba ült, és elautózott az árvaházhoz. Reggel hét felé ért oda.

És azonnal megállapította, hogy valami nagyon nincs rendben. Az árvaház bejáratát rendőrkordon állja el, senkit nem engednek be, de azt még így is láthatta, hogy a nagykapu, a kocsikijárára szolgáló, ki van törve, szemlátomást úgy, mint aminek valami nekiment belülről.

– *Mi történhetett itt?* – tette fel magának a kérdést.

S ebben a pillanatban megcsörrent a telefonja.

– Halló.

– Dorán vagyok! Te vagy az, Lidzsmilla?

– Én hát! Honnan tudod a számomat?

– Nem én tudom, Arga tudta. Arga ugyanis itt van velem, ne aggódj miatta! Azért hívlak, mert Arga mondta, hogy örökre akarod fogadni, és érte akarsz menni reggel az árvaházba. Nos, jobb ha nem méysz oda, mert Arga nincs ott, el kellett szöknie, ugyanis megtámadta éjjel egy farkasember!

– Egy farkasember?

– Igen, egy *olyan*. Jól hallottad. A részletek szerintem nem telefontéma, de ha eljössz hozzám, majd Arga elmeséli. Egyelőre a házam felé autókázunk teljes sebességgel. Arga szörnyű állapotban van, csupa vérmocsok, de ne ijedj meg, ez nem az ő vére, tehát nincs életveszélyben. Szerintem jobb, ha nem viszem kórházba, bár tartok tőle, hogy van némi idegkimerültsége.

– Egyetértetek. Ne reklámozzuk az ügyet. És úgysem hinnének neki.

– Igen, de Arga azt mondja, hogy egy barátnőjével szökött, akinek Dulga a neve, s akiről az utolsó pillanatban kiderült, hogy maga is farkasember, csak addig nem tudott róla. Nemcsak Arga nem tudott róla, de ez a Dulga maga sem. De nem akarta bántani Argát. Arga azt mondja, hogy a farkasember lemészárolta az árvaház teljes személyzetét, és attól fél, hogy senki nem látta, hogy mi történt, csak ő és ez a Dulga, és lehet, hogy őt vádolják majd a gyilkosságokkal.

– Ezt el tudom intézni, azt hiszem! De sietnem kell, tehát viszhall! – és Lidzsmilla lerakta a telefont, és a bejáráthoz igyekezett, áttolakodva a kíváncsiskodók tömegén. De már messziről tapasztalhatta, hogy ide ugyan be nem engedik.

– Távozzanak kérem, távozzanak, menjenek innen, nincs itt semmi látnivaló! – igyekeztek a rendőrök szétoszlatni a tömeget. De senki nem hitt nekik, mert tudták az emberek, hogy a rendőrség akkor is azt mondja, hogy „nincs semmi látnivaló”, ha mindenki jól láthatja még messziről is, hogy ömlik a vér, és számlálatlanul hevernek ott a még le sem takart holttestek.

Lidzsmilla tehát visszafordult, s keresett egy néptelen kapualjat, ahol senki nem látja. Itt aztán átváltozott egy ritkán használt alakjába, s ez bizony beletellett így bő négy másodpercébe is. De a végeredmény igazán kielégítő volt. Magas, testes, ötven év körüli marcona rendőrtiszt lett belőle, még igen magas rangot mutató kitüntetések is fityegtek az egyenruháján, és senki meg nem mondta volna ezekről, hogy nem eredetiek, csak Lidzsmilla testének részei. Arca szakállas volt, szeme szinte kegyetlen, a lábán „kincstári” rendőrcsizma. Ugyanis, mint ez is köztudomású, a lidércek lábbelit sem viselnek, mint ahogy ruhát sem. De nem kell félniük attól, hogy megszúrják a talpukat, meg különben is, mit számít a szúrás, egy pillanat alatt kijavítják a testüket...

Az egyetlen problémát az jelentette, hogy hová tegye a ridiküljét, de ezt is megoldotta: alakított egy üreget a testében, a gyomra tájékán, s abba rakta. Kívülről természetesen semmi nem látszott.

Ezután odasietett a bejárathoz, ellentmondást nem tűrően szétlökdöste maga előtt az embereket, ezt kiabálva:

– Utat, utat! Gyerünk, kotródjanak innét emberek! – s amikor célhoz ért, így szólt a rendőrökhöz:

– Nemzetbiztonsági Hivatal! – és felmutatta a tenyerét. Abban ott pompázott a megfelelő jelvény. Legalábbis látszatra. Természetesen némi probléma merült volna fel, ha el akarják kérni tőle, hogy megvizsgálják, mert bár Lidzsmilla bámulatos teste a leghajmeresztőbb átalakulásokra volt képes, de egyetlenegy valamire nem: hogy több részre szakadjon. Pontosabban, ha letépnek belőle egy részt, az még életben szokott maradni néhány percig, s ha megtalálja e testrészét, azt képes volt mintegy visszanovesztetni önmagához, s ezt is alig néhány másodperc alatt. De arra már nem volt képes, hogy önmaga szakadjon darabokra saját akaratából. Erőszakkal letéphette volna valamely testrészét, de az ilyesmi neki is nagyon fájt, és mindenképpen vérzéssel járt. Mert el tudta ugyan állítani a vérzést, de csak azon testrésznél, ami az agyával kapcsolatban állt, tehát a fő tömegének a vérzését. Ám ha például leszakad a mutatóujja, akkor az ujj tovább vérzik, amíg csak van benne vér. Hiába, a lidércek igazán bámulatos és szemkápráztató dolgokra képesek, ám ők sem mindenhatóak. Az ő képességeinek is van határa. Még akkor is, ha nincs a közelben farkasember.

De a magabiztos fellépés megtette a hatását, senki nem akarta elkérni tőle a jelvényt, hogy meggyőződjön annak valóságáról. Szó nélkül beengedték.

Odabent aztán már senki nem törődött vele, és Lidzsmilla szemügyre vehette a portás hulláját, és még sok más hullát is. S azonnal megállapította, hogy semmi nyoma rajtuk farkasharapásnak, mindegyikkel kés végzett.

Aztán egyszercsak, ahogy ment a folyosón, szembetalálta magát az igazgatóval. Az igazgató nem is törődött vele, sápadtan botladozott valamerre, valamiért. Vélhetően nagyon megviselte őt az éjszakai mészárlás. Lidzsmilla megvárta, amíg elhalad mellette a férfi, s amikor már mögéje került, gyorsan visszaváltozott Lidzsmillává, a ridikült is a kezébe fogta, s megszólalt:

– Üdvözlöm igazgató úr!

A férfi csodálkozva, sőt, némileg ijedten fordult meg. Mindenesetre nagyon gyorsan.

– Asszonyom, ön itt?!

– Gyűlölöm az „asszonyom” megszólítást. Kisasszony vagyok! Ugyanis cseppet sem tartom magamat öregnek, még akkor sem, ha valójában idősebb vagyok, mint amennyinek látszom.

– Elnézést, ezer bocsánat... de hát azt hittem, a rendőrök senkit nem engednek be...

– *Senkit* nem is. De én nem vagyok *senki*! Valószínűleg épp amiatt, mert milliomos vagyok.

- No igen, persze, persze...
- Mielőtt megkérdezné, hogy miért jöttem, elárulom, hogy nem Arga miatt, egyszerűen pusztán kíváncsiságból. Hallottam ugyanis, hogy mi történt itt. És úgy látom, okos döntés volt a részemről, hogy elviszem innen Argát, mert cseppet sincs biztonságban maguknál. Remélem, a papírok gyorsan elintéződnek! – azzal a ridiküljébe nyúlt, s kiemelt onnét egy borítékot. Az igazgató kezébe nyomta.
- Ötvenezer, a többi akkor, ha leszállítja nekem a papírokat.
- Ah, ezer örömmel, igazán megható a nagylel...
- Nem nagylelkűség! Elárulom, hogy éjszaka Arga felébredt, és amikor látta, hogy egy kéjgyilkos garázdálkodik az árvaházban, megszökött. Jelenleg nálam tartózkodik. Méghozzá nem is egyedül, egy barátom vigyázz rá. De nagyon örvendenék, ha mindenki úgy tudná, hogy őt már magammal vittem innen tegnap este. Azt hiszem, úgymint mindenki meghalt a nevelők közül, aki ennek az ellenkezőjét tanúsíthatná. Kész csoda, hogy maga életben maradt, igazgató úr!
- Igen, valószínűleg csak azért, mert van egy kis kuckóm a tetőtérben, és ott aludtam, nem ébredtem fel... de így is reszketek, ha csak belegondolok, hogy majdnem mi lett velem...
- Megoldható tehát, hogy az én szeretett Arga lányom kimaradjon ebből a kínos eseményből?!
- követelte a választ Lidzsmilla.
- Nem hiszem... sok leány tudta, hogy reggel akarom Argát...
- De megtörténhetett az is, hogy éjszaka megjelentem, felkeltette Argát, és akkor vittem el! Igaz?
- Hát, tulajdonképpen...
- Mit mondott eddig a rendőröknek?
- Hát elmondtam, hogy két lány hiányzik...
- Akkor ezentúl mondja azt, hogy Arga mégsem hiányzik, csak mindent összekevert ijedtségében, a sokkhatás miatt. Argát elvittem az éjszaka. Nem lesz másik ötvenezer, ha ez nem lesz így. És semmit nem kockáztat vele, mert Arga tényleg nálam van, esküszöm!
- Érdekel is engem, hol van, ha nincs is magánál, megszökhett onnan, öntől... De akkor most jöjjön a szobámba gyorsan, Lidzsmilla kisasszony, és írja alá a papírokat...
- Ezt Lidzsmilla meg is tette. Bár ezek még nem az örökbefogadási papírok voltak, csak amolyan átvételi elismervény-féleség. A papírokat tegnapi dátumozták.
- Nagyon helyes! Arga tehát nem tud semmiről, mert itt sem volt, amikor az események történtek.
- De ugye a másik ötvenezer...
- Amint készen lettek az örökbefogadás papírjai. Megígérem – felelte nyugodtan Lidzsmilla. – Akkor most menjen, és mondja el a rendőröknek, hogy Arga nem is tűnt el, mert elvittem még éjjel, csak ez szokatlan volt, ezért nem jutott az eszébe eddig. Mert, mondjuk, a lány olyan szökdösős, és annyira beleélte magát, hogy hamarosan lesz anyukája, hogy nem akart egyetlen éjjelt sem itt tölteni már, ezért telefonált nekem, én megjelentem éjfél felé, na, tehát menjen és intézze el, hogy ne keressék Argát! Méltatlan lenne hozzám, ha a lányom gyilkossági ügybe keveredne.

* * *

Dorán szerencsére időben odaért Tyoenz autójához. Szó nélkül átültette a kocsijába Argát, s Arga örömmel fedezte fel, hogy Dorán volt olyan gondos, és bepakolt a hátsó ülésre egy ballon vizet, egy nagy rakás törülközőt s mindenféle rongyot, sőt, egy csomó női ruhát is. Így legalább megtisztálkodhatott valamennyire.

– De ha itt mosakszom, vizes lesz a hátsó ülés meg a padló! – mondta.

– Rá se ránts, nekem már olyan mindegy... – legyintett Dorán.

Aztán, hogy elhagyták Tyoenz kocsiját alig egy kilométerre, Dorán telefonált Lidzsmillának. Majd vezetett tovább, s közben meghallgatta Arga beszámolóját, aki újra elmondott neki mindent, immár részletesen.

– Még szerencse, hogy időben érkeztl, iszonyú lett volna, ha észrevesznek a kocsiban a hulla mellett! De ki sem mertem szállni, mert úgy még feltűnőbb lettem volna... – hálálkodott Arga. – Csak azt tudnám, miként érhettl ide ilyen hamar, hiszen hajnali öt felé telefonáltam, most alig múlt reggel hét, pedig legalább hatszáz kilométerre vagyunk a házadtól!

– Hát igen, messzire lakom, de amint leraktam a telefont, szilárd meggyőződésemmé vált, hogy okvetlenül időben érek hozzád, hogy segíthessek rajtad! – vigyorgott a lányra Dorán. – Annyira szilárd meggyőződésemm volt ez, hogy bátorkodtam még a vízbepakolással is húzni az időt. Igaz, azután beletapostam a gázba, mert azt mondtam, hogy az ördögbe is, annak idején a legmodernebb kocsit vettem meg, ami csak létezik, és igaz, hogy idáig még sosem mentem vele százhusznál többel, de kell, hogy ennél sokkal többre is képes legyen! Főleg, mert eszembe jutott, hogy hiszen ennek még nem is olvastam el teljesen a gépkönyvét. Csak annyit tudok, hogy tele van extrákkal. Kell legyenek tehát olyan képességei, amiket nem ismerek! S képzeld csak, rákanyarodok a sztrádára, tövig nyomom a gázpedált, a sebesség felkúszik kétszázötven fölé, úgy előzgetem a többi kocsit mintha csak állnának, s abban a pillanatban, hogy kétszázötven fölé kúszik a sebességmutató, egyszercsak megfordul a műszerfal, s máris egy olyan műszerfalat látok, ami inkább egy úrhajó vezérlőpultjára hasonlít, van rajta egy rakás kapcsoló, olyasmik, hogy keréknyomás-szabályozó, ütközésgátló, országúti radar, turbófokozat, mit tudom én mi... na, az biztos, hogy bekapcsoltam a turbófokozatot, erre négy másodpercen belül már nem kétszázötvennel robogtam, hanem háromszáznyolcvannal. Mit mondjak, égnek állt a hajam. Még egyenes úton is féltem ekkora sebesség mellett, mert hirtelen rájöttem, hogy a hatsávós autópálya rendkívül keskeny ilyen sebességhez. Még szerencse, hogy legalább jól ki volt világítva, mert éjszaka volt. Hanem amikor jöttek a kanyarok! Komolyan, a legelsőnél azt hittem, mindjárt rákenem az agyamat az aszfaltra, de szerencsére valami villogni kezdett a műszerfalon, bekapcsolt az ütközésgátló, biztos a radar kapcsolta be, s a masina magától lefékezett, épp akkora sebességre, hogy be tudjam venni a kanyart. Bámulatos szerkentyű! Úgy rohantam, mint egy eszeveszett.

– De Dorán, hiszen még az autópályán sem szabad kétszáznál többel menni! Nem állítottak meg a rendőrök?

– Nem. Azt hiszem akartak ugyan, néha amikor elhagytam egy-egy feljárót, akkor úgy tűnt pár pillanatig, mintha utánam eredne egy-egy villogó kék autó, de nem sokáig zavarkodtak, mert másodpercek alatt lehagytam őket. Nem tudtak utolérni. Na, de el is vártam, hogy így legyen, nem kevés pénzt fizettem a kocsier, és állítólag fél tucat sincs ebből a márkából az egész országban.

Eddigre Arga már rendbeszedte magát. Most átmászott Dorán mellé az első ülésbe, és így szólt:

– Kösz, hogy segítettél! Kösz, hogy meghíletted, hogy időben érkezel!

– Hát, ennyivel tartoztam neked, azt hiszem... meg hát kedvellek is...!

– Én is téged! Sőt... szeretlek, azt hiszem. De most alszom egyet! Muszáj – és Arga behunyta a szemét. S aludt is, de oldalra dőlve, és úgy, hogy a fejét Dorán vállára támasztotta. Emiatt aztán Dorán nem is tudott gyorsan vezetni, de nem is lett volna rá képes, mert igazán zavarba jött.

Mikorra hazaérkeztek, már várta őket Lidzsmilla, s ezzel bizony alapos meglepetést okozott nekik.

– Ne csodálkozzatok, természetesen van saját helikopterem, ez a legkevesebb, ami elvárható egy milliomostól! – jelentette be kedvesen. És ezután részletesen beszámoltatta ő is Argát a történetekről. És Arga Lidzsmillának is elmondott mindent, még azt sem hagyta ki, amit Dulgáról hallott, hogy a lányt korábban megmentette a parkban ugyanaz a farkasember, aki vele is végezni akart.

– És azt hiszem, azért haragudott rám, mert valamiképpen megtudták a farkasemberek, hogy én a lidércek pártját fogom!

– Igen, ez lehetséges, bár hogy miként tudhatták meg, arról fogalmam sincs – tűnődött Lidzsmilla. – Mi lidércek láthatatlanokká tudunk válni, mi tehát kihallgathatunk beszélgetéseket, de a farkasemberek nem képesek ilyesmire.

– No igen, de attól még hallgatózhatnak – vetette közbe Arga.

– Azt megtehetik.

– És mi lesz most Dulgával? – kérdezte hirtelen Arga.

– Kicsodával?

– Dulgával. A barátnőmmel!

– Azzal a farkasember-leánnyal, akivel együtt szöktetek?

– Igen.

– Mit tudom én! Remélem, nem beszéltél neki Doránról, és nem jön ide – felelte Lidzsmilla.

– Nem, nem beszéltem róla, de idefigyelj Lidzsmilla, én piszkosul hálás vagyok neked, hogy kirángattál a slamasztikából és nem köroznak gyilkosságért! De félek tőle, hogy ebből most az fog következni, hogy Dulgát hiszik gyilkosnak.

– Tyoenz miatt?

– Amiatt okvetlenül, de szerintem még a nevelők halálát is rákenik az árvaházban, mert a farkasembert senki nem látta. Azt mondják majd, hogy megőrült, hogy agyára mentek a farkasember-rémtörténetek, s kinyírta a nevelőket! Talán még a parkbeli hullákat, a hat vagány halálát is ráfogják!

– De hát azokon már vannak harapásnyomok!

– Igen, de hát senki nem hisz a farkasemberekben. Azt mondják majd, azokkal is késsel végzett, csak azután arra ment egy kóbor kutya, és megharapdálta a hullákat. Mindenki Dulgát vádolja majd!

– Aztán mit érdekel ez engem? – kérdezte unottan Lidzsmilla. És még a szeme is olyan tágra nyílt, hogy arra egy közönséges ember szeme nem lettek volna képesek. Ezzel jelezte a nő, hogy

véleménye szerint neki tényleg abszolúte semmi köze Dulgához, és hogy véleménye szerint Arga nagy butaságokat fecseg.

– Értsd meg, Lidzsmilla, én ugyan valóban lidércpárti vagyok, ebben nem tévedtél, de ami Dulgát illeti, ő nem akart nekem semmi rosszat, sőt, még fel is keltett, amikor jött a nagy farkasember ellenem, s emiatt nem akarom, hogy rákenjék Tyoenz halálát!

– Azt biztos nem kenik rá, hacsak nem lesz olyan ostoba, hogy bevallja. Hiszen senki nem látott titeket, és te sem beszélsz erről senkinek, ugye? – vetette közbe Dorán.

– De igenis rákenhetik, mert ott kóborol az országúton, valaki megtalálja, látja a véres ruháit, egészen biztos ugyanis, hogy véresek a ruhái, mert nem hiszem, hogy levetkőzött volna, amikor átváltozott, és aztán ha megtalálják Tyoenz kocsiját, okvetlenül összefüggésbe hozzák egymással a két ügyet! És bent van Tyoenz kocsijában Dulga ujjlenyomata is.

– Vallhatja azt, hogy korábban is utazott Tyoenz kocsijában.

– Senki nem hisz majd neki. És segítenünk kell rajta, Lidzsmilla, mert ha sarokba szorítják, akkor azt is elárulhatja, hogy én is ott utaztam!

– Nem számít, Arga, mondhat Dulga amit akar, megnyugodhatsz, hiszen nekem papírjaim vannak róla, hogy téged tegnap éjjélkor, tehát a bűntény előtt elvittelek az árvaházból. S az igazgató is ezt vallja majd, eskü alatt, ha kell, mert ő sem akar lebukni. Papírtisztelő társadalomban élünk. Senki nem hinne Dulga fecsegésének. És miért is mártana be téged, ebből semmi haszna nem származna!

– Lidzsmilla, akkor is az a helyzet, hogy az összes gyilkosságot Dulgára kenik...

– Nagyon helyes. Legalább nem rád kenik, aztán meg Tyoenzet úgyis Dulga ölte meg, tehát úgy kell neki!

– De gondold már bele kérlek, hogy Dulga az én védelmemben ölte meg Tyoenzet!

– Örülj neki! És főleg annak, hogy nem ölt meg téged is.

– Megölhetett volna, mert ájult voltam, tehát ez is azt bizonyítja, hogy nem akart nekem rosszat! Akkor pedig méltatlan volna hozzám, hogy benne hagyjuk a szarban! Bocsánat, a bajban.

– Szeretném Arga – mondta Lidzsmilla, igazán jégcsaphűvösen –, ha méltó lennél önmagad választotta istenedhez, Doránhoz, aki író. Vagyis nagyra értékelném, ha mondataidban nem kevernéd az egyes számot a többes számmal! Lehet, hogy *hozzád* méltatlan volna, hogy benne hagyd azt a farkasembert a bajban, de nem *hozzánk* volna az méltatlan! *Nekem* abszolúte semmi közöm az egészhez, sőt, megkockáztatván, hogy rossz véleménnyel leszel rólam, kijelentem neked, hogy kifejezetten csakis annál jobban örülök, minél nagyobb szarban vannak a farkasemberek, és itt most szándékosan használtam ilyen csúnya szót, mert már annak is örülök, ha a farkasemberek bajban vannak, hát még akkor ha *szarban*. Semmi dolog nem létezik a világon, egy atomháborút kivéve, amit jobban gyűlölnék a farkasembereknél. Téged is amiatt kedveltelek meg, mert annyira rögvest a lidérccek pártját fogtad, s olyan határozottan merted kijelenteni, hogy szerinted Doránnak ki kellene nyírnia az összes farkasembert! – és Lidzsmilla tekintete kifejezéstelenné, az arca kegyetlenné vált. – Komolyan mondom, mintha a saját gondolataimat visszhangoztad volna. Ellentétben azzal, amit bizonyára hiszel te is, és Dorán is, nem amiatt teszek meg mindent, hogy lányommá fogadjalak, mert elvárom, hogy Doránt a lidérccek iránti jóindulatra hangold, szerintem ugyanis erre nem sok a lehetőséged és értelmetlen is, mert Dorán is szereti a lidércceket. Legalábbis most már, hogy rájött, hogy valóban létezőnk... Hanem *azért* teszek meg ilyen sokat érted, Arga, mert úgy

hiszem, hogy azonos nézetten vagyunk a farkasembereket illetően. Szeretném ha nem kéne csalódnom benned! A szemedbe mondom, *fogadott leányom*, hogy ami Dulgát illeti, annak örülnék a legjobban, ha nemcsak őt vádolnák a gyilkosságokkal, de villamosszékbe kerülne miattuk, és mielőbb kivégeznék!

– Abba belehalnak a farkasemberek? – kérdezte Dorán.

– Igen. Az áram ugyanis árt az agyuknak.

– De Lidzsmilla, könyörgök, ezt nem mondhatod komolyan! – tördelte a kezét Arga. – Értsd meg, a segítségetek nélkül semmit nem tehetek Dulgáért...

– Mertem remélni! Örülj neki, hogy semmit nem tehetsz, ha ugyanis módodban állna tenni valamit, azonnal mindent megtennék a megakadályozására.

– De hát ő jót akart nekem, meg akart menteni! Sőt, meg is mentett az erőszaktól!

– De nem az életedet mentette meg, az erőszakba nem haltál volna bele, sőt, már ne haragudj, hogy felemlegetem a múltadat, de neked az már olyan mindegy lett volna!

– *Sosem* mindegy, Lidzsmilla...

– Részletkérdés.

– Nekem nem az. És most nem Tyoenzről van szó, hanem Dulgáról!

– Az istenit, ne dühíts fel már, te komolyan olyan zápult agyú lettél, hogy azt hiszed, majd épp én, egy lidérc segíték egy farkasemberen?! Már elnézést, nem szoktam ilyen ideges lenni, csúnyán beszélni sem, én aztán igazán nem, de ekkora értetlenség már felbőszít. Épp én mentsem meg azt, aki talán megeszi az én Lidikémet negyven-ötven év múlva?!

– Igen, igen... dögöljön meg minden farkasember! – visította Lidike Lidzsmilla ridiküljéből, és a kis zöld, szőrös mancs kinyúlt onnan, mert ki akart kapaszkodni, de Lidzsmilla visszagyömöszkölte a helyére, mert nem akarta, hogy a leánya beleavatkozzék a vitába.

– Nem beszélnél így, ha láttad volna Dulgát! Nem szörnyeteg, nem vérszomjas, sőt, olyan ijedt volt, amikor rántámadt a nagy farkasember, hogy még be is pisilt, láttam a pizsamáján!

– Mindezt készségesen elhiszem neked, Arga. Lehet, hogy Dulga eddig nem tudta, hogy farkasember, lehet hogy most nagyon meg van ijedve, lehet hogy azt sem tudja, mihez kezdjen új képességeivel. Még az is lehet, hogy valóban őszinte szeretetből akart megvédeni téged. Lehet, hogy Dulga most csupa szeretet irántad, s a világ egyik legszeretetremlőbb, legszánalmasabb teremtménye. Azzal van a baj, hogy fel fog nőni! Nem, akkor sem melengetek a mellemen viperát, ha az gyermekvipera, és helyes, aranyos jószág! Megjegyzem, nekünk lidérceknek nem ártanak a kígyómérgek, de remélem érted, mire gondolok. Tudd meg, soha nem fordult elő még a történelem folyamán, hogy barátság létezzen lidércek és farkasemberek között!

– Nono, ezt nem mondanám a helyedben! – szólalt meg hirtelen Dorán.

– Ugyan már! – hökkent meg Lidzsmilla.

– Pedig gondolj csak bele, milyen jól elbeszélgettél Kamtarnakkal, nem is egyszer.

– Mit beszélsz? Hogy Kamtarnak farkasember volna?! – sápadt el Lidzsmilla.

– Egészen biztos, mert járt nálam kétszer is, és második ittjártakor maga mesélte el, hogy ismer téged, hogy például egyszer megmentett a parkban, talán épp ott, ahol Dulga támadóival is végzett, s azért tette, mert nem akarta, hogy megpróbálj átváltozni, az ugyanis nem ment

volna neked, és így lelepleződött volna... elmondta, hogy nagyon jó barátok vagytok, sőt, még azt is, hogy tisztel téged, meg általában a lidérceket, de téged különösen, mert testtervező vagy...

– Iszonyú...! Hiszen... hiszen... Lidike is velem volt nemegyszer... elég lett volna, ha csak kikapja a kezemből a ridikült, benne az én kislányommal... de hát miért nem tette meg, megtehetette volna, nem hiszem, hogy szeretetből, nem, nem, nem hiszem, megtehetette volna, és biztos, hogy tudja, hogy van egy kislányom, meg kellett éreznie a szagát...!

– Szerintem egyszerűen nem volt szüksége pillanatnyilag lidércpecsenyére – mondta Arga. – Mondd, Dorán, ez a Kamtarnak véletlenül nem valami különösen izmos fickó?

– De, azt hiszem ha meztelen volna, ráillene az a leírás, amit adtál a támadóról.

– Akkor azt hiszem, ő lehetett az!

– Na most már láthatod, Arga, hogy a lidércek és farkasemberek közt nem lehet barátság!

– Dorán szavai nem ennek az ellenkezőjét bizonyítják? Mert, Lidzsmilla, most tekintsünk el az én esetemtől! *Téged* Kamtarnak sosem bántott, sőt Lidikét sem!

– Ne légy ostoba Arga, több észet vártam tőled! Kamtarnak egyszerűen azért férközött a bizalmamba, hogy majd ha időszerűnek látja, könnyedén megszerezze tőlem Lidikét! Az aljas! Köszönöm, Dorán, hogy figyelmeztetted erre az álságos barátra, iszonyú veszélytől óvtál meg! Természetesen első dolgom lesz valahogyan végezni vele. Ez nem lesz nehéz, ha valami szörnyalakban látogat meg, de lehet, hogy inkább rászánok néhány milliót, és emberi bérgyilkost fogadok fel ellene. És hogy biztos legyek a dolgomban, megkövetelem majd a bérgyilkostól, hogy hozza el Kamtarnak fejét bizonyítékkul.

– Nem, nem, Lidzsmilla, most azt hiszem tévedsz! – rázta a fejét Dorán. – Amennyire megítélhettem Kamtarnak jellemét, ő természetesen habozás nélkül megette volna alkalomadtán Lidikét, sőt, még téged is! De egyáltalán nem a könnyű zsákmány reményében férközött a bizalmadba. Először is, azt hiszem megingathatatlan meggyőződése, hogy ő úgymint mindenképpen képes elbánni veled vagy bármely lidérccel. Aztán meg ha mégis cselvetésre szánja rá magát, arra ráért volna évtizedek múlva, amikor valóban meg is eszi Lidikét. Szerintem tehát csak imponált neki a gondolat, hogy beszélgethet veled, hogy van egy lidércbarátnője, vagyis azt hiszem, Kamtarnak valóban jól érezte magát a társaságodban. Annyira, amennyire egy férfi jól érezheti magát egy barátnő társaságában, amikor a nőt valóban csak barátnőjének, és nem szeretőjének tartja.

– Mindegy, akkor is hamis barát volt, mert nem fedte fel az igazi lényét!

– Minek tette volna, hogy világgá rohanj a közeléből?

– Nem érdekelnek az érveid, Dorán, mert legalább annyira gyűlölöm a hazugságot és az alakoskodást, mint a csizsik!

– Épp egy lidérc szájából nagyon furcsán hangzik, hogy pontosan az „alakoskodást” gyűlöli... – vigyorgott az isten-író. – És még azt sem mondhatod, hogy te tulajdonképpen a hamisságot gyűlölöd, mert most is talpig pucérba vagy öltözve igazából, hiszen még a ruháid sem valódiak, hanem testfüggelékeid!

– Ne kötekedj, tudod te nagyon jól, hogy mire gondolok!

– Mentsük meg Dulgát! – kezdte újra kedvenc témáját Arga.

– Arga, most már aztán elég legyen, azt hiszem olyan világossá tettem előtted az álláspontomat, amennyire az csak lehetséges! Ha még egy szót szólsz, azt kell higgyem, hogy nem vagy méltó a lányomnak és tiszteletbeli lidércnek!

– Lidzsmilla, hadd tegyem én is világossá előtted az álláspontomat! Én még most is a lidércek pártját fogom, és sajnálom, hogy csak tiszteletbeli lidérc lehetek, és nem valóságos. De szeretném, ha megértenéd, hogy bár tetszik a lidércek alakváltó képessége, nem emiatt bízattam Doránt, hogy ihlődjék a javatokra, hanem azért, mert úgy éreztem, hogy igazságtalanság történik veletek, amikor a farkasemberek megkajálnak benneteket! Én pedig gyűlölöm az igazságtalanságot! És most úgy érzem, hogy e pillanatban javában történik az igazságtalanság Dulgával! És én mindenfajta igazságtalanságot gyűlölök, ezt is!

– Ez már a te dolgod, Arga – mondta hidegen a lidércnő –, de én akkor sem segítek azon az emberbőrbe bújt farkasszukán. Fogd fel úgy a dolgot, hogy csiszí vagyok, márpedig azok semmit nem kockáztatnak, ez szinte harmadik jelmondatuk!

– Miért harmadik? – kérdezte Dorán.

– Mert az első ez: „Minden hatalmat a nőknek”. A második ez: „Csiszíföld a szabadság hazája”. Harmadik jelmondatuk nincs, de ez lehetne: „Soha semmit nem kockáztatunk”.

– De te nem vagy csiszí! – ellenkezett Arga.

– Az igaz! De attól még semmit nem kockáztatok. A kislányomat aztán holtbiztos, hogy nem – aztán végignézett Argán, igazán nem elismerően, s ezt mondta:

– Arga, a csiszík azt mondják, hogy csak az legyen csiszívé, aki minden barbár kapcsolatát örökre megszakítottnak tekinti, mert nem lehet egyszerre két ország felé is elkötelezettséget érezni. És igazuk van. Te ugyan ember vagy, nem is csiszí, de arra készülök, hogy örökre fogadjalak. El is intézem a papírokat, de azt hiszem, jobb ha nem költözől hozzám, hanem maradsz egyelőre Doránnal, mert Dorán gondolkodása jobban illik a tiedhez. Ugyanis Dorán az, aki úgy gondolja, szerintem nagyon is helytelenül, hogy holmi méltányosság járna a farkasembereknek is.

– De Lidzsmilla, én nem érzem így, én kizárólag csak ami Dulgát illeti... – kezdte Arga, de Lidzsmilla közbevágott.

– Még nem fejeztem be! Én nem vagyok farkasember, de isten sem. Lidérc vagyok. És azt mondom neked, hogy testileg ugyan soha nem lehetsz lidérc, de lelkileg, gondolkodásilag sem, ha úgy érzed, hogy két faj iránt egyszerre lehetsz elkötelezett. Ha így jobban érted, akkor azt mondom neked, amit a csiszík szoktak, alkalmazom a mondásukat jelen esetünkre: csak az legyen lidérccé, aki ezzel minden emberi, s különösen farkasemberi kapcsolatát mindörökre megszakítottnak tekinti! Ha ezt belátod, hozzám költözhetsz, és részed lehet a lidércek titkos, de összetartó és gazdag társaságának minden segítségével. De amíg nem így gondolkodol, addig nem!

– Hát nem érted, hogy én kizárólag csak Dulga miatt...

– Értem, de nem értem *meg*! Ő is csak farkasember, olyan, mint a többi! Egészen biztos vagyok benne, hogy a legtöbb farkasember kedves, szeretetre méltó lényként kezdi. De később mégis elkezdik enni a lidérceket, mert nem akarnak meghalni, és ebből nem kérünk! Tehát utolsó szavam az, hogy én nemcsak, hogy nem segítek azon a Dulgán, de remélem, hogy Dorán sem fog segíteni rajta, sőt, én nemcsak nem segítek rajta, de ha valamiképp a közelembbe kerül, mindent el fogok követni a megölésére. És szólok Lidike apjának is, aki a legfőbb ügyész, hogy amennyiben Dulga ügye elé kerül, akkor mindent tegyen meg annak érdekében,

hogy ítélik gyors halálra, mert Dulga egy farkasember! Biztos lehetsz benne, hogy nem fog habozni. Ez van, Arga, jegyezd meg hogy lidércek és farkasemberek között *soha* nem lehet barátság! Soha. Addig biztos nem, amíg az igazi farkasok nem fognak szeretetteljesen puszkilkodni a nyuszikkal! – azzal Lidzsmilla megfordult, és elviharzott. És igazán dühös lehetett, mert becsapta maga mögött az ajtót.

– Hát, ami Lidzsmilla rokonszenvét illeti, azt jól elbaltáztam – sóhajtott Arga, és könnyes szemmel nézte az udvarukból felszálló helikoptert.

– Ne aggódj, majd rendbejön a dolog – simogatta meg a tarkóját Dorán, s hozzátette:

– Rádadásul én nem is hiszem, hogy ne lenne igazad. Lidzsmillának persze igaza van, hogy semmit nem akar kockáztatni, ezt még csak rossz néven sem lehet venni tőle. Butuska voltál, amiért egyáltalán szóba hoztad előtte a dolgot! De azért neked is igazad van, mert Dulga valóban meg akart menteni téged, márpedig úgy illik, hogy jótett helyébe jót várj! Pláne, ha nemcsak meg akart menteni, de meg is mentett. Végül is, ha már Lidzsmilla a csiszík elveivel példálódzott neked, akkor te is mondhattad volna neki, hogy a csiszík azt is fennen hangoztatják, hogy a barbárokkal ellentétben, náluk igenis politikai kategória a hála, méghozzá a legfontosabb politikai kategória, talán a legendás Darzsi királynőjük óta, aki először említette ezt, és emiatt mentette meg Kaulianát a ritt lerohanástól. Ha pedig a csiszík szép erénynek tartják a hálát, akkor miért is ne tarthatnád azt te magad is szép erénynek? Tehát nyugodt lehetsz, én nem ítélek el!

– Köszönöm, de ezzel nem megyek még olyan nagyon sokra, mert gondolom, hiába is kérlek rá, hogy ihleljél ki valamit Dulga megmentésére, megint azt fogod mondani, hogy nem tudsz parancsszóra ihleni! Add tehát ide a telefonodat, kérlek, és hadd mondjam el ezt a dolgot a háláról Lidzsmillának!

– Teljesen felesleges, ő most Lidike és a maga életét félti. Sőt, a többi lidércét is, és úgysem hallgatna rád, semmilyen érvre sem hallgatna, csak még jobban magad ellen ingerelnéd őt! Hagyd a csudába, Arga!

– De hát tenni kell valamit Dulgáért! Nem hagyhatom, hogy kivégezzék ártatlanul!

– Nyugi. Egy efféle ügy semmiképp sem intéződik el egyik napról a másikra. Bőségesen van még időnk.

– De addig dutyiba csukják!

– Nagyon helyes. Ott legalább biztonságban van.

– Ki elől?

– A lidércek elől. Hiszen Lidzsmilla már tudja, hogy Dulga farkasember, nemsokára tudja majd Lidike apja is, és légy nyugodt, hogy még egy egész csomó lidérc, azok okvetlenül, akik errefelé laknak, mert mérget vehetsz rá, hogy értesítik egymást. Csak jó lesz Dulgának, ha letartóztatják, akkor ugyanis nem félnek tőle a lidércek, ha már rács mögött van, és nem próbálják nyíltan megölni. De ha kiengedik a börtönből, egészen biztos, hogy elkapják. Valahogy biztos. Tehát nyugi, ülj nyugton, Arga, és hagyd, hogy lecsukják Dulgát!

– De hát nem hagyhatom, hogy börtönben aszalódjék, pláne hogy ki is végezzék, ahogy tervezik!

– Nem végzik ki. Nézd, Dulga ügye csak egyetlen pont a nagy képen, ami a lidércek és a farkasemberek háborúját ábrázolja. S ezt a háborút én találtam ki a hülye fejemmel. Meg-

oldást kell találnom rá, csak sajnos fogalmam sincs még, hogy mit. De amint rájövök, Dulga ügye is meg fog oldódni, mintegy automatikusan, ebben biztos lehetsz! Hiszen akkor már rá sem kell, hogy haragudjék Lidzsmilla. És akkor már segíteni fog Lidzsmilla, mert azért Lidzsmilla nem rossz ember... akarom mondani nem rossz lidérc, ezt te is érzed, ugye... de akár más módon is segíthetünk már akkor Dulgán. Tehát nyugi, Dulga dolgát bízd az időre! Csillapodj, és hagyj gondolkodni! De nem Dulgán, hanem az alapvető fontosságú ügyeken. És ha megkérhetlek, ezentúl tényleg sehová se menj egyedül.

– Ezt megígérem, bár említened is felesleges volt... – mondta Arga.

Hiába ígérte azonban meg... pedig mindent elkövetett annak érdekében, hogy ne kelljen egyedül bárhová is mennie.

De eredetileg azért ment be a közeli városba Dorán autóján, hogy élelmet vegyen. Ez nem történt meg, mert elfogták a rendőrök. S amikor Dorán visszahozta az autót a rendőröktől, persze, hogy elfelejtett bevásárolni.

Most már természetesen nem kockáztatta meg Arga, hogy bárhová is egyedül menjen. Igaz, a nyakláncügy tisztázódott, már árvaházi szökése miatt sem keresték, de ki tudja, hogy hol s miként les rá Kamtarnak vagy más farkasember! Ezért azt tette, amit előző alkalommal tanácsolt is neki Dorán: felhívott egy futárszolgálatot, leadta a rendelést telefonon, és várta, hogy meg hozzák a kívánt árukat kisteherautón.

Mindez pedig egy nappal azután történt, hogy összeveszett Dulga miatt Lidzsmillával.

A futárszolgálat nyugtázta Arga rendelését, s mert Arga sokat rendelt, elkérték Dorán bank-számlájának számát is, hogy ellenőrizzék, van-e fedezet az árukra. Volt fedezet. Minden rendben ment hát. Olyannyira, hogy a rendelés leadása után két órával már dudált is az áruszállító kisteherautó a ház előtt. Zárt felépítésű kis mikrobuszféleség volt. Oldalára nagy, piros betűkkel felfestve a név:

Gepárd futárszolgálat

Alá, kisebb betűkkel:

Háztól-házig

– Megjött végre a zaba! Megyek, kipakolom – mondta Doránnak Arga, azzal már szaladt is le a lépcsőn. Nagyon várta már az élelmiszereket, mert aszpikos marhanyelvet is rendelt, ami a kedvence volt. Milyen nagyszerű is ez, akármilyen finom csemegéket megengedhet magának – Dorán pénzén. Igaz, most már ő maga is milliomos, de akkor is a potya az igazi!

Kilépett a ház elé, s odament a vezetőfülke mellé. Annak ajtaja kinyílt, kiugrott belőle valaki, és Arga rögtön megismerte: ez volt a mutogató farkasember!

Most ugyan talpig ruhában volt, de ez nem számított. Nehéz elfeledni annak az arcát, aki egy véres henteskéssel a kezében üldöz bennünket.

Arga akkorát sikított, hogy még Dorán is meghallotta odafent az emeleten, s az ablakhoz ugrott. És azt látta, hogy Arga kezét elkapja Kamtarnak, odavonszolja a lányt a kocsi hátlájához, azt kinyitja, a lányt belöki oda, meg se kötözve, rácsapja az ajtót, azt be is kulcsolja kívülről, majd beül a vezetőülésbe...

Dorán már szaladt is a lépcsőn lefelé, hogy bepattanjon csodaterepjáróba és üldözőbe vegye az emberrablót. Biztos volt benne, hogy utoléri, elévág, és elzárja előle az utat. Hogy is versenyezhetne az ő kocsijával ez az áruszállító autó!

Minden bizonnyal tökéletesen egy véleményen volt vele ezt illetően maga Kamtarnak is. Épp ezért alig ért ki az udvarra Dorán, máris olyat látott, hogy a szája is tátva maradt meglepetésében: Kamtarnak még nem indult el, hanem kihajolt a kocsiból, vállán egy afféle bazuka, amit a csiszík még a középkorban használtak, s ma már csak múzeumokban látni vagy történelmi- és kalandfilmekben, s ezzel megcélozta Dorán terepjáróját...

S az igaz, hogy efféle fegyvereket már rég nem használtak a csiszík, a barbárok sem, de attól a terepjárónak még – Arga kedvenc kifejezésével élve – „annyi” lett. Máris ropogva égett.

Kamtarnak arra sem vesztegette az időt, hogy elrakja a fegyvert, földre dobta, s beletaposott a gázba. És Dorán hiába rázta az öklét utána, a dühtől toporzékolva, még Kamtarnaknak állt feljebb, s bal kezét kidugva az ablakon, csak úgy hátrafelé fityiszt mutatott neki.

Dorán nem törte azon a fejét, honnan szerzett Kamtarnak egy régi bazukát. Amilyen idős a farkasember, könnyen juthatott ilyesmihez a csiszíktól, Csiszíföldön. Minden bizonnyal élt azok közt is, már csak a kíváncsiság miatt is. Azon sem törte a fejét, honnan tudta meg, hogy Arga árut rendelt. Lehet, hogy megvesztegette a környékbeli futár-szolgálatokat, hogy szóljanak neki. Lehet, hogy egyszerűen megvásárolta az összes ilyen céget. Telhet rá neki, minden bizonnyal gazdag fickó. Vagy éppen lehallgatta Dorán telefonját, és gyorsan elkötötte a futár-szolgálat kocsiját... Talán úgy, hogy meg is ölte a vezetőjét. Mindez nem számít. Kamtarnak okos valaki, sok mindent kitalálhatott.

Épp ezért ilyesmiken Dorán nem is törte a fejét. Nem a múlt foglalkoztatta, hanem a jövő. Azon töprengett, miként is mentse meg Argát.

Mindenekelőtt felhívta Lidzsmillát, beszámolt neki az esetről, és nemsokára le is szállt nála a lidércnő helikoptere.

– Remélem, a múltkori sajnálatos nézeteltérés ellenére is úgy gondolod, Lidzsmilla, hogy ki kell szabadítanunk Argát – mondta a nőnek Dorán, alighogy Lidzsmilla kiszállt a helikopterből.

Lidzsmilla nem is válaszolt neki, csak olyan hűvös tekintettel mérte végig, hogy Dorán mélyen elszégyellte magát. Aztán Lidzsmilla, még mindig szó nélkül, besietett a házba. Dorán követte őt.

– Jól van na, ne haragudj, tudom én, hogy nem akarsz rosszat Argának...

– Épp ma reggel szereztem meg a kellő papírokat. Arga már teljesen hivatalosan is a lányom. Örökbe fogadtam. Gondolod, hogy eltűröm, hogy bántalom érje a lányomat?

– Lidikét biztos jobban szereted.

– Hogyne, ez magától értetődő! Csakhogy semmi nem kényszerít rá, hogy válasszak Arga és Lidike között. Amíg elmegyek, hogy megküzdjek Kamtarnakkal, addig itt hagyom Lidikét nálad, Dorán. És nálad biztonságban is lesz, megmondom neki, hogy üljön állandóan a válladon. És onnan nem hinném, hogy bárki leszedhetné, mert hiszek benned annyira, hogy ha efféle veszély fenyegetné a lányomat, akkor felébrednek benned mindenféle isteni képességek, és megvéded őt. De különben sem hinném, hogy idejönne bárki is. Szerintem e pillanatban még Argát sem fenyegeti veszély, mert Kamtarnak biztosan azért rabolta el, hogy megszaboljon téged. A génátalakító gépet akarja, leginkább pedig, hogy ne írj meg nekünk lidérceknek az anyaghullámsűrítőt. Tehát nem hinném, hogy megöli Argát, még azt sem gondolom, hogy megveri, hacsak a lány szökéssel nem próbálkozik. De ettől még kiszabadítom őt, már csak azért is, mert Arga biztos, hogy megpróbálkozik a szökéssel, az intézetből is gyakran meglépett. Kamtarnaktól természetesen jóval nehezebb lesz.

- Meg akarsz küzdeni a farkasemberrel? – csodálkozott Dorán.
  - Igen. Ugyan ki más tenné meg? Te talán? – nézett végig Doránon Lidzsmilla.
  - Igaz, neked több a lehetőséged... de hát Kamtarnak közelében nem változhatsz át!
  - Nem is kell, majd eleve más, alkalmas formába átváltozva megyek oda. Légy nyugodt, Dorán, vannak alakjaim, ez például jó lesz? – és máris nem Lidzsmilla állt ott, hanem egy ember nagyságú imádkozó sáska, de páncélozott potrohhal, óriási, borotvaéles karolókarokkal, iszonyú csáprágóval, ráadásul a potroha végéből akkora fullánk lüktetett ki-be, mint egy véradásnál használt injekciós tű.
  - A harapásom mérgesebb, mint a kobráé – sziszegte ez a sáska Doránnak.
- Majd visszaváltozott Lidzsmillává.
- Ez az egyes számú harci alakom, de akad még néhány. Semmiféle farkasembernek nincs esélye ez ellen, akárhány kilós legyen is. Ne hidd, hogy leharaphatja a karomat, csak mert az vékony... olyan erősen páncélozott, hogy kitörik belé a farkas minden foga. Tudod te is, Dorán, ha egy lidércnek van módja átváltozni, akkor ő az erősebb, és nem a farkasember! Tudnod kell, te irtad meg, te találtál ki ilyenné bennünket.
  - Azért mégiscsak nagyon bátor vagy!
- Lidzsmilla barátságos pillantást vetett rá.
- Nem kell, hogy aggódj, nagyon óvatos leszek! Sőt, még pisztolyom is van! És örömmel közölhetem, hogy mesterlövész vagyok. Minden lidérc az, tudod, épp a farkasemberek miatt. És nem is Kamtarnak lesz az első farkasember, akivel végzek. Te csak mondd meg, hogy hová menjek Argáért.
  - Én mondom meg? – képedt el Dorán.
  - Ugyan ki más, hiszen te vagy az isten!
  - Na köszönöm szépen, aztán az ujjamból szopjam talán, hogy hová hurcolta őt Kamtarnak?
  - Nekem úgy is megfelel, tőlem teljes nyugalommal szopogathatod az ujjadat, Dorán, ha neked attól lesz ihleted, én ugyan meg nem vetlek érte! Láttam hosszú életem során ennél furcsább dolgokat is, az egyik középkori költő például attól kezdett ihleni, hogy rohadt alma illatát szívogatta. Mellesleg, a helyedben kipróbálnám, ha annál bevált, hátha nálad is.
  - De hát értsd meg, fogalmam sincs róla, miként találjam ki, hol van!
  - Ha te nem vagy rá képes, én ugyan biztos, hogy nem.
  - Talán köröztetni kéne a teherautót!
  - Teljesen felesleges. Azóta biztos, hogy megszabadult tőle.
  - Nem tudod, hogy hol lakik Kamtarnak? Esetleg odavitte.
  - Biztos, hogy nem! Összefogtunk páran lidércek, épp előző este, hogy megöljük őt, elmenünk a lakására, de már elköltözött onnan.
- Dorán idegesen járkálni kezdett a szobában.
- A mindenségit, és ez az egész az én hibám! – morogta.
  - Ugyan miért? – kérdezte Lidzsmilla.
  - Mert nekem kezdett el ihleni az agyam, amikor a rendőrök lekapcsolták Argát, hogy milyen rossz az árvaházakban, hogy Arga árvaháza megérdemelné, hogy megtámadja éjjel valami rémség... biztos, hogy emiatt támadt rá Kamtarnak az árvaházra. Emiatt lett ez az ötlete, hogy

elrabolja Argát! Tehát, bizonyos értelemben miattam rabolta el most is. Mert lett ez az ötletem! Csak tudnám, hogy milyen kitalációval semlegesíthetném ezt most...

Hirtelen csillogó szemekkel nézett Lidzsmillára.

– Megvan! Mégiscsak köröztetni kell a kocsit. Tudni akarom, hogy merrefelé tette azt le Kamtarnak. Mert megkötözés nélkül tuszkolta be hátulra Argát, tehát nem hinném, hogy messzire állt meg a búvóhelyétől, hiszen akkor messzire kéne rángatnia Argát, s ezt nem kockáztathatja meg. Mert hiába erősebb, de bárki emberfia megláthatja.

– Rendben, van ismerősöm a rendőrségen, de napokba telhet, amíg megtalálják a kocsit, s azalatt másik autóval messzire viheti Argát!

– Tudom. Csakhogy felesleges belekevernünk a rendőrséget. Jobbat tudok. Van ugye csiszi ismerősöd?

– Akad egypár. Miért?

– Olyan kell, aki a csiszík úrkutatásánál dolgozik. Nem hiszem, hogy ne lenne olyan lidérc, akit érdekel az úrkutatás, akkor pedig hol is dolgozhatna másutt, mint a csiszík közt!

– Természetesen akad ilyen lidérc. Mit találtál ki?

– Még mindig nem jut eszedbe? Pedig életem talán legjobb ötlete! Hiszen a csiszí műholdrendszer világhírű. Éjszaka, amikor nincs is holdfény, akkor is elolvassák egy szabadba kirakott, nyitott könyv apróbetűs lábjegyzetét! Talán te is hallottál róla, mert három évvel ezelőtt az egész világban elterjedt a hír, hogy a jicseniek hencegni akartak a műholdjaikkal, és közzétettek az újságaikban egy fényképet, hogy a csiszík piszkosak, mert a csiszí királynő megengedi, hogy vadállatok járkáljanak a palotájában, és a fényképen látható volt egy hiúz, amint épp bemegy a csiszí királynő palotájába. És a csiszík erre azt válaszolták, hogy igen, ők szeretik a macskaféléket, az a királynő szelídített hiúza. Ellenben a barbárok igenis a piszkosak, mocskosak, mert még az ablakaikat sem pucolják – és a csiszík ennek igazolásául leközöltek egy gyönyörű éles, színes fényképet a jicseni Parlament egyik ablakáról, amin még a vékony pókhálót is látni lehetett, középen a keresztespókkal, s a csiszík még azt is megírták, hogy a barbárok valószínűleg állatkínzók is, mert bántották a pókot, ugyanis szegénynek láthatóan csak hét lába van... és valóban annyi volt. És ezt a csiszík a műholdról látták, a világűrből, megírták, hogy 1850 km-es magasságból. A csiszík mindenre képesek, hát gondolj csak bele, ha látják odafentről a pókhálót is, akkor ezek még a nudista napozók lába közt a szőrszálakat is képesek megszámolni!

– Azt mondd, hogy kerestessem a csiszí műholdakkal az autót?

– Pontosan. Ha egyáltalán megtalálhatja valami, hát épp a csiszí műholdrendszer. Nem lesz nehéz dolga, mert jó nagy betűkkel volt rápingálva mindenféle, amire még emlékszem is. És azok a betűk jócskán nagyobbak, mint egy keresztespók. Az értelmes csiszí számítógépek lerövidíthetik a keresési időt is.

– És ha több ilyen kocsija is van a cégnek?

– Nem baj, emlékszem a rendszámra!

– És ha fedett helyen parkol?

– Hátha nem. Reménykedjünk benne. Fel tudod hívni valamelyik csiszí ismerősödet?

– Hogyne, természetesen van barbár telefonja. Tudom a titkos számát!

S Lidzsmilla hamarosan közölte Doránnal a jó hírt:

– Megvan az autó! Nem messze tőlünk, aránylag, alig ötven kilométerre, egy elhagyott acélgyár mellett parkol.

Erre azonnal megszólalt a kis Lidike:

– Akkor én most odarepülök egy nagy darázs alakjában, és jól összeszurkálom Kamtarnakot!
– és máris átváltozott nagy darázssá, körözött egyet a szobában, aztán az ajtó felé vette az irányt...

De most kinyúlt érte Lidzsmilla keze, nagyon hosszú volt ez a kar, vékony, de legalább négy méteres, szinte csáp, és elkapta leánya két szárnyát.

– Nyughass, ez nem gyerekek akciója!

– De mama, te mesélted, hogy te is voltál nagy darázs, amikor megmentetted Mirjant!

– Az más. Akkor nem farkasemberek ellen kellett hadakozni.

– Pedig biztos akkor is éltek már farkasemberek!

– Természetesen. De nem ellenük küzdöttem. Tehát itt maradsz, változz vissza szépen, ülj Dorán bácsi vállára...

– Nem!

– Ne akard, hogy megharagudjak rád!

– Akkor sem, akkor sem, akkor sem! Meg akarom dögleszteni a farkasembereket, és meg akarom menteni Argát! Megérdemli, mert olyan ügyesen csiklandozza a hasikámat!

– Azt mondtam, hogy itt maradsz, és...

– Nem maradok itt! Úgyis elrepülök oda! Dorán nem tud visszatartani!

– De igen, mert legfeljebb bezár a hűtőszekrénybe.

– Úgyis hiába, mert akkor elkezdek sósavat izzadni, szétmarom, és kiszökök.

– Jó. Vedd tudomásul, hogy ha nem fogadsz szót, akkor nem engedem meg, hogy ezentúl megnézd a rajzfilmblokkot az esti mesében!

Lidike azonnal visszaváltozott zöld szörmókká, és elképedve kezdte forgatni a nagy szemgolyóit.

– Ezt ugye nem mondd komolyan, anyuci?

– De bizony, hogy komolyan mondom!

– És... és hányszor nem nézhetem meg?

– Egyszer sem! Soha többé. Mert ez annyira komoly ügy.

– Soha... de hát...

– Itt maradsz, lányom?

– Itt... – felelte szepegye a kis lidérc, de aztán hátat fordított, felugrott Dorán bal vállára, és amikor az anyja elköszönt tőle, nem válaszolt és rá sem nézett, így jelezte, hogy haragszik rá. Meg volt sértődve.

Doránnak tehát nem volt más választása, mint hogy üljön és várjon. Még annyi dolga sem volt, hogy Lidikére vigyázzon. Tökéletesen tisztában volt vele, hogy ha Lidike meg akar szökni tőle, akkor ezt nemcsak megakadályozni nem tudná, de még csak különösebb nehézséget sem tudna neki okozni a szökésben. Lidike eléggé ékesen bebizonyította, hogy mi mindenre képes: most ugyanis kihasználta a váratlan szabadságot, hogy végre nem kell anyja ridiküljében kuksolnia, és dehogyis maradt meg Dorán vállán, ehelyett bekóborolta az egész szobát, hol láthatatlanná vált, hol nem, minden kis résbe befurakodott, felmászott a könyvespolc legfetejére, majd vékony újságpapírrá változva leugrott onnan, s ide-oda libegve ért a földre. Ekkor vékony fehér kukacféleséggé változott, bemászott a szőnyeg alá, kijött a tulsó végén, felugrott a lámpára, azon himbálódzott, majd megint kukaccá változott, de óriási kígyószáját növesztett, Dorán felé nyúlka, sziszegett és ezt mondta:

– Én vagyok a félelmetes pápaszemes kobra, most megmarlak, megeszlek húúú!

És Dorán tudta, hogy ez sokkal veszélyesebb játék, mintha egy kisgyerek mondaná, mert nem kétlette, hogy Lidike méregfogai a lehető legvalódibbak.

Aztán Lidike nagy lepkévé változott, ide-oda libegett, majd ezt megunva darázs lett belőle, és olyan zúgással repült erre-arra, hogy egy repülőgépmoellnek is becsületére vált volna. És bár Dorán nem bírta követni a szemével Lidike mozgását, de Lidike egyszer sem ütődött neki semminek. Dorán elismeréssel gondolt Lidzsmilla példátlan reflexeire, hogy csak úgy kinyúlt, és láthatóan minden különösebb erőfeszítés nélkül elsőre fülöncsípte, azaz bocsánat, szárnyon csípte rosszcsont gyermekét. De hát kellenek is a jó reflexek egy ilyen képességű gyerek mellé!

Mindez épp csak bekerült a tudatába Doránnak, mert főkérdésként leginkább egy iszonyatos, borzasztó, rémséges gondolat foglalkoztatta: az, hogy alig távozott el Lidzsmilla, rájött, hogy nem hiszi: Lidzsmilla képes lesz legyőzni Kamtarnakot...

Sőt, nemcsak hogy ezt nem hiszi, de határozottan úgy gondolja, hogy Lidzsmilla nem fog győzni Kamtarnak felett! Ha pedig ezt hiszi, akkor az úgy is lesz, azaz Lidzsmilla elbukik, mert megtanulta már, hogy a hitei és „nemhitei” valóságá szottak válni...

Amint erre rájött, megpróbálta gyorsan figyelmeztetni Lidzsmillát telefonon, de nem sikerült. A telefon kicsöngött ugyan, de Lidzsmilla nem vette fel. Biztos a helikopterében hagyta, és már elindult magányos, gyalogos (esetleg szárnyas) akciójába.

– Jaj nekem! – szólalt meg, és arcát tenyerébe temette.

– Mi a baj? – kérdezte Lidike, és nyomban abbahagyta a bohóckodását, odaszárnyalt hozzá. Letelepedett az íróasztalra, ezúttal megint a normál lidércalakban, a zöld szörmókként.

– A baj... nem is tudom, hogy mondjam el neked, Lidike...

– Teljesen mindegy, mert majdnem minden nyelvet ismerek. Tudok csiszüül, tlapantluaiul, gñññññ, kaulul, és még vagy harminc nyelven. A lidércek saját ősi nyelvét is ismerem, legjobb lenne, ha azon mondanád, de tartok tőle, hogy nem tudod.

– Attól félek, hogy a mamád nagy bajba került!

– Úgy véled, hogy Kamtarnak le fogja győzni? – kiáltotta Lidike rémulten.

Dorán erre szomorúan kezdett el bólogatni, merően Lidikét nézve.

– A mindenségit, tudtam, hogy nem szabad elengednem a mamát! – pattant fel Lidike, aztán elkezdett le-fel masírozni az íróasztalon. – Tudhattam volna! Mindig olyan szeleburdi,

mindent egyedül akar megoldani! Túl büszke! Igen, túl felvágós, beképzelt, önző, gőgös, magát mindenhatónak képzei, és sosem hallgat másokra! Miért is nem vitt magával, ketten már biztos legyőznénk azt az undok Kamtarnakot. De nem, ő maga akarja, mindig minden dicsőséget magának akar! Régen is így volt ez vele, világosan kiderül a meséiből! Már amikor Mirjant megmentette, akkor is egyedül csinált mindent, már gyerekkorában is ilyen felelőtlen volt! Azonnal indulok, hogy segítsek rajta.

– Várj, Lidike, ne menj, te sem tudod legyőzni Kamtarnakot!

– Ugyan már, persze hogy sikerül! Hiszen kisebb vagyok, engem nem vesz észre.

– Nem. Nem győzheted le, ugyanis sajnos az a helyzet, hogy nem hiszek benne, hogy sikerülne neked, és ha nem hiszek benne, akkor nem is fog sikerülni. Ez mindig így van. Mindig pontosan úgy van minden, ahogyan hiszem, tudod, ez olyan varázslói dolog.

– Remek, akkor hidd azt, hogy a mama győz!

– Jaj, ha ez ilyen egyszerű volna! Hinni a legnehezebb! – sóhajtott Dorán.

– De miért könnyebb azt hinned, hogy a mama veszít, mint azt, hogy a mama győz?

– Hát, mert izé... Kamtarnak eddig úgy viselkedett, mint aki okos.

– Mindjárt seggbe szúrlak a fullánkommal, Dorán bácsi, hiszen a mama is okos!

– Persze, persze, nem akarom őt sértegetni, de Kamtarnak szerintem számít rá, hogy a mamád valamiképp esetleg rájön, hogy hol őrzik Argát, és felkészül erre. És tuti, hogy alaposan! Én úgy vélem, hogy bár kedveli a mamádat, és nem okvetlenül akarja megölni, de ha Lidzsmilla odamegy, akkor igenis megöli, hogy el ne vihesse tőle Argát. És észreveszi Lidzsmillát, valamiképpen egészen biztos, hogy számít a támadására! És Lidzsmilla nem tud átváltozni egy farkasember közelében! De szerintem Kamtarnak még arra az esetre is felkészült, ha Lidzsmilla már átváltozva megy oda. Egészen biztosan számít ugyanis a mamádra, hogy is ne számítana, én is számítanék rá a helyében!

– De a mama nagyon ravasz, mindig kitalál valami meglepőt!

– Igen, Kamtarnakot csak a meglepetés erejével lehet legyőzni... – értett egyet Lidikével Dorán. – Valami olyasmit kéne kitalálnom, olyasmiben kéne hinned, amire Kamtarnak egészen bizonyosan nem gondol, álmában sem, igen, valami nagy-nagy meglepetést... de nem hiszem, hogy Lidzsmilla képes lenne ilyesmivel előrukkolni, Kamtarnak idős farkasember, ismerheti a lidércek minden trükkjét... Pedig ha eszembe jutna valami, amiről úgy gondolom, hogy Kamtarnaknak nem jut az eszébe, akkor már elhinném, hogy úgy legyőzhető, akkor már hinnék a legyőzetésében...

S most megszólalt Lidike.

– Hé, Dorán bácsi, mondj példákat, hogy milyenféle meglepetésekre gondolsz, hátha eszembe jut a hallattukra valami, ami jó ötlet!

– Sajnos semmi konkrétat nem tudok, kicsikém. Nincs is értelme apróságokon rágódni, mert Kamtarnak igazán profinak tűnik, őt csak valami kolosszális, egészen vad, bombasztikus meglepetéssel lehetne legyőzni, amitől úgy elámul, mint... mint például Arga, amikor magához tért a kocsiban a szétmarcangolt Tyoenz mellett...

És Dorán most hirtelen felüvöltött.

– Megvan! Ez az! Nagyszerű! Igen, már tudom! Huuú! Ááá! Ez az! Igen. Minden világos. Hát persze! Igen. És már kezdem is látni, hogy miként működik ez nálam. Valóban, az első

pillanattól kezdve így volt minden, mert én *most* kitaláltam. Tehát figyelnem kell az események logikáját, mert amit logikusnak tartok, az... igen... hát persze, természetesen! Ó igen, világos minden. Nem, Lidike, nem hiszem, hogy félteni kéne a mamádat!

– Mégis ő fog győzni?

– Nem. Azt hiszem, a mamád odamenetele alapvetően tulajdonképpen teljesen felesleges, de nem is baj. Nem, Lidike, itt arról van szó, hogy Arga maga fog megszökni.

– Arga?

– Igen. Miért is ne? – és Dorán olyan arccal nevetett, hogy Lidike kis kora ellenére is biztos volt benne, hogy Dorán valami olyasmit tud, amit nem mond el neki, de igen kellemetlen Kamtarnak számára. – Hát persze, miért is ne szökne meg Arga, abban, hogy Arga meg tud szökni, nagyon is képes vagyok hinni. Elvégre ki más szökhetne meg inkább, mint Arga, hiszen ő ebben legalább olyan profi, mint Kamtarnak minden másban! Arga a szökések bajnoka, az árvaházból is megszökött nemegyszer. Van épp elég gyakorlata a szökésekben!

– Jó, jó, Arga megszökik, ennek nagyon örülök, de mi lesz a mamával? – követelte a választ a kis lidérc.

– A mamád... hát ő... nos... hát igen, nem hinném, hogy baja történne, tehát nem is fog baja történni, de attól félek, hogy nagyon fog haragudni Argára.

– Azért, mert megszökött? Miért haragudna rá? – nézett Doránra értetlenül Lidike.

– Tudod, kicsi lidércleányka, ez olyan dolog, hogy a mamád néha olyasmikért is megharagszik, amiért én például nem haragudnék meg – és Dorán ismét lehajtotta a fejét. És arra gondolt, hogy meglehet, hamarosan már mindenki őrá fog haragudni: lidércek, farkasemberek, Arga, de még talán azok az akárik is, világörök, akiknek a még ismeretlen, titokzatos fajtájához ő állítólag tartozik. Nemsokára iszonyatos fejmosást fog kapni. S most így sóhajtott:

– Kellett a nyavalyának kitalálnom a *Lidércgyermekeket*! Igaza van a kritikának, pocsék könyv, látom már magam is. Csakis a baj van vele...

* * *

Ami Lidzsmillát illeti, ő természetesen helikopterrel repült a cél közelébe, de nem egészen a gyárhoz. Ugyanis tartott tőle, hogy Kamtarnak számít az érkezésére. Ezért innen már a szokásos lidércmódszerrel közlekedett: nagy madárrá változott, s úgy repült tovább. A rádiótelefont nem vitte magával, nemcsak mert felesleges súly lett volna, hanem mert hátha épp lopakodás közben kezd csiripelni, s az kész lelepleződés. És bár gondolkodott a pisztolyon, de végül azt sem vitte magával, mert úgy vélte, jobb ha meglepetésszerűen támad, amennyire ez lehetséges, és ha például egy ajtó rése alatt kell beszivárognia, akkor a pisztolyt úgyis a túloldalon kéne hagynia, lévén, hogy a pisztolyok nem alakváltóak. Olyan pisztolyt egyelőre még a csiszík sem voltak képesek gyártani.

Természetesen nem volt kifejezetten egyszerű a repülés, mert Lidzsmilla tömege sem változhatott az átalakulások során, s kicsivel többet nyomott, mint ötven kilót. Lidzsmilla ugyanis nem volt olyan karcsú, amilyennek látszott, mert még az is a testéhez tartozott, amit a ruhájának néztek az emberek, és ennek is volt súlya. És egy félmászás valami nem igazán olyan, hogy könnyen tudjon repülni. Mindazonáltal a lidércek már jó kétszázezer esztendővel ezelőtt megoldották a repülés titkát magányos testgyakorlataik közepette: nagyjából úgy, ahogy régen a nagy őshüllők repültek. Lényegében ugyanis a repülés nem más, mint a tömeg és a felület problémája. Elvileg akármekkora súlyú dolog is képes repülni, ha van elegendő nagyságú szárnyfelülete. Nos, mi sem volt egyszerűbb ennél. A tömegüket nem voltak képe-

sek csökkenteni a lidércek, ellenben csinálhattak maguknak olyan alakot, aminek rendkívül nagy a szárnyfelülete. A nagyobb gond nem is ezzel volt, hanem azzal, hogy minél nagyobb a szárnyfelület, annál nehezebb azt le-föl mozgatni, főleg le, mert növekszik a légellenállás. Márpedig ha nem mozgatják a szárnyakat, akkor nem szállnak fel. És az izmuk mennyiségét nemigen növelhetik, mert az izommennyiség, ami elfér bennük, korlátozva van a tömegük által. Hiszen semmiképp sem lehet több izmuk, mint amennyi a lidérc súlya, de a gyakorlatban ennél sokkal kevesebb, hiszen nem csinálhatnak izmot az agyukból, valamint kell a testük anyaga másra is, például a szárny bőrfelületének, merevítő csontoknak, tüdőnek, szívnek...

De segítettek magukon. Akármilyen bonyolult konstrukciós probléma is volt a repülés, megoldották. Még hozzá úgy, hogy készítettek maguknak különleges izmot. Ez az izomfajta képes volt rövid ideig rendkívüli teljesítmény leadására, bár azon az áron, hogy ezalatt igen nagy hevességgel égette el a táplálékot. Emiatt aztán sokat nem repülhettek ezzel az izommal, inkább csak a felszállás idejére használták, s még így is bizonyos mennyiségű repülés után rengeteget kellett enniük, hogy pótolják az elvesztett energiát. És odafent a levegőben már nem gyakran csapkodtak a szárnyaikkal, csak vitették magukat a meleg légáramlatokkal, méltóságteljesen vitorlázva, mint az albatroszok és a kondorkeselyűk. Habár ők jóval nagyobbak voltak.

Ebből a szempontból sokkal jobb helyzetben volt Lidike, mint a mamája. A gyereklidérceknek még könnyen megy a repülés, mert a tömegük meg sem közelíti a felnőtt lidérc tömegét. Lidike testsúlya alig fele volt egy súlyosabb fecskéének. És tudjuk, hogy egy fecske milyen légibajnok...

Ehhez képest Lidzsmilla, amint nagy vitorlázó-repülőgépként a gyár felé szárnyalt, igazán lomha akárminek tűnt.

Ez jutott Kamtarnak eszébe is, amint észlelte a jöttét.

– Nicsak, vendégünk van – morogta, és mosolygott. – Egy légi elefánt.

Az, hogy Kamtarnak észrevette Lidzsmilla jöttét, igazán figyelemre méltó tett. Lidzsmilla ugyanis nemcsak repülve közeledett, de biztos, ami biztos, láthatatlanná is vált. Kamtarnak mégis észrevette, hogy jön.

Természetesen nem a szaglásával, nem is a szemével, nem is a fülével. De hát már régóta nemcsak a saját érzékszerveit használja az ember, tehát a farkasember sem. Léteznek ám különféle műszerek is... és az az igazság, hogy ami a lidérceket és a farkasembereket illeti, bizony mindkét faj rendelkezett a legmodernebb csiszí csúcstechnológia minden leleményével. Volt pénzük is ehhez, s voltak ehhez különleges képességeik is. No és ismeretségük.

Ami Arga elraktározását illeti, azt Kamtarnak igen egyszerűen oldotta meg. Még csak meg sem kötözte a leányt, mert nem akarta, hogy vad hánykolódásában kárt tegyen magában. Ehelyett bezárta a gyár szerelőcsarnokába, minden ajtót jó szorosan becsukott, de még be is hegesztett belülről. Odalent a lány szabadon mászkálhatott, Kamtarnak nem törődött vele, mert tudta, hogy onnan aztán soha meg nem szökhet. És bár vannak ott mindenféle gépek, de egyik sem mozgatható, nem használhatja fel segédeszközüket egyiket sem a szökéséhez. Ráadásul ő, Kamtarnak is vigyáz rá. Nem volt ugyan a lány mellett, de a szerelőcsarnokot egy függőfolyosó szegélyezte jó három méter magasan, ebből különböző szobák nyíltak az emeleten. Erre a függőfolyosóra csak egyetlen lépcsőn lehetett feljutni, s ez ráadásul felhúzó volt. Nos, Kamtarnak feljött e folyosóra, és maga után húzta a lépcsőt. Teljesen lehetetlen volt, hogy Arga innen megszökjön. A gépek közt ugyan elbújhatott, s így okozhatott volna némi problémát Kamtarnaknak, ha meg akarja ölni a lányt – de hát nem akarta.

Arga nem tudta, mit csinál odafent Kamtarnak. Holott nem csinált a farkasember ostobaságot: jól felkészült az emberrablásra, és alaposan berendezte a maga kis kuckóját. Különleges radar pásztázta például az eget. Nem olyan radar, ami a repülőket szokta figyelni, hanem olyan, ami csak a csiszíknak van, a barbárok még nem is tudtak a létezéséről. Ez ugyanis nem bocsátott ki magából semmiféle hullámot, emiatt érzékelhetetlen volt a működése. Nem is lett volna jó a hagyományos radar Lidzsmilla ellen, mert ha egy lidérc láthatatlanná vált, akkor nem csak az optikai keresők számára vált láthatatlanná, tehát nemcsak szabad szemmel volt lehetetlen észrevenni, de a teljes elektromágneses spektrum minden hullámhossza akadálytalanul haladt át a testén. Tehát radarral sem mérhették volna be Lidzsmillát.

Igen ám, de mégis be lehetett azonosítani őt egy rendkívül finom műszerrel: a gravométerrel. Ilyen csak a csiszíknak volt. Ez a környezet gravitációs anomáliáit figyeli. Mert minden tárgy kelt ilyen anomáliákat, hiszen mindennek van tömege. Lidzsmilla ötven kilója pedig már igazán alkalmas volt arra, hogy a csiszí műszer jelezze.

Igaz, még a csiszí műszere sem volt olyan pontos, hogy kirajzolódjék Lidzsmilla madár-alakja a képernyőn, de azt jelezte, hogy ebből az irányból egy kábé félhárszás valami közelít feléjük. És Kamtarnak elvigyorodott. Ugyan mi más is lehetne egy félhárszás repülő tárgy, ha nem Lidzsmilla? A „légi elefánt”?

– Jó lesz felkészülni a fogadására! – gondolta.

Lidzsmilla igyekezett olyan óvatosan leereszkedni a tetőre, ahogyan csak képes volt rá. Tehát minél nesztelenebbül. És azonnal átváltozott úgy, hogy óriási szárlábú legyen, s mindegyik lábán legyen nagy tapadókorong. Nagy, hosszú teste így alkalmas volt arra, hogy elossza a súlyt a tető fémlemezein. Remélte, így nem fog nyikorogni alatta. A sok tapadókorong megtartotta őt a rendkívül meredek és síkos tetőn. Így fejfelé lógva is közlekedhetett.

Addig ment, amíg látott egy hajszálvékony nyílást egy ablakszárny, és a kerete között. Erre több sem kellett neki, cérnávékonnyá változott, s így mintegy „beszivárgott” a résen át a szobába. Amikor beért, átváltozott a sáskaszerű harci alakjába, bár odabent senki nem volt. De biztos, ami biztos.

Hanem kár volt ezt tennie, mert tovább kellett mennie. Nem merte kinyitni az ajtót, félvén tőle, hogy az hátha nyikorog, márpedig sejtette, hogy Kamtarnak a közelben kell legyen, ha nem is annyira közel, hogy át ne tudjon változni. Emiatt odalépett az ajtóhoz, és csak egy kis csápot dugott át a kulcslyukon, amit odakint a folyosón szem alakúra formázott. Ide-oda mozgatva körülnézett. Sehol senki. Nagyszerű.

Ezúttal a szemcsápot követve a kulcslyukon szivárgott ki a folyosóra. E folyosó természetesen nem igazi folyosó volt, hanem a függőfolyosó, tehát a túlsó oldalon már leláthatott a nagy csarnokba. Alaposan szemügyre vette az egészet, de nagy óvatosan már az imádkozó sáskaszerű harci alakjában végezte e nézelődést. Maximálisan fel volt szerelkezve tehát: voltak iszonyú karmai, szinte kardpengék, volt csáprágója, ami többet ért, mint a barlangi oroszlán fogsora, volt mérges fullánkja, a harapása is mérgező volt, s mind emellé a teste bármelyik pontján képes volt kiizzadni egy pillanat alatt olyan váladékot, amiből egyetlen apró csepp másodpercek alatt leterít még egy mamutot is, elég, ha csak a szájába kerül, le sem kell nyelni. Nem célszerű tehát a farkasembernek sem ember, sem farkas alakban harapdálni Lidzsmillát.

De ha ez kevés volna, meg kell említeni, hogy mint a köpködő kobra, képes volt arra is, hogy a mérgét jó négy méteres távolságra kispriccelje a szájából. Továbbá e sáska lábának rúgása olyan erős volt, mint egy lóé. És a két lábán is voltak karmok, tehát egyetlen rúgásával bárkit kibelezhetett.

Hamarosan felfedezte Argát. Előbb mint Arga őt, mert a leány épp nem feléje nézett. Azzal volt elfoglalva, hogy épp lecsavarozott az egyik gépről egy jó másfél méteres fémrudat. Talán azért, hogy legyen fegyvernek valója. Amikor Lidzsmilla odanézett, Arga épp végzett a lecsavarozással, s meglengette a fémrudat, csak úgy zúgott körülötte a levegő. S ekkor felnézett, és meglátta Lidzsmillát.

Pontosabban a Lidzsmilla-sáskát. Elkerekedett a szeme, igencsak meglepődött, de nem sikoltott, gyorsan eszébe juthatott, hogy ekkora sáskák nincsenek, tehát ez biztos egy lidérc lesz, ha pedig lidérc, akkor Lidzsmilla. Arga tehát elmosolyodott, és intett Lidzsmillának. Erre Lidzsmilla leugrott hozzá. Könnyedén ugrott, a három méter meg sem kottyant neki. Néhány lépéssel odafutott Arga közelébe...

De még nem ért egészen oda, amikor a csarnok túlsó végéből, szintén a függőfolyosóról, megszólalt Kamtarnak:

– Milyen kedves találkozás. Mekkora kár, hogy véget kell vessek neki!

Mindketten odapillantottak. És nem csalta meg őket a fülük, valóban Kamtarnak állt ott, tökéletesen emberi alakban, de nem is volt szüksége a farkasalak fegyverére, a fogaira, mert volt más fegyvere: egy jó méteres, igencsak veszélyesnek látszó puskaféleség, amin sok üvegszerű cső volt, bár bizonyára nem üvegből, s ezekben rózsaszín villámok cikáztak.

– Hát igen, Lidzsmilla, ez van – csapott a puskaféleségre oldalt Kamtarnak. – Az a baj, hogy ti lidércek, amikor elhatároztátok, hogy a saját testeteket fejlesztitek és nem a technikát, akkor az utóbbiról, a technikáról annyira lemondtatok, hogy amikor a technika utánatok jött az emberek képében, az emberek Tlaxánra érkezésével, még akkor sem ismertétek fel, hogy micsoda hatalom. Hiába van meg nektek is minden csiszí csúcstechnológia, mit sem értek vele, mert a döntő pillanatban nem használjátok, fogalmatok sincs róla, hogy miként kell használni. Én bezzeg nem így vagyok ezzel, talán amiatt, mert a farkasemberek mégis inkább emberek, mint a lidércek. Tudtam a jöttödről a gravométernek hála, és most akármilyen harci díszben is vagy, nem bírsz semmit sem tenni ellenem, mert eszem ágában sincs, hogy testi küzdelmébe bonyolódjam veled. S ez nem is szükséges. Lám, tudtam hogy elég csak jól elbújnom, és Argát figyelnem, mert okvetlenül megjelenysz mellette. Ne haragudj, Lidzsmilla, hogy ezt mondom a halálod előtt, de elképesztő, hogy ti lidércek néha milyen bámulatra méltóan naivak vagytok. Fogalmatok sincs róla, hogy milyen a háború, pedig láthattatok már egyet s mást az emberektől ezzel kapcsolatban. Na, de elég a beszédből, mert a bűnügyi filmekben is mindig akkor veszít a gonosztevő, amikor sokat pofázik diadalittasan, s bár nem tartom magamat gonosztevőnek, de nem akarom elkövetni ezt a hibát. Tehát csak annyit mondok, mert úgy vélem, jogod van tudni utoljára, no meg kedvellek is, hogy ez itt a kezembelen egy csiszí fegyver, plazmakoncentrátor, alkalmas egy egész emeletes ház lerombolására, de most kis teljesítményre állítottam be, mert nem akarom, hogy Arga is a levegőbe repüljön veled együtt. Akármilyen harci alakban vagy is, ellened ez a teljesítmény is elég lesz. Lehet, most azt mondod, ez nem becsületes küzdelem, és igazad is van. De mit tegyek, az életvágy nagy úr! Most tehát ég veled, Lidzsmilla, és ha van túlvilág, ne haragudj rám, mert csak azt teszem, amit tennem kell a fajom érdekében – és Kamtarnak felemelte a plazmakoncentrátort.

Ekkor azonban Lidzsmilla elé állt Arga.

– Jól van Kamtarnak, öld meg Lidzsmillát, de csak velem együtt.

Kamtarnak elmosolyodott.

– Megható a ragaszkodásod Lidzsmilla iránt, Arga, de nem tudod őt megmenteni. Elfelelkezel ugyanis két tényről. Az egyik, hogy mesterlövész vagyok. A másik tény, hogy nem

előtted állok, hanem jócskán fölötted is, tehát hiába álltál Lidzsmilla elé, innen felülről még kényelmesen eltalálom őt. S pontosan ezt is fogom tenni. És most már aztán tényleg elég a beszédből – azzal Kamtarnak tett valami apró mozdulatot a fegyveren, mire annak csövéből valami villanás tört ki, s bár Lidzsmilla megpróbált elugrani, de nem sikerült neki. A villám belecsapódott a nagy sáska mellébe, és szabályosan kettészakította. Pontosabban, három részre. Teste kettészakadt a melle tájékán, s a felső darabról még külön is lerepült Lidzsmilla sáskafeje, s elgurult az egyik gép mellé, majd visszapattant annak oldaláról.

– Ennyit tehát rólad, Lidzsmilla. Tényleg sajnállak, kár volt érted – mondta Kamtarnak, azzal leengedte a fegyvert.

Amit Kamtarnak mondott, azt alig lehetett érteni. Mert Arga egyfolytában sikoltozott, de olyan magas fejhangon, hogy az már Kamtarnak fülét is sértette, holott legalább húsz méterre volt tőle. Majd hirtelen eszébe jutott Argának olvasmánya, a *Lidércgyermek*, ami szerint a lidércek meglehetősen sokáig képesek túlélni olyasmiket, amiket egy ember semmiképpen sem. Például visszaneveszthetik elvesztett végtagjaikat, ha időben megtalálják őket. Tehát, ha kontaktusba hozzák azokat az agyukkal.

Gyorsan elugrott Lidzsmilla leszakadt fejéért, s odanyomta azt a felsőtesthez, a nyakcsonkhoz.

– Jaj Lidzsmilla kedves, kérlek, nagyon szépen kérlek, ne halj meg, azt nem teheted, nagyon kérlek, ragaszd vissza magadat... – kiabálta. De semmi nem történt.

– Ez nem lehet igaz! Nem halhat meg! – kiáltotta. Majd hirtelen érezte, hogy valami hideg-hullám söpör végig az agyán. Egyszeriben elmúlt minden sokkhatás róla. Olyan hirtelen csitult el a szomorúsága, érzelmi vihara, olyan hamar tisztultak ki az érzelmei, mintha egy teleírt táblát töröltek volna végig nedves szivaccsal.

Lidzsmilla meghalt. Kamtarnak megölte őt. Ez tény, ezt nem lehet visszacsinálni. Világos. De ha Lidzsmilla meghalt, mert megölte Kamtarnak, akkor most ő, Arga, megöli Kamtarnakot. Lehet persze, hogy Kamtarnak őt is megöli, de hogy még lesz itt halál, az biztos. Egyikük most meghal!

Megfordult.

– Most megöllek – közölte Kamtarnakkal, nem is indulatosan, nem is kiabálva, csak úgy, mint egy egyszerű ténnyt.

– Ne beszélj hülyeséget, nem vagy rá képes, és nem akarom, hogy megőrülj. Nyughass!

– Majd nyugszol *te*, a sírodban! – azzal Arga felemelte a lecsavározott vasrudat, és Kamtarnakra hajította. A rúd, bár nehéz volt, el is repült odáig, ám a férfi könnyedén kitért előle. Ám most Arga nekiiramodott, és futni kezdett felé, teljes erőből futott, és nyúlánk, izmos lány volt. Tudta, hogy képes nagyon gyorsan futni. És most el volt szánva rá, hogy bármi áron, de Kamtarnak közelébe kerül. Ő most úgy nekiiramodik, hogy felugrik a függőfolyosóra. Nem olyan nehéz az, alig három méter magasan van, a talajtornászok gyakran megteszik, ugranak azok még annál is nagyobbra...

Teljes erőből futott, úgy, mint még soha. Pillanatok alatt megtette a táv nagyját, majd neki-készült, hogy ugorjon egyet, egy minden korábbinál hatalmasabbat, két karját is előrenyújtotta, hogy majd elkapja velük a korlátot... teste szinte megnyúlt...

És Kamtarnak hirtelen azt látta, hogy máris nem Arga repül feléje a levegőben, hanem egy farkas.

– A francba, erről elfeledkeztem! – morogta döbbsen Kamtarnak, amikor Arga igenis megugrotta a maga elé kitűzött célt, sőt még nagyobb is, mert nemcsak felugrott a korlátig, de át is repülte azt, és négy lábra pottyant a függőfolyosó fémpadlóján. Ami különben tiszta szerencse volt, mert mancsaival nem tudott volna megkapaszkodni a korlátba.

Most megtorpant, és megrázta a fejét. S bár a farkaspofa nem volt igazán alkalmas rá, hogy érzelmeket fejezzon ki, de Kamtarnak pontosan tudta, mi játszódik le Arga fejében: a lány maga is mérhetetlenül meg van döbbenve azon, hogy belőle farkas lett. Nem tudott eddig róla, hogy ő maga is farkasember.

Kamtarnak bezzeg tudta ezt. Nagyon is. Ő már egyszer alaposan megszimatotha Argát, amikor felkergette Dorán padlására. Először még azt hitte róla, hogy lidérc, de aztán megszimatotha, és rájött, hogy Arga nemcsak nem lidérc, de még csak nem is közönséges ember, a saját fajtájából való, farkasember.

De még nagyon fiatal. Még valószínűleg nem is tud róla, hogy ő farkasember. A farkasembereket ugyanis a szüleik vezetik be a farkasemberségbe, azok tanítják meg nekik, hogy miként kell átváltozni. Magától erre egy farkasember csak akkor jön rá, ha néhány alkalommal valami súlyos érzelmi sokk éri. Főleg életveszély. És a legelső alkalomra, néha az első egy-néhány átváltozására is, utólag nem szokott emlékezni.

Kamtarnak tehát tudta, hogy Arga farkasember, ám nem hitte, hogy ezt Arga is tudja magáról, sőt még azt sem hitte, hogy Arga képes lesz átváltozni. S bár abban igaza volt Kamtarnaknak, hogy Argának fogalma sem volt igaz kilétéről, de abban már nagyon is tévedett Kamtarnak, hogy Arga ne változna át.

Átváltozott, és rögvess ugrott akkorát, hogy az még farkasalakban is becsületére vált. Most pedig ott állt Kamtarnakkal szemben a folyosón.

– Na jól van, Arga, rendben, farkasember vagy te is, rájöttél hát – beszélt hozzá megnyugtatóan Kamtarnak. – Ez tehát azt jelenti, hogy egy oldalon állunk. Most a legjobban teszed, ha visszaváltozol emberré, és hagyod, hogy Dorán azt higgye, hogy elraboltalak, féltsen téged, mert akkor kitalálja nekünk farkasembereknek a...

De most Arga elvicsorodott, ám olyan rondán, hogy úgy még se farkasembert, se igazi farkast nem látott hosszú élete során Kamtarnak. És Arga egyenesen a férfi torkának ugrott.

Kamtarnak hátrahőkölt, de Arga lendülete így is elsodorta, előbb a fenekére, majd a hátára zuhant, s csak a kezét tudta gyorsan a torka elé rakni, hogy azt Arga el ne harapja. Még a plazmafegyver is kiesett a kezéből, bár azt ilyen közelharcban nem is igen tudta volna használni, de különben sem akarta megölni a lányt.

Úgy tűnt azonban, hogy Argát ezen szempontok egyike sem korlátozza, és igenis igyekszik megölni Kamtarnakot. S bár nem volt fele olyan nehéz sem, mint a férfi, de ami tőle tellett, megtette: a foga közé kapta Kamtarnak csuklóját, és olyat harapott belé, hogy recsegtve törtek ott a csontok, Kamtarnak felsikított, s azt tette, amit a nagy fájdalom hatására automatikusan, ösztönszerűen meg szoktak tenni a farkasemberek: átváltozott. És rögvess fel is ugrott, és a fogával végighasította Arga oldalát. Arga igyekezett visszatámadni, de nem sok esélye volt, ő nem volt ötven kiló sem, Kamtarnak pedig százhusz. Ráadásul Kamtarnak gyakorlottabb harcos volt nála, Argának pedig ez volt az első küzdelme.

Kamtarnak pillanatokon belül odalökte Argát a függőfolyosó korlátjához, és marcangolni kezdte a lány oldalát, de úgy, hogy abból dőlt a vér. Még most sem akarta Argát megölni, tudta, hogy ezt túl is éli a lány, de leckét akart neki adni abból, hogy ki is az erősebb. És azt is remélte, hogy a fájdalom rákényszeríti majd a leányt, hogy visszaváltozzék emberré. Úgy már

nem lesz veszélyes. És Arga csak néha tudott belekapni itt-ott Kamtarnak testébe, határozottan érezte ő is, hogy vesztes helyzetben van minden szempontból. De olyan őrjöngő düh tombolt benne, hogy esze ágában sem volt feladni a küzdelmet. Már a bordái látszottak, szinte kilógtak az oldalából, de még mindig küzdött, úgy, hogy Kamtarnak egészen elképedt, mert ilyet még nem látott. És bizony már Kamtarnak testéről is foszlányokban lógott a bőr több helyen is, ahol Arga hozzáfért.

Ráadásul úgy tűnt, dühe és fájdalma mellett még gondolkodni is képes Arga, s alkalmazza azokat a küzdelmi technikákat, amiket jól megtanult a *Lidércgyermek* című regényből. Egy váratlan ugrással messzire vetette magát Kamtarnaktól, Kamtarnak már azt hitte, Arga elmenekülni igyekszik, fel akarja adni a küzdelmet – de nem ezt tette, esze ágában sem volt ez a leánynak. Hanem egy pillanat alatt emberré változott, majd újra farkassá, ismét szembefordult Kamtarnakkal, s máris rávetette magát. Kezdődött újra a küzdelem, de már egy egészséges farkas rontott rá újra Kamtarnakra. Arga farkasteste teljesen ép volt, mindössze elveszített annyi vért, amennyi korábban kicsorgott belőle.

Kamtarnak most már komolyan dühös lett. Tartott tőle, hogy kénytelen lesz megölni Argát, mert a leány teljesen megőrült. Egy ügyes csellel sikerült elkapnia Arga torkát, felemelte és megrázta. Most elharaphatta volna a torkát, s megölhette volna, de még mindig nem akarta. Ellenben úgy odavágta a folyosó falának, hogy Arga szédelegve rogyott a földre, mind a négy lába összecsuklott alatta. Hiába, bátran harcolt, minden erejét beleadva, de mégis sokat jelentett, hogy ő csak negyvenvalahány kiló volt, Kamtarnak pedig százhusz, majdnem háromszor annyi.

Ellenben Kamtarnak bizonyos értelemben önmagának tett rosszat ezzel a csellel. Mert hogy most Arga szédelegve lerogyott, tekintete Lidzsmilla teteme felé vetődött. És bizony itt most azt látta, hogy az a tetem meglehetősen aktív tetem. A fej ráragadt a nyakcsonkra, s épp most alakulnak át a nagy imádkozó sáska-karok mindenféle csápokká. Ezek most, mint egy szárazföldön mozgó polip, odahúzzák gazdájukat az alsó tetemrészhez, a csápok belenyúlnak a sebbe, hirtelen eltűnik a seb, átalakul az egész test...

Olyan vad öröm buzgott végig Arga testén, hogy szavakkal leírni sem lehet. Szédülése, fáradsága egyszeriben elmúlt. És rögvest rájött, mit kell tennie. Előrevetette magát, és Kamtarnak számított rá ugyan, hogy Arga esetleg megkísérel még egy támadást – csak hogy nem számított arra, hogy Arga épp abba az irányba vetődik. Azt hitte, őt támadja majd meg, a nyakát vagy az oldalát – de Arga oldalra vetődött. Oldalra, ahol a plazmakoncentrátor hevert a padlón. Nekiugrott, és lendülete ereje messzire sodorta a fegyvert, át a korlát alatt, s az nagy csattanással ért földet épp Lidzsmilla közelében.

Több sem kellett erre a nőnek, azonnal átalakult emberi formájába, bár rögvest térdre is rogyott. És Arga értette ennek okát, bár nem is volt lidérc: egy egész csomó vére kifolyt Lidzsmillának, és ez még egy edzett lidércet is bizonyára megvisel.

De azért volt annyi ereje Lidzsmillának, hogy kinyúljon a fegyverért. Megragadta, felemelte, és abban a pillanatban máris méteres lyuk gőzölgött Kamtarnak mellett a falon. És minden bizonnal csakis az mentette meg Kamtarnak életét, hogy Lidzsmilla a vérvesztéstől, s talán az előbb érzett óriási fájdalom emlékeitől, utóhatásától még nagyon kába lehetett, valószínűleg a keze is remegett. Nem kis dolog még egy lidércnek sem darabokra szakadni.

Egy biztos: Kamtarnak nem várta meg a következő lövést. Azonnal lemondott Arga további fegyelmezéséről, de még megöléséről és elfogásáról is, és óriási ugrásokkal menekült végig a folyosón. S másodpercek múlva el is tűnt egy ajtó mögött. Arga igazán nem bánta. Valószí-

núleg Lidzsmilla sem, aki utána lőtt ugyan, s ezzel a lövéssel elpárologtatta az ajtót, de nem hitte, hogy Kamtarnak akárcsak meg is sebesült volna.

Egyelőre azonban ez nem is nagyon érdekelte, beérte azzal, ha megijeszti a farkasembert, hogy az lemondjon a további harcról.

Volt azonban még egy farkasember a csarnokban: Arga. Ő most leugrott amúgy farkasalakban a folyosóról, visszaváltozott emberré, és odasétált Lidzsmilla mellé.

– Úgy örülök, hogy élsz, Lidzsmilla! – kiáltotta, és átölelte a nőt.

Lidzsmilla karjai azonban mozdulatlanok maradtak, szobormereven állt ott, karjai a teste mellett lógtak, és egy szót sem szólt.

– Mi történt? – kérdezte Arga, azzal felemelte a tekintetét.

Halottmerek arcba nézett. A legnagyobb jóindulattal sem látott mosolyt Lidzsmilla arcán, sokkal inkább gyűlöletet.

– Értem... – szólt hirtelen Arga. – Azt hiszem, értelek... de hidd el, nem amiatt védtem Dulgát, mert farkasember vagyok. Fogalmam sem volt akkor az egésztől, hidd el! Bizonyára én téptem szét Tyoenzt is, nem Dulga, tehát Dulga nem is farkasember, igen, így lehetett... de akkor ezt nem tudtam, nem emlékeztem rá. Hidd el, semmiről sem tehetek, és továbbra is nagyon szeretlek. Láttad, igyekeztelek megmenteni. Sőt, ezt tulajdonképpen meg is tettem, mert ledobtam neked a fegyvert. Hidd el, hogy továbbra is ugyanúgy utálom a farkasembereket, mint te, sőt, még jobban, mint ahogy korábban utáltam, mert akkor azt hittem, hogy Dulga farkasember, és meg kell menteni. Én a lidércek pártján vagyok még most is. Nagyon szeretlek Lidzsmilla.

S erre megszólalt Lidzsmilla.

– Ó, hogy mit tettem! Mekkora szégyen! Örökbe fogadtam egy farkasembert. Én, a lidérc, lányommá fogadtam egy farkasembert!

– Lidzsmilla, nagyon kérlek, hidd el, nem akartalak becsapni, halvány fogalmam sem volt róla, hogy farkasember vagyok!

– Az én hibám – folytatta a monológot Lidzsmilla. – Igen, az én hibám! Hiszen semmiből nem állt volna megpróbálkoznom az átváltozással a közeledben! És soha, egyetlen egyszer sem tettem meg! Bűnös hanyagság volt, iszonyatos könnyelműség! Lehet, hogy igaza van Kamtarnak, és a farkasemberek okosabbak, mint mi lidércek vagyunk, mert belőlünk hiányzik a ragadozók ravaszsága.

– Bennem nem volt semmi ravaszság, Lidzsmilla, én nem akartalak becsapni! Értsd már meg, hogy nem jöttem rá soha, hogy farkasember vagyok, még akkor sem, amikor széttéptem Tyoenzt, értsd meg, nem akartam Dulgára kenni, nem emlékeztem az egészre! – és megrázta Lidzsmillát. – És nem akarom elveszíteni a barátságodat, én tényleg úgy szeretlek, mint édesanyámat!

– Nem vagyok az édesanyád, Arga. A te édesanyád egy farkasember! – azzal Lidzsmilla lefejtette magáról Arga kezét, és eltolta messzire magától a leányt. – Mondtam már, Arga: lidércek és farkasemberek között sosem lehet barátság. Soha. És semmi jelentősége annak, hogy nem tudtál eddig róla, ki is vagy valójában. Elhiszem, hogy nem tudtad, de ennek tényleg semmi jelentősége. Elhiszem, hogy nem akartál becsapni, de ennek sincs jelentősége. Még azt is elhiszem, hogy e pillanatban szeretsz! De még ennek sincs jelentősége.

– Hát akkor minek van jelentősége? Annak talán, hogy megmentettem az életedet? Mert azt szeretetből tettem, tudd meg!

– Sajnos még annak sincsen jelentősége, hogy megmentetted az életemet. Elismerem, hogy személy szerint én magam hálával tartozom neked, de sajnos vannak magasabbrendű kötelességeim is, tudniillik azok, amik az egész fajomhoz, a lidércek összességéhez fűznek. Csak annak van ugyanis jelentősége, hogy te farkasember vagy. Tehát idővel lidérceket fogsz enni. S ezt meg kell akadályoznom. Éppoly kötelességem ez, amint egy csiszí kötelességének érezné, hogy a csiszík összességét megmentse.

– Lidzsmilla, tudom, hogy te most önmagadat félted, s még inkább Lidikét. Gondolod, hogy képes lennék rá, hogy megegyem valaha őt, akit csiklandoztam, akivel nagyszerűeket játszottam, vagy téged, aki szinte az egyetlen felnőtt vagy, aki jó volt hozzám eddigi nyomorúságos életemben? Mert hülye vagy, ha ezt hiszed rólam, a szemedbe mondom. Ilyen tettnek még a gondolatától is borzadok! Nemhogy nem ártok nektek, de még én áldozom az életemet, ha kell, hogy megmentsem akármelyikötöket!

– Ez még talán igaz is lehet, habár ki tudja, mi lesz évtizedek múlva, amikor közeledik a halálod. De sajnos ennek sincs jelentősége, mert *más* lidérceket igenis ennél. És ezt nem engedhetem meg.

– Lidzsmilla, olyan komolyan mondom, mint egy csiszí, és esküszöm is rá: én, Arga, nem fogok lidérceket enni, és máshogy sem ártok nektek! Meglehet tán, hogy minden farkasember eszik lidérceket, de én igenis vállalom inkább, hogy kiszabott időm elteltével meghalok, de nem vagyok hajlandó más értelmes lények pusztulását okozni olyan önző okból, hogy tovább éljek. Lehet, hogy én vagyok az egyetlen ilyen farkasember, de én ilyen vagyok. Tekints a farkasemberek renegátjának!

– Jaj Arga, szinte sajnállak, mert elhiszem, hogy most komolyan mondod, amit mondasz! De fogalmad sincs róla, hogy milyen idős vagyok, és miket láttam már. Ugyanolyan gondtalan kis vidám lény voltam gyermekként, mint Lidike lányom, igen, éppen olyan, de most már nagyon nem vagyok az. Ismerem a világot. Tudom, hogy amint közeledik a halálod órája, ezer és egy okot találsz majd rá, hogy megmagyarázd, miért van jogod mégis lidércet enni, és miért szegheted meg a most tett esküdet. Talán nem ennél meg még akkor sem engem és Lidikét, de tényleg ez lenne a legtöbb, ami telik tőled. Más lidércet igenis megennél. Tudom. Ilyenek a farkasemberek! Most még azért beszélsz így, mert nagyon új neked az a dolog, hogy farkasember vagy.

– Szívesebben lennék nem-farkasember.

– Lehet, hogy most is igazat mondasz, de valóban nincs jelentősége, mert mondtam, hogy később megváltozik a véleményed. És én, Lidzsmilla, a lidérc, egyszerűen nem hagyhatom, hogy a lidércek ellenségei életben maradjanak a világban.

– Tehát nem szeretsz, Lidzsmilla?

– Sajnálom, Arga, tényleg sajnálom, de nem! Már nem. Szerettelek, eljöttem, hogy kiszabadítsalak, bár előre tudtam, hogy nagy veszélyt vállalok, de eljöttem érted. De most alapvető változás következett be a kapcsolatunkban. Nem tudok szeretni egy farkasembert, és nem is kérem, hogy emiatt ne haragudj, mert tudom, hogy lehetetlenséget kérnek. De nem értesz meg, Arga úgy látom: rég nem arról van ugyanis szó, hogy szeretlek-e. Meg kell öljelek, a lidércek érdekében! A biztonságunk miatt.

– Meg akarsz ölni? De hát nem tudsz átváltozni a közelemben! Vagy megkérsz, hogy menjek távolabb tőled? Jól van Lidzsmilla, tessék, legyen neked, elmegyek tőled távolabbra, csak ölj

meg, tessék! Nem is akarok tovább élni úgy, hogy elvesztem anyámat, Lidike testvéremet, és senki nem szeret. Ölj csak meg, de tudd, hogy egy barátot ölsz meg! De nem bánom, és biztos is, hogy én járok jobban, mert én csak simán meghalok, de téged kínozz majd a lelkiismeretfurdalás ezután évezredekig, sőt örökké, mert örökéletű vagy! – azzal Arga elfutott Lidzsmillától vagy tíz lépésre, s megállt. Szembefordult vele.

– Tessék, itt már jó? Most már át tudsz változni?

– Felesleges átváltoznom, Arga, mert arra, hogy teljesítsem a kötelességemet, kínálkozik egy sokkal egyszerűbb és higiénikusabb mód is, mint a testfegyverekkel marcangolás, és biztos vagyok abban is, hogy neked is jóval fájdalommentesebb lesz – és Lidzsmilla felemelte a plazmakoncentrátort.

Arga nyugodtan nézett a fegyver csövébe.

– Rendben van, Lidzsmilla, látod, tényleg nem igyekszem elmenekülni. Csak egy dolgot szeretnék kérni tőled, mielőtt meghalok. Azaz kettőt.

– Mi lenne ez? – kérdezte Lidzsmilla, még mindig igencsak hűvösen.

– Az egyik, hogy ne mondd el Doránnak, hogy te öltél meg! Mondd azt, hogy Kamtarnak lőtt le ezzel az izével. Tudod, azért, hogy ne haragudjon meg emiatt rád, vagy úgy általában a lidércekre.

– Ennyi eszem nekem is van, Arga. És mi a másik?

– Arra kérlek, hogy valóban azért ölj meg, mert attól félsz, hogy más lidérceket esetleg megennék sok év múlva. Én ugyan nem hiszem, de ha te így hiszed, a lelked rajta. Ölj meg hát emiatt! Mert ti, lidércek, ugyebár semmit nem kockáztattok. De nagyon kérlek, ne amiatt ölj meg, mert olyasmit hiszel, hogy valaha is megennélek éppen téged vagy Lidikét! Nagyon szépen kérlek, ezt ne hidd rólam! Egyszerűen nem érdemlem meg, hogy ennyire aljasnak tarts. Arra kérlek tehát, hogy mielőtt megölsz, nézz a szemembe, és mondd ki, hogy nem hiszel ilyesmit rólam. Csak ennyit kérek tőled, és akkor fogjuk rá, hogy nyugodtan halok meg.

– Ezt elismerem Arga. De ennek semmi jelentősége – felelte Lidzsmilla, azzal kissé magasabbra emelte a plazmakoncentrátor csövét, hogy pontosan Arga arcára mutasson.

– Az én számomra igenis óriási jelentősége van – ragaszkodott az meggyőződéséhez Arga.

– Akkor légy vele boldog, mert hallottad, hogy elismertem.

– Köszönöm neked – felelte Arga, és ezután csak állt a helyén szótlanul.

S ebben a pillanatban lövés dörrent, Lidzsmilla felkiáltott, elugrott onnét, de nem az egész Lidzsmilla: a jobb karja ugyanis a földre zuhant, benne a plazmakoncentrátorral. A lövés leszakította a helyéből, mert robbanólövedék találta el. S ezután még egy egész sorozat csapódott a mellébe, spriccelt mindenfelé a vér, Lidzsmilla a földre zuhant...

S ahogy Arga felnézett, Kamtarnakot látta a függőfolyosón.

– Megmentettem az életedet, Arga – kiáltotta mosolyogva a farkasember. – Ne félj, téged nem bántalak. Látod ugye, hogy nem kell a lidércek pártját fogni, ők is tudják, hogy farkasember vagy! Te velem egy népből való vagy, és hidd el, egyáltalán nem akarlak bántani. Csak azt akarom, hogy Dorán írja meg nekünk azt a génátalakító gépet. S ez még a lidérceknek is jó lenne, mert akkor nem kéne őket megennünk. Ugyan már Arga, jöjjön meg az eszed, kislány! Szövetkezzünk, ne ellenségeskedjünk!

– Megjött az eszem – felelte Arga. – Valóban, Lidzsmilla nem szeret engem. Ezt tudomásul kellennem.

– Na végre!

Arga erre lehajolt, s így szólt:

– A lidércek a farkasemberek ellenségei.

– Úgy van.

– Nekem tehát kötelességem, hogy végezzek az ellenségeimmel.

– Végre kezdesz jól beszélni!

Arga erre lefejtette Lidzsmilla leszakadt kezének ujjait a plazmakoncentrátorról, felemelte a fegyvert, majd úgy állt fel, hogy hirtelen fordult is közben, s máris elsütötte azt Kamtarnak felé.

S pontosan el is találta azt a helyet, ahol a férfi állt, épp csak hogy Kamtarnak akkor már nem volt ott, mert amint látta, hogy Arga olyan sietős gyorsasággal áll fel, megsejtette, hogy mi lesz a lány következő tette, és időben elugrott onnan. És már szaladt is el.

– Hülye liba! – kiabálta közben.

– Én lidércnek tartom magamat! – kiáltotta utána Arga, s lőtt még egyet felé, de hiába, mert Kamtarnak nagyon gyors volt.

Ekkor Arga így szólt Lidzsmilla teteméhez:

– Tudom, hogy még élsz. Most megölhetnélek, elég lenne csak itt állnom melletted egy darabig, amíg végleg elvérzel, hiszen a jelenlétemben nem tudsz átalakulni. De én tényleg szeretlek, ha te nem is szeretsz engem. Most elmegyek messzire Lidzsmilla, és itt hagyom neked a fegyvert is, aztán tegyél amit akarsz, ölj is meg, nem érdekel, le van szarva, nem is akarok úgy élni, ha olyan a világ, hogy képes vagy megölni engem! Ha ti lidércek nem vagytok felsőbbrendű csiszik, akiknél politikai kategória a hála, hanem az értelmes lények barbárai vagytok, afféle szemétnépség, akik még büszkék is rá, hogy náluk a hálátlanság a politikai kategória! – azzal lerakta a fegyvert a földre, s elfutott jó távolra.

S Lidzsmilla megint „összeragasztotta” magát, bár ez ezúttal jó egy percébe tellett, mert ennyi sok szétszakadás már iszonyatosan kimerítette a lidércnőt, s halottsápadt volt, amikor végre felvette az emberi alakját.

És a fegyvert.

– Arga, igaza volt Kamtarnaknak, nem tehetek másként, meg kell öljelek! Gondolnom kell a többi lidércekre is! – kiáltotta felé, és potyogtak a könnyei.

– Tedd akkor azt! – mondta Arga, és ezután csak várt.

De Lidzsmilla jó darabig nem lőtt.

– Nem bírsz lelőni úgy, hogy a szemedbe nézek? Tessék, akkor hátat fordítok neked! De lőj már, és menekülj el, mert ki tudja, mikor jön vissza Kamtarnak! – és valóban hátat fordított a lidércnőnek.

De Lidzsmilla még mindig nem lőtt. Ez végül fel is tűnt Argának.

– Mi lesz már Lidzsmilla? Azt akarod, hogy bepisiljek rémületemben? Kérlek, ne alázz meg, kegyelemért könyörögni pedig úgysem fogok! Lőj már, ha ezt akarod, és legyen vége ennek az egésznek, mindennek!

Lidzsmilla egy szót sem szólt. Még néhány másodpercig úgy állt ott, Argát célba véve, majd ledobta a földre a fegyvert, lerogyott, és sírva fakadt. Erre Arga azonnal odarohant hozzá, és átölelte.

– Látod, Lidzsmilla, mégsem volt igazad, lehet barátság lidérc és farkasember között, hiszen te szeretsz engem, igenis szeretsz, nem bírtál megölni, látod...!

– Nem igaz, utállak, gyűlöllek, igen, pontosan azt érzem irántad, gyűlöletet, mert utolsó mocskos szemétté aláztál azzal, hogy megmentetted az életemet, épp te, egy farkasember, valóban nem vagyok képes megölni téged, de ezzel a lidércek árulójává tettél, utállak, gyűlöllek...!

– Ostobaság. Ne hisztizz kérlek, az nem méltó hozzád! Idefigyelj Lidzsmilla, próbálj arra gondolni, hogy majdnem mindegy, hogy eggyel több vagy kevesebb farkasember kószál a világban. Tulajdonképpen még akkor is majdnem mindegy, ha valóban ennél majd később lidérceket, pedig hidd el, hogy nem fogok. De tényleg mindegy lenne, mert nem én vagyok az egyetlen farkasember. Ezt a gondot a lidércek és farkasemberek között nem egyesével kell megoldani, hogy jaj, csak én, Arga, ne egyek lidércet, jaj, csak Kamtarnak se egyen, kössünk békét ezekkel, hanem tömegével kéne megoldani, alapjában kéne orvosolni a bajt, és erre csak Dorán képes, nem te vagy én!

Hirtelen összeszűkült a tekintete.

– *Az istenit!* Egészen biztos, hogy ez amiatt van, mert Dorán ihleni kezdett! És épp ebbe az ocsmány irányba! Meglátszik, hogy horroríró! Én azt akartam, hogy találjon ki nekem gazdag és szerető apukát-anyukát, s erre ő ocsmány farkasembert csinált belőlem! Hétszentség, hogy miatta van ez az egész! A galád! Az aljas! De most megmondom neki a magamét!

S erre felpattant Lidzsmilla is. A szeme furcsa tűzben égett.

– Igen, Arga, igazad van! Valóban, én is biztos vagyok benne, hogy Dorán miatt alakultak így az események! Máris repülök hozzá! – azzal a bejáráthoz ugrott, ami be volt ugyan hegesztve, de alatta ujjnyi vastag rés volt – bőven elég Lidzsmilla számára, aki már is kezdett átszivárogni alatta.

– Hé, Lidzsmilla, én hogy jutok innen ki? – kiáltotta Arga. De válasz már nem érkezett, talán mert szőnyegvékonyágúra ellapulva Lidzsmilla nem tudott beszélni.

De Arga nem esett kétségbe. Felemelte a plazmakoncentrátort, állított a rajta levő kapcsolón, majd nekiirányította a falnak, s az a következő pillanatban már is eltűnt, csak a szélei izzottak egy jó hat méteres lyuknak. Arga félt is átmenni a nyíláson, mert hátha forró ott a talaj.

De hirtelen rájött, miként segíthet magán. Kihajította a fegyvert, majd farkassá változott, s egy óriási ugrással átrepült az izzó talaj fölött. Majd amikor kiért a szabadba, azonnal visszaváltozott emberré. Lidzsmilla már várta.

– Na ugye, hogy milyen remek dolog farkasnak lenni! – mosolygott a lidércnő keserű gúnnyal.

– Ugyan már, *anyuci*, ne macerálj! Miért irigyled tőlem ezt az egyetlen alakot, amikor te képes vagy számtalanra, sőt, gondolom, éppenséggel farkas is lehetsz, ha nagyon akarod! Miért rám vagy dühös, én nem tehetek semmiről, aki erről tehet, az...

– Igazad van! Gyere, erre van a helikopterem! És hozd a fegyvert is, ne hagyjuk itt a csavargóknak. Igen, igazad van, erről az egésztől nem te tehetsz. De gyere csak, most jól megmondjuk a magunkét annak a bugyuta istennek. Most jól beolvasok Doránnak!

– Úgy kell neki! – bólintott Arga, s a két nő immár teljes egyetértésben, sőt, egymást kézen fogva rohant a helikopter felé.

Alig toppant be a hallba Arga és Lidzsmilla, Dorán máris felpattant a karosszékből, felemelte mindkét karját, és így szólt hozzájuk:

– Nyugi, nyugi, tudom, hogy mit akartok mondani! De kérlek, értsetek meg, hogy nem teh...

– Nem értem meg! – kiáltotta Arga, és hirtelen ömleni kezdett a könnye, majd farkassá változott, Doránra ugrott, de nem mart belé, csak fellökte az író, hogy az a karosszék támláján átbucskázott. Ezután Arga visszaváltozott emberré, és így kiáltott rá:

– Miért követted el ellenem ezt a kolosszális disznóságot?! Én nem akarom elveszíteni Lidzsmilla és a lidércek barátságát! Csináltál volna belőlem inkább lidércet, annak igazán örültem volna! Megtehetted volna ugyanezzel az erővel!

– Nem éppen, mert annak az lett volna a vége, hogy Lidzsmillával együtt pusztulsz el!

– De legalább lidércként, emberhez méltóan!

– Hülyeség, az nem emberhez, hanem lidérchez méltó lett volna...!

– De azt igenis jobban szerettem volna!

– Remek, tehát csináltam volna lidércet belőled, azért, hogy Lidzsmilla is meghaljon! Ez szép! – felelte még mindig a földön fekvő Dorán. – Gondolhatnál rá, hogy ha te meg is akarnál halni, de hátha Lidzsmilla már nem rajong ennyire az ötletedért! No meg aztán, juttattam volna inkább árvaságra Lidikét?

– De Dorán, ezentúl Lidike nem mer majd játszani velem, Lidzsmilla megutált, meggyűlött, és így is majdnem meghalt, mert szétlőtte őt Kamtarnak, ezzel ni! – mutatott a fegyverre, amit farkassá változása előtt ledobott a földre.

– Tudom, hogy most haragusztok rám, de erősen hiszem, hogy egyedül így lehetett legyőzni Kamtarnakot! És ha szét is lőtte Lidzsmillát, de úgy látom, hogy Lidzsmilla ezt elég jól viselte! Tehát minden jól alakult.

– Nem! Semmi nem alakult jól! Mert most már minek is akarjam megtalálni az igazi anyukámat, amikor az csak egy rusnya farkasember!

– De itt van anyád helyett Lidzsmilla, ő szerethet téged.

– Eh, még Lidzsmilla is majdnem lelőtt engem!

– De mégsem tette, csak majdnem. Jaj, hagyjatok már békén ezekkel a majdnem-dolgokkal, tehát ha valami csak majdnem történik meg, nagyon kérlek, ne tüntessétek fel úgy, mintha igaziból is megtörtént volna!

– Sajnálom Dorán – szólt hűvösen Lidzsmilla –, de az a helyzet, hogy bár én, hogy úgy mondjam, megkegyelmeztem Argának, de súlyos lelkiismeretfurdalásom van emiatt, mert úgy érzem, hogy ezzel elárultam úgy általában minden lidércet. És ilyen állapotban, ekkora lelkiismeretfurdalás mellett, aminek mértékéről azt hiszem fogalmad sincs, tehát így még az esetben sem tudom szeretni Argát, ha különben képes lennék így érezni egy farkasember iránt, aminthogy pedig nem tudok. Tehát én jelen pillanatban cseppet sem szeretem Argát, a legkomolyabban mondom, hogy éppenhogy csak nem öltem meg, igencsak hajszálon múlt az

egész, és tényleg ez a legtöbb, amit Arga várhat tőlem. Egyelőre szeretet helyett mély bizalmatlanságot érzek iránta.

– Lidzsmilla, mondd, hosszú életed alatt hallottad-e már azt a kifejezést, hogy „faji diszkrimináció”? – kérdezte Dorán.

– Mit gondolsz, hallottam már? – kérdezte vissza gúnyosan Lidzsmilla.

– Minden bizonnyal igen! És ugye, hogy milyen csúnya, amikor olyasmiket mondanak a csiszíkre, hogy minden csiszi kurva vagy buzi, vagy a csiszík mondják a barbárokra, hogy minden barbár hazug, tetves, rühes, bolhás, bűdös és beteg, tolvaj, és természetesen ostoba is! Ugye, hogy e kijelentések alapvetően hazugok? Mert én, Dorán, még azt sem merem állítani, hogy e kijelentések legalább általában, túlnyomórészt igazak, hogy tehát egy zasseni általában tolvaj, hogy a barbárok általában koszosak és bűdösek. És így tovább. De még ha el is fogadjuk, hogy az ilyen kijelentésekben nem kell szó szerint érteni a „minden” szót, és csak úgy kell érteni, hogy például „egy csiszi nagy valószínűséggel buzi”, „egy barbár nagy valószínűséggel tetves és bűdös”, és így tovább, szóval, még ha így is értjük és igaz volna, bár hangsúlyozom, hogy nem igaz, de még így is azt kell mondjam, hogy akkor is tetemes számú kivétel akad minden népcsoport tagjai között, akikre a legkevésbé sem igaz az állítás, még akkor sem, ha több csoporttagra igaz, mint akikre nem igaz. Tehát, bár tény, hogy a csiszík közt sok a buzi, mert más országokból ezek oda mennek, hogy ott szabadon élhessenek, de egyáltalán nem mindegyikük az. És számos zasseni lehet, aki nem tolvaj, és én is barbár vagyok a csiszík szerint, de nem vagyok sem tetves, sem, remélem, bűdös. És így tovább. Tehát miért ne hihetnéd el Lidzsmilla, hogy Arga tényleg olyan farkasember, aki nem fog soha lidércet enni?

– Teljesen felesleges volt ilyen hosszan beszélned Dorán, mert első mondatod után is értettem, mire akarsz kilyukadni. De már rögvest a kiindulási alapod téves, ugyanis sem a lidércek, sem a farkasemberek nem tekinthetők az emberek valami különleges népcsoportjának, hanem mi ténylegesen különböző fajok vagyunk. Köztünk nem olyan a különbség, mint a fehér és fekete emberek között, hanem olyan alapvető, mint például a farkasok és nyulak között. Erre bizonyosság az is, hogy fehér és fekete embereknek termékeny utódai születnek, hiszen például csaknem valamennyi csiszi is valamiféle keverék, ellenben farkasembernek és lidércnek nem születik gyermeke. Továbbá, a történelem maga igazolja, hogy a farkasemberek igenis megessznek bennünket. Megengedem, lehet, hogy nem gonoszszágból, de engem az sem vigasztal, ha könnyeket hullatva és sajgó szívvel zabálják fel a szeretteimet.

– Már engedelmet – ellenkezett Dorán –, de igenis tekinthetők a lidércek és farkasemberek, sőt a közönséges emberek is népcsoportnak, tudniillik az értelmes lények szuperközösségén belül. És akkor máris beszélhetünk róla, mennyire elítélendő az efféle szuperdiszkrimináció! Továbbá, ami fontosabb, nem egy állatvédő nevelt már fel farkast, és a farkas igen jámbor és barátságos viselkedésű volt a gazdájával szemben, de más embereket sem támadott meg. Pedig az nem értelmes lény! Lidzsmilla, kérlek, nem foghatnád fel úgy, hogy lehet tán, hogy Arga a lidércek szemében egy igazi vadállat, a gonosz farkasemberek fájába tartozó, de egyrészt értelmes lény, aki a maga tudatos döntéseként a ti oldalatokra állt, másrészt te Lidzsmilla és te Lidike, ti ketten megszelídítettétek ezt a borzasztó vadállatot? Továbbá, meggyőződés, hogy előítéleted már amiatt sem jogos, mert még soha nem próbált meg lidérc a történelem folyamán farkasembert megszelídíteni, a barátjává tenni. Ha pedig ez nem lett megpróbálva, miért vagy benne olyan biztos, hogy elvből lehetetlen?

– Nem tehetek róla, Dorán, nagyon szép beszédet mondtál, lehet, hogy tényleg előítélet a részemről, de nem bízom a farkasemberekben. Van fogalmad róla, hogy hány ismerősömet ették már meg?!

- De Arga megmentett téged! És a hála nemes erény. Mégér még kockázatokat is!
  - De a lidércek társadalma...
  - Lidzsmilla! Akarod-e, hogy én is és Arga is úgy gondoljuk, hogy a lidércek tulajdonképpen nem sokban különböznek a farkasemberektől, mert cseppet sem vagytok tisztességesebbek?
  - Mondtam már, hogy nem ölöm meg Argát! De hogy szeressem is? Dorán, ne kérj tőlem lehetetlent. Sőt, ezentúl egészen biztos, hogy nem engedem meg, hogy Lidike vele játsszon.
  - Lidzsmilla, ez aljasság volt! – tört ki sírásban Arga. – Hiszen amikor nem lőttél le, elismerted, hogy soha nem enném meg Lidikét!
  - Hazudtam neked, Arga, hogy könnyebb szívvel halj meg! Azért mondtam neked.
  - Márpedig én igenis játszom Argával! – kiáltott fel Lidike, és máris ráugrott a lány vállára. – Dorán bácsi elmondta, hogy Arga tulajdonképpen nem is igazi farkasember.
  - Hát akkor ugyan mi?!
  - Az a csiszí, aki csiszínek tartja magát. Az a farkasember, aki farkasembernek tartja magát. És Arga lidércnek tartja magát!
  - Buta vagy lányom, gyere le onnét, Arga nem lidérc, nem lehet az, nem is tud átváltozni semmivé, csak...
  - Arga igenis lidérc. Már most is lidérc! – felelt vissza Lidike. – Dorán bácsi elmondta, hogy Arga természetesen nem olyan tökéletes lidérc, mint én vagy te, mama, hanem egy beteg lidérc. Egy szegény, szerencsétlen, beteg lidérc, egy nyomorék lidérc, aki mindössze kétféle alakban tud lenni: így emberként és amúgy farkasként. De ettől még nem farkasember, mert nem tartja magát annak! És én nagyon szeretem őt, és nem hiszem, hogy megenne, és inkább sajnálom őt, mert ilyen beteg, és nem lehet például nagy kígyó, meg szőnyeg, meg fecske, meg mindenféle, és ez így helyes, mert te tanítottál rá mama, hogy aki beteg, azt sajnálni kell és segíteni rajta, és nem gúnyolni, meg haragudni rá. Tehát tessék szeretni Argát! – és megpuszilta Arga arcát, majd így kiáltott fel:
  - Jé, hiszen ez sós! Nem is tudtam, hogy a könnyek sósak!
  - Kislányom, a legfontosabb nem az, hogy sajnáljuk a beteget, még csak nem is az, hogy szeressük, hanem hogy meggyógyítsuk, de hát Argának tényleg semmi baja, tehát nem lehet meggyógyítani!
  - Majd Dorán bácsi megteszi! Igaz? – kérdezte Lidike, és átugrott Dorán vállára. Tehette, mert ha Dorán közben nem is állt még fel, de legalább felült.
  - Nos, ugye, ami a lidércek és farkasemberek ügyét illeti, az ő kapcsolatukat... – kezdte, ám ebben a pillanatban zaj hallatszott odakintről. Autó kanyarodott a ház elé. Még dudált is.
  - Hát, azt hiszem majd később beszélek erről – mondta nekik.
  - De ki lehet ez? – kérdezte Arga.
  - Akárki is, de megyek és ajtót nyitok.
  - Lidike, bújj gyorsan a helyedre, ne mutakozz idegenek előtt! – szólt Lidzsmilla, és leánya engedelmesen bebújt a ridikülbe, mintha csak kengurubébi lenne, aki erszénybe mászik.
- Dorán pedig fogta a plazmakoncentrátort, elrejtette a könyvespolcra a könyvek mögé, és ment ajtót nyitni.

* * *

Azután, hogy Arga csak úgy hipp-hopp átváltozott farkassá, és szétmarcangolta Tyoenzt, Dulga annyira sokkos állapotba került, hogy azt sem tudta, mit csinál. Nem is emlékezett rá, hogy kirúgta az ablakot az autóban, és kimászott. Igazán elege volt a farkasemberekből, a vérből, a gyilkosságokból, és semmit nem kívánt inkább, mint hogy végre biztonságba kerüljön valahol, akárhol. No és hogy ott jól kialudhassa magát.

Első tudatos élménye az volt, hogy az autópálya mellett sétál, valamely irányban. Nem tudta, hogy merre. Megy, és fogalma sincs róla, hogy miként került oda. Holott jó sokáig ballaghatott itt, mert már kivilágosodott. Mindenre emlékezett, ami az árvaházban történt vele, s korábban a parkban, de utolsó emléke az volt, hogy Arga átváltozik, és elkapja Tyoenz torkát... Annak kinyílik a szája, de nem sikoly dől ki belőle, hanem vér, rengeteg vér, habos, élénkpiros vér, szökőkútként ömlik szét az ablaküvegen, Tyoenz teste ide-oda rángatózik, a karjai csapkodnak, a vér néha rá, Dulgára is ráspriccel...

Tudta Dulga, hogy teli torokból sikoltozott. De másra nem emlékezett. És most itt megy az autópályán, és halad előre, ronggyá szakadt, véres pizsamában, egy árva garas nélkül. És fogalma sincs róla, hogy mit kezdjen magával! És nem is érdekelte, hogy miként került ide, ő is sejtette, hogy valamiképpen csak elmenekült. De hogy Arga is farkasember legyen... Ó nagy egek, mi fog még kiderülni! Hiszen ez a világ telis-teli van szörnyetegekkel. Hogy is nem vette észre eddig? Kiről fog még kiderülni mindenféle? Talán farkasember az árvaház igazgatója is? Vagy a miniszterelnök? Az utcai fagyaltárus?

És hirtelen megállt mellette egy kocsi. A vezető lehúzta az ablakot és kikukucskált.

– Hé kislány, biztos, hogy jól érzed magad? – kérdezte, és Dulga annyira azért észnél volt még, hogy tudja, kinézete alapján a kérdés teljesen jogos.

Bár ezt tudta, de ennek ellenére nagyon megijedt az újabb idegen arctól. Mert hátha ez a rokonszenves arcú fiatalember is farkasember titokban?

Nem tudott uralkodni magán, térdre rogyott, és rimánkodni kezdett:

– Nagyon szépen kérem, ne bántson, uram! Kérem. Én már nem vagyok csöves, én úrinő vagyok! Nagyon kérem! Én nem akartam semmi rosszat, én már nem járok szöges dzsekiben, én úrinő vagyok! Igazán!

– Hogy hívnak?

– Kérem szépen, én már úrinő vagyok. Engem már nem hívnak sehová, de ha hívnának sem mennék, higgye el kérem!

– Megerőszakoltak?

– Nem, nem, kérem szépen, én már nem fekszem le senkivel, én már megjavultam, én már úrinő vagyok!

– Mitől ilyen véres a ruhád? Mitől ilyen szakadt?

– Esküszöm, hogy senkit nem gyilkoltam meg, én nem tehetek ilyesmit, úrinő vagyok! Semmi közöm az egészhez! Esküszöm! Becsületszavamra!

Dulga alig volt magánál, de azt tudta, semmi esetre sem mesélhet még egy szót sem farkasemberekről. Egyrészt, azonnal örültek néznék. Másrészt, még ha nem csukják is diliházba, akkor sem hinnének neki. Harmadrészt, ha Arga vagy más farkasember megtudja, hogy rájuk vádaskodik, még megkeresik és megölik. Épp ezért, amikor a férfi megkérdezte tőle, hogy miként került ide az autópályára, ezt válaszolta:

– Nem tudom, kérem. Semmire nem emlékszem.

– Az én nevem Tyezzi. Neked mi a neved? Erre sem emlékszel?

– De igen, Dulga a nevem, és kérem szépen, nem akarok meghalni, ne bántson!

Tyezzi nagyot sóhajtott. Világos, hogy a leány halálra van rémülve, és vagy valóban nem emlékszik semmire, vagy ha igen, úgysem fogja elmondani. És az is biztos, hogy nagy valószínűséggel egy bűncselekmény áldozatáról van szó. Kinyitotta a kocsiajtót. Dulga felugrott és rémülten hátrált.

– Ne bolondozz Dulga, nem akarlak bántani, de gyere pattanj be a kocsiba!

– Nem, kérem, nem tehetem, én úrinő vagyok, én nem szállhatok be idegenek autójába!

– Nem erőszakollak meg, csak elviszlek egy kellemes és biztonságos helyre!

Dulga fülében rokonszenvesen csendült meg a „biztonságos” szó. Biztonság. Ez az. Erre vágyik.

Beszállt a kocsiba, a férfi gázt adott, és elindultak előre.

Útközben Tyezzi hiába igyekezett bizalmas beszélgetésbe elegyedni Dulgával, a leány lecsukta a szemét, és elaludt, mert fáradt is volt, meg el is ringatta a kocsis lágy mozgása.

Amikor felébredt, a Nap állásából úgy látta, hogy már dél is elmúlhatott. Egy szép, erdőszerű ház előtt parkoltak le. Dulga természetesen rögvést gyanakodni kezdett.

– Magadhoz vittél? Miért?

– Biztos lehetsz benne, nem azért, hogy megegyeek – nevetett rá Tyezzi, mert remélte, hogy ettől barátságosabb lesz köztük a hangulat. De épp ellenkező hatást ért el vele. Dulga arrébb húzódott az ülésen, s ezt kérdezte:

– Más lányokat eszerint meg szoktál enni, és csak én nem kellek neked?

– Dehogyan, mit képzelsz te rólam? Nyugi, nincs semmi baj, csak gondoltam, itt jó lesz neked egy darabig. Vagy talán a rendőrségre kívánczol? Mert elvihetlek oda is, ha akarod, egy szavadba kerül csak.

– Nem... a rendőrök, azok, azok ízé... azt hiszem nem tartanának eléggé úrinőnek...

– Nemcsak eléggé, de semennyire sem. Bár vannak azért kivételek... Na, remélem most, hogy aludtál valamennyit, kissé meg is nyugodtál. Tehát azt mondom neked, hogy gondolkoztam a dolgon, hogy hová vigyelek, és nagyjából három lehetőségem volt: ide hozzám, vagy a rendőrségre, vagy kórházba. De kórházba felesleges lett volna, mert magam is eléggé értek az orvosláshoz, és úgy ítélt meg, hogy az ijedtségen kívül tulajdonképpen semmi bajod, csak apró karcolások, amikre még a fertőtlenítőszer is kár, elég nekik egy meleg fürdő is, az meg akad nálam is. És a kórháziak úgyis a rendőröket hívták volna. A rendőrségre meg minek vigyelek, egyelőre semmi bizonyíték rá, hogy bármi rosszat is tettél volna...

– Nem, nem, kérem szépen, én semmi rosszat nem tettem, én ártatlan vagyok és úrinő!

– Igen, tudom, egy ártatlan úrinő, hát persze, mi más. Én hiszek neked. Nyilvánvaló, hogy ártatlan vagy, hiszen úrinő vagy, és azok nem csinálnak semmi galádságot. És az is nyilvánvaló, hogy úrinő vagy, mert hiszen bajba kerültél. Bajba az úrinők szoktak kerülni. Na tehát. Szeretném, ha megértenéd – és e szavaknál maga felé fordította a lányt – hogy bár én nem hiszem, hogy semmire sem emlékezel, de nem foglak faggatni téged. Akkor mondd el, amikor akarod, és addig nálam meghúzhatod magadat. De csak akkor, ha megígéred, hogy odabent maradsz a házban, és nem jössz ki az utcára, mert nem akarom, hogy tudjanak a

jelenlétéről. Már csak azért sem, mert lehet, hogy értesítenék a rendőröket, s nem is tudom miért, de valahogy úgy érzem, hogy azt te sem akarnád.

– Nem, nem, ismerem én őket, azok nem úriemberek...

– Már amelyik – és Tyezzi elmosolyodott. – Én például igazságügyi orvosszakértő vagyok.

– Tessék?!

– Nyugi. Nem rendőr, ez nem azt jelenti, orvos inkább, csak néha kikéri a rendőrség a véleményemet. Főleg két dologban: hullákat kell megvizsgálnom néha a kórboncnokokkal és halottkémekkel együtt, hogy mi okozta a halálukat. Élő embereket is vizsgálgatnom kell néha, hogy mennyire beszámíthatóak a tetteiket illetően, tehát hogy büntethetőek-e. Ne félj, ha rendőrkézre akarnálak juttatni, már rég a zárkában lennél! De ide hoztalak el, magamhoz. Ne ijedezz, csak jót akarok neked, látod még azt sem kértem, hogy hol laksz, úgysí biztos vagyok benne, hogy megléptél a szüleidtől. Figyelj, épp mert orvos vagyok, a legfontosabb elvem, hogy ne ártsak. Bízz már bennem!

Dulga erre bólintott és mélyet lélegzett. Valóban, muszáj megbíznia valakiben, különben vége, különben máris felkötheti magát.

Bementek a házba. Bár kívülről a legkevésbé sem látszott, de odabent a ház ultramodern felszereltségű volt. Minden bútor csővázaz, az egyik falon lapos képernyőjű televízió lógott, mint egy nagy kép, a vastagsága csak másfél centiméter, bezzeg a képátlója megvolt majdnem háromszáz centi. Igazi házimozsi. Dulga bele se mert gondolni, hogy mennyibe kerülhetett. A szoba igazán tágas, alig akad benne bútor, volt benne ellenben a közepén miniatűr szökőkút, s vizében a sziklákon kis teknősbékák mászkáltak. Aranyhalak is úszkáltak ott. Az egyik falat teljesen beborították mindenféle kúszónövények. S amint beléptek, Tyezzi csak ennyit szólt:

– Fényt – s erre minden kivilágosodott körülöttük. Ezután ennyit szólt: – Kukucskavédelem.

S erre minden ablak üvege azonmód koromfeketére változott, holott nem is húzódott elibük függöny vagy redőny.

– Hű, ez aztán a luxus! – ámult Dulga.

– Nem akarom elrontani bámészkodásodat, de nem egészen illesz ebbe a környezetbe. Mondd, nem akarnál megfürdeni? – kérdezte tőle Tyezzi.

– De, nagyon szeretnék!

– Ott nyílik a fürdőszoba. Dobd le ezeket magadról, én meg majd kerítek némi ruhát az enyimekből. Férfiruhák ugyan, de hát manapság az már nemigen számít, és csak jobb lesz, mint ezek. Bár lehet, hogy kissé lötyögnek majd rajtad, de nem nagyon.

Dulga bement a fürdőszobába. Ez a szoba valójában kisebb terem volt, benne egy jó négyszer négy méteres medencével, amiben máris ott várta őt a kellemes langyos víz, úgy látszik Tyezzi a nap minden percében igényelte ezt a szolgáltatást. És Dulga kedvére lubickolhatott benne, talált ellenben kapcsolót pezsgőfürdőhöz is, és szabályozhatta milyen sebesen jöjjenek fel a buborékok a medence aljáról, aztán talált egy kapcsolót, amivel hullámverést idézhetett elő a medencében, szabályozhatta a fürdőszoba világításának fényerősségét is, volt aztán odabent automata masszírozógép is, többfajta programmal, hajszárító, illatorgona, majd Dulga kifeküdt egy napozóágyra a szolárium alá, s így szólt:

– Ez maga a tökély, még a csiszík házai sem lehetnek ennél luxusabbak! Már csak a zene hiányzik.

S erre felhangzott valami lágy, megnyugtató melódia. S azt vette észre, hogy vele szemben megelevenedik a fürdőszoba fala, s azon megjelenik egy tájkép, egy sziklás tengerpart, a távolban a vörös, lemenő Nappal.

– Nem szeretem az alkonyatot. Napkeltét akarok! – sóhajtotta Dulga.

S erre megváltozott a kép, és máris napkeltét látott. S kissé megváltozott a zene is: élénkebb lett, hogy illeszkedjék a napkelte hangulatához.

– Hú, ez aztán a valami! Van ám kényelem milliomoséknál! – sóhajtotta.

Lehunyta a szemét, s élvezettel hátradőlt. Ebben a pillanatban ringatni kezdte őt a napozóágy, és a zene megint megváltozott, lágy altatóvá lett, ugyanakkor viszont langyos szellő fűjt rá valahonnan, ami tovább fokozta az álmosító hatást...

El is aludt Dulga, és Tyezzi nem keltette fel, csak reggel felé, amikor bevitte neki a ruhákat is.

– Most el kell mennem! Remélem, sikerült kissé kikúrálni a fáradtságodat. Estig nem jövök haza. Ne csinálj butaságot, és ne menj ki a házból! A konyhában találsz mindenféle konzerveket, főzni jobb, ha nem kezdesz, mert a konyha meglehetősen túlgépesített, és sokba került a ház, nem szeretném ha leégetnéd, mire megjövök. A szobában a polcon van olvasnivaló is, ha unatkozna. Természetesen fürödhetsz is, ha akarsz.

– Mi változtatja a tájképeket, mi tudja mindig, hogy mit kell csinálnia velem?

– A komputer. Az vezérli az egész házat, természetesen bizonyos határok között! Tudod, a csiszík feltaláltak valami *etu* nevű mesterséges tudatot, ami olyan számítógépprogram-féleség, arra állították át az egész komputer technikájukat, s a régi, buta számítógépekre így már nem volt szükség, azokat leselejtezték. Én pedig a kapcsolataim révén megszereztem egyet magamnak, megmentvén az újrafeldolgozástól. Most az a buta számítógép vezérli a házat.

– Egy ilyen gép nem buta.

– Találkoznál csak egy etuval, nem ez lenne a véleményed... Na most mennem kell, kicsi Dulga, vár a kötelesség! Légy jó kislány, ne szökj el, mert itt biztonságban vagy. Estére itt vagyok érted, addig öltözz fel, mert tudod ugye, hogy úrinő nem jár pucéran...

Dulga most vette észre, hogy ő valóban meztelen még! Elpirult és gyorsan magára kapkodta a ruhákat. Tyezzi pedig elautózott, hogy végezze a dolgát.

Dulga, meg kell mondjuk, nemigen szeretett olvasni. De ez nem okozott semmiféle problémát neki, mert esze ágában sem volt unatkozni. Mindenekelőtt harapott valamit, azután megfürdött újra, megmasszírozta magát a géppel, szoláriumozott egy kicsit, aztán bekapcsolta a televíziót. De hamarosan ki is kapcsolta újra. Ugyanis, bár foghatott jó százharminc televíziócsatornát, de gyakorlatilag az összes a minapi gyilkosságoktól volt hangos! Nem semmi ám, hogy egyszerre hat hullát találjanak a parkban, s hogy aznap éjjel még egy árvaház teljes személyzetét is lemészárolják!

Még a külföldi tévéadókon is ez ment a hírblokkokban, amiknek a nyelvét sem értette Dulga. De a felvételekről felismerte, hogy miről van szó. Ami meg a gúnul nyelvű adókat illeti, amiknek értette a nyelvét, feltűnt neki, hogy ott sehol nem említenek farkasharapásokat. Holott legalábbis a parkbeli vagányoknál találhattak ilyen nyomokat. De ezt sehol nem mondták. Annyit említettek csak a riportereknek, hogy ami a növendékeket illeti, egyiknek sem esett baja, mert gyerekeket nem gyilkolt az ámokfutó, habár egy kislány eltűnt, de nem tudható, hogy elmenekült-e, vagy a gyilkos elrabolta.

Ezeket az adásokat Dulga hamar megunt. Újra eszébe idézte az átélt szörnyűségeket. És nem tetszettek neki a hírek közt mutatott filmek sem. Unottan kapcsolgatott a csatornák között. De mindenütt csak olyasmiket látott, hogy robbantanak, kergetnek, lönek, késelnek, verekednek, a nők a kalandfilmekben sikoltoznak, jön a rém villogó fogakkal, folyik a vér, a sírból kikel a hulla, a hősnőt javában erőszakolják, pusztít a tűzvész, az árvíz, öldököl a nagy cápa...

De amikor nem film ment, hanem külföldi hírek, amik nem az általa átélt eseményekről szóltak, azok sem voltak jobbak. Mert mindenütt csak efféle címszavakkal találkozhatott: megkéselték, megerőszakolták, kirabolták, bevették a fejét, lemészárolta, a hadsereg előrenyomulása, a migrációs nyomás, a menekülthullám elérte a..., lövöldözés tört ki, felrobbantották, túszzedés, eltérítették a repülőgépet...

És Dulgának mindebből elege volt. Jelen pillanatban olyan hangulatban volt, hogy még a rajzfilmszatórnatát sem bírta nézni, mert már azt is túl erőszakosnak tartotta, amikor a kisegér tortát hajít a macska képébe, amikor meg a macska üldözi a rajzfilmeget kimeresztett karmokkal és villogó fogakkal, az neki már kész horror volt.

– Valami megnyugtató, szép film egyáltalán nincs?! – kérdezte hangosan, csak úgy bosszúsodva.

Nem is várt választ erre, de úgy látszik, a házi komputer megértette, mert a következő pillanatban, bár Dulga nem is mozgatta ezúttal a távvezérlőt, bekapcsolt a tévé, váltott a csatorna, s ez a szöveg íródott ki a képernyőre:

– Csatlakozás a Világhálóra. Kapcsolatfelvétel a Csiszi Nagykövetséggel. Kapcsolat kész. Filanyag letöltve. Lejátszás indul.

S máris szép természetfilmet látott Dulga, méghozzá a fügedarazsak életéről, és így tudta meg, hogy például Günülföldön is, a hazájában, csak a himnös fügefák teremnek, amik önmegtermékenyítők, itt ugyanis nem élnek azok a fügedarazsak, amik a melegebb éghajlatú országokban elvégzik a különböző ivarú fügefák közt a megtermékenyítést. De nagyon szép film volt, olyan felvételekkel, hogy Dulga csak ámult. Aztán újabb filmet nézhetett végig, ezúttal a delfinek életéről. Majd végigkísérhette a mimózák rengeteg fájának életciklusát. Látott filmet, ami a 98 fokos forró termálvizekben élő baktériumokról készült. Majd olyan növényritkaságokat csodálhatott meg, amiket a csiszi biológusok és génsebészek kísérleteztek ki. Akkor virágokat látott, mint egy szoba, és ámultan tudta meg, hogy vannak olyan növények, amik a magjaikat apró robbanásokkal szórják szét akár ötven méter távolságra is.

Nem is sejtette eddig, hogy ennyi szépség is van a világban. Az árvaházakban ugyanis csak a günü állami televíziókat lehetett fogni, még a barbár műholdas adásokat sem, a csiszi nagykövetségre meg lehetetlen volt rákapcsolódni, tehát nem nézhették a csiszi különben teljesen ingyen adott természetfilmjeit.

Most Dulga igyekezett ezt bepótolni. Mindaddig természetfilmeket nézett a csiszi adókon, amíg csak Tyezzi meg nem érkezett. Mellesleg valamennyi csiszi természetfilm szinkronizált volt günü nyelvre.

– Na, jól telt a napod? – kérdezte tőle a férfi.

– Igen... nagyon köszönöm neked... te olyan rendes vagy... azt hiszem még soha senki nem volt ilyen rendes velem... mindig... mindenki csak... csak... belémrúgott, vagy... vagy ha adott is valamit, de rögvést meg akart dugni érte...

– Hogy is tehetnék ilyen ajánlatot egy úrinőnek? Sőt, amely pillanatban effélét kérnék tőled a vendéglátásért cserébe, abban a pillanatban én magam nem lennék úriember.

Dulga lehajtotta a fejét.

– Ugyan, hagyd ezt, nem hiszem el, hogy komolyan hiszel az úrinőségemben.

– Ebben igazad van, valóban nem hiszem el, hogy az volnál, csak hogy nem ez a lényeg! Nem az a lényeg, hogy én mit hiszek, hanem hogy te mit hiszel. Tudod, közismert a csiszik mondása, hogy csiszi az, aki annak tartja magát. Nos, Dulga, én nem tudom, hogy miért akarsz annyira úrinő lenni, de elárulom neked a nagy titkot: az az úrinő, aki annak tartja magát!

– De én nem tudom, hogy miként kell viselkednie egy úrinőnek – és Dulga elsírta magát. – Sőt... bizonyára láttad rajtam azt az ocsmány tetoválást... Ó, Tyezzi, te olyan rendes vagy velem, miként szabadulhatnék meg attól, mondd?!

– Hát ha nagyon akarod, akkor úgy, hogy beajánllak téged egy kiváló plasztikai sebészhez.

– Hogy... hogy... te?! De hiszen... az rengetegbe kerülne...

– Általában igen, de nekem semmibe, mert a barátom. És fájdalommentes lesz a műtét, bár az kellemetlen lesz, hogy utána sokáig nem mozoghatsz, ugyanis elég nagy a műtendő felület rajtad, és ha mozogni fogsz, akkor felszakadoznak a varratok, és ronda lesz a hasad alja, nagyok lesznek a forradások. De megoldható a dolog.

– És ezt megtennéd csak úgy ingyen nekem? Úgy értem, hogy... hogy izé...

– Igen. Egyetlen dolgot kérek csak tőled cserébe – azzal Tyezzi leült Dulgával szembe, s most ezt mondta:

– Egy egészen aprócska szívességre kérlek ezért cserébe. Árudd el, hogy mi történt veled.

– De... de... miért...

– Tudom, megígértem, hogy nem kérdezősködöm. De bocsáss meg, az a helyzet, hogy ma épp az volt a dolgom, hogy megvizsgáljak egy csomó hullát, akiket egy ámokfutó elintézett a parkban és az árvaházban. És engem különösen a parki hullák érdekeltek, a harapásnyomok miatt. De aztán megtudtam, hogy eltűnt egy Dulga nevű lány az árvaházból. Aki azt mesélte, hogy látta, mi történt a parkban. És nagyon furcsa dolgokat mesélt. Aztán találtak még egy agyonharapdált hullát egy elhagyott kocsiában az autópályán, ami nem is volt nagyon messze attól a helytől, ahol téged felvettelek. És nekem létfontosságú, Dulga, hogy megtudjak mindent erről az esetről, mert remélem, ha megtudom azt, amit te tudsz, akkor megtudom azt is, hogy ki a farkasember.

Dulga döbbsen nézett Tyezzire, kinyílt a szája...

– Te elhiszed nekem, hogy... hogy...

– Igen. Én már láttam farkasembert. De természetesen nem mondtam ilyesmit a rendőröknek. Amikor kikérték a véleményemet, azt hazudtam, hogy a hullákat fűrészfogas dzsungelkéssel intézték el. Muszáj volt hazudnom, nem hittek volna nekem, ha farkasemberekről fecsegek. A rendőrök néha nagyon hülyék, te biztos tudod. Hogy mennyire hülyék, arra épp ma kaptam fényes bizonyítékot, mert amikor elmondtam, hogy mi a helyzet, hogy dzsungelkés meg minden, akkor megkérdeztek engem, hogy véleményem szerint csinálhattad-e te. Én megkérdeztem, hogy ugyan miből támadt ez a meglepő ötletük. S erre elmondták, hogy azért, mert te farkasemberről beszéltél nekik. De hát farkasemberek ugye nincsenek. Ellenben ott vannak a harapásnyomok. De az nem lehet, hogy utólag harapdálta össze őket egy kutya, mert hiszen te nem tudhattad, hogy utólag jön a kutya, hogy a hullákból csemegézzon, ellenben mégis beszéltél farkasemberről, hogy megindokold a harapásokat! És az is valószínűtlen, hogy addig jött a kutya a hullákból enni, amíg te a tetthelyen voltál. Tehát, ha te mégis tudtál a harapá-

sokról, akkor csak az lehet a magyarázat, hogy te ölted meg a vagányokat, a fűrészkes késsel. Erre én mondtam, hogy teljesen lehetetlen, hogy egy tinédzser leány, aki ráadásul soha nem járt semmiféle önvédelmi tanfolyamra, kinyírja a hat vagányt. Még akkor sem, ha agyára mentek a horrorfilmek. Ellenben az lehet, hogy kissé begolyózott, amikor látta a sok gyilkosságot, főleg ha előbb a hat vagány erőszakolta meg, azután a gyilkos. Tehát tisztáztalak, Dulga, de most kérlek, mondj el nekem mindent, mert én tudom, hogy mi az igazság, én nem foglak kinevetni, és nekem fontos, hogy tudjam, ki a farkasember. Téged is úgy védhetlek meg, ha tudom, hogy kire kell ügyelnem.

– De hát én nem tudom, hogy ki az.

– Még ezt is elhiszem, de azt legalább tudnod kell, hogy miként néz ki, amikor nem farkasalakban van. Különbözik talán nem is olyan biztos ám, hogy nem tudod, hogy ki az. Nem csodálkoznék rajta, ha valami általad régóta ismert illetőről derült volna ki, hogy farkasember. Hiszen vele voltál a kocsiban! Gondolom, ő ült a vezetőülés mellett, mert úgy estek a hullán a harapásnyomok. Tulajdonképpen csak azt nem értem, hogy ha láttad már a parkban, hogy farkasember, akkor miként mertél vele beszállni az autóba? Vagy elrabolt? Nem, az nem lehet, mert akkor gondoskodott volna saját autóról, nem Tyoenz kocsijába szállt bele, nem stoppol. És akkor nem hagyta volna, hogy elmenekülj. Tehát kérlek, mondj el mindent.

– Kérem szépen... én nem tehetek semmiről... én ártatlan vagyok...! – nyöszörögte Dulga, és tördelni kezdte a kezét kétségbeesésében.

– Hé, ne hisztizz megint, semmivel sem vádoltalak. Kedves, helyes lány vagy, semmi bajom veled, még a rendőröknek sem szólok rólad, majd kitalálunk együtt valami hihető mesét! Tehát ne omolj össze idegileg, ne félj semmitől, csak mondj el mindent! Na, tudod mit, szedd össze magadat, készülj hozzá a beszédhez, addig kimegyek, és csinálok egy jó adag nyugtató teát neked! – azzal Tyezzi kiment a konyhába.

Dulga pedig ült a helyén, gondolkodott, és megint nagyon nyomorultul érezte magát. Mondjon el mindent Tyezzinek? Hiszen ha még csak a mutogatós farkasembert kéne elmondania! Habár, tulajdonképpen az sem akart neki rosszat, sőt megmentette, igaza van Argának... És igen, Argának, igaza volt abban is, hogy nem kellett volna vele tartania. Akkor lett volna biztonságban, ha ott hagyja Argát. Holott tulajdonképpen Arga sem akart rosszat neki. Megölhette volna, egészen biztos, hogy vele is végezhetett volna – de nem tette. Sem a kocsiban, sem később, pedig biztos utánaeredhetett volna, kiszimatolhatta volna a nyomát...

De Arga nem bántotta. Igen. És most mondja el ennek a Tyezzinek, hogy Arga farkasember? Tyezzi biztos nem akar jól Argának. Tyezzi nagyon rendes pasas, de mintha nem szeretné a farkasembereket.

De ő, Dulga sem szereti azokat. Habár Arga talán más, mint a többi, rendesebb... persze neki a nagy farkasember, a mutogatós sem akart rosszat. Igaz lehet, hogy csak Argát üldözte. No igen, de akkor a farkasemberek közt sincs okvetlenül barátság... no és ugye, ha elmondja mindezt Tyezzinek, akkor ez kitudódhat, lehet hogy megharagszik rá Arga, meg még egy rakás farkasember is talán...

Elhatározta, hogy mielőtt mindent elmondana Tyezzinek, előbb igyekszik kipuhatolni, hogy mi a szándéka a férfinak a tőle nyert tudással.

– Tyezzi! – kiáltotta.

– Mindjárt megyek, viszem a teát is, csak előbb kiszedem a mikróból a sült csirkét! – kiáltotta a férfi.

– Ilyen hamar megsült?

– Á, dehogy, készen volt már, csak felmelegítettem jó forróra, mert le volt fagyasztva. Mindjárt viszem!

Dulga úgy gondolta, ne kelljen cipekednie Tyezzinek. Kimegy enni a konyhába, elvégre udvariasság is van a világon.

Odalépdelt a konyhaajtóhoz. Puha, süppedős szőnyeg vezetett odáig, a férfi nem hallotta meg a léptei zaját. S így történhetett meg, hogy amikor Dulga odaért, meglepő látványban volt része: Tyezzi, neki háttal állva, kinyitotta a mikrohullámú sütőt, benyúlt oda, és pusztá kézzel kiemelte onnan a ropogósra pirult, gőzölgő, tűzforró csirkét. Semmi villát, kést, húsfogót vagy rongyot nem használt hozzá, olyan nyugodtan fogdosta azt, mintha csak egy pohár langyos víz volna.

A csirkét aztán rátette egy tálcára, hogy felszeletelje, majd kinyúlt oldalra, ahol egy pohár tea gőzölgött. A pohár tőle jó három méter távolságra volt, de Tyezzit ez nem zavarta, mert kinyúlt odáig a keze. Aztán e roppant hosszú kéz visszahúzódott, ekkor Tyezzi a másik kezével kinyúlt, ezúttal nem nagyon messzire, csak hogy felemelje a cukortartót, abból kis cukrot öntött Dulga teájába, majd kinyúlt a mutatóujja, kanál alakúra változott, s ezzel megkeverte a forró teát, minden fájdalomra utaló jel nélkül...

Dulga a szája elé kapta a kezét, hogy ne sikoltson. És úgy döntött, hogy őt ez a nyugtató tea bizony nem nyugtatja meg! Hiszen eszerint Tyezzi is szörnyeteg! Igen, senkiben nem bízhat meg, egyáltalán senkiben sem! Minden tele van szörnyeteggel! Borzalmas! Iszonyú!

Egy percre sem akart a házban maradni. Óvatosan hátralépett, az ajtóhoz sietett, igyekezett olyan zajtalanul kinyitni, ahogyan az csak lehetséges, majd kilépett rajta. Szaladni kezdett, el a háztól, át az országúton...

Fékcsikorgás hallatszott, riadtan fordult meg, szeme vakon pislogva meredt a fényszórók fényébe. A kocsitől néhány centire torpant meg. S női hang rikácsolta e szavakat:

– Te hülye tyúk, nézz magad elé ha átrohansz az úton, cseszd meg! Ha neked nem is drága az életed, de az enyém nekem igen, és nem akarom rács mögött tölteni, mert palacsintát csinállok az agyadból és az ülógumóidból!

Dulga felismerte a hangot.

– Kirgi...? Te vagy az?

– Dulga? A csudába is, mit keresel itt, megint meglógtál az árvaházból! Különböznél jól tetted, hallottam, hogy valaki azt hitte, hogy az az új mézszárszék! De mitől vagy ilyen rémült?

– Kirgi, a barátnőm vagy?

– Nem.

– Nem?

– Nem. Úgy döntöttem, senkinek nem vagyok a barátnője, mert aki eddig ezt kérdezte tőlem, az mind csak lejmolni akart! Azóta ugyanis, hogy megtudták, hogy lett némi pénzem, azóta...

– Jaj, hagyd ezt, nem kell egy garas sem, de vigyél el gyorsan innen, remélem, hogy te nem vagy farkasember...!

– Megvesztél? Agyadra ment a szabad levegő?

– Jaj, vigyél már el!

– Pattanj be! – nyitotta ki előtte az ajtót Kirgi.

Dulga beszállt, mire Kirgi a gázra taposott, és már mentek is...

* * *

Kirgi az utóbbi napokban igencsak jelentős változáson ment keresztül, úgy szellemileg, mint kinézetileg. Neki az úrinővé válás folyamatában jelentős könnyebbséget jelentett, hogy nem voltak tetoválásai. Igaz, teste számos pontján viselt különböző rajzokat korábban, de ezek főként tollal készültek, illetve néhány kisebb kép olajfestékkel. Bármivel is készültek azonban ezek, lényeg, hogy csak a bőr felületére lettek felvíve, s így különösebb probléma nélkül el lehetett őket távolítani. És bár Kirgit nem fenyegette meg egy farkasember, de legalább annyira el volt szánva rá, hogy úrinő lesz, mint Dulga.

Sőt, talán még inkább. Dulgát elvégre leginkább a félelem motiválta e téren, Kirgit ellenben egészen más: a szégyen.

Úgy van. Nem a pénz, nem az, hogy most már gazdag nő lett. Miért is motiválta volna ez, a gazdagság inkább épp ellenkezőleg, más körülmények közt még mélyebbre nyomta volna őt a feslett életmódba. Hiszen most már pénze is van, még kevésbé kell alkalmazkodnia a társadalmi elvárásokhoz, élhet henye, kényeskedő, nemtörődöm életet...

Igen ám, csakhogy az a helyzet, hogy az utóbbi napok alatt Kirgit mély vallásosság szállta meg. Nem lett egyetlen hivatalosan bejegyzett egyháznak sem a tagja, szektába sem lépett – nem, neki saját, személyre szabott istene volt! Dorán. Kirgi ugyan, nem tagadható, eleinte igencsak hitetlenkedve hallgatta Arga meséjét arról, hogy Dorán mi mindenre képes, ellenben kételyei egyetlen másodperc alatt semmivé foszlottak, amint meghallotta a rádióból a lottószámokat. Kirgi ugyanis meglehetősen gyakorlatias gondolkodású lány volt. A magasröptű filozófia igencsak távol állt tőle. Meg sem fordult az agyában a gondolat, hogy egy isten, ha mindenható, akkor nem lehet kezdő, és olyasmin sem törte a fejét, hogy egy isten miért küszködik a teremtményei között azzal, hogy naponta háromszor étkezik és rendszeresen ürítkezik, meg hogy történeteket írogasson olvasóinak. Nem. Kirgi egyszerűen elfogadta a tényt, hogy Dorán egy isten, és ha egyáltalán gondolkodott rövid ideig a dolgon, akkor csak vállat vont, hogy mindez az isten dolga, ő biztos jobban tudja, hogy mit és miért.

Ez nagyon kényelmes világnézet volt bizonyos értelemben, csak volt egy bődületesen kényelmetlen következménye: ha ugyanis Kirgi elfogadja Doránt istennek – márpedig elfogadta! – akkor ebből az következett, hogy amikor ő felbukkant Doránnál a lyukas nadrágjában és enyhén szólva furcsa jelmondataiban, akkor nem akárki, hanem egy *isten* fordult el tőle utálkozva. Ez Kirgi szavaival élve, „irtó ciki” volt. Egy *isten* vágott olyan arcot a sapkájára írt mondatot olvasván, mintha a hányinger környékezné. Egy *isten* volt az, aki kijelentette, hogy márpedig nem fekszik le Kirgivel, annak ellenére, hogy Kirgi tudta, hogy ő bizony határozottan csinos lány. Jó, jó, akadnak talán szebb nők, mint ő, de okvetlenül a nők felső tíz százalékában van. Talán nem nyerne meg egy szépségversenyt, de igazán nem lehet oka panasza. És nem kellett Dorán istennek!

Nem az elmaradt szeretkezést sajnálta, úgy vélte, az egy istennel sem lehet nagyon másabb, mint egy emberrel, hanem bántotta a megvetés.

Ráadásul Dorán bíráló szavainak különös értéket, sőt: *hitelességet* kölcsönzött az a tény, hogy Dorán egy szóval el nem ítélte Kirgit amiatt, mert a lány fiatal kora ellenére már nem szűz, mert sokakkal lefeküdt már. Dorán tényleg csak a külsejét és beszédmodorát kritizálta.

Kirgi nem feledte, hogy ennek az egyetlen bizonyítottan létező istennek mi volt az első szava, amikor őt megpillantotta. „Fúj”. Igen, ez szaladt ki Dorán száján!

És ez mélyen sértette Kirgi önérzetét. Egy isten azt mondja rá, hogy *fúj*!

Nem arról volt szó, hogy féltette volna az üdvösségét, vagy ilyesmi. Kirgi még most sem hitt a túlvilágban. De elhatározta, hogy méltóvá válik istenéhez. Muszáj! Az nem lehet, hogy ő csak

egy „fűj” legyen az isten szemében! Az igaz, hogy a szüzességét már nem hozhatja vissza, de úgy vélte, az nem is nagyon érdekli Doránt. De minden egyéb szempontból méltó kell legyen Doránhoz. Nem azért, hogy Dorán feleségül vegye őt, vagy akár hogy egyszer is ágyba bújjék vele, ebben nem is reménykedett. Természetesen ha Dorán akarja, habozás nélkül bármelyiket. De ő nem fog erről szólni soha. Nem ez a lényeg. De ő ne legyen Doránnak egy „fűj”! Szerette volna, ha egyszer, valamikor, amikor Dorán elé pattan, akkor Dorán ne csak ne mondjon fűjt, hanem elismerően nézzen végig rajta, aztán amikor pár percig csevegtek, valami olyasfélét mondjon, hogy „Kirgi, te aztán alaposan kikupálódtál, remek lány lett belőled!” Igen. Az olyan szép volna! Megdicséri őt egy igazi *isten*... Arra valóban büszke lehetne halála napjáig!

Ez volt tehát az oka, hogy egyáltalán semmi vita nem volt közte és apja között, amikor Linah nagy morc képpel bejelentette neki, hogy kap a szelvényért Kirgi jutalmat, nem is keveset, és el is fogadja lányául, de csak akkor, ha hajlandó Kirgi nagyon sokat tanulni, leginkább illetanórákat, hogy ezentúl úgy kell élnie, hogy nem akármilyen ruhákban ám, és magántanára lesz, állandó huszonnégy órás, aki megkeseríti majd a neveléssel Kirgi minden percét, mert neki, Linah papának nem lehet a lánya egy lestrapált, szakadt kurva.

Kirgi csak bólogatott szorgalmasan, mondván, hogy teljes egészében egyetért apjával, ő kész boldogan minden erőfeszítésre, hogy kulturálódjék, apukája a szívéből szólt.

Linah félt kissé, hogy Kirgi e nagy buzgalma mihamar hamvába hal, de azért nekikezdett, hogy megtegye a szükséges lépéseket.

Mindenekelőtt feladott egy hirdetést az újságba, ezzel a szöveggel:

– „Eddig árvaházban nevelkedett, 18 éves lány mellé keres az apja független nevelőnőt, a nap 24 órájára. Fizetség napi 200 buznyák, teljes ellátás, ottlakás biztosított, sőt kötelező. Feladata, hogy a lányomból kifogástalan úrinőt neveljen, művelt társalgót, aki a legmagasabb kívánalmaknak is eleget tesz, valamint megtanítsa anyanyelvi szinten csiszíul. Követelmény, hogy a nevelőnő valamely csiszí iskolát elvégzett legyen. Sikeres munka esetén egyösszegű célprémium biztosított.”

Linah apuka azért ragaszkodott a csiszí nyelv ismeretéhez, mert Tlaxán művelt emberei az idő tájt már általában ismerték e nyelvet. Ami a fizetséget illeti, nyugodtan adhatott volna sokkal többet is, mert igaz, hogy napi száz buznyákból egészen kiválóan meg lehetett élni az idő tájt, s ő kétszázat adott, de napi huszonnégy órás szolgálatért azért a kétszáz egyáltalán nem volt valami sok. Hiszen így nincs semmi szabadideje a nevelőnőnek. És Linah ennek sokszorosát is kifizethette volna a pénzének a kamataiból is.

Ráadásul a csiszí iskolát végzettek ennél valóban lényegesen többet szoktak kapni akárhol, akármilyen munkakörben. Igen ám, de az apuka megbeszélte a dolgot Kirgivel, azt mondta, ő olyan nevelőnőt akar, aki nemcsak érti a dolgát, de nem is kizárólag a pénzért jön el, hanem szereti is az efféle feladatot, akkor sokkal biztosabbnak látszik a siker. Kirgi ezt kétlette, de vállalt vont, hogy lássuk a medvét, ha lesz, aki eljön ennyiért, jó, ha nem, majd feladnak egy újabb hirdetést, megemelt összeggel.

Az, hogy „csiszí iskola”, természetesen nem azt jelentette, hogy az illető Csisziföldön tanult. Hanem a csiszík fenntartottak több iskolát is különböző országokban, amolyan elitképzőt a barbároknak, ide azon szülők gyerekei jártak, akik nem akartak Csisziföldre költözni, de úgy általában jó véleménnyel voltak a csiszíkről, s azt akarták, hogy gyermekük a lehető legjobb képzésben vegyen részt. Igaz, az itt tanulók jelentős része évről-évre csiszínek állt, bár a csiszík nem biztatták őket erre, de nem mind, és sosem fenyegetett hiány a jelentkezőkből. A csiszík úgy vélték, ez nekik jó, mert ezek az itt végzettek fogják civilizálni a barbár országo-

kat. Hiszen ha nem is értenek egyet mindenben a csiszik nézeteivel, de jelentős részben mégiscsak.

És íme, sok jelentkező valóban nem érkezett, mert a díjazás nem volt nagyon vonzó egy efféle elitiskolás valakinek, de egy nő azért csak megjelent Linah apukánál. Úgy hívták, hogy Kilma. Be tudta mutatni a bizonyítványát is, hogy valóban csiszí iskolát végzett.

Linah apuka még azt is megérdeklődte tőle, miért vállalja el a munkát, amikor tudja ő is, hogy e végzettséghez képest a díjazás nem igazán csábító. És Kilma azt mondta, hogy ezt ő is tudja, de vonzza őt a feladat nagysága, úrinőt nevelni egy nyilván fölöttébb nevetlen árvaházi csemetéből. Erre Linah azt mondta neki, hogy amint ő Linah kielégítőnek tartja Kirgi műveltségét s főleg modorát, abban a pillanatban kap Kilma egy összegben egymillió buznyákot. Ez a hirdetésben említett célprémium.

Aztán bemutatták Kilmát Kirginek és Kirgit Kilmának. Kirgit meglehetősen meglepetés érte, mert valami öregasszonyra számított szűrős, szigorú tekintettel, vagy legalábbis afféle negyvenesformára, de kiderült, hogy Kilma bizony alig idősebb nála, ő azt mondta magáról, hogy huszonkét esztendő, de még ennyinek sem látszott. Ártatlan, szende szemei voltak, tulajdonképpen bizvást bárki azt mondta volna, hogy kettejük közül Kirgi az idősebb, ha nem is sokkal, de két évvel bizonyosan. És Kirgi ezt látva szinte szívszorító irigységet érzett, mert lám, e nő valóban irtó művelt lehet hozzá képest ha csiszí iskolába járt, a modora is kifogástalan, ő meg, Kirgi, ő tényleg csak egy bunkó csatornatöltelék ehhez a nőhöz képest. Olyan hozzá viszonyítva, mint egy szarkupac, teljesen igaza volt Doránnak, hogy lefűjozta! Egyetlen közös vonás bennük csak az lehet, hogy biztos Kilma sem szűz, hiszen ha a csiszí elvekkel egyetért, ha olyan iskolában nevelkedett...

De amikor efelől érdeklődött, ezt a választ kapta:

– Kirgi, egy úrinő nem érdeklődik ilyen témáról. Csiszíföldön ez nem számít illetlenségnek, de neked itt Barbáriában kell úrinőnek lenned! Mindazonáltal válaszolok neked. Még szűz vagyok. Igaz, egyetérték a csiszí elvekkel, hogy a szüzesség nem érték, de nem adom oda magamat hozzám méltatlan valakinek, önmagam méltósága érdekében, márpedig az iskolát nemrég fejeztem be, és azóta nem akadtam méltó partnerre.

– És, izé, ott az iskolában, ott azt hallottam könnyen megy az ilyesmi...

– Valóban könnyen. És néha éreztem is belső késztetést ilyesmire, de aztán mindig lebeszéltem magamat róla, mert úgy tartottam, hogy nekem van egy célom ott, a tanulás, és nem hagyhatom, hogy bármi eltérítsen tőle! – és Kilma szende szemei most nagyon szigorúan meredtek Kirgire. Kiderült tehát, hogy tud azért ő is szigorúan nézni.

Kirgi szégyenkezett. Még szűz is. Ó mekkora szégyen, valóban!

– Értem, hogy mire célzol Kilma. Nem lesz hiba nálam az igyekezetben. Tudod, bevallom neked, nemcsak apukám akarja, hogy úrinő legyek, de én is frankó dolognak tartanám azt. Tök fasza érzés lenne úgy sétálnom az utcán, hogy...

– Egy úrinő nem használ olyan szavakat, hogy „frankó”, pláne nem azt, hogy „tök” és hogy „fasza”. A tök, az ezentúl nálad nem lehet a jóságot jelentő jelző, sőt még a férfiak nemi szervét sem jelentheti. Ezentúl neked Kirgi a tök, az nem más, mint egy konyhakerti növény, semmi más!

– Igen, igazad van. Kérlek, ezentúl csináld azt, hogy valahányszor csak megengedhetetlen szavakat használok, azonnal lekeversz nekem egy pofont, vagy még jobb lenne, ha kurvára szájon vágnál!

Abban a pillanatban kapott egy jókora pofont. Még a könnye is kicsordult.

– Ezt miért kaptam?

– Mert kívánságod parancs a számomra, és azt mondtad, hogy „kurvára”. Ez aztán nemcsak megengedhetetlen szó egy úrinőnek, de a leghatározottabban tiltottak közé tartozik. Egy úrinő még az igazi kurvákra sem mondja soha, hogy kurvák, hanem úgy nevezi őket, hogy „a gyönyörszakma mesterei”, a „kéjiparban dolgozók”, a „gyönyör napszámosai”. Legrosszabb esetben is örömlányoknak titulálja őket, de már ezt is meggondolja, ha ezt mondja egy úrinő, az már részéről mély megvetést jelez.

– Nagyon köszönöm a figyelmeztetést! – és Kirgi az arcához nyúlt. Igen nagyot tud ütni ez a Kilma, nem is sejtette, hogy kitelik tőle a vékony kezével. Ha ezt előre tudja, meggondolja, hogy ilyesmire kérje!

És meg kell mondjuk, hogy Kilma nagyon komolyan vette az oktatást. A második nap végére Kirgi arca egy merő „pirospecsenye” lett. Ajkai pedig olyan vastagok, mint a legigazibb négeré. A sok szájon vágástól. Pedig egyetlen alkalommal sem verte őt Kilma agyba-főbe, egyszerűen pontosan azt tette, amire Kirgi kérte: minden csúnya szó egy pofon.

Igaz, e kegyetlen nevelési elvnek határozott eredményei is látszódtak: már másnap, hogy Kilma megérkezett hozzájuk, este, Kirgi lényegesen elfogadhatóbban beszélt, mint korábban bármikor. Nemcsak a kifejezetten durva szavakról szokott le, hanem még az olyan nem egészen választékosnak mondható szavakról is, hogy „frankó”, „kégli”, a pénzt sem nevezte már „lé”-nek, sőt már azt sem mondta, hogy „irtó”.

Különb en ez az utóbbi szó volt az első és egyetlen, amivel kapcsolatban vitát merészelt kezdeményezni.

– Tiltakozom! – szólt. – Követelem a jogot rá, hogy ezt az egy szót meghagyd nekem, Kilma. Nem érzem semennyire sem csúnyának, de ennél is fontosabb, hogy ezt a szót maga Dorán is használta, ha pedig neki szabad, akkor szabad nekem is.

– Akadnak dolgok, amiket megtesz ez vagy az a személy, de nem tesz meg egy úrinő.

– Dorán világhírű író. Ha ő nem találja azt a szót csúnyának, akkor én is használhatom.

Erre Kilma odalépett a könyvespolchoz, csak úgy találomra leemelte onnét Dorán egyik könyvét, és kinyitotta. Tehette, mert Kirgi úgy érezte, szinte vallási, szent kötelessége, hogy minél hamarabb megismerje Dorán összes művét, ezért mindet megvásárolta. Igaz, némelyiket nem lehetett megkapni, de ez nem aggasztotta: ismert egy kiváló tolvajt még „előző életéből”, és mondta neki, hogy a hiányzó művek darabjáért ad neki ezer buznyákot. Másnapra már mindet megszerezte a fickó neki, ellopta őket egy könyvtárból.

Most Kilma a könyvet felnyitotta, és alig pár pillanatnyi keresgélés után már olvasott is néhány bekezdést Kirginek, amikben hemzsegték mindenféle nyilvánvalóan csúnya szavak.

– A csúnya beszéd senkinek sem megengedhető, Kirgi – magyarázta aztán. – Mindazonáltal egy úrinő is használhat akármilyen útszéli kifejezéseket is, de csakis írásban, és akkor, ha ezek egy műalkotás részét képezik, tehát például regényét, de még ez esetben is csak akkor, ha e kifejezésekkel valamelyik negatív szereplő jellemét akarjuk dimenzionálni, konkrétan: ha épp ezen ocsmány szavaknak a szájába adásával akarjuk bemutatni, hogy ő egy határozottan negatív, elítélendő figura. Az természetesen megengedhető, hogy e negatív szereplő a későbbiekben megjavuljon és átlényegüljön akár nagyon határozottan pozitív szereplővé is, akár főhőssé is, de ez esetben szükséges, hogy felhagyjon a csúnya beszéddel, vagy legalábbis

érzékeltesse az író, hogy az illető próbálkozik ezzel, ha nem is mindig sikeresen. Tehát: minél negatívabb a szereplő, annál csúnyábban beszélhet a műben. Ez azonban nem jelenti azt, hogy akár a műben is rokonszenvesnek tűntethetjük fel az elfogadhatatlan modort!

– De Kilma, Dorán azt, hogy „irtó”, a beszélgetésünk során is mondta nekem, tehát nemcsak leírta!

– Az „irtó”, az egy úrinő számára legfeljebb a rovarirtót jelentheti, esetleg a csótányirtó szakembert.

– Akkor Dorán miért mondta?

– Talán holmi hirtelen érzelmi felindulásában mondhatta. Olyankor e szó még megbocsátható utólag egy úrinőnek is talán, ellenben semmi esetre sem helyeselhető. És ami megbocsátható utólag, az a legkevésbé sem jelenti azt, hogy elkövetésébe jó előre beleegyeznénk. Hiszen tudod te is: a kisgyereknek meg szokták bocsátani, ha eltör szándéktalanul egy szép vázát, de nem mondja neki anyukája, hogy legközelebb is tördöss csak nyugodtan vázákat fiacskám, mert ez a helyes viselkedés!

– Meggyőztél, Kilma! – sütötte le a szemét Kirgi.

Linah papa örült a lánya gyors haladásának, mindazonáltal a végére már ő maga is megsokallta, hogy olyan határozott rosszabbodás állt be Kirgi arcának esztétikai minőségében. De Kirgi maga vette védelmébe Kilmát.

– Nyugi apuci, én kértem erre őt, Kilma magától nem kezdett volna bele, és nyilván abba-hagyja azonnal, ha szólok neki.

– Akkor szólj neki.

– Nem szólok – rázta meg a fejét Kirgi, azzal ránézett az ebédlőben velük együtt étkező Kilmára. – Sőt most előtted felszólítom, hogy ezentúl még kevésbé legyen elnéző velem szemben. Azt hiszem ugyanis, hogy mostanára sikeresen leszoktam az olyan szavakról, amik határozottan durvák, például az... az...

Kirgi habozását látva Kilma megszólalt.

– Most nyugodtan kimondhatsz minden csúnya szót, ha nagyon akarod, mert egy úrinő is kimondhatja akármelyiket, a legdurvábbakat is, feltéve, hogy kifejezetten azért mondja őket, hogy felhívja hallgatóinak figyelmét ezek elfogadhatatlanságára. Ez ugyanis egészen más eset, mint a káromkodások. Holott speciális esetekben a káromkodások is megemlíthetőek, olyankor például, ha valaki mondjuk épp a káromkodásokról ír irodalmi tanulmányt. Hiszen nehéz lenne mondjuk a halakról megírni úgy egy tanulmányt, hogy egyszer sem írjuk le azt a szót, hogy „hal”.

Kirgi azonban mégsem sorolta fel e szavakat. Így folytatta:

– Szóval, azt hiszem mostanára már nagyrészt leszoktam a nemiséggel kapcsolatos csúnya szavak emlegetéséről, de most arra kérem Kilmát, hogy áldásos tevékenységét velem kapcsolatban terjessze ki azokra a szavakra is, amik ugyan nem csúnyák, mindössze nem eléggé választékosak. Például ez az „irtó” szó is ilyen lehet. Csak arra kérem őt, hogy soha ne e szavak legelső használatakor üssön, először mindig figyelmeztessen csak, hogy mi a helyzet ezekkel kapcsolatban, és mondja is meg, hogy mely más szavak használhatóak helyettük!

– Nagyon szívesen – mondta azonnal Kilma.

– Lányom, nem marad ép bőr az arcodon.

– Ne sajnálj apuci, magamnak köszönhetem. Elárulom ugyanis, hogy az intézetben kifejezetten figyeltem a többi vagány kölyök beszédére, hogy elcsórjam tőlük azokat a szavakat, amiket feltehetően nem használnak a felnőttek és bosszantja őket, tehát tudatos erőfeszítéssel tanultam a csúnya beszédet. Most ennek a levét iszom: tudatos erőfeszítéssel el kell felejtennem őket, és más szavakat megtanulnom.

Kilma megkocogtatta a poharát, s amikor Kirgi ráfigyelt, megszólalt:

– Elismerésem a buzgalmadnak Kirgi, de máris figyelmeztetek, hogy egy úrinő nem mondja azt, hogy „csórni”. Ehelyett azt mondja: lopni. De abban a kontextusban, amiben használtad, még ez a szó sem elfogadható, mert mondhattad volna azt is, hogy „ellesni tőlük”. Továbbá: bár bizonyos helyzetekben éppenséggel egy úrinő is használhatja a „kölyök” szót embergyerekekre, de csakis olyankor, ha kifejezetten a rosszallását akarja kifejezni, általában ugyanis úgy kell vélekedjél, ha úrinő akarsz lenni, hogy kölykei az állatoknak vannak.

– Köszönöm, Kilma. De mi az, hogy „kontextus”?

– Szövegösszefüggés. Általában összefüggés. És jó ha megtanulod e szót, mert ezt már nem is az úrinők ismerik, hanem közülük is csak egészen kevesen, a legválasztékosabb modorúak.

– Te ugye ismersz minden efféle nagyon választékos szót?

– Ha nem is mindet, de a túlnyomó többségét egészen biztosan. Már amiatt is, mert ezek nagy része tlapanluai vagy csiszi eredetű. És én mindkét nyelvet anyanyelvi szinten beszélem.

– Az ősi tlapanluait is?! – ámult Kirgi.

– Merem remélni – válaszolta Kilma fölöttébb előkelően. – Megkockáztatom azt az állítást, hogy e szavak segítségével képes vagyok úgy beszélni gúnul nyelven, tehát anyanyelveden, hogy azt nemhogy te, de még apád sem értené. E szavak ismerete nagyon is ajánlatos épp ezért, mert nem is az a legfőbb céljuk, hogy okvetlenül megértsék őket hallgatód, habár a nagyon műveltek meg fogják érteni. Hanem épp azért kellene, hogy ezáltal már megszólalásoddal és szóválasztásoddal is megmutasd nekik, hogy te rendkívül művelt vagy. Például, ha egy elnökjelölt választási kampányt mond, akkor jó ha úgy beszél, hogy mindenki megértse, de egy-két efféle szót be kell csempésszen a szövegébe, hogy a választóknak olyan meggyőződésük legyen: művelt emberre szavaznak, ha rá szavaznak. Továbbá akadnak olyan elit csoportosulások, ahol nem is szabad másként beszélni, mint kizárólag efféle szavakkal, mert azonnal kinézik maguk közül a másképp beszélőt. Ilyen például egy akadémia tagsága, ahol rögvest oda nem tartozónak tartják azt, aki tegyük fel a székfoglaló beszédében nem eszkalációnak mondja a kiteljesedést, nem azt mondja, hogy nagy volumenű a nagyarányú helyett, és így tovább. Százszámra tudok efféle szavakat mondani neked Kirgi: fordulópont – inflexió, irány – trend, hatalomörület – megalománia, értelmiségi – entellektüel, és így tovább, de egyelőre azt hiszem felesleges ezekkel terhelnem téged.

– Ellenkezőleg, szerintem ha ezeket igyekszem tanulni, akkor hamarabb szokom le a csúnya szavakról, mert ezek kiverik azokat a fejemből, s így elfelejtődnek. Kérlek, ha nem esik marha nagy fáradságodba...

Azonnal egy nagy pofont kapott.

– Már mondtam neked, hogy a marha, az nem fokozó jelző egy úrinő számára, hanem csak egy emlősállat.

– Köszönöm Kilma. Tehát ha nem esik nagyon nehezedre, állíts össze nekem e választékos szavakról egy szótárat, jó?

– Jó.

Linah apuka gyanakodva nézte a lányát.

– Te Kirgi, nekem nagyon gyanús, hogy valami sanda hátsó szándékod van. Én ugyan azt akarom, hogy a lányom előkelő nő legyen, de te mintha túlzásba akarnád ezt vinni.

– Cseppet sem papus. De hát valamiből meg kell élnem. És bár sok a pénzünk, de ha igazán gazdag módon akarok élni belőle, akkor nem tart ki úgy életem végéig.

– Aztán milyen szakmát néztél ki magadnak?

– Egyszerű. Én leszek Günülföld elnöke, ha nem is most, de tíz év múlva, úgy döntöttem.

– Micsoda?!

– Végül is valaki úgymint lesz elnök, miért is ne lehetnék épp én? Két év múlva lejár e mostani kormány mandátuma. Akkor még korai lenne kampányolnom. Még a következő ciklusban is. De az azutániban már én nyerek meg a választásokat.

– Megörültél!

– Kirgi, figyelmeztetlek, hogy apád most nem beszél úgy, mint egy úriember, tehát ne tanuld meg e modort tőle. Egy úriember ugyanis nem közli a beszélgetőpartnerével a maga elmeorvosi diagnózisát. Apád azt kellett volna, hogy mondja, hogy szerintem nem egészen korrekt a valóságérzékelésed, hogy összetéveszted a vágyaidat a lehetőségeiddel, vagy felhívta volna a figyelmedet rá, hogy a mi országunkban még sosem lett elnök egy nőből. És még sok mást is mondhatott volna – szólt Kilma.

– Nem az én nevelőnőm vagy hanem a lányomé, és akkor is hülyeség, amit mondott!

– Úriember nem fejezi ki így az egyetnemértését – szólt határozottan Kilma.

– Miért, szerinted egyet kéne értenem ezzel?!

– A modernak semmi köze a kifejezni kívánt tényhez. Továbbá, a modorral elsősorban nem beszélgetőpartnerünket, hanem önmagunkat tiszteljük meg.

– Nem válaszoltál a kérdésemre.

– Azt nem tudom, hogy lesz-e elnöknő Kirgiből, ez ugyanis elsősorban tőle függ, de azt megígérhetem, hogy addigra fel tudom úgy készíteni, ami a modorát és műveltségét illeti, hogy ezen nem fog múlni a sikere.

– Nagyszerű! – és Kirgi pusztit dobott Kilmának. És arra gondolt, ha egyáltalán valakit kissé is tisztelhet egy isten, az csak egy ország első embere lehet. Neki tehát nincs más választása: muszáj lesz elnöknővé lennie.

– De hát honnan jött ez az elképesztő ötleted? – kérdezte apja.

– Talán nem örülnél neki?

– Hogyne, de gondolod, hogy egy intézeti izét, növendéket is megválasztanak?!

– Akkor már bőven nem leszek intézeti, leszek olyan huszonhét-huszonnyolc éves.

– Taknyos ifjoncnak tartanak majd, még ha el is tekintenek női mivoltodtól.

– Remek, azt mondom majd, hogy elég volt a szenilis aggok uralmából, ideje, hogy fiatalítást végezzünk a kormányban. Természetesen – nézett gyorsan Kilmára – majd valami úrinőhöz illő modorban mondom ki e véleményemet, nem ezekkel a szavakkal.

- Soha nem választanak majd meg egy nőt.
- Miért is ne, mindenki tudja, hogy Csiszíföldön soha nem is uralkodott férfi, sőt az alkirálynők is mind nők, aztán milyen fejlett az az ország! Különben is, egy hatékony kampány csak pénzkérdés.
- Egész vagyonunk nem lesz elég rá.
- Nem baj, majd kérek pénzt a csiszíktól.
- Te?
- Hogyne, tudnak azok gúnnyal, de addigra én is megtanulom a nyelvüket.
- És adnak is majd?
- Naná, kinek, ha nem nekem?
- Gyanús vagy te nekem, mivel akarod rábeszélni erre őket?
- Azzal, hogy megmondom nekik, milyen politikai irányvonalat akarok követni.
- És milyet akarsz?
- Például azt, hogy eltörölöm a belföldi fizetőeszközt, és áttérünk a buznyák kizárólagos használatára. Ezzel egyszeriben megszűnik az infláció lehetősége. És még csak nem is mi leszünk az első ilyen ország. Ez egy haladó lépés.
- Ez nem lesz elég nekik.
- Vannak még ötleteim, s addigra még több is lesz.
- Kirgi, reménytelen az ügy. Hidd el lányom, amint kiderül, hogy árvaházban nevelkedtél, véged, lejártnak a választási ellenfeleid. És könnyű dolguk lesz, hiába is akarsz bármit eltitkolni, gondolom akadt néhány rendőrségi ügyed, megvan tehát a priuszod a zsaruknál...
- Csupa apró ügy – vont vállat Kirgi.
- Bőven elég akkor is. Biztos loptál is...
- Nem is egyszer. De nem nagy értékeket. Volt aztán az ügyeim közt magánlaksértés, hamis tanúzás, orgazdaság, bűnpártolás, üzletszerű kéjelgés, kocsilopás, szeméremszétszórás, több szabálysértés, vámorgazdaság, botrányokozás, verekedés, közlekedési kihágások, tiltott fegyverviselés is amikor gázsprét találtak nálam... ezek mind banális ügyek, efféléket szinte minden intézetis elkövet, gyakran súlyosabbakat is, én például sosem kábítószeres voltam, nem is gyilkoltam...
- De lányom, elég ha ebből csak az üzletszerű kéjelgés derül ki, mondd, te tényleg azt hiszed, hogy valaha is megválasztanak egy kurvát – *elnöknek*? Mert szerintem még képviselőnek sem. És nem titkolhatod el.
- Nem is akarom apus. Azt az elvet fogom követni, hogy amit nem lehet eltitkolni, azt reklámozni kell.
- Micsoda?!
- Épp e tulajdonságaimmal óhajtom majd megnyerni a kampányt! Azzal kezdem majd, hogy közzé teszem az újságokban ország-világnak a múltamat. Bemutatom a priuszaim fénymásolatait, elmondom, hogy árvaházban nevelkedtem, hogy mikor és kivel, hányszor közösültem, milyen pozíciókban, azt is elmesélem, amikor már nagyon éhes voltam és egy falat zabáért

egy kutyával kellett csinálnom egy milliomoscemete szeme láttára, elmondom, hogy mikor miért kapcsolt le a rendőrség, tehát abszolúte mindent elmondok, leírok magamról.

– Aki ezek után rád szavaz, az hülye lesz!

– Ellenkezőleg. Nagyon okosak lesznek. Mert először is, ezek után teljesen reménytelen lesz bármi kompromittálót írni rólam, mert hiszen magam vallottam be mindent. Még kitalálni sem tudnak majd rólam az ellenségeim megszégyenítő rágalmakat, mert amit én leírtam magamról, ami tehát a valóság, az valószínűleg a leghajmeresztőbb fantáziájukat is felülmúlja! Továbbá, miután én mindent őszintén bevallok, még ilyesmit is, emiatt ha valami rágalmukra azt írom le az újságban, hogy ez nem igaz – nos, abban a pillanatban elhiszik majd nekem, hogy az valóban nem igaz, hiszen miért is tagadnám le, ha valóban igaz volna, ha még ezeket a dolgokat is bevallottam. És szennyes előéletem története alá azt is odaírom, hogy ezt azért vallottam be, hogy ezzel is igazoljam, hogy bár rólam sok rosszat el lehet mondani, de egyrészt mostanára már megjavultam, továbbá, ezzel bizonyítom azt, hogy egyvalami nem lesz jellemző rám elnökségem idején: a hazudozás. Választási kampányom legfőbb alapelve az lesz, hogy bár én nem vagyok csiszi, de annyira őszinte leszek és igazmondó, mint a csiszi királynő maga. És azután, hogy kitaláltam mindent magamról, azután ezt igenis mindenki el fogja hinni. Annyira legalábbis, hogy tegyenek egy próbát velem. Azt fogom mondani, hogy lehet tán, hogy iskolázatlan vagyok, hogy nem sokat konyítok a magas politikához, de van egy hatalmas értékem: az őszinteségem. S ezzel egyetlen más politikus sem versenyezhet. Még akkor sem, ha tényleg becsületes, mert nem tudja bizonyítani a becsületességét olyan előélet bevallásával, mint én. Márpedig tudd meg apám, hogy nemrég érdekes felmérést olvastam egy újságban: azt, hogy a megkérdezettek 69 százaléka úgy találta, hogy az ország vezetői az utóbbi tíz évben következetesen hazudtak a népnek. És 40 százalék fölött vannak a válaszolók között azok, akik egyetértenek abban, hogy „a legtöbb politikus annyira hasonlít egymáshoz, hogy teljesen mindegy, hogy kit választanak meg”. Nem bíznak az olyan bejelentésekben, hogy jövőre csökkenni fog az infláció, az az emberek véleménye, hogy a számokat kozmetikázzák, hamis statisztikákat közölnek, nem hiszik el, hogy nem lesz áremelés, hogy az országnak nem volt része valami nemzetközi válságban... Semmit nem hisznek el az emberek már a kormánynak. Az emberek véleménye az, hogy minden politikusnak vaj van a füle mögött, legfeljebb némelyikükről még nem derültek ki a disznóságaik. A következetes hazudozás ugyanis nem azt eredményezi, hogy az emberek elhiszik a hazugságot, mint igazat, hanem hogy cinizmus lesz a következmény, mély kiábrándulás mindenből. És ez a vélekedés apám, magát a demokrácia alapelveit semmisíti meg, emiatt is van az, hogy a választók egyre nagyobb számban nem mennek el szavazni. Hogy mennyire megingott az egész kormányzati rendszerben a bizalom, azt jól mutatja, hogy már nem is igénylik a választók, hogy a képviselőket felelősségre lehessen vonni a hazugságok és a választási ígérek be nem tartása miatt. De majd én változtatok ezen. Még nem tudom, hogy konkrétan hogyan, de az biztos, hogy valami módszert bevezetek rá, hogy a hazug tisztségviselőket, főleg a képviselőket felelősségre lehessen vonni, minimum az lesz, hogy vissza lehessen hívni őket a tisztségükből. Alapelvem lesz, hogy minél magasabb beosztásban van valaki, annál igazmondóbbnak kell lennie. Ez nagyon tetszik majd a csiszíknak, azt hiszem. De a választóknak is. Végül is még aki engesztelhetetlenül gyűlöli is a csiszíket, az igazmondásukat még az is becsüli bennük. Az emberek gyűlölik a hazugságot, mert úgy érzik, hogy ezáltal mások jogosulatlan hatalmat szereznek felettük. Az emberek jelenleg nem hisznek az egészségügyi intézményeknek, mert az orvosok hazudnak nekik a leleteiket és betegségük várható kilátásait illetően, erre vonatkozóan így vélekedett az előbb említett felmérésben a válaszolók 58 százaléka, de hogy bíznak-e például a nagyvállalatokban, mármint az adott szavukban, erre vonatkozóan csak a

megkérdezettek 16%-a válaszolt igennel, a jogi cégekben csak 12% bízik, a hirdető ügynökségekben meg szinte senki, csak 7%.

– Jól felkészültél, ha ennyi számot megjegyeztél! Te tényleg komolyan hiszel ebben!

– Igen, apám. Nem tartom lehetetlennek, hogy olyan törvényt hozzak, hogy amely képviselő egyszer is hazudik, azt kivégezzék. Akár kínhalállal is. Ez ugyan drasztikus módszer, de amilyen mély bizalmi válságban van az ország, tehát amilyen súlyos erkölcsi betegségben, hát a gyógyulást csak nagyon kíméletlen, megalkuvást nem ismerő gyógymód hozhatja meg.

– Ezt egyetlen parlament soha nem fogja megszavazni.

– De népszavazással keresztülvihető a törvény.

– Bebizonyítják majd, hogy egy ilyen népszavazási kezdeményezés alkotmányellenes.

– Előbb olyan törvényt kell hoznom, hogy a legfőbb döntési szerv a népszavazás. Azután már könnyen fog menni. De az biztos, hogy nem elég a szennyes múltam kitergetése, de az is kell, hogy elhiggyék, hogy megjavultam már. Tehát muszáj, hogy szép beszédet s egyéb effélét tanuljak. Tehát kell a nagy igyekezet. Gondolod, Kilma, hogy sikerülni fog?

– Rajtam nem fog múlni – mosolygott a nevelőnő. – És ami engem illet, nem is tartom lehetetlennek a tervedet. Merész ötlet, de ennél sokkal meredekebb dolgok is történtek már a történelemben. Látom már, jó ötlet volt melléd szegődnöm. Izgalmas lesz az elkövetkező néhány év, és főleg az az utániak, amikor már elnökjelölt leszel...

Így hát Kirgi belevetette magát a tanulásba. Csak előtte még egyetlen dolgot érzett fontosnak: hogy személyesen mondjon köszönetet Doránnak. Emiatt egy nap egyszerűen üzenetet hagyott hátra apjának, hogy e célból elvitte a kocsit, de ne aggódjon, mert vele tart Kilma is. Ami a jogosítványt illeti, egyszerűen vásárolt még korábban egyet, igaz, tenger pénzért, de szerencsére nem volt hamis. Épp úgy járt tehát el, mint Lidzsmilla az Arga nevére szóló jogosítvánnyal.

Így esett, hogy Dorán háza felé autóztak, de még nem értek oda, amikor hirtelen elébük ugrott Dulga. S bár Kirgi ekkor nem egészen volt méltó a modorában egy úrinőhöz, de mégsem kapott pofont Kilmától, tekintettel a valóban életveszélyes helyzet sokkhatására.

Alig szállt be Dulga a kocsiba, Kirgi máris megigazította a visszapillantó tükröt, hogy jól lássa félig-meddig-barátnője arcát, s így szólt:

– Csodálkozom rajtad, Dulga, mert nem nézel úgy ki, mint akit összeverték. Nem is vagy pucér vagy szakadt ruhájú, tehát azt sem hihetem, hogy egy perverz elől menekülsz. Továbbá zsaruk sincsenek a környéken, akik...

Ebben a pillanatban kapott egy pofont a mellette ülő Kilmától.

– Egy úrinő nem használja azt a szót, hogy „zsaruk”, ezt már sokszor mondtam neked Kirgi.

– Köszönöm a figyelmeztetést, Kilma. Tehát Dulga, nincsenek rendőrök sem a környéken, akik el akarnának téged kapni... bocsánat, fogni. Tehát mi lett olyan sürgős, hogy majdnem be vagy szá... azaz elnézést, szóval tehát mitől vagy annyira rémült, mint akit egy mesebeli sárkány akar épp megenni? – és fél szemmel Kilmára pillantott, meg van-e elégedve nevelőnője ezzel a modorral. Meg volt.

De Dulga egyelőre nem válaszolt neki, mert ehelyett felváltva nézett hol rá, hogy Kilmára, elkerekedett szemekkel. És Dulga úgy érezte, felborult most már végleg az egész világ. Kirgi

megköszön egy pofont? Amikor ráadásul sokkal erősebbnek néz ki, mint ez a másik lány?! És a lány azért ütötte meg, mert Kirgi nem volt eléggé úrinő?!

S így Dulga meg is kérdezte:

– Kirgi, te tűröd, hogy pofozzanak?

– Naná, meg is haragudnék Kilmára, ha nem verne, amikor ronda a beszédem, ekkor ugyanis nem teljesítené a kötelességét. Tehát még ki is rúgnám. De azon nyomban ám.

Újabb pofont kapott.

– Köszönöm Kilma, és tudom, hogy miért kaptam: egy úrinő nem mondja azt, hogy kirúg valakit.

– Úgy van. Mit mond helyette?

– Felmondja a munkaviszonyt, megszünteti a munkaszerződést, nem tart igényt a szolgáltatásra, megváltik tőle, nem tart igényt többé a tevékenységére, elbocsátja. Látod Kilma, tudom a leckét.

– Félig. Mert ha ennyi sok választékos kifejezés van, akkor miért a legcsúnyábbat használod?

– Bocsáss meg kérlek, teljesen igazad van, csak elkapott a hév, nagyon kíváncsi vagyok, hogy Dulga miért...

– Én megbocsátok – vágott közbe Kilma –, de mit mondanak és gondolnak majd rólad a választóid? Ha kampányolni kezdesz, rögvest lesz seregnyi ellenséged, és mind azon igyekszik majd, hogy váratlan, kínos helyzetekbe hozzon téged, plusz zavarba is, hogy felidegesítsenek, s ha akkor nem beszélsz úrinőhöz méltóan, akkor máris rengeteg szavazatot veszítesz!

– Mit akarsz Kirgi? Kampányolni? Mi akarsz te lenni, képviselő?

– Még mit nem, az nekem túl kevés. Elnök.

– Most nem kapsz pofont, Kirgi, mert ezt még nem mondtam neked, de úrinő csak a legritkább esetben mond olyat, hogy „még mit nem”, nála ez már nagyfokú ingerültséget jelez, de arra semmi okod.

– Köszönöm a tanítást, Kilma.

– Elnök? Kirgi, te teljesen begolyóztál?!

– Dulga, most nem viselkedel úrinőhöz méltóan, mert egy úrinő nem közli a beszélgetőpartnerével a róla kiállított elmeorvosi diagnózist! – szólt Kirgi, vigyorogva, és nagyon élvezte, hogy most ő taníthat valakit szép beszédre.

Dulga elsápadt.

– Tudom, hogy nem vagyok úrinő... de én az szeretnék lenni!

– Akkor mi sem egyszerűbb ennél, fogadj magad mellé egy csiszí iskolát végzett nevelőnőt, mint én tettem azt Kilmával, pontosabban nem is én, hanem az apám, de az én legteljesebb meglegedésemre, s hamarosan kikupá... akarom mondani civilizálódol.

– Kirgi – szólt Kilma –, egy úrinő nyugodtan használhatja az „apám” szót, de általában nem tesz elé határozott névelőt. Többnyire tehát nem azt mondja, hogy „az apám”, hanem csak egyszerűen így: „apám”.

– Köszönöm, Kilma.

– De hát te tényleg elnök akarsz lenni?!

- Nyugi, nem most. Majd tíz év múlva, addig felkészülök rá.
- Kirgi, egy úrinő nem nyugizza le a másikat. Halljuk, mit mondanál helyette?
- Tudom a választ Kilma, de most miért nem kaptam pofont?
- Mert ez azért mégsem olyan nagy véték, feltéve, ha mint most is, a barátoddal beszélsz. De akkor is helytelen. Tehát mi lenne a választékos kifejezés helyette?
- Őrizd meg a nyugalmadat, bízz a helyes helyzetértékelésben, nem sietem el a dolgot, természetesen a maga idejében, majd ha időszerűnek látom az akaratomtól független körülményeket...
- Helyes, valóban tudod, amit kell. Csak ne feledd el alkalmazni is.
- Ígykszem, Kilma.
- De hát honnét tud ennyi mindent Kilma, hiszen fiatal?
- Csiszi iskolába járt, említettem már talán becses személyednek – választékoskodott Kirgi.
- Ott nem csak mindenféle tudományokat tanulnak?
- A jómodor is tudomány. És van szerencsém közölni veled – szólt Kilma –, hogy bár ezt eddig még Kirginek sem mondtam, de egy elszegényedett hercegi család sarja vagyok. Apai nagyanyám ugyanis jicseni hercegnő. Talán látszik is egy kicsit a szemem vágásán a keleties származás. És tőle aztán bőséges alkalmam nyílt a legválasztékosabb modor elsajátítására is.
- Hű, ez aztán a szuper! – kiáltotta Kirgi, aztán a fékbe taposott, az autó csikorogva megállt, de olyan hirtelen, hogy majdnem kirepültek az ablakon át, és Kirgi átölelte Kilmát. – Most ne verj meg a szóért, de ez aztán igazán remek! A mindenségit, hogy mik ki nem derülnek rólad, hogy ki vagy! – és megpusztilta a nevelőnőjét. – Így aztán egészen bizonyos, hogy a legválasztékosabb modort is megtanulom tőled! És jicseni hercegnő! Pedig a jicseniek aztán világhíresek az udvariasságukról! Hű, de örülök neked!
- Ennek örülök, Kirgi, és rendben van, ezt az érzelmi kitörést elnézem még neked, de ez az utolsó! És most aztán indulj.
- És, izé... Kirgi... tudom, azt mondtam, hogy nem kérek tőled pénzt... – kezdte Dulga.
- Ne is kérj, mert nem kapsz.
- De Kirgi, az ég szerelmére, nem akármire kérem, de nekem is okvetlenül úrinővé kell válnom! Az életem múlik ezen!
- Ne hü... akarom mondani miből vontad le ezt a meglepő következtetést? – és Kirgi már a hangsúlyával is igyekezett előkelő lenni.
- Nem fogsz hinni nekem, de egy szörnyeteg megfenyegetett. Ha nem leszek úrinő, akkor akármelyik pillanatban elpusztulhatok. És a világ tele van szörnyeteggel!
- Dulga, nem akartam eddig mondani neked, de az ám a helyzet, hogy hallottam róla, hogy meglé... szóval hogy meguntad az árvaház szerető gondoskodását, és úgy döntöttél, immár sokadszorra, hogy ismét nem tartasz igényt ezen közösségi intézmény szolgáltatásaira. És a rendőrség keres téged. Még azt is tudom, hogy valószínűleg téged gyanúsítanak az ott elkövetett gyilkosságokkal. Én nem hiszem, hogy gyilkos volnál, ezért is mertelek felvenni a kocsimba, de örvidenék neki, ha megosztanád velem az akkori élményeidet, mert kíváncsi vagyok. Azt még így sem ígérem, hogy adok neked pénzt, de ha nem mesélsz, biztos, hogy nem adok. De előre szólok, nehogy hazugsággal vádolj, hogy ha adok is pénzt, de az semmi-

képp sem lesz annyi, hogy abból nevelőnőt fogadhas fel magad mellé, főleg nem egy annyira tökéletes és mindentudó nevelőnőt, mint az enyém!

Dulga elgondolkozott. Még ha Kirgi azt mondta volna neki, hogy ha mesél, akkor ad elég pénzt... de így...

És különben sem érezte úgy, hogy képes lenne összefüggően elmondani mindent. A legfontosabbról például halvány fogalma sem volt: hogy miért üldözte a mutogatós nagy farkasember Argát, a kis farkasembert. Még ha ezt tudná, akkor is hihetetlen lenne az egész történet, de így aztán végképp. Az meg, hogy Tyezzi karja kinyúlik több méter messzeségbe, végképp hihetetlen.

– Nem, Kirgi – rázta meg a fejét. – Ne haragudj, de nem mondhatok semmit, mert nemcsak nem hinnél nekem, de teljesen örülnék is néznél. Attól tartok ugyanis, hogy te nem hiszel a szörnyetek létezésében. Hacsak magad is nem vagy valami szörnyeteg, de akkor meg csak annál rosszabb lenne nekem. De ha az volnál, megnyugodhatsz, nem köplek be benneteket, szörnyeket. És igazán szeretnék úrinő lenni, tehát nem kell megölnöd. Én már nem hordok szeges dzsekiket, és a tetoválásomat is szeretném eltüntetni.

Kirgi már majdnem megkérdezte Dulgát, hogy megörült-e, de aztán Kilmára nézve csak ennyit kérdezett:

– Biztos vagy benne, hogy nem bomlott meg a helyes kapcsolat az elméd és a világ között? Biztos vagy benne, hogy helyes a valóságérzékelésed, és nincs szükséged pszichológusi segítségre?

– Nem tudom, Kirgi, de senkiben nem bízhatok meg. Senkiben, érzem.

– Bennem sem?

– Senki nem az, akinek látszik. Minden tele van szörnyekkel.

– Hát ha engem is szörnyetegnek nézel, akkor egészen biztos, hogy zavaros a valóságérzékelésed, arról már nem is beszélve, hogy hálátlan vagy, mert hisz épp most vislek a kocsimmal valahová.

– Igen, beszéljünk inkább ne rólam, hanem rólad, Kirgi. Például, hová igyekezel?

– Szeretnék tudni, mi? De elárulom, mert nem vagyok olyan titkolódzó, mint te. Bár attól tartok, hogy ezt meg te nem fogod elhinni. Egy Dorán nevű ismerősömhöz megyünk, akiről annyit kell tudni, hogy író, világhíres író, mármint főállásban, mellékfoglalkozásként ugyanis isten.

Dulga teljes erővel igyekezett megérteni Kirgi szavait.

– Isten? Mit jelent az, hogy isten? Úgy érted, hogy valami híres énekes, vagy előadóművész? Vagy esetleg híres sportoló, aranylábú focista talán, azért nevezed istennek?

– Dehogy. Szó szerint kell értened. Egy isten, az egyszerűen isten és kész. Az isten, az az ördög ellentéte, és a leglényegesebb tulajdonsága, hogy mindenható. Gondol egyet, és kész, amit gondol az teljesebb is. Engem is ő gondolt ki milliommossá, s azt is ő gondolta, hogy megtalálom apámat. És nagyon rendes tőle, hogy ilyen kellemeseket gondolt rólam, nem úgy véled te magad is? Én tulajdonképpen most amiatt tartok hozzá, hogy megköszönjem neki. Gondoltam már rá, hogy talán nem is kell odamennem emiatt hozzá, elég, ha csak imádkozom, de aztán mégis inkább az elutazás mellett döntöttem, mert hátha nem foglalkozik olyasmivel, hogy imákra figyeljen, amikor ugyanis legutóbb nála jártam, ezt elfelejtettem megkérdezni tőle.

Dulga gyanakodva nézett Kirgire.

– Most ugratsz?

– A legkevésbé sem.

– Komolyan azt mondod, hogy van valahol egy pasas, aki maga az isten?

– Nem „pasas”. Úrinő nem beszél így, ez a szó már sérti a fületem! És még csak nemhogy nem pasas, de nem is ember. Isten, aki nem tudom miért, de emberi alakban van. Legalábbis most. Lehet, hogy később megunja.

– Kirgi, és te még nekem mondod, hogy zavaros a valóságérzékelésem? Még te mondod nekem?! Én csak szörnyekben hiszek, te meg már rögvest istenben? És már korábban is elnök akartál lenni?!

– Nem csak akartam, hanem most is akarok, de nem most hanem majd később, ha a feltételek megérnek rá. És ami Dorán istenségét illeti, majd meglátod magad is, ha odaérünk hozzá, lehet, hogy szerencséd lesz és ha beajánllak nála, talán neked is kitalál egy nevelőnőt, ha annyira szeretnél úrinő lenni. Különben, ez nem is lehetetlen, mert szereti, ha egy neveletlen valakiből úrinő lesz, tulajdonképpen engem is biztatott ilyesmire néhány szóval, csak arra ügyelj, hogy ne beszélj előtte csúnyán és ne ajánld fel, hogy lefekszel vele, mert az ilyesmi megharagítja. Ó igen, és ne szólítsd úgy, hogy „bácsi”, mert azt sem szereti.

– Na köszönöm szépen, azonnal állj meg, Kirgi, te teljesen örült vagy, s nekem elegendő van a szörnyekből is, nem akarom még egy örült társaságát is elviselni, állj meg, ki akarok szállni!

– Máris megálltam, de elkéstél, mert már itt is vagyunk Dorán háza előtt.

Dulga azonnal kiugrott az autóból.

– Köszönöm, de nem kérek egy örült krapekból, aki istennek képzele magát!

– De hát értsd meg, hogy ő nem *képzele* magát istennek, hanem a lehető legvalóságosabban az, éppencsak kezdő még a szakmájában! És tudd meg, hogy eleinte nagyon nehezen hitte el magáról, hogy isten, Arga beszélte rá, tudod ki az az Arga, remélem, és tulajdonképpen épp az én esetem győzte meg arról Doránt, azt hiszem, hogy ő valódi isten, mert addig nem tudta magáról. És nem elég bizonyíték neked az istenségére az én sok millió buznyákom?!

– Szerintem itt már senki nem normális, össze-vissza képzelődtek és egymást bolondítják a képzelődéseikkel! Az egészről csak annyi a hasznom, hogy megtudtam, hogy Arga is itt van és ő is örült! Nem megyek be Kirgi, ne kényszeríts, nem akarok örültek martaléka lenni!

– Jó, akkor maradj kint és harcolj egyedül a szörnyeiddel, ha ez kell neked. Legfeljebb nem talál ki neked is egy milliomos apukát Dorán. Engem ugyan nem érdekel. Csak arra vagyok kíváncsi, hogy hová mész, mert nem hiszem, hogy van valami határozott célod, nemhogy az életben, de még erre a most közelgő éjszakára sem. És Dorán rendes, akár istenként, akár emberként nézem. De ha nem, hát nem, nem erőszak a disznótor! – azzal dudált, hogy Dorán meghallja a jöttüket, és kiszállt az autóból. Kilma is. Elindultak a ház felé. Dulga néhány pillanatnyi habozás után végül követte őket. Egyszerűen tényleg nem volt hová mennie. És talán valóban nem olyan vészes a dolog, elvégre Kirgi már túlélte ezzel a Doránnal való találkozását korábban, állítólag, és az sem tagadható, hogy valóban milliomos lett valahogyan, az intézetben mindenki erről beszélt. Csak azt nem tudta Dulga, milyen lehet egy isten, aki ember. Ha pedig nem isten, akkor hogy is tudta elintézni Kirginek a milliomoságát, és ha elintézte, akkor miért nem önmagának?!

Mindegy. Semmi nem számít, csak szörnyek ne legyenek itt, főleg ne farkasemberek és olyan izék, amiknek háromméteres kezük van, kanál alakú mutatóujjal.

Hogy ebben egészen biztos is legyen, hirtelen megragadta Kirgi kezét, megállítván így őt erővel, s ezt kérdezte:

– De ugye, amikor itt jártál a múltkor, akkor nem volt itt semmi szörnyeteg?

– Mi a csuda történt veled Dulga, visszaváltoztál négyéves kisgyerekké, hogy szörnyekben hiszel? Nagyon szépen kérek, térj már magadhoz, és viselkedj felnőttként. Legalább próbáld meg! Gyere be nyugodtan, nem lesz semmi baj, ez egy remek hely, a múltkor kaptam meleg fürdőt, finom ennivalót, szép ruhát is, pedig Dorán akkor még nem is tudta, hogy ő egy isten. El sem tudom képzelni, hogy azóta mi minden lehet itt, de biztos, hogy csak csupa jó.

– Hát, a környék és a ház így kívülről nem túl bizalomgerjesztő... – nézett körbe a lépcső tetejéről Dulga.

– Semmit nem szabad az első pillantásra megítélni – fontoskodott Kirgi.

– Ebben egyetértünk, holott szerintem nem ugyanarra gondolunk... – válaszolta meglepően választékosan Dulga, és Tyezzi jutott az eszébe. Milyen rendes embernek látszott, aztán arról is kiderült, hogy szörnyeteg!

De lesz, ami lesz, bemegy. Hátha igaza van Kirginek.

Igen ám, de hirtelen rémisztő lehetőség jutott az eszébe.

– Te, Kirgi, nem azt mondtad, hogy itt van Arga is?!

– A múltkor itt volt, miért?

– Akkor nem megyek be. Nem akarok találkozni vele, félek tőle.

– Mondd, mi történt veled, nagyon beverted valahol a fejedet?

– Kirgi, te nem tudod amit én: Arga egy farkasember! Láttam ahogy átváltozik, és a szemem előtt marcangolt szét egy embert, Tyoenzet. Nem mondtam senkinek még, és nem is fogom, csak neked mondom most, de ez az igazság. Tehát köszönöm szépen a meghívást, de nem megyek be, sőt, már itt sem vagyok! – és elfordult, hogy elsiessen onnét.

– Mit mondtál, farkasember? Találkoztál egy farkasemberrel? – kérdezte tőle Kilma.

– Igen, találkoztam vele, holott addig azt hittem, hogy Arga tökéletesen normális lány, csak annyira őrült, mint akár én is, mint bárki, aki árvaházban cseperedik fel. Hogy mik ki nem derülnek! De erről nem mondok semmi többet, megyek, igen, semmit nem beszélek, úgysem tudom, hogy te is például nem vagy-e magad is egy olyan...

– Te egészen hülye, ne bomolj már meg, ne fuss el a jó elől, és különben sem biztos, hogy itt lesz Arga, holott még akkor sem farkasember, ha itt van! – ragadta meg Dulga karját Kirgi. És bár most kicsúszott két csúnya szó is a száján, a „hülye” és a „bomolj”, de Kilma ezúttal nem adott pofont neki ezekért, mert úgy tűnt, hogy nem is figyel oda. Elgondolkozott arckifejezéssel meredt maga elé.

Dulga nem hallgatott Kirgire, mert bár elismerte, hogy Arga nem akart neki rosszat, de nagyon félt tőle. És jó-jó, nem biztos, hogy itt van – de hátha mégis! Ezért most elkezdett Kirgivel huzakodni, igyekezett kitépni a karját Kirgi markából, de ez nem sikerült neki; végül azonban megszólalt Kilma:

– Hagyd, hogy hadd menjen a maga útjára, Kirgi. Egy úrinő nem viselkedik így, mint most te!

Erre Kirgi elengedte Dulga karját, s a lány már elmehetett volna – ekkor azonban nyílt az ajtó, s kilépett rajta Dorán.

És egyáltalán nem számított Kirgire. Azt hitte, talán Kamtarnak jött hozzá, hogy fenyegetőzzék, vagy hogy mondjon egy újabb ötletet, netán újabb emberrablási kísérletet tegyen, vagy hogy Argával beszéljen, meg akarván győzni a lányt arról, hogy egy oldalon állnak... vagy hogy mentegetőzzék...

De Kirgire nem számított. És most végignézett a lányon.

De nem ám úgy, mint legelőször! Most már szó sem volt fújról.

– Ez igen! Most már tetszel nekem! Látom jól használod fel a millióidat! – és Kirgi látta, hogy Dorán majdnem fütttyentett meglepődésében.

S mert íme, kapott elismerést az istentől, ha nem is azokkal a szavakkal még, amiket ki-gondolt, Kirgit túláradó boldogság töltötte el, ugrálni kezdett, majd átölelte Doránt, és megpuszilta.

– Úgy örülök, hogy már becsülsz valamennyire! És tudd meg, hogy a csúnya szavakról is le-szoktam már teljesen, vagy legalábbis majdnem teljesen. Külön nevelőnőm van e célra, ő az, Kilma! – mutatott a nőre.

– Örvendek a szerencsének – nyújtott kezét Kilmának Dorán. – De minek köszönhetem várat-lan látogatásodat, és ő kicsoda? – kérdezte, a hátrébb álló Dulgára mutatva. A leány jónéhány lépéssel állt már Kirgi háta mögött, mert oda iszkolt el, amikor nyílt az ajtó, és igencsak bizalmatlan volt az ábrázata.

– Hát, attól tartok, hogy Kilma nevelőnőm meg fog szidni, hogy most nem beszélek úrinőhöz méltóan, azaz, úgy beszélek, de ilyet mondani szép szavakkal sem illik, de az a helyzet, hogy ő Dulga, egy ismerősöm a régi életemből, még az árvaházból, itt szedtem fel az úton, nem messzire tőled Dorán, és nincs hol aludnia szegénynek. Sajnos valami tragikus élményt élhe-tett át nemrég, amitől kissé megzavarodott a valóságérzékelése, holmi szörnyekről fantáziál, de amúgy nem rossz lány, és bár nem illene ilyesmit mondanom egy istennek, de azt hiszem, vagy te olyan tisztességes ember Dorán, hogy ne dobd őt ki éjszakára. Ugye megalhat nálad?

– Hogyne, nekem már úgyis mindegy! – legyintett Dorán.

Bár ez nem egészen úgy hangzott, mint egy szívélyes invitálás, de Kirgi elégedett volt vele. S most így szólt:

– Én pedig nem ám olyasmiért jöttem, hogy kérjek tőled valamit, nagy pofá... azaz nagy szem-telenség is volna, egyszerűen csak szeretném megköszönni, amit értem tettél!

Dorán nagyot sóhajtott.

– Hát tartok tőle, hogy talán nem a legjobbkor érkeztetek, hogy úgy mondjam vendégem van, de azért bújjatok beljebb. Te is, Dulga – nézett a lányra, s arra gondolt, legalább annyit talán el tud érni, hogy összebékíti Dulgát Argával, s így már nem fog annyira rémüldözni a leány. Mármint Dulga. Mert minek is féljen Argától, amikor Arga igazán nem akar neki semmi rosszat. Végte is egy istenhez illenek a jótettek, s a rettegők megnyugtatósa jótett.

– Ismered a járást, Kirgi – engedte előre a lányt Dorán. Ezután ment be Dulga, bár igencsak habozva, de hát Dorán rendes pasasnak látszott... habár éppenséggel Tyezzi is. De Kirgi igencsak barátságosan viselkedett vele. Talán nem lesz semmi baj.

De azért mielőtt belépett volna, megkérdezte nagy óvatosan:

– De ugye nincs itt a farkasember? – és Argára gondolt. Hiszen Kirgi szerint Arga már volt egyszer itt, tehát lehet itt újra.

– Nem, nincs itt – nyugtatta meg őt Dorán, mert ő viszont hirtelen Kamtarnakra gondolt, hiába tudta ugyanis, hogy már Arga is farkasember, de nem bírt úgy gondolni a leányra. Az ő szemében Arga egy kedves, helyes, szép, bár néha kissé szemtelen fiatal leány volt, akit úgy mellékesen különösképpen meg is kedvelt.

Dulga tudomásul vette a választ, és ment Kirgi után. Most Dorán Kilmát akarta előre engedni, de a nő így szólt:

– Csak a házigazda után.

– Ugyan kérem, kötelességem a vendég iránt, hogy...

– Nekem meg kötelességem a házigazda iránt az elemi udvariasság! – mondta Kilma olyan határozottan, hogy Dorán belátta, minden további vita felesleges. Ezért előrement, s Kilma követte őt. S még az ajtót is bezárta maga után a nő.

Míg Dorán kiment a látogatók elé, Arga így szólt:

– Nem tudom, hogy ki érkezik, de én nem akarok még egyszer Kamtarnak markába kerülni. És azt sem akarom, hogy farkas alakban szétmarcangoljon, akár ember vagyok épp én magam, akár farkas. Tehát Lidzsmilla, azt hiszem az lesz a legjobb, ha felkészülünk minden kellemtelen meglepetésre – és előhúzza a könyvespolcra, a könyvek mögül a plazmakoncentrátort, amit Dorán odatett korábban. És így folytatta:

– Én bemegyek ide a másik szobába, de nyitva hagyom résnyire az ajtót, és ha Kamtarnak megjelenik, akkor miszlikbe lövöm.

– Akkor is, ha Doránnal jön és békében? – kérdezte Lidzsmilla.

– Akkor is – felelte határozottan Arga. – Értsd már meg Lidzsmilla, hogy én csak egyetlen farkasember iránt érzek lojalitást, elkötelezettséget, csak egyetlenegy farkasember az, akit élve szeretnék látni: és az én magam vagyok. De még magamat sem mindenáron, nem lidércezés által. Próbálj már hinni bennem, és próbálj már szeretni! – azzal bement a másik szobába.

– Akkor én is átváltozom harci alakba – mondta Lidzsmilla.

– Ezt ne tedd – szólt hozzá az ajtórésen keresztül Arga. – Mert képzeld csak el, ha nem Kamtarnak jön, hanem valaki olyan ember, akinek nem óhajtjuk az orrára kötni, hogy vannak lidércek. Bízz bennem, az isten szerelmére, megvédelek a fegyveremmel! Hiszen már kétszer is megtettem ezt veled ma!

Lidzsmilla nagyot sóhajtott hát, és nem változott át.

Így esett, hogy amikor Kirgi belépett a szobába, ott csak Lidzsmillát találta.

– Üdvözetem asszonyom, Kirgi a nevem, és Dorán isten ismerőse vagyok – mutatkozott be udvariasan.

– Hallottam már rólad. Az én nevem Lidzsmilla, és szeretném, ha tudnád, hogy gyűlölöm az „asszonyom” megszólítást. Kisasszony vagyok.

– Ó, tehát maga az a híres milliomos, aki örökbe fogadta Argát?! Hallottam már róla, erről pletykál az egész világsajtó, de az országos sajtó okvetlenül. Mennyire örülök, hogy találkozhattam magával!

Igen ám, de bár e néhány mondat nem tartott sokáig, arra mégis elég időt vett igénybe, hogy beóvatoskodjék a szobába Dulga is. S most rögvest megtorpant az ajtóban, a küszöbön állva.

– Itt van Lidzsmilla? De akkor Arga... Arga... – és nem mert bemenni, mert mégiscsak félt egykori barátnőjétől.

S ebben a pillanatban meg is látta Argát. Arga ugyanis látván, hogy a látogató enyhén szólva nagyon másképp néz ki, mint Kamtarnak, lerakta a fegyvert a másik szobában, s kilépett onnét. Karját ölelésre tárta.

– Üdvözöllek Kirgi! De örülök, hogy látlak!

– Hát még én! – válaszolta Kirgi, és akart még mondani valamit, talán mondott is, mert mozgott a szája, de azt már nem lehetett hallani, mert Dulga kezdett el sikoltozni:

– Itt van! Itt van! A farkasember! Ő az! Jaj nekem! Ettől félttem! Segítség! – és megfordult, mert el akart rohanni, de ez nem sikerül neki, mert közvetlenül mögötte ott állt Dorán. S mert Dorán nem számított Dulga e heves reakciójára, s nagyon a sarkában volt, nem is bírt megállni, nekiütközött. Testesebb is, nehezebb is volt, mint Dulga, ezért Dulga most elesett, fenékre pottyant.

És bár most már nem Arga felé nézett, hanem Doránra, de szemei iszonyatosan kidülledtek, és hihetetlenül magas fejhangon kezdett el sikoltozni, habár semmi értelmeset, csak sikított, sikított... S aztán elájult.

Talán jó is, hogy elájult, mert ebben a pillanatban Dorán úgy érezte, hogy hátulról fellöki őt valami, elzuhant, de a padlón fekve is látta, hogy valami átugrik fölötte, épp olyan imádkozó sáska-szerű lény, amilyent Lidzsmilla mutatott neki, s ez a lény most ráront Argára.

És meg kell mondjuk, hogy Dorán igazán nem volt lassú gondolkodású. Rögvest megértette, hogy az a nevelőnő, a Kilma nevű, aki mögötte jött be a házba, valamiképp tudomást szerezhetett róla, hogy itt van nála egy farkasember, Arga, amíg mögötte lépdelt, időben felvette ezt a harci alakot, hiszen tudta, hogy a farkasember közelében már nem változhat át, és most meg akarja ölni. Ezt láthatta Dulga is, tehát nem miatta Dorán miatt sikoltózott, hanem emiatt, habár valószínűleg Argától is épp elég alaposan megijedhetett.

De nemcsak ő. Mert ez a sáskalény feldöntötte Kirgit is, hiszen Kirgi épp útban volt, ha Argához akart férni... Kirginek pedig nem kellett több, ez már neki is sok volt, talán azt hitte, őt akarja megölni a nagy sáska – követte tehát Dulga példáját, no nem a sikoltozásban, de ő is ájultan terült el a földön.

Dorán tudta, Argának semmi esélye ezzel a lénnel szemben, még akkor sem, ha átváltozik. Naná, hogy tudta, ez először is szemmel látható volt, másrészt ő maga találta ki, ő maga írta meg, hogy amennyiben egy lidérc kellő idővel rendelkezik ahhoz, hogy felkészüljön a farkasember ellen, akkor a farkasembernek az régen rossz, és legnagyobb eredménye az lehet, ha meg tudja sebesíteni a lidércet egy kissé, hogy némi fájdalmat okozzon neki, de ez tényleg a legtöbb, amire képes lehet. A farkasember viszont meghal.

– Ne öld meg! Arga a barátunk! – kiáltotta neki.

Igen ám, de a sáskalény nem tudta, hogy Dorán egy isten. Igaz, Kirgi beszélt neki erről, de bár nem mondta, Kilma ebből semmit nem hitt el. Tehát nem tudta azt sem, hogy emiatt illik

engedelmeskednie egy isten kifejezett óhajának, semmit nem tudott, csak egyet, de azt annál jobban: Dulga szerint Arga farkasember, és épp ez a lány Arga, nem más, mert e lány miatt sikított fel Dulga. Továbbá, az is biztos, hogy igenis van farkasember a közelben, mert megpróbált átalakulni, ez nem sikerült, s ez döntő bizonyíték, hogy farkasember van a néhány méteres közelében. Ezenkívül a farkasember nem lehet Dorán, mert amikor Dorán mögött ment a lépcsőházban, akkor még át tudott alakulni. Nem lehet a farkasember Lidzsmilla sem, mert annak szagáról érzi, hogy lidérc. Elég baj az, hogy a farkasemberek szaga annyira hasonló a közönséges emberek szagához, hogy a különbséget csak a farkasemberek érzik. Továbbá, Lidzsmillát ismerte is, tudta, hogy a nő lidérc. S már emiatt is ajánlatosnak tartotta megölni Argát, mert hiszen Lidzsmilla borzasztó veszélyben van: biztos nem is tudja, hogy Arga farkasember, különben nem időzne ilyen nyugodtan a közelében.

Kilma tehát rávetette magát Argára, s igazán gyorsan, de Arga éppenséggel nem ájult el a rémülettől, mint Dulga és Kirgi, elvégre ő már némileg szokva volt a lidércek különböző testátalakulási csodáihoz. És fürge is volt. Máris farkassá változott, mert úgy fürgébbnek tudta magát, s elugrott oldalra.

Ez természetesen nem sokat segített rajta, tudta, hogy pillanatokon belül sarokba szorítja őt ez az ismeretlen lidérc, s már azon töprengett, hogy megkockáztat egy kiugrást az ablakon. Természetesen nyomban a lábát töri majd ilyen magasból, de talán tényleg csak azt és nem a nyakát. Nagyon fog fájni, de majd meggyógyul, ha átalakul.

Dorán Arga elé pattant, hogy a testével fedezze, de nem úgy látszott, hogy ez eltérítené Kilmát a szándékától. Am ekkor előpattant Lidzsmilla ridiküljéből Lidike, és ráugrott Arga hátára. S ott aztán szembefordult Kilmával:

– Ne bántsad őt! Arga a barátom! Arga megmentette a mama életét is! Nem engedem, hogy bántsad!

S végül ez cselekvésre készítette Lidzsmillát is. A nőben ellentétes érzések tusakodtak. Egyrészt szerette volna ha Arga meghal, hiszen farkasember. S ha nem ő öli meg, hanem ez a másik lidérc, akkor az még csak nem is az ő bűne. Másrészt égette belül a szégyen, hiszen Arga kétszer is megmentette az életét. Talán valóban tartozik neki ennyivel. És hát, amikor ezek megjöttek, Dorán épp elkezdett mondani valamit, ami reményteljesen csengett. Talán kitalált valamit.

De nem szánta rá magát közbelépésre eddig, most azonban, hogy leánya ilyen határozottan Arga pártját fogta, úgy érezte, tényleg nem tehet mást. Odalépett a sáska alakú lidérchez, s megragadta annak karját.

– Ne bánts! Tényleg a barátunk ez a farkasember. Kétszer is megmentett egy másik farkasembertől. Ő, izé... *tiszteletbeli lidérc*.

– Hülye vagy?! – sziszegte a kérdést Kilma Lidzsmilla arcába. Sajnos ez a harci alak nem volt a legalkalmasabb az emberi hangok kiejtésére. – A farkasembereket meg kell ölni, ezt minden lidérc tudja!

– Nem, nem, nem, Arga a barátom, szeretek vele játszani, és nem engedem, hogy bárki is bánts! – kiáltott a kis lidérc.

– Na most már aztán elég ebből. Menj innen! – parancsolta Kilma Doránnak.

Dorán pedig ment is. Gyorsan. Nem azért, mintha megijedt volna, de látta, hogy Arga a másik szobából jött ki, s azonnal eszébe jutott, hogy a lány amilyen ravasz, nyilván ott leskelődött a

vendégekre, méghozzá a fegyverrel együtt. Belépett oda, majd ki is jött, épp akkor, amikor Kilma még közelebb lépett Argához. Látta, hogy Arga ugrani készül az ablakon át...

– Fel a kezekkel, te lidérc! – kiáltotta neki.

Kilma megfordult és látta, hogy Dorán kezében igazán tekintélyesen kinéző fegyver található.

– Én teremtettem benneteket, lidérceket – mondta Dorán, igazán szónokiasan – és szeretlek benneteket! Méghozzá sokkal jobban, mint a farkasembereket! De ha *ezt* az egy farkasembert nem hagyod békén, akkor isteni szavamra esküszöm, hogy mikroszkopikus részecskékre lölek szét ezzel a plazmakoncentrátorral!

Kilma rögvést belátta, hogy túlerővel került szembe. Éppenséggel megpróbálkozhatna azzal, hogy a mérgét Dorán arcába spricceli, Dorán elég közel van ehhez, de mégsem teheti, mert annyi ideje mindenképpen van Doránnak, hogy elsüsse a fegyvert, s akkor neki vége.

– Jól van. Legyőztetek. Most mi lesz, megölsz?! – kérdezte.

– Kilma, senki nem akar megölni téged, vedd tudomásul, hogy mi itt mindannyian barátok vagyunk, s a farkasemberek ellenségei, még maga Arga is. Ő egy renegát farkasember. Itt tulajdonképpen én magam, Dorán vagyok a farkasemberek egyetlen barátja, de én is csak nagyon korlátozott mértékig és értelemben. Űlj oda le, oda ni, jó távolra Argától, mert nem igazán bízom benned, s nem akarom, hogy kénytelen legyek megölni téged, akár azért, hogy Argát ne bánts, akár azért, mert bántottad, s így bosszúnak okából miatta kifolyólagosan, hogy ilyen művésziesen fejezzem ki magamat, méltóan írói mivoltomhoz is. Sőt annak örülnék a legjobban, ha kimennél, visszaváltoznál emberalakba, és úgy jönnél vissza!

– Még mit nem, fegyverezem le magamat?! Egy farkasember közelében?! Amikor ráadásul még ez az erős fegyver is ott van a kezében?!

– Ha meg akarnálak ölni, rég megtehettem volna.

– Akkor sem bízom a farkasemberekben.

– Kilma, megfelel neked az, ha e fegyvert Lidzsmilla kezébe adom? Hiszen ő lidérc. Benne már megbízol?

– Igen.

– Odaadom Lidzsmilla kezébe a fegyvert, ha megígéred, hogy azután visszaváltozol emberré, és jól viselkedel.

– Megígérem.

Dorán erre odaadta a fegyverét Lidzsmilla kezébe. Több sem kellett erre Kilmának.

– Lődd le ezt az örültet Lidzsmilla, én meg elintézem a farkasembert! – felelte, és máris Arga felé mozdult.

– Kilma, megígérted! – szólalt meg Dorán gyorsan.

– Hogy tisztességesen viselkedem. És hogy visszaváltozom. És majd vissza is változom, ha ezt a rusnya férget itt megöltem, a tisztességes viselkedés pedig azt jelenti a szememben, hogy megölök minden farkasembert!

– Kilma – hallotta meg Lidzsmilla hangját maga mögött.

– Mi az? – fordult meg Kilma ingerülten. S azt látta, hogy Lidzsmilla ráfogja a plazmakoncentrátor csövét.

– Lidzsmilla, megőrültél?! Hiszen te is lidérc vagy!

– Igen, de hát ez az: csak lidérc. Alapvetően teljesen egyetértek veled, hogy minden farkasember jó, ha megdöglik, és bár Arga valóban megmentette kétszer is az életemet, de tulajdonképpen még az ő esetében sem vagyok biztos benne, hogy nem kéne-e megölni. De hát én valóban csak egy lidérc vagyok, tehát Dorán teremtménye, mert az isten, az Dorán. És Dorán tényleg kedveli Argát. És el kell ismernem, hogy eddig Arga rá is szolgált e kedvelésre, s én is kedvelném, ha nem félnék tőle, hogy mivé válik néhány évtized múlva. Nem csodálom tehát Dorán Arga iránti rokonszenvét. És a farkasemberek ügyét csak Dorán oldhatja meg véglegesen, épp mert ő az isten. És én úgy vélem, helyes, ha megkegyelmezzünk e farkasembernek, Dorán isten kedvencének, mert így reményünk lehet rá, hogy Dorán kitalál valamit, ami alkalmas az összes többi farkasember ellen. Ez még akkor is megérné, ha Arga valóban eszegetne bennünket később, mert inkább ő egyedül, mint az összes többi farkasember. Holott, ha Dorán kitalál valamit, akkor nem hiszem, hogy akár még Arga is veszélyes lenne a későbbiekben ránk. Tehát legnagyobb sajnálatomra az egész lidércség érdekében kénytelen vagyok megparancsolni, hogy azonnal menj ki, változz vissza emberré, és úgy gyere vissza. Nem kockáztathatom meg, hogy hagyjam, hogy megöld Argát, s emiatt Dorán úgy megharagszik a lidércekre, hogy nem segít rajtunk, vagy akárcsak nem segít annyira, mint tenné egyébként!

– Te tényleg olyan örült vagy, hogy elhiszed, hogy ez az ember – mutatott Doránra – *isten*?!

– Nem olvastad a *Lidércgyermek* című regényét?

– De igen, biztos valamelyik lidérc elmondta neki a titkainkat, talán épp te.

– Nem. Dorán ugyanis egy világőr. Mirjan mondta. Tudod ugye, ki az a Mirjan! És hogy mi az, hogy világőr!

– Azt tudom, hogy kicsoda Mirjan, de mi az, hogy világőr?

– Kissé elnagyoltan fogalmazva épp azt jelenti, hogy isten. Tudod, hogy Mirjan barátnője vagyok, hiszen minden lidérc tudja ezt, tehát hihetsz nekem. Tehát eredj onnan Kilma, mert igaz, hogy utána sírnék, sajnálnálak, de kész vagyok lelőni téged, ha bántani akarod Argát. És ismétlem, nem Arga iránti szeretetből, hanem az összes lidércek érdekében. Tűnés onnan! – és jobban célra igazította a fegyver csövét.

– Igaza van Dulgának, itt már mindenki megőrült! – sziszegte dühösen Kilma, azzal kísértelt az ajtón.

De visszajött ember alakjában nem is sokára.

– Remélem meg is védesz azzal az izével a kezében, ha Arga rám akarna ugrani! – mondta aztán.

Ám Arga most visszaváltozott emberré, – emiatt a kis Lidike lepotyogott róla – és így szólt:

– Nem akarok ártani egyetlen lidércnek sem. Legyünk barátok! – és Kilma elé lépett, a kezét nyújtva neki. De Kilma csak elfordult gőgösen.

– Soha nem rázok kezét egy farkasemberrel, még akkor sem, ha megeszel emiatt!

– Én vagyok az a farkasember, aki soha életében meg nem kóstolja a lidércpecsenyét. És nagyon örülök, hogy ezt mondtad, ez ugyanis lehetővé teszi a számomra, hogy őszinte szívvel megbocsássak Lidzsmillának, mert látom már a szavaidból, hogy nem Lidzsmilla különleges hálátlansága az, hogy ennyire megutált, hanem ez általános reakció a lidércek részéről, amikor farkasemberrel találkoznak! Köszönöm neked, Kilma, hogy ilyen nyíltan kimutattad az utálatodat! De azért szeretném, ha megpróbálnál felülemelkedni az érzelmeiden. Esküszöm, hogy a

lidércek barátja vagyok! Nézd, én árvaházban nőttem fel, lehetek emiatt rossz magaviseletű és csúnya beszédű; voltam már életemben tolvaj is, kurva is; de egy biztos: nem leszek soha gyilkos! Még emberek gyilkosa sem, nemhogy lidérceké, akiket felsőbbrendű lényeknek tartok!

– Egyetlen szavadat sem hiszem!

Most megszólalt Dorán.

– Kilma, figyelj rám. Nem sokkal ezelőttig Arga azt sem tudta, hogy farkasember...

– Éppenséggel nem ő az első ilyen farkasember a történelem során...!

– Figyelj rám kérlek és ne vágj közbe. Arga anyja valóban egy farkasember volt, s egyszer amikor még Arga nagyon picike volt, alig egy-két hónapos, elment vele sétálni az erdőbe. Természetesen nem félt, mert mitől is félne egy farkasember. És természetesen emberi alakban ment oda, és a kis Arga is emberi alakban volt, mert emberként szülte meg. Aztán a farkasember-mama mégis megijedt kissé, mert medveszagot szimatolt. Biztos, ami biztos, átváltozott farkassá, hogy ha közeledik a medve, elijessze. Nos a medve nem jött, ellenben nemsokára felbukkant egy vadász, aki meglátta a pólyás csecsemő mellett a farkast. Természetesen azt hitte, hogy bántani akarja, előkapta a puskáját, és lőtt. És jól célzott, és szíven találta Arga anyját, aki meghalt. Ezután azonban gondba került a vadász, hogy mit kezdjen a csecsemővel. Végül úgy döntött, hogy ő ugyan nem fog rendőrségre mászkálni, tanúvallomásokot tenni, hogy hol találta ezt az erdőbe kitett gyereket, nem akar semmibe sem belekeveredni, de természetesen segíteni is kell a gyereknek, ezért elvitte azt a falu szélén álló templomhoz, és kitette annak lépcsőjére. Ott aztán nemsokára meg is találták Argát, s így került a leány árvaházba. No és így már gondolhatod, hogy nincs belénevelve semmi olyasmi, ami lidércellenes, hiszen nem farkasemberek nevelték fel, sőt, nagyon szeret olvasni is, olvasta a könyvemet, a *Lidércgyermek* címűt, és ettől nagyon meg is kedvelte a lidérceket, holott akkor még azt hitte, hogy ezek csak irodalmi alakok, nem valóságosak. De nagyon örült, amikor kiderült, hogy ti léteztek. Összebarátkozott Lidzsmillával és Lidikével, sőt Lidzsmilla még a lányává is fogadta. És csak ezután derült ki, hogy ő farkasember. De ettől nem lett lidércellenes, sőt, inkább szégyelli, hogy farkasember. És valóban megmentette Lidzsmilla életét is nemegyszer.

– Ezt most ihletted ki? – kérdezte Arga.

– Nem, hanem akkor, amikor még Kamtarnak foglya voltál.

– Megható – mondta Kilma –, de nem bízom a farkasemberekben!

Most mocomogni kezdett a földön Kirgi.

– Lidike, bújj gyorsan a helyedre, ne ijesszük meg a vendégeket – szólt Lidzsmilla. És Lidike azonnal be is bújt a ridikülbe. Lidzsmilla csodálkozott is ezen a nagy szófogadáson...

– Mi történt, képzelődtem, vagy valóban megtámadott valami szörny? – nyúlt a homlokához Kirgi.

– Dehogy, nem volt itt semmiféle szörny. Megbotlottál, beverted a fejedet, amikor elestél, s biztos rémálmaid lehettek – mondta neki gyorsan Kilma. Úgy döntött ugyanis, hogy jobb, ha letagadnak mindent. Ezt nyilván még ez az Arga nevű farkasszuka sem bánja. A farkasembereknek sem érdekük, hogy kiderüljön a kilétük.

Ebben a pillanatban azonban sikoltás reszkettette meg a levegőt. Az történt ugyanis, hogy Dulga sikoltott. Mert ő is magához tért, és amint feltápászkodott, megpillantotta Lidzsmillát,

aki ugyan tökéletesen emberi alakban volt most, ellenben még mindig ott feküdt a térdén a plazmakoncentrátor, amit elfelejtett lerakni a kezéből.

Dulga azonmód elájult megint, de Kirgi is döbrent szemekkel meredt a leginkább fantasztikus filmekbe illő fegyverre. Ez mindenesetre híven bizonyította neki, hogy azért itt nincs *minden* rendben, s igenis furcsa események történhettek, amíg ő ájult volt.

– Hát úgy látom, hogy lelepleződünk! – mondta erre szomorúan Dorán. – De remélem, hogy Kirgi van eléggé értelmes és belátja, hogy vannak dolgok, amikről jobb ha nem beszél, már csak a saját érdekében sem.

– Naná, még szép, kérem szépen én semmi zűrbe nem akarok belekeveredni, én nem tudok semmiről, nem mondok semmit, és már itt sem vagyok! Tudom tartani a számat, higgyétek el, megtanultam ezt a csavargásaim közepette! Tehát nem kell, hogy kivégezzetek! Becsszó! Már mentem is! Gyere Kilma, tűnjünk innen, menjünk, amíg engednek, mert nem akarom sem azt, hogy agyonlőjenek, sem azt, hogy megtámadjon az a szörny! Úgy látszik igaza volt Dulgának a szörnyeket illetően! Gyere, menjünk máris, köszönöm a vendéglátást, kedves Dorán isten, nagyon jó volt nálad, majd hívlak telefonon, köszönök mindent, már mentem is, nem zavarlak benneteket...!

– Kirgi, azt hiszed megszabadulsz a szörnytől, ha elmész? – kérdezte Kilma.

– Mit beszélsz?

– Az a szörny ugyanis én vagyok. Én változtam át akkor azzá – mondta neki Kilma.

– Ez... ezt...

– Ez igaz – bólintott Dorán, amikor Kirgi megerősítésként az arcába nézett.

Erre Kirgi ismét elájult.

De nem maradt sokáig ájult, mert Dorán előszedett egy ammóniás üveget a gyógyszeres dobozból, és odadugta mindkét lány orra alá. Erre magukhoz tértek. És most Dulga tért előbb magához, s alig pillantotta meg Argát, máris újra sikítani akart és elrohanni, de Dorán elkapta a karját.

– Nyugi. Arga nem akar rosszat neked. A múltkor sem evett meg, igaz?

– Igaz, de hát...

– Na figyelj ide, Arga valóban farkasember, de erről egészen addig nem tudott, amíg át nem változott ott a kocsiban.

– De... de... dedede...

– És nem fog megenni téged. A farkasemberek nem szoktak közönséges embereket enni, csakis lidérceket, de Arga még lidércet sem akar enni.

– Mi az, hogy lidérc?

– Én például lidérc vagyok, úgy ám, hihhi! – visította Lidike a ridikülből, s amikor Dulga ijedten odanézett, azt látta, hogy abból kinyúlik egy zöld, szőrös mancs, kibukkan egy nagy szemekkel ékeskedő fej...

Dulga megint sikított, és ismét elájult.

De magához tért Kirgi, és Dorán most legyintett, azt mondta, hogy ez a két lány úgysem lesz soha egyszerre magánál, tehát elkezdett mindent elmondani Kirginek. És Kirgi nem ájult el, talán mert Lidzsmilla ismét visszagyömszölte rosszcsont leányát a ridikülbe. És nagyon megszidta.

Aztán a magyarázat közepén Dulga magához tért, akkor kezdték újra a magyarázatot...

– És higgyétek el, hogy itt senki nem akar bántani benneteket! – magyarázta nekik Dorán. – Mi itt mind barátok vagyunk!

– Akkor mire az a fegyver? – kérdezte gyanakodva Dulga.

– Hát ugye ez hosszú történet... – kezdte Dorán.

– Az a farkasemberek ellen kell. De én nem félek tőlük, én vagyok a rémületes pápaszemes kígyó, huuú! – kiáltotta Lidike, és kezdett ismét előmászni a ridikülből. De Lidzsmilla megint visszanyomta, mert látta, hogy Dulga nagyon megijedt, még ha most nem sikolt és nem is ájult el.

– Akkor is én vagyok az! Meg a nagy darázs! – kiabálta onnan belülről Lidike, és ismét ki akart bújni.

– Hagyd már, ne bántsdlgát, ne ijeszd halálra! – mondta neki Lidzsmilla.

– Nem bántom, de csak akkor nem, ha nem akar rosszat Argának! Tessék azonnal kibékülnie vele!

– Én nem haragszom Argára, igazán nem! – felelte sietve Dulga.

– Akkor adj neki egy puszit! – követelte Lidike, és megint elő akart mászni, de Lidzsmilla ismét legyömszölte a ridikül aljára rosszcsont leánya fejét.

– Maradj már nyugton! – mondta neki. De hiába, mert Lidikének nagyon tetszett, hogy félnek tőle, s így egyre azt követelte, hogy de igenis adjon Dulga puszit Argának.

– De hát hogy én... hiszen Arga... Arga... – kezdte Dulga, és nem mert odamenni egykori barátnőjéhez.

– Megjárod, ha nem teszed, mert én vagyok a szörnyűséges...! – kezdte Lidike, de Lidzsmilla megint megbúbolta.

– Ha nem maradsz békén és tovább fenyegetőzöl ilyesmivel, megjárod, mert nem engedem megnézni neked a rajzfilmeket!

– Nem igazság, hogy állandóan idebent kell kuksolnom, és még csak nem is beszélhetek! Én már semmit nem mondhatok?!

– Ez felnőtt dolog, és igenis nem mondhatsz semmit!

– Jól van, én nem mondok akkor semmit, de te, Dulga, ugye tudod, hogy mit mondanék, ha szabadna! – és Lidike még a mutatóujját is kidugta, és meglengette Dulga felé fenyegetően. Erre Lidzsmilla megint lenyomta őt a ridikül aljába, sőt még be is kattintotta azt.

Mindazonáltal Dulga nem mert ellenkezni ezzel a Lidike nevű miniszörnnyel sem. Oda-óvakodott Arga mellé, és így szólt:

– Ugye... ugye...

– Nem kell tartanod tőlem. Nincsenek rossz szándékaim. Szeretlek téged is, Dulga! – felelte a lány, és nem is Dulga puszilta meg őt, hanem Arga Dulgát.

Hanem ezután Dulga ezt mondta:

– Bocsássatok meg, de vécére kell mennem. Lehet, hogy a sok izgalomtól...

– Megmutatom mindjárt, hogy merre van a mellékhelyiség – mondta neki Arga, aztán már ki is mentek a szobából. De Arga nem sokáig maradt el, hamarosan visszajött.

– Nagyon megrémült, megy a hasa – mondta a bentieknek.

Azokat ez nem nagyon érdekelte, s nem is igen törődtek Dulgával. Főleg Kirgi nem, aki meglehetősen elszégyellte magát korábbi ájulásai miatt. Hogy is lehetett ilyen rémült, amikor a közelében van a jó Dorán isten?! Hiszen nyilvánvaló, hogy Dorán úgyszemint engedi, hogy bármi baja essék! Nem engedheti, mert szereti! Egészen biztos, hogy szereti, hiszen ha nem szeretné, nem ajándékozta volna meg őt sokmillió buznyákkal! Vagy ha véletlenül találta is ki neki a sok milliót, de ha nem szeretné, tett volna róla, hogy ez a sok pénz elkerüljön tőle valahová, valakihez, akit Dorán jobban szeret. Tehát megfosztotta volna tőle. De Dorán ezt nem tette, tehát szereti. Ha meg szereti, hát meg is védi!

Ellenben most, hogy a félelme elmúlt már, előtérbe tolakodott nála egy másik érzelm: a kíváncsiság. Különbözően is meglehetősen kíváncsi természetű lány volt ő, hát még most, hogy ennyi sok furcsaságot tapasztalt, hogy farkasember és embernyi imádkozó sáskák.

Sokáig magyarázgatták neki a dolgokat, de még ekkor is ezt kérdezte:

– Tehát nektek lidérceknek semmi közötök a gyoelekhez?

– Miért is lenne? – kérdezte Lidzsmilla.

– Hát, mert ilyen sáskaizékké tudtok alakulni, és a gyoel nép rovarjelképe az imádkozó sáska. Más néven ájtatos manó.

– Semmi közünk a gyoelekhez. Még a csiszíkhöz sem. Mi már akkor is itt éltünk Tlaxánon, amikor még az emberek sem laktak itt, ugyanis mi vagyunk Tlaxán őshonos értelmes lényei.

– Elképesztő! Elképesztő! És mindez amiatt, mert Dorán megírta azt a könyvet a lidércekről. Elképesztő! – csóválta a fejét Kirgi.

– Nem akarok barátságtalan lenni veled, Kirgi – szólalt meg Lidzsmilla –, de az a helyzet, hogy olyasmit tudtál meg, amit talán jobb lett volna meg nem tudnod. Arról van ugyanis szó, hogy valóban azt kell tenned, amit nemrég fogadkoztál: tartani a szádát. Mi lidércek nem akarjuk, hogy létezésünk kitudódjék. Dorán könyve nem okoz problémát, mert mindenki csak egyszerű horrornak tartja, s különben sem becsülték sokra sem a kritikusok, sem az olvasók. De nem lenne az jó, ha fecsegni kezdenél mindenfélét rólunk ennek-annak, barátnőknak, legjobban ha saját apádnak sem szólsz egy szót sem!

– Rendben van, értem én, néma leszek, mint egy halott!

– Nagyon helyes, mert a netán megtudnánk, hogy nem vagy eléggé néma, akkor teszünk róla, hogy valóban halottá válj. Hajlandóak vagyunk mi lidércek a barátunknak tekinteni téged, ha akarod, nem is te vagy az egyetlen emberbarátunk, bár ezekből nagyon kevés van, egy tucatnyi sem az egész bolygón. De a titoktartást mindegyiküktől maximálisan megköveteljük. És ugye te sem hiszed, hogy ne tudnánk végezni még egy nálad sokszorta gazdagabb valakivel is, ha egyszer alakváltóak vagyunk, meg még láthatatlanok is, ha kell.

– Persze, természetesen, ígérem, hogy nagyon néma leszek! De hát mondd, Kilma, ha lidérc vagy, akkor miért álltál be hozzám nevelőnek?

– Mert valóban vonzott a gondolat, hogy egy elkanászodott, teljesen neveletlen és félig-meddig bűnözőből, aki még örömlány is volt nemrég, úrinőt faragjak. Biztosíthatlak róla, hogy a pénz egyáltalán nem vonzott – most már elárulhatom neked, hogy még sokkal gazdagabb is vagyok nálad, sőt apádnál is, Kirgi, van ugyanis majdnem ezermillió csiszi buznyák a nevemen letétben a csiszi bankban, ráadásul több tonna aranyat és gyémántot is elástam egy bizonyos helyre a földbe még hétezer esztendeje, csak én tudom, hogy hol van az. Akad különben igazgyöngy is ott... De az azért igaz volt, amikor elmondtam neked, hogy jicseni hercegnő volt az egyik őszám. Az őszám ugyan nem, de valóban éltem Jicsenben is egy darabig, néhány száz éve, és valóban hercegnőként, tehát ismerem a legúrabb modort.

– És még ezek után is megmaradsz mellettem, hogy már tudom a titkodat?

– Ha akarod. Sőt így, hogy előtted nem kell titkolódnom, még sokkal szívesebben is maradok veled. Valóban izgalmasnak, szórakoztatónak tartanám figyelemmel kísérrni, sikerül-e elnök-nővé lenned, s ha igen, hogyan. Mi, lidércek rendkívül szeretjük az ilyen intelligens szórakozásokat.

– Micsoda? Kirgi elnök akar lenni? – kapta fel a fejét Dorán csodálkozva.

– Igen, ez a célom. És tudod, hogy miért? – kérdezte elszántan Kirgi.

– Miért?

– Azért, hogy becsüljél! Mert te vagy az istenem!! És én eddig sosem hittem istenben, tehát nem is érdekelt, hogy becsül-e, hogy szeret-e egy olyasvalaki, akiről azt sem hiszem, hogy létezik, de te tagadhatatlanul létezel, és ez már egészen más! Én egyszerűen még gazdagon sem tudok élni úgy, rájöttem, hogy az az isten, aki kétségkívül létezik, ne becsüljön! Tehát valakivé, nagyon valakivé kell válnom. Ugye nem lehetetlen szerinted, hogy elnök legyek?!

– Ó Kirgi, igazán nagyon kedves, hogy épp miattam akarsz kultúrlénnyé válni, de hát belegondoltál-e már, hogy a te múltaddal...

– Igen, igen, igen! – kiáltotta Kirgi. – Szerintem épp emiatt sikerülhet! – azzal gyorsan, és izgatottságában sükségtelenül magas hangerővel elmondta, azaz inkább elkiabálta Doránnak a tervét az elnökválasztásra vonatkozóan. S a végén összefoglalta:

– Tehát, alapelvem, ami miatt támogatást remélek a csisziktől, hogy a kormányzat munkája minél jobban átlátható és ellenőrizhető legyen. Minden tisztségviselő beszámoltatható kell legyen, a miniszterek még inkább, leginkább pedig az elnök, tehát én! Elnökségem alatt nem lesz megengedhető nemhogy a hazugság, de még az sem, ha egy minisztériumi dolgozó a hozzá intézett kérdésekre nem akar nyilatkozni. Hiszen mi az, hogy ő „nem nyilatkozik”?! Úgy tudom, az a szó, hogy „miniszter”, régen egyszerűen azt jelentette, hogy „szolga”. És nagyon helyes is ez a szó emiatt, legyen csak a miniszter ne úr, de a nép, a közakarat szolgája! Egy szolga pedig nem teheti meg azt, hogy nem válaszol, ha kérdezi az ő ura – jelen esetben a nép!

– Ó, Kirgi, ezt nagyon szépen mondtad! – kiáltott fel Dorán, azzal fel-alá kezdett járni a szobában.

– Ó Dorán, te megint ihlesz, vigyázz! – kiáltott fel Arga.

– Igen, ihlek, de nem kell félnetek, ez az ihlet semmi kellemetlent nem tartalmaz! Mert ezt ugyan Kirgi találta ki, de én hiszek benne! Valóban! Igaza van ennek a zseniális lánynak. Épp

az lesz az ő megismételhetetlen értéke, amivel senki más jelölt nem versenyezhet, amit vétkül rónának fel neki a legtöbben: a szennyes múltja! Milyen szép is ez, mekkora csodálatos ötlet, ha még érdekelné a regényírás, ebből pompás regényt írhatnék, s még csak nem is horrtort! Igen. Micsoda gyönyörű virág nő ki a trágyadombból! És máris milyen szépen beszél, mint egy választási kortesbeszéd, olyan volt, amikor megindokolta, miért kötelesek az előljárók válaszolni a kérdésekre, nyilatkozni az érdeklődőknek. Igen, ez a lány méltó elnöknek!

– De – folytatta –, azt hiszem a legelső kampányával még nem fut be. Én abban hiszek, hogy elkezdheti a kampányolást már hat év múlva, de akkor még nem lesz elnök. A legtöbben még nagyon elcsodálkoznak majd azon, hogy valaki ennyire merész, hogy ilyen múlttal elnök próbál lenni. Nagyon megdöbbennek majd az emberek. A megszokás nagy úr. De Kirgi természetesen úgy kell már ekkor is csináljon mindent, mintha hinne benne, hogy elnök lehet. De nem lesz az, hanem az ezután következő választási periódusban már simán nyerni fog, óriási fölényrel. És épp amiatt, mert előzőleg nem nyert. Mert akik akkor rászavaztak, most is reá fognak nagyobbbrészt, mert az összes hibát annak az elnöknek a rovására írják, akit végül Kirgi helyett választottak meg, azt mondják, hogy lám, Kirgi jobb lett volna. S akik nem szavaztak Kirgire, most azok is rá szavaznak majd, mert minden egyes alkalommal, amikor e kormányzat, s főleg az elnök egy-egy hazugsága lelepleződik, olyasmiket mondogatnak majd, hogy „lám csak, ennél még az a kis kurva is jobb lett volna, mert ő legalább nem hazudott volna. Lehet, hogy az is elfuserálja a dolgokat, de legalább nem hazudna ilyen ocsmányul a pofánkba”! Ezt mondják majd, s így legközelebb Kirgi már megnyeri a választásokat, ezt erősen hiszem!

Kirgi Dorán nyakába ugrott.

– Ó Dorán, nem is hittem volna, hogy ilyen rendes vagy, hogy így elintézed nekem az elnökséget! Hogy ezt is megihled nekem!

– Vigyázz Kirgi, mert világosan hiszem azt is, hogy ez csak akkor sikerülhet neked, ha addig valóban eszméletlenül fogsz igyekezni az úrinővé válással! S ebben Kilma felbecsülhetetlen segítséget nyújthat neked, tehát Kilma ezzel foglalkozzék és ne Arga megölésével. De ha ez teljeseedik, ez, hogy igyekszel, akkor igen, akkor valóban nem lehetetlen, hogy ilyen csodálatos átalakulás következzen be, hogy szinte ellentéteddé változol, hogy... hogy is nevezett téged apád? Hogy szakadt, lestrapált tolvajkurvából művelt, okos úrinő leszel, sőt az ország legelső asszonya, azaz dehogyis asszonya, embere, mert nem az elnök felesége leszel, hanem maga az elnök... igen, ez szinte korábbi önmagad ellentéte, de hiszem, hogy sikerülhet ilyen átalakulás... Micsoda?! Átalakulás!!!! – ordított fel. Majd hirtelen még nagyobb üvöltött, miközben üveges tekintettel meredt a távolba. – *Megvan!!!!* Megoldottam a farkasember ügyet!

– Hogyhogy? – pattant fel azonnal Lidzsmilla, de Arga is, és ő is ugyanezen kiáltással.

– Arról van ugyanis szó, hogy én hajlamos vagyok minden olyasmiben hinni, amit logikusnak tartok. Az egész problémakör nyitja tehát elejétől fogva az volt, hogy ne csak kiötöljek valamit nagy erőfeszítéssel, mert az úgysem valósul meg. Logikus megoldást kellett találnom, és meg is találtam. Előbb is rájöttem volna, mert itt volt az orrom előtt, de hát én is ember vagyok, hogy úgy mondjam, még ha isten is, s emiatt mostanáig elfeledkeztem a – ha szabad így mondanom – „negyedik látogatómról”, bár akár nulladik látogatómnak is nevezhetném, mert ő volt az első, amikor ez a furcsa eseménysorozat kezdődött velem.

– Ebből egy kukkot sem értek – rázta a fejét Arga.

– Elfeledkeztem ugyanis a koppreccscsosszról.

- És biztos vagy benne, Dorán, hogy most már világosabb a számomra bármi is? – kérdezte óvatosan Lidzsmilla.
- Ő nem más, mint a kopogó kísértet. Bár most, hogy már tudom, amit tudok, inkább úgy nevezném el, hogy „kopogó kísértet”. Tehát nem kísértet, hanem kísértet.
- Ja, értem már, ha nem is azt, amit te mondasz, de azt igen, hogy ennyi magyarázat után már egészen biztos, hogy én vagyok a nagyon-nagyon buta, hogy nem fogtam fel még mindig zseniális szavaid rejtett belső értelmét, s így nem érintett meg ötleted varázsa!
- Nyugodj meg Lidzsmilla, mert pillanatokon belül választ kapsz minden kérdésedre.
- Kezdj akkor bele kérlek a részletes magyarázatba. Valamiért olyan érzésem van ugyan, hogy a megoldásod nem jár majd a farkasemberek kipusztulásával, de bánja fene, ha legalább ezentúl nem esznek majd lidérceket.
- Biztosíthatlak róla, hogy a farkasemberek az utolsó szálig ki fognak pusztulni hónapokon belül, még Arga is, sőt, ő valószínűleg legelsőként. És nemsokára Kamtarnak is. Mindazonáltal én valóban érzek felelősséget a farkasemberek iránt, emiatt közölhetem veled, hogy nemsokára jó barátodként üdvözölheted Kamtarnakot.
- Benne vagyok. Semmi kifogásom ellene, hogy nagyon jó barátságot tartsak fenn Kamtarnakkal vagy bárki farkasemberrel, amennyiben ez azzal jár, hogy hónapokon belül elpusztulnak.
- Nem erről van szó.
- Sejtettem. De nem hallhatnám már végre a lényegét?
- Tőlem nem. Sokkal megfelelőbb valakit is tudok arra, hogy felvilágosítson téged arról, mi is a teendő és miként.
- És ki az?
- Lidike – felelte nyugodtan Dorán.

* * *

Ami Dulgát illeti, ő bár elviselte Arga pusziáját, de közben egyvégtében arra gondolt, hogy őt most egy farkasember pusztulja meg. Egy nem emberi lény. Hiszen ez szinte olyan, mint amikor az ember egy állattal pusztul meg! Sőt, egy földönkívülivel! Ez kész horror.

De ez még hagyján. Hanem ezek az izék, micsodák is? Lidércek? Hát ezek aztán tényleg már olyasmik, ami több a soknál. A farkasemberek végtére is általában emberek, csak néha farkasok. De a farkasokat legalább ismeri, ha máshonnan nem, hát képekről, mesékből és az állatkertekből. Azt nagyjából tudja, hogy mi telik ki egy farkastól. Veszélyesek, naná hogy azok, hiszen Arga farkasként a szeme láttára marcangolta szét Tyoenzt, de azért egy farkas akkor is csak farkas. Négy lába van és egyik sem három méter hosszú. És nem néz ki úgy, mint egy embernyire megnőtt imádkozó sáska. Egy farkassal szemben talán egy icipici esélye még lehet, például ha kiböki nagy ügyesen mindkét szemét – de egy ekkora sáskával ugyan mit kezd, hiszen mindegyik karja valóságos kard.

Dulgának nagyon elege volt a horrorból.

- Tudtam, hogy nem kellett volna idejönnöm. Nem kellett volna bejönnöm a házba. Sőt, már Kirgi kocsiába sem lett volna szabad beszállnom. Senkiben sem szabad megbízni. Senkiben. Minden tele van rémisztő szörnyetegekkel, senki nem az, akinek mutatja magát, sosem tudhatjuk, hogy kiben mi rejlik!

És az jutott az eszébe, hogy legokosabban akkor teszi, ha visszamegy az árvaházba. Arga már itt van, tehát az a másik farkasember nem valószínű, hogy újra megtámadja az árvaházat, eredetileg sem őt, Dulgát kereste, és Tyezzi tisztázta őt a gyilkossági vád alól. Ez mindenestre rendes volt tőle, ha szörnyeteg is. Ő most megszökik innen, lelép, hogy gyorsabban nem is lehet, és megy vissza az árvaházba. Majd azt mondja, hogy semmire nem emlékszik és kész. Még a parkbeli eseményekre sem. S ha megkérdik, hogy miért beszélt farkasemberekről, akkor azt mondja, hogy arra sem emlékszik, hogy erről beszélt. Amnéziás. Ez úgyszólván sok bűnügyi filmben szerepelt már. Szinte divatos betegség. Semmire nem emlékszik, semmi köze szörnyekhez. Igen, ez nagyon jó lesz.

Kinyitotta a vécéajtót, s kilesett a folyosóra. Sehol senki. Sem Arga, sem Dorán, sem más. Szörnyek sem. Nagyszerű.

Lelopakodott a lépcsőn. Dorán szobája mellett nagyon lábujjhegyen ment el, de nem vették észre. Belülről beszédfoszlányok szűrődtek ki.

– Nagyon helyes, dumáljatok csak, de egymással és ne énvelem! Nekem semmi közöm az egészhez! – gondolta határozottan Dulga, azzal lesietett az előcsarnokba, majd ki a szabadba. De odakint már besötétedett, s hideg szél is kezdett fújni. Dulga pedig tapasztalt szökdöső volt, s tudta, hogy rendkívül kellemetlen a szabadban éjszakázni különben is, hát még akkor, ha nincs a szökevényen meleg ruha. Még a nyári éjszakák is fázhat az illető úgy, kaphat tüdőgyulladást is – neki Dulgának is volt már ilyen betegsége –, hát még ha, mint most is, nincs is nyár, csak késő ősz. Nappal még csak-csak megjárja a dolog vékony ruhában, de éjszaka?

De hát kabát nélkül szökött Tyezzitől. No igen, ám épp itt lóg nem is egy efféle a fogason.

Belebújt az egyikbe, sőt még azt a vastag szörkucsmát is a fejére rakta, amit a cipősdoboz tetején talált.

– Ennyi megillet engem a rengeteg kiállt rémségért – mondta határozottan. – Legfeljebb majd az árvaházból visszaküldöm a cuccokat. De azt nem kívánhatják tőlem sem szörnyek, sem emberistenek, hogy megfagyjak miattuk! – azzal kilépett a szabadba.

Legszívesebben elkötötte volna Kirgi autóját is, de nem merte. Az már tényleg lopás. Igaz, a rendőrök még hagyján, de mi van, ha megharagszanak rá a szörnyek? Egy kabátért talán csak nem ölik meg, de ez a nagyértékű járgány már egészen más eset, főleg ha véletlenül össze is töri.

Gyalog indult hát neki az éjszakának.

Sokáig ment, jó egy órán keresztül, mire végre rájött, hogy nagy a baj: amikor idefelé jött Kirgivel, nem figyelte meg az utat. Márpedig az volt a csúnyaság a dologban, hogy Dorán háza cseppet sem a főúton feküdt, pedig de jó is lett volna. Azon mindegy, hogy merre indul el, valahová csak eljut. Itt azonban csak abban lehetett biztos, hogy ha nyílegyenesen halad, idővel valami városba ér bármelyik irányban. Igen ám, de hogy lehet itt nyílegyenesen haladni?

Igaz, Dorán háza előtt aszfaltút vezetett valahonnan valahová, és Dulga először ezen indult el. Csakhogy hamar kiderült, hogy egy használaton kívüli kőbányához vezet az. És Dulgának semmi kedve nem volt újabb jó három kilométert gyalogolni, vissza Dorán házához, hogy megpróbálkozzék a másik iránnyal. Ehelyett rátért egy földútra.

Az sokáig kanyargott vele ide-oda, majd elágazott négyfelé. Dulga mit is tehetett volna mást, találomra elindult az egyiken. Találomra, mert útjelző tábla sehol nem volt. Ez az út is elágazott aztán többfelé, többször is, keresztezett más földutakat, amelyeken már a fű is jelezte, hogy igen ritkán járkák, másokon meg fél méter mély terepjáró-keréknyomok voltak. Az utak mindenféle égis erő, meredek hegyek közt kanyarodtak, majd végül egyre inkább keskenyedtek, és holmi alig látható ösvényféslekékké satnyultak.

Dulga pedig épp ettől félt. Ilyen helyen még nappal sem szívesen botorkált, hát még éjszaka. Be kellett látnia, hogy tökéletesen eltévedt. Egy ideje különben már visszafelé próbált menni, de ezzel csak azt érte el, hogy még jobban eltévedt. Annyira szeretett volna már legalább egy némileg forgalmas útra lelni, de nem volt hozzá szerencséje.

Végül úgy döntött, hogy legokosabban akkor teszi, ha megvárja a nappalt. Akkor talán valamelyik hegytetőről megpillant egy távoli várost, vagy legalább egy országutat.

És úgys fáradt volt. Lecsücscent egy köre, s így fakadt ki:

– Na tessék, most éjszakázhatok itt tök egyedül, a hidegben, kitéve a vadállatok támadásainak! Ez is azok miatt a rohadt szörnyetegek miatt van. Farkasemberek. Lidércek. Ó, a csudába is! Pedig ha nem volnának, most kényelmes ágyinkóban csicsikázhatnék. De így le sem merem hunyni a szememet, mert még jön egy igazi farkas, és megesz. Vagy medve. Vagy akármi. Ó, hogy miért is épp velem kellett mindezeknek megcsúsznia!

S hirtelen egy hangot hallott a feje fölül:

– Nyugodtan aludhatsz, semmi vadállatnak nem érzem a szagát a közelben, s ha mégis jönne valami, akkor majd én megvédelek, ne aggódj.

Dulga úgy ugrott fel, mintha nem is bolha, de legalábbis vipera mart volna a fenekébe. De hiába nézdegélt felfelé, semmit nem látott.

– Hé, te ki vagy? – kiáltotta. – Izé... nagyon kérlek mondd meg ki vagy, ha nem akarsz bántani, mert félek! Hol vagy?

– Itt – hallotta ismét a feje fölül, s kissé a háta mögül.

Megfordult, de még mindig nem látott senkit. Erre nem bírta tovább és rohanni kezdett. Addig futott, míg egy tisztásra nem ért. Ráadásul a Hold is ide sütött.

– Huh, remélem leráztam – sóhajtott, s épp le akart ülni a földre, amikor meghallotta a hangot:

– Miért akarsz lerázni, hát nem jobb, ha van egy nagy, hős védelmeződ?

Dulga kétségbeesetten forgott ide-oda, körbe-körbe, váratlanul még le is hajolt, hogy a lábai közt nézzen hátra, de sehol nem látott semmit.

– De hát hol vagy? – kiáltotta. – Nagyon szépen kérlek, ne ijesztgess, semmi rosszat nem tettem neked!

– Hogyne tettél volna, állandóan csak szörnyetegnek nevezed a mamát, és vádaskodol, pedig még a farkasemberek sem bántottak téged eddig soha, mi lidércek pedig pláne nem!

Erre már Dulga agyában is derengeni kezdett valami.

– Te vagy az az izé, az a kis micsoda, ami a ridikülben volt!

– Kikérem magamnak az ilyesmit, én nem kis micsoda vagyok, hanem Lidike a nevem. Vigyázz a szádra Dulga, mert hegyesek a körmeim és megskalpollak, ha ilyen csúnyán beszélsz velem. Viselkedj úrinő módra!

– Ó igen, igen, persze, bocsánat... – hebegte Dulga. – De hát hol vagy?!

– A fejed tetején!

– Micsoda? – kapott oda Dulga, de hiába tapogatott körbe mindent, semmi nem volt ott a kucsmán kívül. Holott a hang tényleg onnan szólt.

– De hát... de hát... – hebegte.

– Én voltam a kucslád. Jó mi?! – nevetett Lidike. Azzal leugrott Dulga fejről, zöld szőrmókká változott, s hirtelen még világítani is kezdett, ráadásul különböző színekkel, s e színek fényreklámként futkostak a testén. – Ugye, hogy semmi okod nem lehet panaszra, igazán szépen melegen tartottam a fejedet!

Dulga azt tette, mint már sokszor: sikított egy nagyot.

– Nem unod még? – kérdezte Lidike hetykén, gúnyosan. Erre Dulga abbahagyta a sikoltozást, már amiatt is, mert eszébe jutott, hogy itt aztán senki nem jönne a segítségére. A legközelebbi valaki, aki meghallhatná a sikolyait, épp ennek a miniszörnyetegnek az anyja, azt meg talán jobb is, ha nem csődíti ide.

– De hát hogyan... miként... – hebegte.

– Tudod, amikor kimentél a klotyóra, rögvést azt gondoltam, hogy meg akarsz szökni. S mert Arga is kiment utánad, már át tudtam változni, mert mi lidércek tetszőleges alakot felvehetünk. Láthatatlanná változtam és csináltam magamnak éles fogakat, egy pici lyukat rágtam gyorsan a mama ridiküljébe, azon át láthatatlan cérnaként kimásztam, majd utánad eredtem. Nem a vécébe, hanem le, és kucsma alakban vártam rád odakint, hogy utánad menjek, ha szökni akarsz. De aztán nem kellett utánad mennem, mert magad raktál a fejedre. De ez még jobb is volt, mert te cipeltél. Hahaha! Hihih! – és ugrálni kezdett, ezúttal már nem eredeti alakjában, hanem a változatosság kedvéért egyszerre nyolc lábon. És hat kézzel mutatott fityiszt Dulgának.

– És... és miért jöttél utánam, azért, hogy megölj?

– Hát ez nem lehet igaz, mennyire sokkal kisebb vagyok, mint te, hogyan lehet mégis neked kevesebb eszed és hozzá ennyivel! Ki akart eddig megölni téged?! Na, csak egyetlenegy mondj, aki meg akart ölni téged, csak egyetlenegy nevet kérek! Vagy legalább személyt, ha a nevét nem tudod!

– Hát... hát mindenki.

– Hülye! Senki! Egyáltalán senki! Halljam már, mi elől menekülsz te tulajdonképpen?!

– Igazad van – hajtotta le a fejét hirtelen Dulga, azzal lerogyott a földre és sírva fakadt. – Teljesen igazad van. Nem tudom, hogy ki a csuda vagy te, te kis szörnyeteg, de igazad van. De nekem is igazam van, mert én nem kérek ebből az egészből, nem akarok állandóan halálra rémülni! Kérlek szépen, menj haza, és hagyj engem békén, jó? Ha nem vagy gonosz, akkor lekopsz rólam, és hagysz békén, mert nem vagy az én világomba való, és én nyugalmat akarok, békét, élni a magam életét, nem kérek én a farkasemberekből meg ezekből az izé... olyasmikból sem, ami te vagy.

– És ha elmegyek, akkor ki véd meg téged, mi?

- Vállalom a kockázatot. Nézd, én még téled is félek, tehát jobbat teszel nekem, ha elmész.
- Még azt sem tudod, merre menjél.
- Valamerre csak eljutok.
- Naná. Hiszen azt sem tudod, hogy most hol vagy.
- Te tudod talán?
- Mi az hogy, még szép. Épp talán négy-ötszáz méterre Dorán házától, mindössze a sziklafal tetején. Dorán háza téled nincs messzebb, mint arra ni, a Hold felé fél kilométerre se talán, és ott, ha tudnád azt amit én, repülni, le kéne ereszkedned talán ötven métert. Ott van Dorán háza. Körbe-körbe mentél, alig bírtam ki nevetés nélkül, amíg a fejedet ütem. Semmire sem mész nélkülem!
- Köszönöm az útbaigazítást, legalább azt tudom már, hogy merre *nem* fogok menni! – és Dulga valóban megindult az ellenkező irányba.
- Jól van, tőlem aztán fel is fújódhatsz, akartam egy barátot találni a személyedben, de ha ilyen vagy, akkor pukkadj meg! – felelte mérgesen a kis lidérc, azzal ő elindult Dorán háza felé, tehát Dulgával ellentétesen.

Nem sietett, igazán nem, ott blattyogott a nagy fű közt, élvezve a szabadságot. S jó tíz perce mehetett már, amikor éles fülei hirtelen meghallották Dulga sikolyait, majd szaladó léptek dobogását...

Azonnal megfordult, denevérré változott, és sietve szárnyalt a lány felé. Dulga pedig halálra vált arccal rohant, észre sem vette őt... de Lidike rászállt a vállára, visszaváltozott szőrmókká, s ezt kiáltotta a fülébe:

– Hé, nyugi, itt vagyok!

De a lány csak rohant tovább.

– Hé, állj már meg, arra nem mehetsz, arra a szakadék van!

De Dulga csak rohant. Erre Lidike befogta a szemét.

Vakon az emberek általában ballagni sem szeretnek, nemhogy rohanni, ezért Dulga is megtorpant.

– Ott, ott... – lihegte, és ujjával hátrafelé mutogatott.

– Mi van ott? – kérdezte Lidike.

– Hát nem látod?

– Nem – felelte Lidike, és valóban semmit nem látott, holott felmászott Dulga fejére, hogy jó magasan legyen, és növesztett magának két vékony, ellenben levesestányér nagyságú szemet. De egyáltalán semmit nem látott.

– Pedig ott, ott... mentem arra, befordulok egy domb mögé...

– Te tényleg hülye vagy, ha az a valami egy domb mögött van, akkor hogy is kérdezhetsz olyat, hogy látom-e?! Hogy is láthatnám, ha eltakarja a domb?!

– Igen, igazad van, bocsáss meg... és ott a dombból nyílik egy kis barlang, és be akartam oda bújni, hogy ott éjszakázzak, és akkor ott megláttam...

– Mit?! Mondd már a lényeket! – követelte Lidike, és megrángatta Dulga haját, hogy észre térítse a lányt. És Dulga ezt egyáltalán nem bánta, most kifejezetten örvendett neki, hogy vele van ez az apró szörnyeteg, aki barátságosnak mutatkozik iránta. Hátha valóban megvédelmezi!

– Hát ott, izé... ott volt valami...

– De *MI*??!!

– Olyan izé... mint egy alaktalan paca... mint egy olyan nemtudommicsoda... De tényleg egészen olyan volt!

– Olyan, mint egy milyen?

– Hát, mint egy olyan izé. Mint egy szörnyeteg.

– Ne idegesíts már, rég rájöttem, hogy neked minden szörnyeteg, ami nem olyan, mint egy ember, vagy mint a gyermekmesék állatai!

– De ez marhanagy volt, legalább akkora, mint egy autó... és remegett, mint egy kocsonya, és fények futkostak a tetején... és voltak csápjai is, és amikor megálltam és megláttam, akkor felém nyújtotta ezeket...

– És azután?

– Hát azután sikítottam és elszaladtam.

– Na jó. Hát én mindenesetre nem fogok elszaladni, sőt odamegyek és megnézem, hogy mi az.

– Ne menj!

– De megyek.

– Ne menj, kérlek!

– Miért ne?

– Mert, izé... féltelek... és nem akarok egyedül maradni...

– Oda kell mennem, meg kell néznem, fel kell derítenem, mert lehet, hogy veszélyes anyucira, és arról tudnia kell.

– De ez egészen biztosan nem farkasember.

– Az mindegy, attól még lehet veszélyes. Tehát megyek. Várj itt! – parancsolta Lidike szemtelenül a nála sokszorta nagyobb leánynak, és Dulgának esze ágában sem volt, hogy ne engedelmeskedjék. Leült a földre és várt.

És bizony jó egy órát kellett ott várakoznia, s már egészen ideges lett ettől, teljesen kétségbeesett, hogy mi lesz vele, főleg mert éjszaka volt, minden tele furcsa neszekkel, s tudta, hogy hajnalig még legkevesebb két óra van hátra, de talán három vagy négy is. Mi lesz vele, ha utána jön a szörnyeteg?!

S úgy tűnt, épp ez következik be. Egyszer csak fényt látott abból az irányból, amerre Lidike elrepült, nem is csekély fényt, s ez egy akkora valamiből tört elő, mint egy terepjáró.

Dulga most nem sikoltott, de csak amiatt, mert időben észébe jutott, hogy a sikoly nyomra vezetné a szörnyeteget. Ellenben felállt, és lélekszakadva nekiiramodott a távolnak.

Egészen addig futott, míg csak fel nem bukott egy farönkben. Ekkor azonban, mielőtt még felpattanhatott volna, Lidike pottyant a mellére nagy denevér alakjában, majd rögvést át is változott, mert tudta, hogy csak abban az alakjában ismeri őt fel Dulga. S így szólt hozzá:

– Hé, állj már meg, hát nem hallottad, hogy mit kiabálok neked már jó ideje?!

– Mit? – kérdezte Dulga remegve.

– Hogy állj meg, mert az, amit te pacának nevezted, nem ellenségünk, hanem remekül összebarátkoztam vele.

– Semmit nem hallottam – rázta a fejét Dulga.

– Biztos mert eldugult a füled a félelemtől – fújt megvetően Lidike. – Nem lehet igaz, hogy ennyivel bátrabb vagyok, mint te, pedig te sokkal nagyobb vagy! Én egyetlen kilót sem nyomok, te pedig minimum negyvenet, s mégis ennyire beszari vagy?!

Dulga nem sértődött meg Lidike szavain – félt tőle, nem mert megsértődni! –, de úgy gondolta, Lidikének nincs igaza. Lidike nem bátor, egyszerűen nincs tisztában a veszélyekkel, felelőtlenül hősöködik csak. De nem mondta ki e gondolatait, hanem csak ezt:

– Talán én is bátrabb lennék, ha tudnék mindenféle alakokba belebújni.

– Ez igaz lehet – bólogatott Lidike – és még az sem biztos, hogy mindörökre reménytelen ez neked.

– Ezt nem értem, de mi van a szörnyeteggel?

S e pillanatban megremegett a fű, széthajoltak a fűszálak egy nagy tömeg előtt, és megállt a még mindig a földön fekvő Dulga fölött a szörnyeteg.

– Nyugi, ne kezdj el sikoltozni, ő jó barát – szólt azonnal Lidike, azzal valami furcsa nyelven kezdett el beszélni a szörnyeteggel, miközben Dulgára mutogatott. S erre a hullámzó, vörös paca elején valami rés nyílt, kibukkant belőle egy nagy, vastag, vörös nyelv, s végignyalta vele Dulga arcát.

– Na látod, megbarátkozott veled – mondta neki Lidike. – Elmondtam ugyanis neki, hogy te nagyon ijedős vagy, de azért a lidércek barátja. Remélem valóban az vagy?! – kérdezte szigorúan.

– Igen, igen, igen, természetesen, nagyon is, hogyne, nem is vitás, mi más is lehetnék?!

– Egy gyáva bolond – legyintett Lidike megvetően, majd így szólt: – De mindegy, nem haragszom rád. Valakinek gyereknek is kell lenni, meg hülyének, hogy legyen, akire vigyázzanak az olyan okos és erős felnőttek, mint én! – azzal le-fel kezdett el mászkálni Dulga mellén, s fontoskodva mesélni kezdett:

– Biztos fogalmad sincs róla, Dulga, de minden lidérc tudja, hogy mi lidércek vagyunk Tlaxán bolygó őslakói. Ti emberek jöttetek ide még a Nagy Pusztulás előtt jóval egy dimenziókapun keresztül. Mi lidércek beengedtünk ide benneteket, és észre sem vettetek minket, mert felvettük az emberi alakot. De nem mindig voltunk képesek alakot váltani, ez az alak, amit látsz rajtam, ez az ősi lidércforma. De egyszer eljutottunk odáig a fejlett technikánk révén, hogy elkészítsünk egy gépet, amit génátalakítónak neveztünk el, ami képes arra, hogy átformálja a génstruktúránkat, tehát azt, amiről biztos azt sem tudod, hogy micsoda, szóval ez a gép átalakította az akkori lidérceket úgy, hogy tetszőleges alakot felölthessenek, sőt, hogy az utódaik már e képességgel szülessenek. De aztán, hogy már minden lidérc át lett így alakítva, a gép nem kellett többé. Ellenben lidércőseim egy darabig még használták, mindenféle dolgokkal kísérletezgettek vele kapcsolatban, hogy például más lényeket is át lehet-e alakítani vele, és így született meg ő is – mutatott a vibráló pacára, ami úgy megijesztette Dulgát –, ő ugyanis egy olyasféle lényből lett készítve, akit bátran nevezhetünk kutyának. Természetesen semmi köze az általam ismert kutyákhoz, de olyasféle feladatokat látott el a még alakot váltani

nem tudó őslidércek között, mint az emberek közt a kutya. Éppencsak értelmesebb a kutyáknál, talán annyira is, mint egy majom. Mindenesetre a régi lidércnyelvből megért akár kétháromszáz szót is.

– Akkor ez az izé itt több ezer éves? – csodálkozott Dulga.

– Nem. Ő több *százezer* éves! – felelte Lidike felsőbbbséges hangon. – Amely élőlényt ugyanis a gép átalakít, az azon nyomban örökéletű is lesz. És ezt a lényt, ezt a kutyuskát a lidércösök csinálták, ott lakott a tudósokkal együtt a géngép közelében, de aztán a kutatások már kezdték a lidérceket nem érdekelni, nem használták a gépet, végül a labor bejárata egy földrengésnél beomlott. Ez ugyanis egy föld alatti kutatóközpont volt. És e lidérckutya épp akkor odabent volt.

– És nem halt meg?

– Nem. Képes volt hosszú időkre úgy csinálni, mint a medve: téli álmodni. Néhány ezer évenként felébredt egy kis időre, és körülnézett, hogy ki tud-e már menni. Így nem halt éhen, mert kevés élelem kellett csak neki, és volt is némi konzervkészlet odabent, és ezeket ő ki tudta nyitni. Aztán most nemrég tapasztalta, hogy már ki tud menni, mert az omlás már lekopott annyira, hogy legyen ott kifelé egy kis lyuk, akkor átváltozott vékonyká, és kimászott.

– De hát ennyi sok idő alatt igazán elhordhatta volna a köveket az omlásból, és kijöhetett volna. Legfeljebb ezer évébe tellett volna, talán százba sem, és nem százezer évekbe.

– Ez nem jutott az eszébe. Hiszen buta – vonogatta a vállát Lidike. – Ne feledd el, hogy ez csak olyasmi, mint egy kutya, s bár kutyának értelmes, de akkor sem közelíti meg még a te okosságodat sem, nemhogy az enyimet. Pedig még én is sokat fogok okosodni, mert most az egész testem nincs egy kiló sem, de ha nagy leszek, csak az agyam nehezebb lesz, mint most a teljes testem. Úgy, mint a mamának. Sajnos akkor a repülés már nem megy majd ilyen jól, de hát valamit valamiért.

– Akkor nem fog megenni engem? – kérdezte Dulga óvatosan. – Szabad felülnöm?

– Hogyne – és Lidike nagy kegyesen leugrott Dulga hasáról. – Máris felülhetsz. És nem fog megenni, sem téged sem engem, sőt engem biztos nem, mert hihetetlenül örvendett, hogy végre találkozott egy lidércel, az ő gazdijával. Már vagy egy hónapja kijött ugyanis a föld alól, és azóta ide-oda csatangolt a környéken, lidérceket keresett, de nem talált egyet sem. Azt mondta, járt arrafelé – mutatott Dorán házának irányába –, elmondta, hogy bement ott egy házba is, de még ott is csak embert talált, nem lidércet. És emberek előtt nem akart mutatkozni, mert azok nem lidércek, érzi a szagukról. Te is csak véletlenül vehetted őt észre, s amiatt, mert épp a kutatóközpont kijárata felé csavarogtál.

– Én nem csavarogtam, hanem menekültem.

– Igen, előlem. Ugye milyen ostoba vagy! Megérdemelnéd, hogy megszurkáljam a fenekedet! Na, de most már mindegy, csinálj amit akarsz, én megyek vissza anyucihoz, bemutatom neki a kutyuskát, és a kutyuska is alig várja, hogy megismerje Lidzsmillát, mert mondtam neki, hogy nemsokára igazi lidércgazdija lesz, egy felnőtt lidérc. Te pedig csinálj amit akarsz, Dulga, nem érdekel, én szerettem volna barátkozni veled, de hát ha nem akarsz engem szeretni, akkor ne szeress, majd megleszek nélküled is!

– Bocsáss meg! – szólt most Dulga, és a kezét nyújtotta Lidikének.

– Nem fogadom el – dugta hátra mind a jelenlegi tíz karját Lidike egyszerre –, csak akkor, ha visszajössz Dorán bácsihoz! Vissza kell ugyanis jönnöd, mert ő nem engedett téged el, és udvariatlan is voltál, hogy búcsú nélkül távozol!

– Visszamegyek – sóhajtotta Dulga.

– Remek. Kezet rá! – kiáltotta Lidike, azzal szinte egyetlen óriási kézzé változott, megragadta Dulga kezét és megszorította, méghozzá nem is gyengén.

S ezután haza is ballagtak, gyalog, pitymallatra értek a házhoz, méghozzá úgy, hogy a lidérckutya vitte a hátán Dulgát, Dulga pedig a fején Lidikét, ismét kucsma alakjában. Lidike onnan irányította harsogó parancsszavakkal a lidérckutyt, amiket Dulga nem is értett, de a kis lidérc fenemód élvezte, hogy milyen fontos fickó most, és hogy milyen kimagasló felfedezést tett, bátorságának hála.

* * *

Rendkívül meglepődött majdnem mindenki Dorán házában a lidérckutya felbukkanásán – egyedül csak Dorán nem, mert ő ihlette ki az egészet. Azt, hogy van olyan, hogy lidérckutya, és azt is, hogy ezt Lidike találja meg. Dulgára tulajdonképpen nem gondolt, bár azt eddigre már felfedezték, hogy a lány megszökött, de ezzel nem törődtek, nem érdekelte őket.

De Dorán nem mondott semmit az ötletéről Lidzsmillának, Argának és Kirginek, azt mondta, várjanak csak, majd Lidike elmesél mindent. S most Lidike mesélt is, hosszan, bő lére eresztve a mondókáját, kirészletezve az ő példátlan bátorságát, miközben a lidérckutya ott hevert Lidzsmilla lábainál, és szorgalmasan nyalogatta a nő lábát és ruháját a nyelvével. Ez tulajdonképpen ugyanaz volt a számára, hiszen a lidércek számára nincs olyan, hogy ruha, e ruhák is Lidzsmilla testrészei voltak. A lidérckutya nagyon boldognak látszott. Cseppet sem volt sem alattomos, sem veszélyes, mindössze az az egyetlen baj volt vele, hogy csaknem kitöltötte a szobát nagy testével, ezért szűken fértek mellette.

S ezután Dorán szólalt meg:

– Még most is büszke vagyok az ötletemre, habár teljesen logikus. Ha az emberek hirtelen rá tudnának jönni valami módszerre, hogy örökéletűvé tegyék magukat, nyomban előrukkolnának a követeléssel az állatbarátok, hogy a kedvenc pincsikutyájukat és macskáikat is csinálják meg a tudósok halhatatlanokká. Kellett, hogy legyen néhány ilyen állatja az őslidérceknek is. Na, de nem ez a lényeg, hanem az, hogy most már tudjuk, hogy legalábbis lidércek miként juthatnak be oda a föld alatti kutatóközpontba, ahol ez a kutya volt, s ahol a géngép van.

– Igen, ezt tudjuk, mert Lidike megmutathatja nekünk – bólintott Lidzsmilla – és én ennek is örvendek, mert eszerint megvalósul Kamtarnak terve, hogy közönséges embereket, csavargókat alakítsanak át lidércekké és azokat egyék a farkasemberek, ez még mindig jobb, mint ha minket esznek, de azért ezt akkor sem tartom olyan – hogy stílszerűen fogalmazzak – „istenigazában” jó ötletnek, mert továbbra is lesznek farkasemberek, s lehet, hogy időnként mégis csak megesznek egy-egy lidércgyermeket. Így tulajdonképpen a jóindulatukra vagyunk szorulva.

– Ugyan már, anyuci – szólalt meg Lidike –, hogy is lehetsz ilyen szűklátókörű?! Dorán ezt nem a farkasemberek érdekében találta ki! Én rég rájöttem, hogy mi a célja. Már abban a pillanatban, hogy megtaláltam a kutyust, s megértettem, hogy más lényeket is átalakíthat a gép, nemcsak az ősi formában levő lidérceket. Természetesen nem a közönséges embereket kell átalakítani lidércekké, hanem a farkasembereket!

– Micsoda?! – szaladt magasba Lidzsmilla szemöldöke.

– Hogyan?! – ámult el Kirgi is.

– Ezt meg lehetne csinálni?! – kiáltotta Arga, majd odaszaladt Doránhoz, és átölelte: – Kérlek, hadd legyek én az első! Vállalom a kísérleti nyúl szerepét! Úgy szeretnék lidérc lenni, és akkor biztos újra visszaszerezném Lidzsmilla szeretetét is!!!

– Remélem belátjátok – szónokolt ünnepélyesen Dorán –, hogy amennyiben a farkasemberek átalakulnak lidércé, máris megszűnik minden érdekellentét köztetek, mert hiszen egy néppé lesztek, s a farkasemberek is örökéletűvé válnak, nem kell ehhez lidércet enniük, ebből már semmi hasznuk nem származna, át is tudtok majd alakulni korlátlanul egymás közelében...

– De vajon ők hajlandóak lesznek-e rá? – kérdezte aggodalmasan Lidzsmilla.

– Nézz csak rá Argára.

– Arga különleges farkasember, ami a gondolkodását illeti.

– Ugyan, Lidzsmilla, szerintem nincs olyan hülye farkasember, aki nemcsak ne lenne erre hajlandó, de ne egyezne bele nagy örömmel! Hiszen gondolj csak bele, rögvest megkapja az örök életet, továbbra is át tud változni farkassá, de még egy rakás más alakba is, csak a fantáziája szabhat határt neki ebben! Ez nekik nemcsak nem büntetés, de óriási ajándék! Természetesen nem kétséges, hogy eleinte nagyon bizalmatlanok lesznek, attól tartanak majd, hogy ez csak egy csel az elpusztításukra, csapdába csalásukra, de épp emiatt lesz nagyon jó, hogy van egy farkasemberünk, Arga, aki hajlandó önként beleegyezni, hogy ő legyen az első, akit átalakítunk. Ő lesz a bizonyíték, hogy ez az átalakítás lehetséges, hogy ez nem hazugság, nem csel.

– De tudjuk-e majd kezelni a gépet? – kérdezte Lidzsmilla.

– Egészen biztosan, mert mély meggyőződése, hogy a laborban a gép mellett megtaláljátok a részletes leírást is, hogy miként használandó. Szerintem, Lidzsmilla, fogd a telefonodat, hívj ide egy csomó lidércet, ássátok ki a bejáratot, mert ha ti be is tudtok menni oda mindenféle egérlyukon és vakondtúráson át, de Arga például még nem, hiszen az átalakítása előtt van most még. S ezután bementek oda Argával, átalakítjátok, aztán vedd fel valahogyan a kapcsolatot Kamtarnakkal is, hogy jöjjön, szemlélje meg Argát, hiszen Kamtarnak tudja, hogy Arga egy farkasember, átváltozni is látta, s ha most tapasztalja, hogy Arga mégis lidérc, akkor hinni fog nektek, és szerintem rögvest szól a többi farkasembereknek, s akkor mindegyikük boldogan alakul át. Ez mély meggyőződése.

– De nem tudom, hogy hol lakik Kamtarnak, mert elköltözött a régi helyéről.

– Nem baj, akkor majd feladok egy hirdetést az újságban – legyintett Dorán.

– Milyet?

– Nagyon egyszerű, nem kell sok szó rá, elég annyi, hogy „Dorán beszélni szeretne Kamtarnakkal, mert megvan az ötlet”. Ennyi elég lesz, és meglásd, Kamtarnak jelentkezni fog. Rászánok a pénzből egy egész oldalas hirdetésre, ahol ezt leközzik. Te most Lidzsmilla törődj azzal, hogy szabad legyen a bejárat, s lehetőleg vedd is meg azt a területet, hogy senki illetéktelen fel ne fedezze, hogy mit rejt ott a föld mélye.

– Jól van – bólintott Lidzsmilla. – Ez valóban olyan ötletnek tűnik, ami véglegesen megoldja a lidércek és farkasemberek konfliktusát. Csak legyenek ők is hajlandóak beleegyezni!

De a farkasemberek hajlandóak voltak beleegyezni, és valóban nagyon örvendtek annak, hogy egyetlen nem emberi alakjuk helyett ezentúl a formák végeláthatatlan sokaságát birtokolhatják. S így nem telt bele három hónapba sem, s Tlaxán mind az összes – néhány száz – farkasembere át lett alakítva lidércé.

Nem voltak ugyanis ennél többen. Farkasemberből sokkal kevesebb volt, mint lidércből, habár lidércből sem volt sok, kellett is, hogy kevesebb legyen a farkasember, mint a lidérc, különben a lidércek mind kipusztultak volna. De ezentúl már semmi nem fenyegette őket.

Sőt, eddigre nemcsak a farkasembereket alakították át, de még két embert is, pontosabban lányt: mert amint kiderült, hogy Arga túlélte a különben teljesen fájdalommentes beavatkozást, már szólt is Kirgi, hogy ugye a jó Dorán isten megengedi neki, hogy ő is... és Dorán azt mondta, hogy ő igen, de ez Lidzsmilláéktól függ, hogy befogadják-e a lidércek közé. És Lidzsmilla azt mondta, hogy jöjjön csak Kirgi, annál is biztosabb, hogy megőrzi a titkukat, ha már ő is lidérc. Elvégre sehol nincs az megírva, hogy nem lehet majd néhány év múlva lidércnő-elnöke Günülföldnek...

És aztán Lidike így parancsolt rá Dulgára:

– Gyerünk, állj te is rá azonnal az átalakító padlójára! Azt akarom, hogy te is lidérc legyél, akkor talán megnő az agyad, és nem leszel sem ilyen ostoba, sem ilyen félénk kis nyuszi.

– Ugyan. Épp ha lidérc leszel, akkor lehet nyuszi, akkor már olyanná is át tud változni...! – kacagott Arga, és azonnal nyúllá változott, irdatlanul hosszú fülekkel, s e fülekkel mutatott fület Lidikének.

– Jól van már kis zsarnokom, máris odaálltam, hogy én is meglidércesedjem...

Aztán amikor Dulga is lidércé lett, első dolga volt, hogy felnevessen.

– Mi történt? – kérdezte tőle Dorán.

– Hát csak az, hogy hányszor fogadkoztam az elmúlt napok alatt, hogy elegendem van a horrorból, mert nem akarok lidérceseket álmodni! S most tessék, lidérc lettem magam is, s ezentúl már mindig lidérceseket fogok álmodni... na tessék, kellett nekem szörnyeteggé lennem, hahaha! De legalább annyi hasznom van az egészből, hogy így elmúltak a tetoválásaim is...

– De most mi lesz veled, Dulga, mit kezdesz magaddal? Vissza akarsz térni az árvaházba? – kérdezte Dorán.

– Á, dehogy! Azt hiszem megkérem Lidzsmillát, hogy csináljon nekem hamis papírokat, neki biztos vannak ehhez kapcsolatai. Csinálok új arcot is magamnak... aztán úgy vélem, legokosabb lesz felkeresnem Tyezzit. Úgy vettem észre, amikor nála jártam, hogy kedvel... nem lehetetlen ám, hogy még feleségül is vesz talán... de ha nem teszi is, ő már jó régi lidérc lehet, nem úgy, mint én, tőle sokat tanulhatok, ami a lidércmesterséget illeti...

A lényeg persze a farkasemberek átalakítása volt. S ha az nem is következett be, hogy a farkas puszkodik a nyúllal, de az megtörtént, hogy békés egyetértésben ücsörgött Dorán szobájában nemcsak Arga, de még Lidzsmilla is Kamtarnak társaságában. És Lidike ott ugrándozott Kamtarnak vállán, s ezt még Lidzsmilla sem bánta. Nem puszkodott ugyan az egykori farkasemberrel, de tudta, hogy a lányát már nem fenyegeti veszély, mert Kamtarnaknak semmiféle haszna nem származna Lidike megevéséből. És Kamtarnak külön megköszönte Argának, hogy annyira a lidércek pártját fogta, mert ez tette lehetővé, legalábbis részben, hogy a farkasemberek megkaphatták e nagy ajándékot, hogy ők maguk is lidércekké lehettek.

S ezután így szólt:

– De hidd el Lidzsmilla, én valóban kedveltelek korábban is, annak ellenére, hogy akkor ott a gyárban beléd löttem. Ha farkasember lettél volna, biztos, hogy udvarolok is neked. De mert most már egy fajhoz tartozunk te meg én, ezért hadd kérdezzek meg: nem gondolod-e, hogy érdemes volna gyermeket szülnöd tőlem, mert az a gyermek különösen szép, erős és értelmes lenne?

Lidzsmilla egy percig száj tátva meredt a férfit, majd elkacagta magát.

– Nem, Kamtarnak – felelte. – Nem haragszom már rád, de egyelőre túl frissek a szomorú emlékek, ami a farkasembereket illeti, de ami téged is illet, hogy ilyesmihez beleegyezésemet adjam. Különben is, egy lidércgyermek nagyon rosszcsont. Még egy lidércanyukának is nehéz vigyázni rá. Igaz, farkasemberektől már nem kell féltetni a gyermekeinket, de a közönséges emberek előtt lelepleződhetnek. És hosszú, nagyon hosszú a gyermekkoruk. Emiatt egy lidércnő ritkán nevel egynél több gyermeket egyszerre. S nekem van már gyermekem, Lidike. S vele különösen nehéz a helyzet, főleg most, hogy annyira a fejébe szállt a dicsőség, mert ő fedezte fel a géngép helyét. Én tehát nem vállalom, hogy a nyakamba szabadítsam a te gyermeked felnevelésének a gondját-baját is, Kamtarnak. Én legfeljebb egyvalakitől vállalnék egyelőre gyermeket: de az nem te vagy, hanem Dorán!

– Én? – csodálkozott Dorán.

– Te – bólintott Lidzsmilla pirulás nélkül.

– De hát lehetne-e egyáltalán gyermekünk...

– Miért is ne, hiszen isten vagy, csak hinned kell benne, hogy lehet.

– De hát Lidike apja nem lenne-e féltékeny?

– Dehogya. Szó sincs róla. Hiszen te magad írtad meg a *Lidércgyermek* című regényben, hogy nálunk a családi kapcsolat nagyon más, mint az emberek közt.

– Igaz, ezt írtam, de nem részleteztem ki, hogy miként más.

– Úgy, hogy nálunk nincs megkövetelve a hűség egymás iránt, mármint nem életre szólóan, mert ez teljes képtelenség egy örökéletű lény számára. S emiatt nincs is olyan, hogy férj és feleség, mindazonáltal a párok együtt maradnak egy ideig, de többnyire csak addig, míg a kis lidérc, a gyermek, valamennyire értelmes nem lesz. Ez úgy harminc-negyven év. Lidike nyolcvan esztendő. E harminc-negyven év alatt a fiúlidérc nem közeledik más nőkhöz, mármint lidércnőkhöz, mert az nem is ritkaság, hogy embernőkkel élvezkedik, de azt nem tartjuk megcsalásnak. Ezalatt segít az anyának a gyermeknevelésben. Azután elhagyhatja, de továbbra is figyelemmel kíséri a gyermek és az anya sorsát, s ha valami komolyabb gond felmerül, azonnal a segítségükre siet. Tehát Lidike apja igazán nem lenne féltékeny, ez eszébe sem jutna.

– Hát, ez olyan ajánlat, amit nem hiszem, hogy szabad lenne visszautasítanom! – tűnődött el Dorán.

– Ha élsz is ezzel a lehetőséggel, de nem most! – hallottak hirtelen egy hangot, s hirtelen megjelent előttük egy csodaszép nő. S e nő mögött fekete, kör alakú üresség, amiben fénypontok szikráztak.

És mindegyik lidérc érezte, hogy ez a nő nem lidérc. Ez valami *más*.

S most Lidzsmilla felkiáltott:

– Csak nem egy világörhöz van szerencsém?!

– De igen. S azért jöttem, hogy elvigyem innét Doránt. Mert amint Kirgi megtalálta apját, úgy Doránnak is meg kell találnia a maga népét. Jól mondta ezt neked Mirjan! Dorán még

csecsemő. Csecsemő, sőt újszülött világőr. Nagyon tudatlan. Képzeltetitek, mennyire tudatlan, amikor én Üivin már nyolcszázmillió esztendeje létezem, s még mindig csak kezdőnek számítok magunk közt, világőrök között. Dorán tehát velem kell jöjjön Oda! – mutatott a sötét alagútféleségbe. – Az ott a hipertér, a Felfoghatatlanság a számotokra. Egyelőre Dorán számára is, de nyugodtan átléphet oda, nem fog meghalni, sőt, hirtelen nagyon is sok mindennek a tudatára ébred, azonmód *felébred*, és remekül fogja érezni magát!

– Nem ellenkezem, belátom, hogy el kell mennem veled – szólt Dorán, kissé tán ijedten is –, de nagyon kérlek, ne most azonnal! Még van ugyanis egy kötelességem itt e világban.

– Ugyan mi volna az?

– Még meg kell írnom a legutolsó regényemet. Megígértem valakinek!

– Efféle gyerekességeknek nincs jelentőségük.

– Meglehet tán, hogy maga a regény gyerekesség, de az ígéretem egyáltalán nem az, és betartásával jót is cselekednék!

– Majd megírod később. Meg lehet írni azt Odaát is – mutatott ismét a hipertérbe vezető Kapura a világörnő. – Lesz időd rá bőven, évezredek is.

– De az akinek azt a művet szánom, nem szeretne rá várni évezredekig. Nincs is annyi ideje.

– Nem számít. Odakint másképp telik az idő, amennyiben akarod. Azaz, számodra egyetlen módon telik, de lehetőség van rá, hogy ezt vagy bármelyik Univerzumot sztázisba tegyed, ha akarod, tehát ez azt jelenti, hogy itt semminek sem telik az idő, mindaddig, amíg akarod. Olyan ez, mint amikor egy magnón lenyomod a „szünet”-gombot, s a zene elhallgat, mindaddig míg csak fel nem engeded e gombot, s akkor folytatódik. A zene számára tehát az alatt nem telik az idő. Most azonnal velem kell jönnöd, Dorán, már így is sokáig voltál idebent a világban, és iszonyatosan megkomplikáltad a dolgokat. Más világörgyermekek maradhatnak akár sokkal tovább is a világban, mint te, de te, *te* nem! Te ugyanis sokkal rosszabb gyermek voltál és vagy világörnek, mint amilyen rossz kölyök volt embergyereknek Kirgi, Arga, Dulga, vagy amilyen csintalan gyermeklidérc Lidike. Nem szidlak, mert senki nem figyelmeztetett, de még ilyen világörrel, mint te, nem találkoztam. Állandóan ugyanis csak a világmindenség múltját alakígtattad, állandóan a Kezdetektől kezdve ábrándoztál! Teremtettél farkasembereket, lidérceket, azután a farkasembereket átalakítottad, elintézted, hogy az emberiség ősbolygója ne ez legyen, hanem egy egészen másik, a Föld, de azután arra gondoltál félálmodban, hogy még csak nem is a Föld, de egy annál is másabb bolygó legyen az őshaza. Azután azt, hogy az emberiség keverékfaj legyen, ősei a tündérek is és a manók is, és még nagyon sok mindent kitaláltál, szédületes változásokat okoztál a világ szerkezetében, amióta megszületted, ez a szerencsétlen világegyetem egyfolytában csak – hogy hasonlatot mondjak – csikorogva tiltakozik, mert állandóan csak alakulgatnia kell. Úgy átváriáltad ezt a világot, hogy alig hasonlít egy szokványos univerzumhoz már. Ha ki nem hozlak innét nagyon hamar, a világ nem bírja majd tovább, és nemsokára széthullik, megsemmisül, s akkor elpusztulnak a barátaid is, a lidércek és az emberek.

– Jól van, megyek! De kérlek tedd akkor meg azt a sztázisdolgot, amint elmentem innen, ki a világból... *anyuka* – mondta ki pirulva az utolsó szót.

– Hogy legyen időd arra a könyvre?

– Hogy legyen időm betartani az ígéretemet.

– Legyen neked – bólintott komolyan a világőr, azzal kézen fogta Doránt, s átlépett a Kapun. S Dorán engedelmesen követte őt.

Mert néha nemcsak azok az írók hagyják el a világot, akik szépeket, hepiendeket írnak, hanem másfajta írók is.

És Doránt többé soha senki ember nem látta, rákerült a nyomtalanul eltűntek listájára.

De az ígéretét igenis betartotta.

A Világ helyi ideje szerint egyetlen nappal azután ugyanis, hogy Doránt elvitte a világőr, Arga váratlanul felébredt. Váratlanul, mert bár már reggel nyolc óra volt, de amióta nem az intézetben lakott, hanem Lidzsmilla egyik gyönyörű villájában, azóta szeretett későn kelni. Élvezte, hogy teheti.

De most azzal a szilárd meggyőződéssel ébredt, hogy neki valami halaszthatatlan teendője van.

S hamar megtudta, hogy mi. Pillantása ugyanis az éjjeliszekrényére tévedt, s ott meglátott egy szép, bőrkötéses könyvet. Ez volt a címe:

Egy farkasember naplója

A cím fölött egészen kicsi betűkkel a szerző neve:

Dorán

S Arga rögvest megértett mindent. Hát persze! Erről a regényről beszélt Dorán, amikor elvitte őt a világőr! Meg akarta írni. Tényleg meg akarta írni az ő regényét, azt, amiben ő, Arga szerepel... és lám, meg is írta. S egészen biztos, hogy azért, mert szereti őt!

Izgatottan fogta a kezébe. Elkezdte olvasni...

A történet ott kezdődött, hogy Arga anyját lelövi a vadász, és Arga az árvaházba kerül. Ezután be lett mutatva, hogy Arga mennyire rosszul érzi magát ott, mert ő, a farkasember, szinte genetikailag hordozta magában a szabadságvágyat. Le lett írva Arga néhány szokása, ezekre Arga emlékezett is...

Aztán következett az, hogy megismerkedett Doránnal, s találkozott a lidércekkal. S végül...

S végül Arga ezt olvashatta a könyv utolsó oldalain:

„– De hát ha tudom is, hogy egy farkasember volt az anyám, – gondolta Arga – és tudom is, hogy ő már meghalt – akkor is: ki volt az apám?! Hiszen ott álltam végig a génátalakító mellett, amíg jöttek a farkasemberek, és hiszek benne, erősen hiszem, hogy megéreztem volna a szagukról, ha valamelyik az apám lett volna. Egészen biztos. Hiszen a gyermekek szaga hasonlít a szülők illatához, azoknak mintegy a keveréke. És egyik sem volt még gyanús sem.

Vagy talán él még farkasember, egyetlenegy farkasember valahol, aki még nem jött el a lidércekhez, átalakulni? És ő lenne az én apám?

Vagy – vagy más? De hát az nem lehet, mindenki tudja, hogy csak akkor lesz farkasember a gyermek, ha mindkét szülője farkasember. Tehát muszáj, hogy az én apám farkasember legyen – és lehajtotta a fejét töprengően.

– Persze – gondolkodott tovább – lehet, hogy apámat is megölték azóta... akár egy jól célzott lövés végzett vele, akár egy lidérc...

– Nem ez történt apáddal – hallott hirtelen egy hangot a háta mögül. – Apád ugyanis él, és én vagyok az!

Arga riadtan fordult meg, s íme, a háta mögött rokonszenves arcú, fiatalos külsejű férfit pillantott meg. Pedig észre sem vette, hogy valaki jár mögötte. Különben is, miként jöhetett be ide észrevétlenül? Hiszen Lidzsmilla kertjét jól őrzik.

– Varázsló vagyok, s a nevem Badzsahárata. És egy varázsló, ha egyesül valami élőlényvel, akkor általában olyan gyermek születik, amely a szülőpár nem-varázsló tagjának tulajdonságaival rendelkezik. Én akkor nem tudtam, hogy anyád farkasember, bár ha eszembe jut gyanakodni, kideríthettem volna. De nem jutott az eszembe, csak lefeküdtem azzal a szép nővel, aki anyád volt. S így születél te, Arga. Ám belőlem is örököltél valamit, s hozzá a legfontosabbat: a varázslói képességet! S ezt a génjeidből a génátalakító gép sem törölte. Hiába lettél hát lidérc, Arga, s hiába, hogy a lidércek nem bírnak varázsolni – *te* mégis tudsz! A lányom vagy, s az egyetlen lidérc az egész világon, aki maga is képes varázsolni! S még a varázslók közt sem akármilyen képességeid vannak, ami nem csoda, mert én, a fővarázsló vagyok az apád! Természetesen még sokat kell tanulnod. Rettentő sokat.

– De hát... hogyan találtál rám?!

– Úgy, hogy időről-időre végigvizsgáljuk Tlaxán minden emberét, hogy született-e közülük olyasvalaki, aki rendelkezik mágikus képességgel, de nem tud róla. Így találtunk rád, s elcsodálkoztunk azon, hogy egy lidérc is lehet varázsló. S ekkor utánanéztem, hogy ez miként is lehetséges... ezért tudok mindent rólad. Gyere velem a varázslóiskolába, leányom! Ott jó lesz neked, és mindenki nagyon fog szeretni. Én is, sőt, főleg én. Lidzsmillát sem kell elhagynod, mert tudunk róla, s ő is tud mirőlunk. Ő, Mirjanhoz fűződő barátsága révén, tulajdonképpen az összekötő a lidércek és a varázslók között.

– De hát... mit tehet meg egy varázsló?

– Ha már kellően képzett, szinte mindent. Csak nagyon kell akarnia. Például... például ha elég erősen akarod, máris parancsolhatsz az állatoknak. Ott az a lepke. Ha akarod, arra repül, amerre csak óhajtod.”

Idáig tartott a könyv, s alá csak ennyi volt írva: „Vége”. De ennyi elég is volt Argának.

– Ó, te nagyszerű Dorán isten! Ennél szebb ajándékot valóban nem is adhattál volna nekem! Most már biztos, hogy nagyon hamar megtalálom az én apukámat! És... és ha nem is milliómos... de... de sokkal több annál!

Azzal Arga kiugrott az ablakon, esés közben átalakult nagy madárrá, s leszállt a kinti kert virágágyásába. Itt visszaváltozott emberré, s körülnézett.

– Akárhol vagy is, Dorán, tudd, hogy SZERETLEK! Nagyon szeretlek. Úgy is, mint embert, s úgy is, mint istent! – suttopta.

S ezután kinyújtotta a karját. S arra pillanatok múlva rátelepedett egy tarka színekben pompázó, csodaszép pillangó.

Vége

E mű a szerző „Poliverzum”-sorozatának része.

A Poliverzum-sorozat eddig elkészült művei
a történetek hozzávetőleges időrendjében

A sorozat köteteinek megjelenéséhez szponzorokat, mecénásokat, támogatókat, kiadót illetve menedzsereket keresek!

<i>cím</i>	<i>terjedelem</i> ²
A tökéletes megoldás	novella
Tenyészberek	kisregény
Y	regény
Badzsahárata	regény
Nyomorékok	novella
A kétlyukú férfi	kisregény
Az égigérő fa	kisregény
Kajjám, a Tévedés	regény
Sötét igazság	novella
Egykor egy kor...	novella
Kajjám szerelme	regény
Az akasztányok első inváziója	regény
A renegát	kisregény
A Villámok Ura	kisregény
Kajjám	regény
Kajjám és a diadém	kisregény
Kajjám és a Szörnyetegek Ura	regény
Az Elveszett Hercegnő	kisregény
Szitti, a varázs-ló	regény
Cukros bácsi	novella
Kajjám és a jövőmondó	regény
Kajjám és a Rejtett Város	regény
Kajjám kiszabadítása	regény
Kicsikém, a kicsi kém	regény
A papnő leánya	regény

---

² Terjedelem alatt itt azt értem, a mű regény, kisregény, vagy novella-e. Regénynek csak a 60 ezer szónál hosszabb műveket tartom.

<i>cím</i>	<i>terjedelem²</i>
Kajjám fogságban	regény
A Hatalom Könyve	novella
Fekete Gyöngyszem	regény
A törpe boszorkány	regény
A barbár nő	regény
A Nagy Elvándorlás	regény
Kajjám lánya	regény
A hernyó útja	regény
A Nagy Terjeszkedés	regény
A királynő emléke	regény
A testőrlő	kisregény
A fallokraták szigete	regény
A kalózkirálynő	regény
Diadaljelvény	novella
Kajjám fogadása	regény
A Fény Leánya	kisregény
Tigrisnász	regény
Nyau története	regény
Add vissza a halálomat!	Regény
Az Úszó Sziget	regény
A szexbomba	kisregény
Kajjám mint nő	regény
Maua	regény
Zardán, a zsarnok	regény
Árulók	novella
A borostyán szelleme	regény
Nyami mami	novella
Kolosszus	regény
A szex-rabszolgák	novella
Kajjám írása	novella
A Kajjám-terv	kisregény
Kajjám könyve	kisregény
Az igazi arany	novella
Aranyatya birodalma	regény
Az Értelm Lovagjai	regény

<i>cím</i>	<i>terjedelem²</i>
Lélektani regény	novella
Az utolsó napok	novella
A szem	kisregény
A szeretetpajzs	novella
Egéristen	novella
Lidércgyermek	regény
A Sors Könyve	novella
Bio	kisregény
A szeméthercegnő	novella
Szűzapa Gyermek	regény
A csizók bosszúja	kisregény
Barbárok	novella
A hősök visszatérnek	novella
Kajjám unokái	regény
Kajjám kísérlete	novella
A pénz vonzása	regény
Kajjám szelleme	regény
Kajjám, a sztár	regény
A Nagy Elvagyódás	regény
A földrengések szigete	regény
Szellemes ajándék	regény
Kajjám és az istenek	regény
Lélekjelenlét	kisregény
Az örökség	novella
Pénz beszél	regény
Fehérnép	regény
Fff	regény
Agy	regény
Alternatíva	novella
A megfelelő hely	novellasorozat
A menekülő vőlegény	novella
Dagik	kisregény
Őrördögök	kisregény
Rockzene	novella
Matt	novella

<i>cím</i>	<i>terjedelem</i> ²
Tavas	novella
A zene hatalma	regény
Specialisták	regény
A Fényhozó	regény
A szivárványtündér	regény
Ofra Haza és Kajjám	regény
A szeretett nő	novella
Az igazi vágy	novella
A ködlakók	regény
A Vas Gyermekei	regény
A Hét Nap Bolygója	regény
A hordozható lyuk	regény
Kajjám és a történelem	novella
A varázshintó	regény

A művek itt közölt, történet szerinti hozzátvetőleges időrendje nem okvetlenül azonos a megjelenés sorrendjével!